

Giới thiệu Ai Sợ Ai

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, nữ cường, tình chị em, đô thị tình duyên, giới giải trí

Nguồn: Tân Giang

Chuyển ngữ: Canhtitide

Một lọ nước hoa từ lúc hai người còn chưa xác định quan hệ yêu đương, cho đến lúc hai người đã ở bên nhau và chia tay.

*** Trước khi yêu:**

Ân Dao mở túi lấy ra một lọ nước hoa, rồi đi tới đưa cho anh:

"Hương cam quýt, không biết anh có thích không."

Anh cầm trong tay, cúi đầu nhìn...

*** Khi đang yêu:**

Ân Dao: Nước hoa em tặng anh đâu? Anh không thích mùi đó sao?

Tiêu Việt: Thích.

Ân Dao: Vậy sao anh không dùng? Anh sợ dùng xong thì không có nữa à?

Ân Dao: Anh dùng đi. Dùng hết thì em lại đưa anh. Nước hoa của anh, em tài trợ được không?

*** Sau khi chia tay:**

(Một đêm nọ)

Tiêu Việt: Anh làm rơi vỡ lọ nước hoa rồi...

Ân Dao: Anh uống rượu hả?

Tiêu Việt: Em có mắng anh không?

...

Ân Dao: Nước hoa không còn thì thôi, mai em mua thêm cho anh, được không?

CP: nữ nhiếp ảnh gia × nam diễn viên

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Ngày Quốc tế thiếu nhi 2015, Ân Dao trải qua một cách hết sức chết tiệt.

Cô chụp ảnh cho một người mẫu tệ hại nhất kể từ khi Yin Studio thành lập đến lúc bấy giờ.

Tối hôm đó, lúc Hoàng Uyển Thịnh gọi điện tới, cô còn đang ở trong studio, việc chụp ảnh trong ngày vẫn còn lại một bộ cuối cùng, người mẫu thay đồ xong, ai nấy đều vào vị trí phía trước phòng nền.

Ân Dao liếc nhìn ánh sáng rồi nói: "Bỏ tấm phản quang đi."

Thợ điều phối ánh sáng ở bên cạnh lập tức bước ra làm theo.

Không biết có phải vì nóng lòng muốn kết thúc công việc hay không mà rốt cuộc người mẫu cũng lộ vẻ thông suốt một chút. Trợ lý Đinh Đinh đứng bên cạnh bàn đồ uống nhìn Ân Dao ăn mẩn trập, thợ phào nhẹ nhõm.

Người mẫu này rõ ràng là người mới, cảm giác ống kính và năng lực biểu hiện cực kỳ kém, thậm chí không hiểu lời người ta. Giả mà không phải liên quan đến quan hệ của cấp cao bên A, dựa vào biểu hiện trong ngày của cô ta, chỉ e trong vòng ba năm cũng không vào được Yin Studio, càng đừng mơ được Ân Dao chụp cho cô ta.

Nhưng vòng tròn này chính là như vậy, tìm đúng người rồi thì cái gì cũng có thể mơ tới.

Chín giờ tối, buổi chụp hình cuối cùng cũng kết thúc.

Chủ biên điều hành* bên A mời mọi người cùng đi ăn khuya, Ân Dao trực tiếp từ chối. Đợi người bên A đi, Đinh Đinh trở lại bảo mọi người về phòng nghỉ ăn khuya.

[*Theo Baidu, *chủ biên điều hành là người thực hiện các nhiệm vụ của tổng biên tập nhưng không nhất thiết phải có chức danh tổng biên tập*]

Cả một ngày căng thẳng của studio trong nháy mắt được thả lỏng, mọi người vừa thu dọn đồ đạc vừa hô "Cảm ơn bà chủ".

Đình Đình nói với Ân Dao: "Cô Hoàng lại gọi tới"

Ân Dao gọi lại cho Hoàng Uyển Thịnh, nói vài câu rồi rời khỏi studio. Đợi tới khi Đình Đình gấp lại cô là lúc bữa khuya đã tàn cuộc. Mọi người ra khỏi phòng nghỉ thì thấy Ân Dao đi ra từ văn phòng ở lầu hai. Cô mặc một bộ váy dài màu đen, đi xuống dọc theo cầu thang.

Đèn trên đỉnh đầu quá sáng khiến phần vai gầy của cô có phần trắng đến lóa mắt.

Đình Đình và những người đồng nghiệp không phải lần đầu thấy cô lập tức thay quần áo sau khi làm xong công việc. Đã sớm biết cô giáo Ân của bọn họ lúc làm việc với khi tan tầm là hai bộ dáng. Nghe nói nhà mẹ cô là người Tô Châu, tướng mạo và khí chất của cô đều giống mẹ. Dáng vẻ im lặng ôm máy ảnh lúc làm việc không mềm mại yếu đuối. Chỉ là khi tách khỏi studio, chẳng còn ôm đồm máy móc thì cô thích mặc váy, cũng thích chơi bởi lại còn giao thiệp không ít nên chẳng lạ gì cảnh vừa xong công việc liền chạy sô như thế này.

Mọi người thấy nhưng không mấy ngạc nhiên mà chỉ có trợ lý thực tập ngẩn ngơ nhìn. Người đi xa rồi vẫn không dời mắt, cậu ta ngạc nhiên hỏi: "Cô Ân mặc đẹp vậy đi gặp bạn trai hả?"

Không ai trả lời câu hỏi của cậu ta, mọi người đều hiểu ngầm nên cười cười cho qua. Chỉ có anh trai điều phối ánh sáng tỏ vẻ vỗ vỗ lưng cậu ta: "Chuyện phiếm của bà chủ, nhìn thôi chứ đừng nói"

Ân Dao đón xe đi, địa chỉ mà Hoàng Uyển Thịnh gửi qua cũng chẳng xa lạ, đến gần đó, tài xế không tìm được đường toàn dựa vào cô chỉ dẫn.

Nhân viên tạp vụ biết Ân Dao, dẫn cô vào phòng bao rất thỏa đáng.

Vừa bước vào liền thấy Hoàng Uyển Thịnh, đầu gi cũng là mình tinh thành ra cả bàn người chỉ có cô ấy là chói mắt nhất.

Hoàng Uyển Thịnh vẫy tay: "Dao Dao!"

Ân Dao đi tới, nhìn thoáng qua. Ngoại trừ mấy cô bồi bàn trẻ tuổi còn lại đều là những gương mặt quen thuộc, từng người đều mang theo cái danh "tổng giám đốc nọ" hoặc "cậu chủ kia".

Đây là bữa ăn kiểu gì, vừa nhìn là biết.

Ân Dao còn chưa ngồi xuống thì có người mở miệng: "Cô Ân thông thả đến muộn, phải phạt nhé".

Ngay lập tức có người cười, bắt bẻ: "Cái gì mà cô Ân, gọi là cô giáo Ân".

"Cái gì mà cô giáo Ân, gọi là bà chủ Ân!"

Người đang nói là cậu ấm nhà họ Cận, Cận Thiệu, hần ta trời sinh hoa bướm, ở đâu có cuộc vui thì ở đó có hần. Giọng điệu hần ta khoa trương, chộc cho mọi người trong bàn đều cười. Cười xong mới nói chuyện nghiêm túc, có người hỏi Ân Dao: "Hôm qua gặp anh trai cô, anh ta nói cô thành kẻ cuồng công việc, tới nhà cũng không chịu về?"

Ân Dao ngồi xuống, nói: "Ngài cũng biết, anh trai tôi hung dữ quá, chẳng thú vị gì cả. Anh ấy quản tôi như quản học sinh tiểu học, tôi nào dám về chỗ anh ấy?"

Giọng nói của cô trước sau đều mềm mại, rõ ràng là than phiền, trái lại càng nghe càng cảm thấy quan hệ anh em thân thiết.

Cận Thiệu nghe xong cười ồm, vô cùng đồng cảm: "Anh trai cô đúng là nhặt nhèo, anh ta cho tôi leo cây hai lần rồi đó!"

Đôi sang đề tài này, mấy người quen biết liền nói gót bàn luận rôm rả. Ân Dao thừa dịp bọn họ nói chuyện bèn ăn chút đồ, cô thấy thứ điểm tâm ngọt này rất được.

Hoàng Uyển Thịnh nhỏ giọng nhắc nhở: "Ăn ít một chút, ngọt quá"

Ân Dao nói: "Mình có phải nữ mình tinh đâu".

"Phải phải phải, cậu không cần kiểm soát cân nặng" Hoàng Uyển Thịnh trêu cô, "Hôm nay chụp cho anh đẹp trai nào mà kính nghiệp quá vậy?"

"Không phải trai đẹp" Ân Dao vừa ăn vừa đáp, "Người nẫu nữ".

Hoàng Uyển Thịnh: "Đẹp không?"

"Không đẹp bằng cậu".

Hoàng Uyển Thịnh cười mắng: "Lại chọc mình".

Tán gẫu một hồi, thời gian không còn sớm. Mấy vị "đã có tuổi" đi trước, còn lại đám người trẻ bọn họ tiếp tục.

Trên bàn lại cụng ly cạ chén, Cận Thiệu gào to phải phạt Ân Dao ba ly.

Hôm nay không có người quán thúc, Ân Dao cũng rất can rở.

Lúc uống say được năm phần, nhân viên tạp vụ dẫn một người tới. Ân Dao cho rằng mình uống say rồi hoa mắt. Mãi đến khi nghe Cận Thiệu và người nọ nói chuyện, hần gọi người đó là "anh Tân Nam". Cô mới xác định đúng là anh ta, Lương Tân Nam.

Thoạt nhìn giống như Lương Tân Nam vừa bàn xong công việc. Cả người sơ mi quần tây được cắt may đẹp đẽ, dáng thon gầy thẳng tắp. Gương mặt trời phú như vậy, cho dù đứng ở đâu cũng dễ dàng trở thành tiêu điểm. Từ đầu đến chân, khí chất cao quý dễ chết người. Mấy cô gái trong phòng đều nhìn về phía anh ta.

Lương Tân Nam ngồi xuống bên cạnh Cận Thiệu, ánh mắt lướt qua chén đĩa ly cốc đầy bàn, dừng lại ở đối diện. Mắt của Lương Tân Nam dài, khi nhìn người đáy mắt sâu như ẩn giấu thứ tình ý khác lạ. Môi mông của anh ta hơi nấp máy như có gì muốn nói. Đúng lúc này Cận Thiệu kêu phải phạt rượu, lại gọi một cô nàng xinh đẹp tới rót rượu cho anh ta.

Chỉ cần có cậu chủ nhỏ nhà họ Cận tiếp đãi thì sẽ chẳng có một giây nào buồn tẻ.

Từ trong khung cảnh náo nhiệt này Ân Dao đứng dậy đi toilet, cô không vào cái ở trong phòng mà mở cửa ra ngoài.

Hoàng Uyển Thịnh đi theo hỏi: "Sao anh ta lại đến?"

"Không biết"

Sắc mặt Ân Dao bình tĩnh, Hoàng Uyển Thịnh cũng không phân biệt được rốt cuộc trong lòng cô thế nào, chỉ nói: "Sớm biết vậy đã không gọi cậu tới rồi".

"Chẳng sao cả, trước sau gì cũng chạm mặt"

"Vậy..." Vừa muốn mở miệng thì điện thoại reo, Hoàng Uyển Thịnh bước ra một bên nghe điện thoại.

Ân Dao nghe cô ấy nói hai câu là biết bạn trai mới của cô ấy. Hai người đóng phim sinh tình, chẳng qua mới bên nhau có một tháng, đúng vào thời điểm gắn bó như keo sơn. Tiếc là quảng cáo dày đặc, chỉ có thể tận dụng triệt để cơ hội để gặp nhau.

Hoàng Uyển Thịnh nói chuyện điện thoại xong, thấy Ân Dao tựa vào tường cười cười nhìn cô ấy, có chút cạ lời: "Cậu xem kịch à?"

"Ừm". Ân Dao đùa: "Anh ta tới đón cậu đi chơi tết thiếu nhi à?"

Hoàng Uyển Thịnh bị cô chọc cười: "Đúng đó, cậu đi cùng mình đi".

Ân Dao lắc đầu: "Mình không làm bóng đèn".

"Vậy cậu về thế nào?"

"Đội lát nữa bảo Chu Thúc qua đây là được".

Chu Thúc?

"Cậu người mẫu kia hả?" Hoàng Uyển Thịnh bất ngờ, "Vẫn chưa tách ra sao?"

"Ừm".

Hoàng Uyển Thịnh: "Cậu thích cậu ta?"

Có lẽ là uống hơi nhiều nên mặt Ân Dao hơi đỏ, anh mắt hơi mờ màng, hỏi một đấng cô trả lời một néo: "Cậu ta rất dễ thương".

Hoàng Uyển Thịnh đi rồi, Ân Dao dựa vào cửa sổ hành lang một hồi mới trở lại phòng bao. Mấy cậu ấm kia đã mờ sòng, đang chơi mạt chược.

Đúng là hăng hái.

Gian ngoài vắng vẻ, rượu ngon trên bàn còn thừa lại không ít, Ân Dao tự rót cho mình một ly sau đó gửi WeChat cho Chu Thúc, hỏi cậu ta có ở Bắc Kinh hay không. Gửi xong cô liền buông điện thoại tựa như không cần chờ hồi âm.

Giờ này khắc này ở một đầu khác của khu Triều Dương, Chu Thúc đang vui vẻ ở chỗ xiên nướng. Hàng quán trong đêm hè tràn đầy khói lửa, uống rượu một mình cũng chẳng cô đơn. Huống chi hôm nay tâm trạng của Chu Thúc rất tốt, bởi vì ngày mai có việc làm. Catwalk cho một nhãn hàng, nhãn hàng mà trước đây hắn chưa từng mơ tới.

Mặc dù đối phương không giải thích nhưng Chu Thúc có thể đoán được là bởi Ân Dao.

Chu Thúc cảm thấy mình gặp may. Khoảng một năm trước, thời điểm hắn nghèo nhất, nhận mấy dự án đều không được trả tiền, thật sự cùng đường rồi. Hỏi thăm được lịch trình của gã biên tập vô si kia, hắn bèn trà trộn vào lều chặn gã lại, kết quả suýt nữa bị đối phương kêu người tới đánh. Chính vào khi ấy gặp được Ân Dao, lúc bấy giờ cô cũng ở đó, thuận miệng nói giúp hắn hai câu. Hắn tránh được một trận no đòn, còn suôn sẻ lấy được tờ cam kết trả hết nợ.

Hắn chờ ở bãi đỗ xe, đợi khi cô đi ra liền chạy theo nói lời cảm ơn. Lúc đó Ân Dao cho hắn một tờ danh thiếp. Hắn dựa theo số điện thoại thêm WeChat của Ân Dao. Về sau có lần cô đi ăn, bỗng dưng báo tin đề hắn tới. Về sau nữa không biết làm sao mà thỉnh thoảng có tiệc, Ân Dao liền gọi hắn đến. Vài lần sau đó, ánh mắt người ngoài nhìn hắn cũng có chút mập mờ.

Chu Thúc cũng từng nghĩ có phải Ân Dao nhìn trúng hắn hay không. Dù sao hắn là người mẫu, tự đánh giá thì vóc dáng không cần bàn, mặt cũng chẳng khó coi, chỉ có điều sau mấy lần ở cạnh nhau thì hắn cũng không còn tự kỷ như thế. Cô hoàn toàn không chạm tới hắn.

Tuổi Chu Thúc không quá lớn, kinh nghiệm giang hồ không ít, cũng thông minh lanh lợi. Hắn từng lăn lộn trong nhóm này nên hiểu được da mặt dày một chút thì mới sống tốt. Vào trong vòng này rồi còn giả bộ thanh cao cái rắm? Mặc kệ Ân Dao xuất phát từ ý gì, hắn đều rất vui lòng. Sau đó cứ như thế, luôn duy trì cho đến bây giờ.

Nửa năm đã qua này, quảng cáo nhiều hơn không ít. Tuy Ân Dao không trực tiếp cho hắn cái gì nhưng những kẻ này xem mặt mũi của ai mà tìm hắn, Chu Thúc biết rất rõ.

Chỉ là cơ hội lần này thật sự khó ngờ tới. Hôm đó nhận được điện thoại hắn vô cùng vui mừng. Nhưng khi buông máy thì lại hơi luống cuống chân tay. Hắn nghĩ lần catwalk này không phải vì người ta nể mặt Ân Dao mà chủ động cho hắn. Cho nên rất có thể là Ân Dao vì hắn mà mở lời.

Ân tình thế này thật sự quá lớn rồi.

Chu Thúc mặt dày cũng sinh ra một chút gánh nặng trong lòng.

Chút gánh nặng này so với sự hưng phấn thì có thể lờ đi, nhưng hắn là người không biết kìm nén, uống vào mấy lon bia lại không nhịn được muốn tìm người để nói một chút.

17 tuổi Chu Thúc rời nhà lên phía Bắc, phiêu bạt 5 năm. Bên cạnh có không ít người tới tới lui lui xưng huynh gọi đệ, nhưng thật ra được coi là bạn bè thì chỉ có một người - bạn cùng phòng của hắn, Tiêu Việt. Khi Chu Thúc nghèo túng nhất đã từng ăn chùa uống chùa chỗ Tiêu Việt 3 tháng, cộng thêm tiền thuê nhà, gần như vơ vét thủ lao một bộ phim của người ta. Loại tình anh em trong hoạn nạn thế này có lẽ chính là loại thử thách tốt nhất. Hầu như chuyện gì hắn cũng không giấu giếm Tiêu Việt.

Hôm nay Tiêu Việt đóng máy, bay chuyến ban đêm đến rạng sáng sẽ về tới Bắc Kinh, hiện tại còn đang ở Lan Châu.

Chu Thúc nhắn WeChat cho anh để kể mọi chuyện, hỏi anh vấn đề mà hắn đang hoang mang: "Cậu nói, rốt cuộc là cô ấy có ý đồ gì, cô ấy không ngủ với tôi, tôi lại không đáng hiển cái gì, không thể đền đáp được ân huệ to lớn như vậy có phải tôi có hơi... đức bất phối vị?"

["Đức bất phối vị", nghĩa là đức hạnh và địa vị của một người không tương xứng với nhau]

Chu Thúc trước nay toàn dùng thành ngữ linh tinh, miễn sao hiểu ý là được.

Kết quả đợi nửa ngày mới có hồi âm, vừa mở ra nhìn, thiếu chút nữa tắt thở.

Tiêu Việt: "Có một chút".

Tên này bình thường ở trước mặt còn nói chuyện phiếm nhiều một chút, lên WeChat rồi thì giống hết quả trứng thối.

[ý chỉ những người không biết biểu đạt cảm xúc, không giỏi trò chuyện]

Chu Thúc đang chuẩn bị gọi qua chốt có tin nhắn, nhìn qua là Ân Dao gửi tới, hần lập tức trả lời. Máy phút sau, Ân Dao gửi định vị sang hỏi hần có rảnh hay không.

Chu Thúc vô cùng biết ơn cô, đương nhiên sẽ không từ chối. Hần vội vàng vàng tính tiền, gọi xe.

Quãng đường không gần mấy, hết chỗ này kẹt đến chỗ kia kẹt.

Chu Thúc không biết tình hình bên phía Ân Dao, cứ tưởng giống mọi khi, cô gọi hần qua để ăn cơm uống rượu. Ai ngờ đến nơi thì bất gặp Ân Dao đang bị một người đàn ông lôi kéo cổ tay.

Hần chạy nhanh tới.

Lúc Ân Dao vùng vẫy thoát khỏi Lương Tân Nam, cô đứng không vững ngã nhào về phía trước, Chu Thúc kịp thời đỡ lấy. Người được mùi rượu nồng nặc trên người cô, lại thấy mặt cô rất đỏ thân sắc lại không bình thường mới biết là cô uống nhiều rượu rồi.

Chu Thúc chưa từng thấy dáng vẻ này của cô, có phần lo lắng: "Chị Ân Dao?"

Ân Dao tựa vào người hần, quay đầu lại nhìn một chút, giọng nói không rõ ràng: "Đi nào".

"Hả" Chu Thúc vội vàng nắm cái túi trên tay cô, dìu cô vào thang máy.

Ngoài đường đèn đỏm vẫn rực rỡ, dòng người tấp nập.

Chu Thúc kêu taxi, đỡ cô lên xe, hỏi cô có phải về nhà hay không.

Đầu Ân Dao choáng váng vô cùng, gió đêm thổi một hơi, men say càng sâu, cô ngơ ngác nói câu: "Sao cũng được", vừa dính vào ghế liền ngủ mê man, gọi cũng không tỉnh.

Người tài xế hỏi mấy lần "Đi đâu", Chu Thúc hết cách, hần ở cạnh Ân Dao lâu như vậy vẫn không biết cô sống ở đâu, cô chưa từng đưa hần về nhà. Muốn tìm khách sạn cũng không được, trên người chỉ có một cái điện thoại, không mang theo giấy tờ, lật qua lật lại túi của Ân Dao cũng không có.

Chu Thúc không biết làm sao: "Đại ca, anh đi trước, đi trước đi".

Tài xế là một người thành thật, tự mò ra hai con đường, nhìn không được nói: "Vấn đề không phải là đi hay không mà rốt cuộc là cậu muốn đi đâu, nói cụ thể có được không?".

Ân Dao chẳng may may có ý tỉnh lại.

Chu Thúc cắn răng một cái, nói địa chỉ của mình cho tài xế.

Tất nhiên không phải là hần muốn làm gì, chỉ là với cái bộ dạng này của Ân Dao cũng chỉ có thể mang về, cái giường rách của hần ít gì cũng có thể cho cô ngủ một giấc. Dù sao thì bốn giờ sáng mai hần cũng phải ra ngoài, ngủ trên sofa mấy tiếng không thành vấn đề.

Đúng, cứ làm vậy đi

....

Ân Dao ngủ một giấc dài, lúc thức dậy đầu đau như búa bổ, ký ức không đầy đủ.

Say rượu quả thật nguy hiểm.

Cô nằm không nhúc nhích, lấy tay che mắt. Chậm hai phút mới quay đầu, mượn ánh nắng chiếu qua cửa sổ quan sát căn phòng này một chút. Báo ảnh trên tường, tủ quần áo mở ra một nửa và quần áo bên trong tú..

Đây là phòng của Chu Thúc. Trong phòng rất yên tĩnh. Ân Dao nhẹ nhàng hít một hơi, chống khuỷu tay ngồi dậy. Cô lấy cái túi đặt ở cuối giường rồi móc điện thoại ra ấn, vẫn đen ngòm.

Hết pin.

Ân Dao trầm nghĩ, sau khi chắc chắn hôm nay không cần chụp ảnh bên thân nhiên ngồi tiếp. Năm phút sau, cô đứng dậy xuống giường, mở cửa đi ra ngoài.

Phòng khách không có ai.

Nhà này không lớn, toàn bộ không gian nhìn một cái là không sót gì. Nhà cũ hai phòng ngủ một phòng khách, đồ trang trí lỗi thời từ lâu. Trên tường trắng lưu vài vết bẩn loang lổ, gạch men sứ trên sàn nhà đã quá mòn. Trong nhà không mấy ngăn nắp, sofa và bàn ăn đều đồ đồ lặt vặt, rất lộn xộn. Mặt tường bên kia huyền quan có đặt giá quần áo, trên đó treo đồ đá bóng và mũ lưỡi trai. Tầng dưới cùng của giá giày có một chiếc thè bóng rổ.

Liếc một cái thì biết đây là nhà của đàn ông.

Ân Dao xác định vị trí phòng vệ sinh liền đi vào.

Phòng vệ sinh cũng không tính là bé, phân làm hai gian nhỏ, bồn rửa tay ở bên ngoài. Lúc Ân Dao đi ra rửa tay thì trông thấy bản thân trong gương, tóc dài lộn xộn, lớp trang điểm trên mặt vẫn còn sót lại thật nhếch nhác.

Cô dùng nước tẩy trang và sữa rửa mặt dành cho nam trên bồn rửa tay, đúng lúc này thì nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ ở đối diện mở ra.

Ân Dao cứ tưởng Chu Thúc nên không để ý. Mãi đến khi rửa sạch bọt trên mặt mới nhìn thoáng qua. Vừa nhìn, tầm mắt liền dừng lại.

Không phải Chu Thúc.

Bên kia sô pha là một chàng trai trẻ tuổi cao gầy, mặc quần thể thao màu đen, trong tay anh là chiếc T-shirt còn chưa kịp mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Ân Dao bình tĩnh trong nháy mắt - thì ra nhà này không phải chỉ mình Chu Thúc sống.

Anh chàng kia rõ ràng vừa mới ngủ dậy, đầu tóc vì ngủ mà rối bù còn có một mảng hơi vểnh lên. Anh nghiêng người dựa vào lưng sô pha, cúi đầu nhẹ nhàng kéo móc trên cổ áo T-shirt, không che đậy. Vai gầy và đường cong cánh tay lộ ra khá thu hút người ta.

Ân Dao giơ tay lên lau nước trên mắt.

Tiêu Việt gỡ sạch móc áo, cầm trong tay cái T-shirt đã lật mặt. Anh đi về phía phòng vệ sinh, vừa nhấc mắt thì thấy một người phụ nữ trước bồn rửa tay.

Tiêu Việt hơi sững người, dừng bước.

Anh cứ nghĩ là Chu Thúc rửa mặt.

Nhìn nhau vài giây hai người đều phản ứng lại.

Ân Dao nhìn lông mày đen nhánh của anh khẽ chau.

Cô cất lời: "Xin lỗi".

Tiêu Việt gạt đầu nhẹ, không nói gì, anh xoay người trở lại mấy bước, mặc áo vào.

Ân Dao cầm lấy cái khăn lông vừa rồi dùng rửa mặt, vắt khô nước rồi đi ra ngoài, trả phòng vệ sinh lại cho anh. Cô vừa lau mặt vừa đi về phía phòng của Chu Thúc.

Tiêu Việt liếc nhìn chiếc khăn trong tay cô sau đó thu tầm mắt lại và vào nhà vệ sinh. Giá đồ đặt trên bồn rửa tay đã trống trơn, khăn mặt mà Ân Dao dùng là của anh. Tiêu Việt rửa mặt xong, thuận tay rút hai tờ giấy lau mặt. Anh về phòng cầm di động thì thấy Chu Thúc nhắn một tin WeChat lúc 6 giờ sáng. Nhờ anh chăm sóc Ân Dao thay hần, chuẩn bị đồ ăn cho cô. Tiêu Việt không trả lời, vứt điện thoại lên bàn.

Lúc này nghe thấy tiếng gõ cửa, anh quay đầu. Ân Dao đứng ngoài cửa, mặt cô đã lau khô, không còn bộ dạng mặt mày đầy nước như khi nãy. Cô cười với anh, hỏi anh có thể cho mượn dây sạc điện thoại hay không. Tiêu Việt xoay người đi tới cuối giường, tìm trong ba lô.

Ân Dao dựa vào khung cửa nhìn phòng anh một chút, không giống phòng của Chu Thúc lắm. Căn này lớn hơn một tí, có cửa sổ, có bàn học, mặt tường rất sạch sẽ không có dán báo ảnh sặc sỡ, trên cửa sổ có đàn ghi ta.

Lúc cô dời mắt về phía chiếc giường đằng kia thì tầm mắt bị chặn lại. Tiêu Việt đi tới đưa sạc điện thoại cho cô.

Khoảng cách gần như vậy, Ân Dao nhìn rõ được gương mặt anh, da dẻ rất đẹp, nghiêng về trắng làm nổi bật đôi môi hồng hồng. Cô để ý thấy mắt anh rất đen, lông mi dài, mắt hai mí hình quạt.

Cô nhận dây sạc, nói cảm ơn với anh rồi trở về phòng sạc điện thoại, khởi động máy lần nữa.

Màn hình sáng lên, Ân Dao nhìn thời gian, đã là 10 giờ 20 phút sáng.

Tiếp theo là chuông báo một đồng tin nhắn.

Ân Dao nhìn một lượt, chỉ trả lời hai người. Một là Tiết Phùng Phùng, quản lý khác trong công ty của cô. Tiết Phùng nói tối nay cô phải về để xác định lịch chụp với cô, bảo cô để thời gian trống sau tám giờ tối. Ân Dao hiểu ý, cô nhắn: Được.

Người còn lại là Chu Thúc. Hần nhắn hai tin, một tin lúc 6 giờ sáng nói hần phải đi làm còn một tin lúc 8 giờ hỏi cô dậy chưa. Ân Dao trả lời bảo hần tập trung làm việc không cần lo cho cô.

Trả lời tin nhắn xong cô buông điện thoại xuống, trong lúc chờ sạc pin. Ân Dao ngắm họa báo của Chu Thúc, sau khi xem hết mấy thứ trên tường và trên bàn, cô không có gì làm bèn ra ngoài phòng khách.

Tiêu Việt đang thu dọn mấy thứ linh tinh trên bàn và trên ghế sô pha. Ân Dao đứng bên cửa nhìn anh một hồi, anh chuyên tâm làm việc của mình cũng không ngẩng đầu nhìn cô, rõ ràng không muốn để ý tới cô. Có điều, anh làm cũng chẳng kĩ lưỡng cho lắm, chỉ thuận tay nhặt mấy thứ bên tường bỏ vào trong hộp, đều không phân loại.

Chắc là bệnh nghề nghiệp, Ân Dao vô thức dùng ánh mắt của một nhiếp ảnh gia quan sát anh.

Anh không cao bằng Chu Thúc nhưng tỉ lệ cơ thể rất được, chân dài. Từ góc độ này của cô mà nhìn, đường viền sườn mặt của anh rất rõ ràng, đường cong hàm dưới gọn gàng rõ nét, mắt mày mũi môi đều rất hợp vào ống kính.

Cô đang suy nghĩ nếu anh cười lên sẽ trông thế nào?

Tiêu Việt dọn dẹp xong, Ân Dao cho là anh sẽ đi nghỉ hoặc làm việc khác, ngờ đâu anh chợt giương mắt nhìn sang hỏi: "Cô đói không?"

Đây là lần đầu tiên trong ngày anh nói chuyện với cô. Giọng nói của anh giống hệt như cô tưởng tượng, hơi trầm lại lạnh nhạt.

Ân Dao ngạc nhiên một chút, không trả lời.

Tiểu Việt lại nói: "Chu Thúc bảo tôi chuẩn bị thức ăn cho cô".

Ân Dao hiểu ra.

Vốn dĩ cô không muốn làm phiền người ta, chỉ định chờ điện thoại sạc được 30% pin sẽ đem trả lại cho anh rồi bắt xe đi. Ấy thế mà lúc này cô lại gật đầu.

Đúng là cũng đói lắm.

Tiểu Việt ở bên kia sô pha, Ân Dao đi tới cách anh vài bước hỏi anh: "Chỗ anh có gì ăn à?"

"Cô muốn ăn gì?" Anh cao hơn Ân Dao không ít, lúc nói chuyện hơi cúi đầu, rừ đôi mắt nhìn cô. Giọng nói vẫn như cũ, giọng điệu rất hơi xa cách.

Anh không giống Chu Thúc, Chu Thúc sẽ không bao giờ dùng ngữ điệu như thế nói chuyện với cô.

Ân Dao ngẫm nghĩ, hỏi: "Món gì anh cũng biết nấu?"

Đuôi mày Tiểu Việt khẽ động, không biết có phải nhìn lầm hay không mà dường như trong mắt anh có chút ý trêu đùa.

"Không biết" Anh nói: "Tôi gọi ở ngoài"

Ân Dao: "..."

Sau hai mươi phút, bên ngoài giao đồ ăn tới, còn kèm theo một cái bàn chải đánh răng.

Lúc Tiểu Việt đặt món, Ân Dao nói với anh rằng cô không có bàn chải nên anh đã nhờ anh trai giao đồ ăn mang tới.

Ân Dao ăn xong một phần mì, điện thoại đã sạc được 70%. Cô trả lại dây sạc cho anh, dọn đồ của mình xong thì rời đi.

Ân Dao cũng không đi đâu, cô về nhà tắm rửa trước sau đó vào phòng tối rửa ảnh ngay. Hiện tại cô là một nhiếp ảnh gia thương mại, việc của Yin Studio nhận cô đều làm hết ở công ty. Mà phòng tối trong nhà chính là thế giới của cô. Những thứ cô chụp riêng, thấy thích là rửa ảnh ra. Chỗ này cô không để ai bước vào, nhất là Tiết Phùng Phùng. Người này nhất định sẽ chỉ vào mũi cô mà mắng cô không biết giá trị.

Tiết Phùng Phùng bùng bùng đã tâm, Ân Dao đi trên con đường nhiếp ảnh thương mại tới hôm nay hoàn toàn là do cô ấy thúc giục.

Tiết Phùng Phùng đi New York một tuần đối với Ân Dao mà nói đây giống như kì nghỉ. Thế nhưng kì nghỉ của cô tới hôm nay thì kết thúc.

Bảy giờ rưỡi tối, Tiết Phùng Phùng đến trước nhà Ân Dao.

Ân Dao vừa gọi đồ ngọt, còn chưa ăn được mấy miếng đã bị cướp lấy. Tiết Phùng Phùng có mật mã cửa nhà Ân Dao, cô ấy nhảy vào mọi lúc mọi nơi khiến cô hoàn toàn không tránh kịp.

"Không phải tôi đã sớm bảo cô phải kiêng đồ ngọt, không thể mất kiểm soát hay sao. Cô phải tự kiềm chế giống ngôi sao nữ kia, cô nhìn Uyển Uyển xem". Tiết Phùng Phùng vừa ăn vừa lên lớp với Ân Dao. Cô ấy lớn hơn Ân Dao 3 tuổi, năm nay 28, trời sinh mang khí chất của nữ cường nhân. Tháng trước vừa cắt tóc ngắn gọn gàng, loại khí chất này lập tức tăng gấp bội.

Ân Dao phản bác: "Nhưng tôi không phải nữ minh tinh"

"Sao lại không phải?" Tiết Phùng Phùng vô cùng đắc ý, "Nếu công ty của chúng ta đóng cửa thì tôi sẽ lập tức đổi sang làm doanh nhân, đẩy cô vào showbiz, dựa vào tài năng của tôi, cô nghĩ cô không vượt qua Uyển Uyển được hay sao?"

Ân Dao cảm thấy buồn cười, không biết vì sao cô ấy lại tự tin như vậy, "Cô cho là làm ngôi sao đơn giản lắm hả, dựa vào mặt mũi là được sao? Uyển Uyển được như hôm nay dễ lắm à?"

Tiết Phùng Phùng nói năng lí lẽ hùng hồn: "Đương nhiên mặt là quan trọng nhất"

Ân Dao cười khế, hỏi: "Nếu tôi làm ngôi sao, chắc chắn vết nhơ đầy mình, bà chủ Tiết phải tốn bao nhiêu phí quan hệ thì mới tẩy trắng được cho tôi đây?"

Cô chỉ nói một câu đã chặn người kia không còn gì để nói, Tiết Phùng Phùng đen mặt, im lặng 3 giây hỏi cô: "Tôi hỏi cô, cô với anh chàng người mẫu kia cắt đứt chưa?"

Ân Dao lắc đầu: "Vẫn chưa". Dừng một chút, cô nói thêm: "Có điều, nhanh thôi".

Đây là việc tư, lẽ ra Tiết Phùng Phùng không có tư cách quản, nhưng làm bạn bè, cô ấy vẫn muốn khuyên một câu: "Tôi nói cô biết, đừng đùa với lửa kéo giẫm lên vết xe đổ".

Ân Dao hơi cứng đờ, hiếm khi cúi đầu nói: "Tôi biết".

Cách ngày, Ân Dao bay ra Hải Nam chụp ảnh. Thời hạn là bốn ngày, đến chủ nhật mới trở lại.

Trong thời gian này, cô không liên lạc với Chu Thúc, cũng không nói cho hắn biết cô đi Hải Nam. Kết quả tới thứ 6 Chu Thúc nhắn tin nói muốn mời cô đi ăn, hỏi cô có thể tới không, Ân Dao trả lời hắn: "Tôi không ở Bắc Kinh, chủ nhật đi".

Chu Thúc hình như rất vui, gửi cho cô một biểu cảm sung sướng.

Trước đây cậu ta chưa từng như vậy, Ân Dao nhìn ảnh động hình con heo nhảy nhót, bật cười.

Sáng chủ nhật Ân Dao kết thúc việc chụp ảnh. Buổi trưa cô đắp máy sấy về Bắc Kinh.

Chu Thúc hẹn cô buổi tối đi ăn, Ân Dao nghỉ ngơi xong thì đến điểm hẹn. Đó là một nhà hàng món Hàng Châu, ở chung lâu như vậy, Chu Thúc đã hiểu rõ khẩu vị của cô, toàn gọi những món cô thích ăn.

Chu Thúc mời cô bữa này chủ yếu là để cảm ơn cơ hội lần trước.

Ân Dao cảm thấy không tính là gì, không ngờ hẳn lại vui mừng như vậy.

Ân Dao hỏi: "Hôm đó bận việc, đến giờ tôi vẫn không kịp xem, cậu đi thế nào?"

"Tốt lắm". Chu Thúc nghĩ lại còn thấy phấn khởi "Nói thật tôi chưa từng đi kiểu này, cảm giác rất khác, lần đầu tiên tôi cảm thấy mình thật sự là người mẫu".

Ân Dao nhìn hẳn cười cười hỏi hẳn: "Chu Thúc cậu còn muốn đi trên sân diễn lớn hơn không?"

Chu Thúc mạnh mẽ gật đầu: "Tất nhiên là muốn".

"Vậy cuối tuần tôi sẽ báo tin cho cậu". Ân Dao nói

Mắt Chu Thúc sáng ngời, chừng như không thể tin: "Thật sao?"

Ân Dao gật đầu: "Ừm"

"Nhưng tôi..." Hẳn muốn nói "Nhưng tôi không phải trả giá gì cả". Nhưng nhìn dáng vẻ Ân Dao hình như cũng không muốn hẳn hiến thân, Chu Thúc bất đắc dĩ nuốt lời vào trong bụng.

Bữa cơm này Chu Thúc vô cùng vui vẻ. Sau khi kết thúc hẳn đưa Ân Dao về công ty.

Trước khi đi, Ân Dao bỗng nhiên gọi hẳn.

Chu Thúc tưởng có chuyện gì, hẳn chạy tới mấy bước thấy Ân Dao trầm mặc một hồi mới hỏi hẳn: "Người bạn chung nhà với cậu... anh ta tên là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-1

Chu Thúc nghe Ân Dao hỏi như thế thì thoáng sững sờ, không ngờ cô lại hỏi chuyện này. Mặc dù không xác định được Ân Dao hỏi như thế là có ý gì nhưng hẳn vẫn nhanh chóng trả lời: "À, cậu ta tên Tiêu Việt".

"Tiêu Việt?" Ân Dao nhắm lại cái tên này một lần, lại hỏi: "Anh ta cũng là người mẫu sao?"

"Không phải, cậu ta là diễn viên".

Ân Dao về nước gần ba năm, ngoại trừ những nghệ sĩ phải tiếp xúc trong công việc thì những chuyện khác cô không rõ, bình thường cũng ít khi xem tivi. Cô hỏi: "Anh ta đóng phim nào?"

Là bạn chí cốt nên dĩ nhiên Chu Thúc cũng hiểu khá rõ những tác phẩm của Tiêu Việt. Nhưng hầu như Tiêu Việt toàn diễn vai phụ, quanh năm lần quần tử vai nam số 3 đến nam số 8, hơn nữa cũng không phải là nhân vật quan trọng. Chỉ có duy nhất một vai nam 2, mà bộ phim đó còn bị xếp xó đến giờ vẫn chưa phát sóng, đoán chừng có nói thì Ân Dao cũng không biết.

Hắn lục lại trong đầu nửa ngày mới nhớ ra năm trước Tiêu Việt có đóng một bộ phim cổ trang. Anh diễn vai Tiểu Hoàng tử, mặc dù rất ít phân đoạn, kết cục thảm giữa chốn cung đình tranh đấu hỗn loạn. Nhưng bởi vì đáng đáp rất đẹp, hóa trang cũng tốt nên cũng nhận được chút phản hồi. Chu Thúc còn nhớ khoảng thời gian đó lượng fans trên Weibo của Tiêu Việt tạo nên một làn sóng nhỏ.

Hắn nói tên bộ phim cho Ân Dao biết, còn hỏi: "Tiêu Việt đóng vai Tĩnh Vương! Chị đã xem chưa?"

Ân Dao lắc đầu: "Chưa từng xem".

Thế là Chu Thúc lại nghĩ tiếp.

Ân Dao nhìn vẻ mặt của hẳn thì bật cười: "Bỏ đi, tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi"

Chu Thúc: "Vây..."

Hắn còn muốn nói tiếp thì Ân Dao đã ngắt lời: "Cậu về đi, tôi lên đây". Cô phát tay với hẳn một cái rồi xoay người lên lầu.

Lúc Chu Thúc về nhà thì sắp sang chín giờ. Vừa mở cửa ra đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, hẳn đi tới cửa phòng bếp: "Lại nấu món ngon gì nữa vậy?"

Tiêu Việt tắt lửa, hỏi hẳn: "Cơm bò bít tết, ăn không?"

"Tuy là thơm lắm nhưng bây giờ tôi no quá rồi". Tâm trạng Chu Thúc rất tốt, uể oải tựa vào cửa nói: "Nè, hôm nay cô giáo Ân hỏi cậu". Hiện giờ hẳn đã quen biết Ân Dao, trước mặt cô thì gọi "chị Ân Dao", nhưng lúc lên nói chuyện phiếm thì vẫn quen gọi là "cô giáo Ân" như trước.

Tiêu Việt gấp thịt bò đặt vào đĩa, không quay đầu lại, hỏi: "Hỏi gì?"

"Lúc đầu hỏi cậu tên gì, sau đó hỏi cậu có phải người mẫu hay không. Tôi nói cậu là diễn viên thì cô ấy lại hỏi cậu đóng phim nào. Tôi liền kể cho cô ấy biết. Có điều tôi thấy cô ấy cũng bận rộn lắm, bình thường hay bay tới bay lui. Chắc cũng không xem tivi, làm sao mà biết được". Trước giờ Chu Thúc luôn thành thật thẳng thắn với anh nên lần này cũng kể hết cho anh biết.

Tiêu Việt sắp xếp thịt bò và cơm xong thì bụng đĩa đi ra ngoài. Chu Thúc lễo đẽo theo anh, chột lại vấn đề: "Tôi thấy hình như cô ấy có hứng thú với cậu".

Nhìn Tiêu Việt ngồi bên bàn không tiếp lời, Chu Thúc không nhịn được bèn bước qua ngồi trước mặt anh: "Nói thật đi Tiêu Việt, cậu cảm thấy cô giáo Ân thế nào?"

Tiêu Việt: "Thế nào là thế nào?"

Chu Thúc nói: "Mọi mặt".

"Tôi không biết".

"Sao lại không biết?" Chu Thúc cười, nói giọng mờ ám: "Không phải hôm đó cậu đã gặp rồi sao, cậu nói xem cô ấy có đẹp không?"

Tiêu Việt ngẩng đầu, anh mở một lon bia, lại ném cho hắn một lon và nói: "Người đẹp cậu gặp không ít mà".

"Sao mà giống nhau được?" Chu Thúc chụp lon bia, cũng chẳng giải thích rằng khác nhau chỗ nào.

Đội hai người uống xong, Chu Thúc mới tiếp tục câu chuyện: "Tiêu Việt, cô ấy không giống những người khác, không phải loại coi khinh người ta, nếu cậu..."

Tiêu Việt ngắt lời hắn: "Nghĩ cái gì vậy?"

Chu Bó mím môi, cúi đầu nói: "Tôi chỉ nghĩ là khó khăn quá".

Thật ra hắn muốn giúp Tiêu Việt một tay, nhưng dường như Tiêu Việt chẳng hề quan tâm.

Quen nhau lâu như vậy, Chu Thúc biết Tiêu Việt cũng không phải kiểu người thanh cao hay là nghiêm túc. Anh rất thờ ơ, có lẽ chẳng mấy lo nghĩ. Diễn xuất cũng chỉ là do ưa thích chứ sẽ không vì nó mà chịu luồn cúi.

Thấy Chu Thúc im lặng, Tiêu Việt nói: "Tôi biết cậu muốn tốt cho tôi, có điều không nghiêm trọng vậy đâu". Anh nói qua loa, khoe miệng khẽ nhếch, anh cười khẽ một tiếng: "Hon nữa, cô giáo Ân của cậu chắc gì đã có ý đó với tôi".

"Sao lại chưa chắc?"

Chu Thúc ngẩng đầu, nhướn mày: "Cậu trông thế kia. Hồi xưa không phải có cô bé nhìn trộm cậu trước sau đó tôi trở thành người qua đường hay sao?"

Tiêu Việt cười: "Mặt cậu không giống người qua đường à? Thị lực của cô giáo Ân đúng là không ổn"

"Tiêu Việt!". Chu Thúc ném lon bia, bị đối phương dễ dàng đón lấy rồi ném ngược trở lại.

Hai người thanh niên ẩm ỉ một hồi, bầu không khí ngột ngạt ban nãy đã bị đánh tan. Đàn ông tuổi này vốn dĩ không có đủ tí mi khi nói về một vấn đề, nói đến một điểm nhất định thì sẽ dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3-2

Thứ 6 tuần này, Ân Dao phải đi Thượng Hải. Vừa lên máy bay liền nhận được tin từ New York, bên kia gửi tới một email. Ân Dao xem xong thì chuyển thẳng cho Chu Thúc.

Đây là tin tốt mà cô nói, cái gọi là "sàn diễn lớn hơn".

Cô nhấn một dòng ở phía dưới: Cậu cân nhắc hai ngày. Thứ hai có rảnh thì đến công ty gặp tôi.

Sau đó cô tắt điện thoại.

Đến khi máy bay hạ cánh, cô mở điện thoại ra thì phát hiện Chu Thúc nhấn rất nhiều tin. Có thể thấy hắn vô cùng kích động, phỏng chừng không cần suy nghĩ đến hai ngày.

Chụp ảnh ở Thượng Hải chỉ cần một ngày, buổi trưa hôm sau Ân Dao rảnh rồi bèn một mình đi dạo. Lúc chuẩn bị về thì vô tình trông thấy Hoàng Uyển Thịnh ôm bạn trai mới, là báo lá cải đưa tin trường quay của bộ phim. Ân Dao này ra ý tưởng nhân lúc rảnh rồi này tới Hoàn Kiếm tìm hiểu công việc của cô ấy.

Mùa này, thời tiết đã từ từ nóng lên. Nhưng đóng phim thì không phân biệt mùa. Lúc Ân Dao tới thì Hoàng Uyển Thịnh đang diễn cảnh mùa đông. Cô ấy không thể phân thân thành hai nên đành để trợ lý đi đón Ân Dao.

Đến trường quay ở bên cạnh phố Quảng Châu. Thấy nhân viên đoàn phim vô cùng bận bịu, rất nhiều diễn viên chờ một bên. Ân Dao liếc mắt tìm được Hoàng Uyển Thịnh, loại thời tiết này mà cô ấy mặc trang phục diễn dày cộm. Bên ngoài còn khoác chiếc áo lông lá lùm xùm, nhìn thôi đã thấy nóng.

Trợ lý rất hiểu chuyện, che dù cho Ân Dao.

Ân Dao hỏi: "Cô ấy quay như thế bao lâu rồi?"

Trợ lý đáp: "Hon 5 giờ sáng đã tới rồi".

"Mỗi ngày đều như vậy sao?"

"Hừm, thỉnh thoảng phải quay cảnh đêm, cả đêm không được ngủ". Trợ lý cũng có hơi đau lòng: "Gần đây toàn quay cảnh mùa đông, hôm nào cũng phải mặc nhiều như vậy".

Ân Dao nghĩ thầm, Tiết Phùng Phùng đúng là mơ tưởng hảo huyền, làm ngôi sao nào có dễ dàng như thế.

Diễn xong, Hoàng Uyển Thịnh rảnh rồi, rốt cuộc cũng có thể cởi bộ đồ dày ra. Cô ấy tới trò chuyện với Ân Dao, sau đó bảo trợ lý mua nước cho mọi người. Cô ấy làm việc luôn thoải mái như thế nên luôn được chào đón ở đoàn phim.

Trên đầu Hoàng Uyển Thịnh nóng đến chảy mồ hôi nhưng lại muốn đưa cây quạt điện mini cho Ân Dao.

Ân Dao thật cạn lời: "Cậu làm gì vậy, ở trước mặt mình còn muốn tỏ ra khôn khéo? Có thấy mệt hay không?"

"Ai khôn khéo với cậu hả?" Hoàng Uyên Thịnh cười "Đây là do mình biết ơn vì cậu ngàn dặm xa xôi mang ẩm áp đến cho mình, không được sao?"

"Gi mà ngàn dặm? Thượng Hải đến Hoành Điểm mất bao xa?"

"Cũng có dễ dàng đâu" Hoàng Uyên Thịnh nhìn cô chăm chú: "Gần đây cậu làm sao vậy? Mất có quãng thăm cả rồi?"

"Có sao đâu, hơi bận thôi" Ân Dao hỏi: "Bộ phim này của cậu khi nào đóng máy?"

"Sớm đấy, ít nhất là một tháng".

Ân Dao thấy bên kia bắt đầu rồi, lúc này đang quay cảnh mấy người đàn ông đang đùa giỡn. Có một người ăn diện thoát nhìn rất giống vai chính, cô hỏi: "Người đó là nam chính hả?"

"Ừm" Hoàng Uyên Thịnh trả lời: "Giang Nhất Hiên, gần đây mới phát lên. Thật ra đã đóng phim nhiều năm rồi, nhưng chắc chắn cậu không biết anh ấy. Cậu thấy có đẹp trai không?"

"Thì vậy đó" Ân Dao sít lại gần, nhỏ giọng nói: "Mùi xấu quá".

Hoàng Uyên Thịnh bật cười, cũng thấp giọng hỏi: "Nhiếp ảnh gia mấy người đều soi mói như vậy sao? Kiểu người thế nào mới lọt vào mắt cậu hả? Làm gì có ai hoàn mỹ, mình thấy cậu người mẫu kia cũng không tính là đẹp trai đâu"

"Mình cũng đâu cần cậu ta ưa nhìn" Ân Dao nói.

"Vậy chứ cậu muốn gì?"

Ân Dao không trả lời, ngừng một chút rồi bỗng dưng cô nói: "Có điều, gần đây mình gặp một người đẹp"

Hoàng Uyên Thịnh ngạc nhiên, hỏi cô đó là ai. Ân Dao không nói chỉ cười nhẹ: "Sau này sẽ nói cho cậu biết".

Ân Dao đợi ở trường quay đến khi trời đã tối đen. Chờ Hoàng Uyên Thịnh kết thúc công việc, tháo trang sức sau đó đi cùng cô ấy về khách sạn.

Buổi tối tám xong, hai người ra ngoài chơi. Hoàng Uyên Thịnh đưa cô đi dạo gần đó một lát.

Chỗ Hoành Điểm này một năm 4 mùa đều nóng nực. Đoàn phim tới tới lui lui, mang đến sự phát triển cho xung quanh đó. Trời vừa tối, mấy cửa tiệm bên ngoài đều bày sạp nhỏ. Chỗ nào cũng có tốp năm tốp ba người xúm lại ăn gì đó, rất nhiều người còn mặc trang phục quay phim. Đôi lúc nhìn vào sẽ khiến người ta có cảm giác xuyên qua thời gian, cũng hơi buồn cười.

Hai người đi dọc theo phố ăn vài thứ, tản bộ đến 9 giờ. Lúc chuẩn bị ra về, Hoàng Uyên Thịnh nhận được một tin nhắn, hỏi Ân Dao: "Thời gian còn hơi sớm, mình dẫn cậu đi chơi một chút nha, chỉ là sẽ hơi trễ, cậu có ghét không?"

"Đi đâu?"

Hoàng Uyên Thịnh cũng không nói, chỉ cười trừ. Ân Dao hiểu ra ngay: "Biết rồi, đi thôi"

Nơi đó không xa, ngay con phố đối diện.

Thật ra là Hoàng Uyên Thịnh đi gặp bạn trai, từ sau hôm Quốc tế thiếu nhi đến giờ hai người còn chưa gặp nhau. Không phải ở đoàn phim thì cũng là đi tuyên truyền, thời gian luôn chéo nhau. Cho nên tối nay có Ân Dao ở đây, cô ấy không muốn lỡ mất cơ hội này.

Chẳng qua, hiện tại hai người không công khai, cô ấy bắt đầu dĩ dưng danh nghĩa đi gặp mặt đồng nghiệp trước đó cùng hợp tác, tiện thể gặp gỡ làm quen đạo diễn và nhà sản xuất.

Phòng bao rất lớn, có không ít người. Nhìn qua có vẻ là chúc mừng phim đóng máy, có người thì hát, có người thì nói chuyện phiếm.

Trong phòng bao ồn ào huyền ảo, ánh sáng lung linh.

Trên màn hình đang phát một bản tình ca, giọng nữ rất trong, giọng hát du dương bay bổng.

Ân Dao nhìn thoáng qua, không quen ai cả. Tầm mắt của cô đảo một vòng, thỉnh thoảng dừng ở góc bên trái.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Gần chỗ máy karaoke, trong góc khuất có một chiếc sofa nhỏ, trên đó có ba người ngồi. Anh ngồi trong cùng, đôi chân dài bị che khuất. Giữa ánh sáng mờ mờ nhìn không rõ, Ân Dao chỉ cần liếc mắt là nhận ra anh.

Thật trùng hợp.

Biết đâu chừng trước đây họ từng gặp nhau trong hoàn cảnh tương tự, chỉ là không quen biết nên chẳng để tâm. Nhưng rồi cô gạt bỏ suy nghĩ này đi. Ngoại hình của anh vừa mắt cô như vậy, nếu quả thật từng trông thấy, lý nào lại chẳng nhìn lâu?

Hoàng Uyên Thịnh rất có duyên với người trong ngành, hơn một nửa người trong phòng bao này có quan hệ cá nhân với cô ấy. Từ lúc vào cửa Hoàng Uyên Thịnh không hề nhàn rỗi, tốn không ít thời gian để hỏi han từng người. Có vài diễn viên trẻ chưa hợp tác qua được vị nào đó dẫn theo cũng tới chào hỏi cô. Về mặt này, Ân Dao xử sự không khéo bằng cô ấy. Cho nên tất cả mọi chuyện của Yin Studio ngoại trừ việc chụp ảnh, Ân Dao đều phát tay mặc kệ để Tiết Phùng Phùng tự giải quyết. Ngay cả tình hình lúc này, cô cũng chẳng có hứng thú tham gia. Chỉ đi theo Hoàng Uyên Thịnh chào hỏi mấy vị đạo diễn, sau đó đến ngồi ở một góc sofa.

Điện thoại rung lên, trong hòm thư có tin nhắn mới. Ân Dao không có chuyện gì làm bận tâm lúc rảnh rồi hồi âm hết. Gửi xong, cô ngẩng đầu nhìn. Hoàng Uyển Thịnh đã hoàn thành nhiệm vụ xã giao, lúc này bước tới ngồi cạnh cô.

Ân Dao không hiểu cô ấy tỏ ra dè dặt cái gì, thấp giọng hỏi: "Cậu không đi tiếp người nào đó à? Mình sợ người ta lại hận mình..." Vừa nói vừa đẩy nhẹ cô ấy một cái, "Đi đi".

"Biết rồi". Hoàng Uyển Thịnh đưa một ly đồ uống cho cô, đứng dậy tới ngồi ở một ghế sofa khác.

Ân Dao dời mắt sang hướng khác, lại nhìn về phía ngoài cùng bên trái cái sofa nhỏ đằng kia.

Anh đang cúi đầu nhìn điện thoại, không biết từ bao giờ người bên cạnh anh đã đổi thay. Là một cô gái tóc dài, chẳng rõ cô ta và anh nói gì mà anh hơi nghiêng mặt sang lắng nghe chăm chú rồi lắc đầu. Chắc là ồn quá nên cô gái kia tới gần anh hơn nữa, gần sát bên tai anh nói vài câu. Ân Dao ngó vài giây, không hiểu trong tình cảnh này thì có chuyện gì cần nói nhỏ, chỉ biết rằng cô nàng kia chừng như sắp dính vào mặt anh rồi.

Quả nhiên anh rất thu hút người ta.

Một lát sau, trên màn hình lớn đổi bài, cô gái kia đứng dậy bước ra hát. Ân Dao thấy anh vẫn cúi đầu như cũ, tay bấm điện thoại, chắc là đang bận gì rồi.

Có lẽ là vì lúc này quá nhàn rồi, trong lúc cao hứng Ân Dao nhắn cho Chu Thúc một tin: WeChat của Tiêu Việt, có thể cho tôi không?

Một hai phút sau, Chu Thúc gửi danh thiếp tới. Ân Dao mở ra. WeChat của anh dùng tên thật, hình đại diện là ảnh phác họa đàn cello trắng đen. Ân Dao ấn tiếp, không thêm thông tin. Cô cũng dùng tên thật.

Gửi xong, Ân Dao nhìn qua lần nữa. Đúng lúc ấy anh bỗng ngẩng đầu, thoáng liếc mắt về bên này rồi rất nhanh lại cúi đầu tiếp tục làm chuyện của mình.

Ân Dao đợi 10 phút mới nhận được thông báo. Cô mở ra xem vòng bạn bè của Tiêu Việt. Không có bao nhiêu nội dung, đa phần là chia sẻ. Gần nhất là ngày hôm trước, anh chụp một tấm hình, chỉ có con mèo lông xám, bối cảnh hình như là trường quay.

Ân Dao lại lướt xuống nữa, muốn xem ảnh của chính anh.

Trong danh sách của cô cũng có vài diễn viên và người mẫu nam từng hợp tác, dáng vóc không tệ và đều có sở thích tự chụp ảnh tấm nắnng. Nhưng Tiêu Việt rõ ràng là không phải kiểu này, lướt đến cuối cũng chỉ thấy một tấm nhưng không phải anh tự chụp mà anh chụp chung với người khác, rất đồng, hình như là lúc khai máy.

Ân Dao xem xong thì ngẩng đầu, thấy anh đã rời khỏi sofa, ngồi vào chỗ chính nhạc xem bài hát giúp người khác.

Ghế quá thấp, anh ngồi ở đó có vẻ không hài hòa, nhưng vị trí đó sáng hơn nhiều. Ân Dao nhìn rõ quần áo hôm nay của anh, áo sơ mi đen kiểu đơn giản, hơi rộng rãi. Trông anh tỏa ra khí chất đứng đắn lại có chút lười biếng. Lại thay, hai cảm giác này trên người anh cũng không mâu thuẫn.

Ân Dao tự biết mình ngắm anh đã lâu, nhưng quả thật đêm nay cũng không có gì khác đáng quan tâm bên tiếp tục nhìn anh chọn bài cho người ta.

Đợi tới 10 giờ, Hoàng Uyển Thịnh chào từ biệt mọi người, đưa Ân Dao về trước.

Ban đêm, Ân Dao ở cùng Hoàng Uyển Thịnh tại khách sạn. Đến chiều ngày thứ hai cô mới rời đi bởi vì đêm trước Tiết Phùng Phùng tới, hôm nay xong xuôi công việc nên mua vé máy bay về cùng cô.

Giá như Ân Dao sớm biết chuyến đi này sẽ gặp ai thì cô thà rằng trở về một mình, nhưng làm gì có nhiều "sớm biết" đến thế?

Chạng vạng, cô tới sân bay. Tiết Phùng Phùng đang đợi. Vốn dĩ hai người vừa nói vừa cười vô cùng vui vẻ. Nhưng khi đang chờ lên máy bay, tự dưng Tiết Phùng Phùng như thấy quý, mặt dõng dạc, cô ấy ra sức kéo Ân Dao.

Ân Dao rất nghi hoặc: "Chị làm gì vậy?". Cô nhìn theo tầm mắt của Tiết Phùng Phùng rồi về mặt thoáng cứng đờ.

Đằng trước không xa, có một bóng dáng quen thuộc.

Lương Tân Nam tới Thượng Hải mở hội nghị, mang theo trợ lý. Hôm nay bay về, trùng hợp cũng là chuyến bay lần này. Tất nhiên anh ta cũng trông thấy Ân Dao, mới vừa bước lên hai bước thì thấy Tiết Phùng Phùng giống như gặp kẻ địch, liếc trắng mắt nhìn anh ta rồi lôi Ân Dao tới bên kia phòng chờ.

Lương Tân Nam thoáng sững sờ, dừng chân, lông mày rậm hơi nhíu lại.

Người trợ lý đi theo anh ta bước đến bên cạnh nói: "Tổng giám đốc Lương, là cô Ân Dao".

Lương Tân Nam không nói tiếng nào, sắc mặt khó coi. Anh ta đứng bất động một hồi rồi trở về chỗ, ngồi xuống.

Trợ lý chần chừ, ngó ngó bên kia rồi quay lại hỏi: "Anh không đi qua sao?"

Thấy Lương Tân Nam vẫn chẳng nói chẳng rằng, anh ta cũng không dám hỏi gì thêm.

Ở đầu kia phòng chờ, mặt Tiết Phùng Phùng hăm hăm, nửa ngày rồi còn chưa dịu bớt. Trái lại, Ân Dao mở miệng khuyên cô: "Có cần thiết hay không, chị tức giận như vậy để làm chi? Kéo chọc tức chính mình".

"Tôi có thể không tức hả?" Tiết Phùng Phùng nhấn nhá: "Đây là lần đầu tiên trong năm nay tôi gặp hần, hai người các cô là loại nghiệt duyên gì vậy chứ?"

Ân Dao tỏ ra vô tội: "Vé máy bay cũng đâu phải tôi đặt, là chị bảo tôi đi với chị mà, lẽ ra tôi phải về một mình đó".

"Nếu biết sẽ đụng phải cái kẻ mặt người dạ thú này tôi sẽ dẫn cô đi tàu cao tốc rồi"

Tiết Phùng Phùng nói xong thì nghiêng răng nghiêng lợi. Ân Dao cố tình thúc đẩy bầu không khí, cười cười: "Chị cũng nói chuyện độc ác quá đi, tôi "cầm thú" cũng nói ra luôn?"

Nhưng mà không khí chẳng tốt hơn, bởi vì Tiết Phùng Phùng lập tức la lên: "Còn không phải hần à? Hần lừa gạt cô thành cái dạng gì, cô với người như vậy là thanh mai trúc mã, đúng là đời trước tạo nghiệt đời này đầu óc đút cho chó".

Ân Dao cứng người, im lặng.

Tiết Phùng Phùng biết mình nói quá nặng lời nên quay mặt sang bên tự bình tĩnh trở lại xong mới mở miệng nói tiếp: "May là bây giờ cô nhận ra rõ ràng, cái gì cũng còn kịp. Muốn tiền có tiền, muốn sắc có sắc, sự nghiệp của hai đứa mình lại không ngừng phát triển, cũng coi như hết con bài cực đến hồi thái lai". Giọng điệu của cô ấy đã khá hơn nhiều.

Ân Dao biết cô ấy đang muốn bù đắp liền thuận nước gạt đầu, cầm tay cô ấy nói: "Đúng vậy, thiết thời cho chị rồi"

Tiết Phùng Phùng rất dễ chịu, nhìn cô một chút sau đó gạt chuyện bức mình này qua, hỏi cô: "Đi Hoàn Kiếm thế nào? Uyển Uyển có khỏe không, chơi vui chứ?"

Ân Dao gật đầu: "Ừm, cũng được, nhìn cô ấy đóng phim mà tôi mệt muốn chết, mùa hè mà mặc áo bông. Vậy mà chị nói làm mình tỉnh dễ, tôi thấy còn mệt hơn chúng ta".

Tiết Phùng Phùng phản đối: "Nhưng kiếm được cũng nhiều".

"Hiện giờ lợi nhuận của chúng ta cũng được mà?" Ân Dao hỏi "Một ngày lương của tôi là bao nhiêu ấy nhỉ?"

Tiết Phùng Phùng hừ một tiếng, chỉ nói: "Đừng dễ dàng thỏa mãn như vậy"

Ân Dao tự dưng rất nghe lời: "Tôi biết, tôi sẽ cố gắng"

Tâm tình hai người đều biến chuyển tốt, Ân Dao bỏ túi xuống nói: "Tôi đi phòng rửa tay đây"

Cô đi vệ sinh xong, rửa sạch tay rồi bước ra chợt thấy trợ lý của Lương Tân Nam đang chờ ở bên ngoài.

Người trợ lý này cô rất quen thuộc, những năm cô ở Mỹ, thỉnh thoảng Lương Tân Nam bận việc đều là anh ta đến thay, đôi khi mang cho cô ít đồ, lại có đôi khi chỉ đơn giản là giúp người kia nói vài câu. Cô của ngày đó ngây thơ hồn nhiên, cứ ngỡ Lương Tân Nam đặt mình ở trong lòng.

Giờ đây nghĩ lại, thật là trào phúng.

Đối phương vẫn gọi cô giống như thuở trước: "Cô Ân Dao".

Ân Dao hiểu không nên giận cá chém thớt, nhưng cô cũng không muốn để ý tới bất kỳ người nào có liên quan đến Lương Tân Nam. Cô đi thẳng về đằng trước mà người kia lại theo sau, giọng nói có chút vội vàng: "Tổng giám đốc Lương cũng không phải cố tình, nhưng đến giờ anh ấy vẫn chưa thể buông bỏ được cô".

Ân Dao dừng bước, xoay người lại: "Anh nhất định muốn nói chuyện này sao? Là anh ta kêu anh tới à?"

"Không phải", đối phương ngập ngừng một chút mới nói tiếp: "Chỉ là thấy cô và Tổng giám đốc Lương thành ra như bây giờ, trong lòng rất khó chịu"

Ân Dao trầm mặc nói: "Không liên quan tới anh"

Cô không muốn nói thêm câu nào nữa, bước nhanh đi.

Sau khi lên máy bay, Tiết Phùng Phùng phát hiện chỗ ngồi không gần nhau, thờ dãi một hồi.

Cả hành trình Ân Dao toàn ngủ, lúc máy bay hạ cánh ở sân bay thủ đô, trời Bắc Kinh đang mưa. Có trợ lý công ty đến đón nên bọn cô về thẳng công ty. Còn chút chuyện quay chụp cần thảo luận, đến 10 giờ mới xem là kết thúc.

Đêm khuya, Ân Dao ngồi xe Tiết Phùng Phùng về nhà. Bên ngoài bỗng dưng lại mưa, dọc đường, cửa sổ xe bị mưa xối thành mờ mờ không rõ.

Ân Dao rất mệt, tuy có ngủ trên máy bay, nhưng tinh thần vẫn không tốt như cũ, vô cùng hỗn loạn. Cô móc điện thoại ra chơi, thấy vòng bạn bè có đôi mới. Cô lướt xuống chậm chậm, thấy hai tiếng trước Tiêu Việt đăng một tin, là một sân bóng nhỏ sau con mưa lúc đêm muộn.

Sân bóng này ở đâu, Ân Dao cũng không biết.

Cô nhìn một hồi, ngón tay ấn xuống, cho anh một like.

Bạn đang đọc truyện *Âi Sợ Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Đêm này Ân Dao không hề yên giấc, toàn mơ những thứ linh tinh vớ vẩn. Ba giờ sáng cô tỉnh lại, rồi không cách nào ngủ tiếp được. Cô muốn tìm chuyện để làm, thế là sau đó ở lì trong phòng rửa ảnh cho tới hừng đông.

Đến sáu giờ Ân Dao đi ra tắm, cô nhìn bên ngoài cửa sổ sạt đất, thế giới đang dần dần thức tỉnh.

Nắng sớm thật đẹp.

Ân Dao một mình ở nhà hưởng thụ cảm giác ăn không ngồi rồi cả nửa ngày, qua buổi trưa mới tỉnh ra. Hai giờ chiều cô lững thững tới công ty, hôm nay cô không có lịch chụp, nhưng ba phòng chụp của Yin Studio cũng không để trống. Trong đó hai phòng được cho thuê, phòng còn lại là công ty hợp đồng với nhiếp ảnh gia đang chụp, người mẫu là Chu Thúc.

Việc này do Ân Dao sắp xếp hồi tuần trước, công tác chuẩn bị đã hoàn tất, là cô tự mình xác định phương án. Có điều đến tối hôm qua mới cùng nhiếp ảnh gia chốt lại là chụp vào hôm nay. Tất nhiên, cũng là mười một giờ đêm qua mới thông báo cho Chu Thúc.

Ân Dao đi thẳng tới phòng C xem tiến độ chụp ảnh, lúc cô bước vào thì vừa khéo chụp xong một bộ phong cách phục cổ. Chu Thúc đang muốn đi thay quần áo chợt thấy cô đến, hần có chút kích động rồi như có chút dè dặt cẩn thận vẫy tay chào cô. Thấy Ân Dao cong cong khóe môi nhìn mình bất giác hần cũng cười tươi, sau đó mới đi theo trợ lý chụp ảnh vào phòng hóa trang.

Nhiếp ảnh gia gọi Ân Dao đi qua xem hình, thảo luận cùng cô một chút. Đến khi bọn họ bắt đầu chụp bộ kế tiếp thì Ân Dao liền rời khỏi đó, trở về văn phòng.

Năm giờ rưỡi Chu Thúc chụp xong thì tới quán cà phê trong khu làm việc tìm cô. Lần này Ân Dao kể lại cho hắn tình hình bên New York, nhìn hắn để xác nhận: "Suy nghĩ thật kỹ chưa?"

Chu Thúc rất nghiêm túc gật đầu: "Cơ hội tốt như vậy, chắc chắn tôi không thể bỏ qua. Dù cho sau này không có kết quả gì, tôi cũng sẽ không hối hận"

Đường như đối với câu trả lời này Ân Dao tương đối tán đồng, cô gật đầu với hắn và nói: "Nếu như gặp phải khó khăn gì, có thể dùng email liên lạc cho tôi"

Mấy ngày qua đi, Chu Thúc đã từ trạng thái kích động dần dần chuyển sang bình tĩnh. Hắn ngập ngừng một lát rồi lấy hết can đảm để hỏi cô: "Chị Ân Dao, vì sao chị đối tốt với tôi như vậy?"

"Có à?" Ân Dao nói, "Chẳng qua là cảm thấy điều kiện của cậu không tồi, hẳn phải có thêm nhiều cơ hội tốt."

"Thế nhưng nếu như tôi đi, thì không thể..." Chu Thúc không nói tiếp chỉ lưỡng lự nhìn Ân Dao. Ý tứ đã rất rõ ràng, nếu như hắn rời khỏi Bắc Kinh sẽ không thể cứ nghe cô gọi là đến giống như trước đó. Ân Dao làm như vậy, là cho hắn lợi ích to lớn đồng thời cũng chặt đứt quan hệ với hắn.

Cho dù thật ra mối quan hệ đó cũng không được tính là thế nào, nhưng đầu gì cũng có chút liên quan. Dĩ nhiên Ân Dao hiểu ý hắn, hiếm khi cô thoáng ghen lời, không biết đáp lại ra sao.

Cô chỉ cần gấp dập thì chơi, nhưng Tiết Phùng Phùng đã dạy cô một đạo lý rất đơn giản, đừng dính dáng với bất kì một người đàn ông nào quá lâu, càng lâu càng dễ thành thói quen, dễ mất kiểm soát, dễ không tỉnh táo. Phàm là người, một khi không sáng suốt sẽ chỉ còn cách "giẫm lên vết xe đổ" không xa.

Chu Thúc rất đáng yêu, cũng biết điều và hiểu chuyện, lại không được voi đòi tiên. Nhưng thật ra Ân Dao chẳng hề đắn đo, với cô chỉ một năm như vậy là đủ rồi. Ân Dao không tiếp lời, Chu Thúc cũng không đợi đáp án nữa. Hắn có chút hụt hẫng, nói: "Tôi biết rồi."

Ân Dao cảm lý cà phê đã uống xong, đứng lên: "Thời gian còn lại xử lý chuyện của mình đi, đầu tháng sau có thể lên đường."

Chu Thúc cũng đứng lên, gật đầu.

Ân Dao đến gần hắn hai bước, nhẹ giọng nói: "Chúc cậu sau này tiền đồ xán lạn."

Lúc cô đang muốn xoay người thì đột nhiên Chu Thúc tiến lên ôm cô, cũng thấp giọng nói: "Cảm ơn chị". Rồi hắn nhanh chóng buông tay, bước nhanh rời đi.

Buổi tối sau khi trở về, Chu Thúc gạt đi 2 cái thông báo có cũng được mà không có cũng chẳng sao, hắn mua vé máy bay ba ngày sau về nhà cũ ở Trùng Khánh. Chu Thúc không có công ty người mẫu, đơn độc một mình, cũng không có chuyện riêng khác cần xử lý. Chu Thúc muốn về thăm nhà một chút trước khi sang Mỹ. Sống ở Bắc Kinh nhiều năm như vậy, tổng cộng cũng chưa về nhà được mấy ngày. Chẳng phải do bận rộn không có thời gian, chủ yếu là mãi không làm ra trò trống gì nên thẹn chẳng dám về.

Đặt vé xong thì Chu Thúc thu xếp hành lý. Tiêu Việt trở về, anh mua bia và thức ăn. Tháng này NBA có thi đấu, trận chung kết của mấy dũng sĩ và kỵ binh, đã hai trận bọn họ không theo dõi nên dự định đêm nay xem bù.

[National Basketball Association (NBA) là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp nhà nghề Bắc Mỹ]

Cứ một mạch như vậy, khi xem xong đã là rạng sáng. Trên bàn gối ngang nhiều lon bia rỗng. Chu Thúc uống không ít, hắn nhớ lại những điều đã qua và kể những chuyện bao năm này từng trải, cuối cùng nói đến Ân Dao. Tâm tình hắn phức tạp, bởi vì đã chệnh choáng say nên có vẻ hân hoan huyền thuyên: "Cậu biết mà, cô ấy thường tìm nhiếp ảnh gia chụp cho tôi, phòng chụp ảnh lớn như vậy đều để tôi dùng, giúp tôi bày sẵn đường đi... Hôm nay cô ấy đối với tôi thực sự rất dịu dàng, nói rằng chúc tôi tiền đồ xán lạn, đương nhiên là trước đây cũng không có hung dữ" Hắn càng nói, giọng nói càng nhỏ dần, trầm mặc một hồi lâu thì nói tiếp: "Nếu như được ở bên nhau lâu thêm chút nữa, tôi nghĩ tôi sẽ không dần lòng được mà thực sự thích cô ấy."

Tiêu Việt nghiêng đầu nhìn hắn. Chu Thúc vò đầu mình rồi bỗng nhiên lại cười nói: "Kỳ cục quá, ngoại trừ lúc đi học, tôi vẫn chưa từng thích ai đâu." Hắn nắm khuỷu tay Tiêu Việt đẩy một cái: "Nè, cậu đã từng thích ai chưa?"

Tiêu Việt thấy hắn đã say bèn rút nửa lon bia trong tay hắn, sau đó anh đứng dậy dọn rác trên bàn.

...

Nửa cuối tháng Sáu, Ân Dao đều ở Nhật Bản. Cô ở Tokyo mười ngày, sau khi kết thúc hạng mục cũng không muốn về ngay. Tiếp sau đó cô tới Nara một mình, mãi đến khi Tiết Phùng Phùng giục già bảo rằng tạp chí thời trang mà công ty cô thường xuyên hợp tác có gửi thư mời dự dạ tiệc từ thiện, bảo cô nhất định phải tới. Cuối tháng, Ân Dao trở về.

Bắc Kinh đã vô cùng nóng bức.

Về đến nơi, Ân Dao gần như không ngại ngùng. Tắm rửa thay quần áo liền lái xe đi, cô dựa theo vị trí mà Tiết Phùng Phùng đưa, đến Ngân Thái thử lễ phục. Trong cửa hàng, quản lý giới thiệu một bộ màu đen, Ân Dao thay, cảm thấy rất thích hợp nên chẳng thử bộ khác nữa. Không ngờ mới năm phút đã thử xong, thấy thời gian còn sớm, cô đến quầy bar ở lầu sáu của Bách Duyệt. Đến khi chuẩn bị đi mới sực nhớ mình lái xe tới. Cô lại giống trước kia, gọi điện cho Chu Thúc, vừa nói mấy thì chợt nhớ rằng đã...

Đang định tắt, đầu kia đã nghe máy rồi, Chu Thúc có vẻ rất hớn hờ, hỏi cô có chuyện gì hay không. Ân Dao hết cách đành mở miệng, hóa ra hiện giờ Chu Thúc đang ở nhà tại Trùng Khánh. Cô lại càng thấy cuộc điện thoại này không thỏa đáng, lập tức nói: "Không sao đâu, tôi gọi lái xe thuê"

Đầu kia Chu Thúc vội vàng bảo: "Đừng gọi người lái thay, chị uống nhiều lỡ mà ngủ quên thì không an toàn. Vậy đi, tôi gọi Tiêu Việt tới, hôm nay cậu ta rảnh!"

Ân Dao vốn muốn nói rằng cô chỉ uống rượu, chứ chưa đến mức uống nhiều. Nhưng khi nghe đến tên Tiêu Việt, chẳng biết xuất phát từ tâm lý thế nào mà cô chần chờ một chút, cũng không chối từ.

Chu Thúc nói thêm: "Chị cứ ở đó chờ, tuyệt đối đừng đi nha!"

Sau đó Ân Dao nói cho Chu Thúc biết tên cửa hàng lễ phục kia, nói: "Tôi đợi ở đó"

Cúp điện thoại, Ân Dao vẫn còn ngồi chơi ở quán bar, cũng không biết qua bao lâu thì điện thoại di động rung lên.

Cô mở ra, đối thoại ngắn gọn giới hạn trong 1 tin nhắn--

Tiêu Việt: Tôi đến rồi, không nhìn thấy cô.

Cô cắt điện thoại và đứng dậy xuống lầu.

Từ xa đã trông thấy dáng anh đứng trước cửa hàng, không rõ anh từ đâu qua đây, cả người mặc đồ phong cách thể thao, đen toàn bộ, T-shirt và quần dài lưng thun. Ánh mắt của anh vẫn dừng tại cửa hàng trẻ em bên trái mãi tới lúc Ân Dao đến gần.

Ân Dao nở nụ cười với anh, mà anh thì vẫn thản nhiên gật đầu. Cô nhìn dưới lông mày bên phải của anh có vết thương đỏ sẫm, diện tích không lớn, nhưng ngự trên gương mặt tuấn tú như vậy cũng có chút nổi bật. Cô lại nhìn tiếp, phát hiện cằm anh cũng có một vết, như là trầy da. Có lẽ là ánh mắt cô quá thẳng thắn, nên bỗng nhiên anh hơi nghiêng mặt sang bên, giọng nói được chút lạnh nhạt: "Có thể đi chưa?"

Ân Dao nói: "Đợi một chút, tôi đi lấy quần áo." Cô vào cửa hàng nhận lễ phục, Tiêu Việt cũng không đi theo, đến khi thấy cô cầm một cái hộp rất lớn đi ra, anh mới đưa tay về phía cô. Ân Dao đưa hộp cho anh, xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm. Tiêu Việt đi sau lưng cô. Vào bãi đỗ xe, quẹo trái, đi thẳng vài bước chợt bước chân Ân Dao bỗng nhiên dừng lại.

Phía trước một chiếc xe màu đỏ là hai cô gái trẻ tuổi ăn mặc lông lầy đang hát hết mật đi tới. Trong nháy mắt, Ân Dao quay người lại, kéo tay Tiêu Việt đi về bên phải. Nhưng lúc này đã muộn, giọng nói từ đằng sau vang lên: "Chị Ân Dao."

Thân thể cô thoáng cứng đờ, khựng lại. Tiêu Việt cũng giật mình, trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp lại mềm mại, theo phản xạ anh định rút tay về, liền nhận ra tay cô hơi run.

Bạch Nghênh Nghênh đã tới, giọng nói lạnh lạnh như chuông: "Chị Ân Dao, khó lắm mới gặp nhau, sao chị lại vội vàng tránh đi như vậy?"

Ân Dao buông lỏng tay Tiêu Việt, xoay người lại.

Hôm nay Bạch Nghênh Nghênh mặc váy ngắn trắng tinh, thanh thoát thướt tha, sắc mặt rạng rỡ, trên mặt mang nét cười, nhìn Ân Dao một chút rồi hỏi "Sao chị cũng ở đây? Thật là trùng hợp"

Thấy Ân Dao không tiếp lời, cô ta lại nhìn Tiêu Việt và chiếc hộp trong tay anh, nói: "Thì ra chị cũng tới lấy lễ phục." Nói xong lại ngẩng đầu, quan sát tỉ mỉ Tiêu Việt, ánh mắt có thích thú: "Chị Ân Dao lại đổi bạn, người này thật đẹp trai."

Ân Dao lên tiếng: "Đúng vậy."

Bạch Nghênh Nghênh đến gần cô một bước, dịu dàng nói: "Vậy thì tốt rồi, không thì tôi sợ chị lại đau lòng. Không biết chị có nghe nói chưa, hôn lễ của tôi và anh Tân Nam sắp xác định rồi, trong nhà đang xem thời gian."

Ân Dao không nói tiếp, cô ta lại lúi lo: "Không biết chị có muốn tới hay không để tôi nhờ anh trai chị đưa cho chị cái thiệp mời?"

"Không cần."

"Chị vẫn chưa quên anh Tân Nam sao?"

Sắc mặt Ân Dao rất khó coi, mím mím môi, cô cười với cô ta rồi nói giọng mỉa mai: "Đương nhiên là không quên, anh ta ở trên giường rất được, tôi thử thay cô rồi, chúc mừng cô."

Bạch Nghênh Nghênh lập tức thay đổi sắc mặt, giống như bị đập trúng đuôi, giọng rít lên chua chát: "Đồ rẻ tiền! Thật đáng thương!"

"Không cần có thương" Ân Dao cười lạnh một tiếng: "Chỉ ít tôi sẽ không cần gia đình sắp xếp cho một gã đàn ông."

Bạch Nghênh Nghênh tức giận đến mặt trắng bệch, được bạn thân bên cạnh đỡ lấy.

Ân Dao không để ý đến cô ta nữa, đi thẳng.

Cô giết địch tám trăm, tự tổn hại một nghìn, đầu bóp chặt vết sẹo cũng sống mái một trận với người ta. Nếu như Tiết Phùng Phùng ở đó, nhất định sẽ mắng cô có bệnh.

Bóng đêm nặng nề.

Xe chạy bình ổn trên đường, ngoài cửa sổ từng luồng từng luồng neon trông như dòng sông quanh co uốn lượn. Thời tiết tháng bảy luôn luôn thần kỳ, đang yên đang lành bỗng mưa tuôn mưa xối. Sau khi trời tạnh, trên đường kẹt xe thành hàng dài.

Tiêu Việt dừng xe, tại khoảng cách này, quay đầu liếc mắt nhìn Ân Dao. Cô ngồi trên ghế pho lá, hơi nghiêng mặt, từ lúc lên xe đến giờ một mực lặng im.

Bạn đang đọc truyện *Ái Sợ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong xe hơi ngột ngạt, Tiêu Việt không hỏi ý Ân Dao, anh hạ hai bên cửa xe xuống. Sau cơn mưa đêm, nhiệt độ mát mẻ. Ân Dao giật mình lấy lại tinh thần, cô nhìn những cửa hàng nhộn nhịp bên đường. Lát sau cô cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua đôi mắt. Chỉ như thế một hai phút rồi cô lại ngẩng mặt lên yên lặng ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ. Đêm nay tràn đầy ánh sáng lung linh.

Tiêu Việt thấy hết tất thấy, nhưng anh thu tầm mắt lại, không nói bất kì điều gì. Lẽ ra đối với một người không có quan hệ với mình, anh cũng không nhiệt tình lo chuyện bao đồng. Vậy mà hiện giờ vì Chu Thúc mà anh đành đáng với cô hết lần này tới lần khác.

Giao thông thông thoáng, dòng xe cộ bắt đầu khởi động lần nữa. Xe chạy, gió thổi qua cửa xe mạnh thêm, Ân Dao vẫn ngồi dựa vào ghế, thỉnh thoảng gơ tay vuốt mái tóc dài bị gió thổi loạn ra sau tai.

Đường trước mặt rất thẳng, không biết đã đi bao lâu thì xe bỗng nhiên chuyển hướng, lái vào một con đường tương đối vắng vẻ, hai bên lác đác vài tiệm mì nhỏ nhỏ.

Đột nhiên Tiêu Việt dừng xe. Ân Dao quay đầu thấy anh cời dây an toàn rồi mở cửa xuống xe. Dưới ánh đèn đường, cô ngắm bóng dáng cao ráo của anh bước lên vỉa hè, xuyên qua hàng cây bên đường, anh đi tới một cửa hàng nhỏ. Là một tiệm trà sữa. Ước chừng sau năm phút, anh xách túi bước ra. Ân Dao nhìn anh lên xe, rồi nhìn anh đưa chiếc túi trong tay cho

cô, một ly trà sữa trân châu. Cô hơi bất ngờ, đưa tay nhận. Tiêu Việt thất dây an toàn lần nữa rồi khởi động xe.

Nửa giờ sau, đến công ty của Ân Dao

Lúc Tiêu Việt dừng xe, ly trà sữa trân châu trong tay Ân Dao vừa khéo được uống hết, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, cô nhìn Tiêu Việt và nói: "Tôi gọi xe giúp anh."

"Không cần." Anh cúi đầu tháo dây an toàn.

Ân Dao móc điện thoại trong túi xách ra, động tác nhanh chóng hoàn thành: "Gọi xong rồi". Cơ thể cô hơi nghiêng về phía anh, cô giờ điện thoại để anh nhìn giao diện tài xế đã nhận đơn. Anh ngửi được hương thơm thoang thoảng trên người cô, xen lẫn chút mùi vị trà sữa. Ân Dao nói xong thì lấy chìa khóa xe, một tay cầm túi đựng trà sữa, một tay cầm túi của mình mở cửa bước xuống. Cô đi vòng qua đuôi xe lấy lễ phục trong cốp sau. Tiêu Việt bước qua hỏi: "Có cần giúp cô đem vào không?"

"Không cần đâu." Ánh sáng hắt vào lưng cô, vẻ mặt không rõ ràng lắm. Nói xong, khom lưng lấy hộp ra đặt dưới đất.

Trong góc của cốp sau còn có một bó hoa, ngày hôm qua Tiết Phùng Phùng dừng xe của cô, cũng không biết là mua ở đâu. Ân Dao lấy hoa ra ôm vào trong ngực, cô đóng cốp sau rồi ngẩng đầu nhìn Tiêu Việt. Ở góc độ này, ánh sáng chiếu lên gương mặt của anh rõ ràng. Da anh rất đẹp, sáng bóng như ngọc vì thế mà hai vết thương ấy lại càng dễ thấy.

Ân Dao hỏi: "Sao mặt anh bị thương?"

Tiêu Việt thoáng ngẩn người, anh nói: "Lúc đóng phim bị va chạm"

Ân Dao còn muốn hỏi nữa thì lúc này điện thoại di động vang lên, cúi đầu nhìn, cô nói: "Tài xế tới rồi, vậy anh về đi."

Tiêu Việt gật đầu, xoay người đi. Bỗng nhiên lại nghe thấy giọng nói vang lên sau lưng..

"Tiêu Việt."

Anh quay lại thấy Ân Dao nâng chiếc túi trong tay lên, "Cảm ơn trà sữa của anh, ngọt lắm."

Cô ôm bó hồng đỏ rất to trong lòng, đứng dưới ánh đèn vàng dịu dàng, nom gầy yếu như cô nàng bán hoa trong ngõ nhỏ xứ Giang Nam. Cô mỉm cười, mắt mày cong lên, giữa cô lúc này và cô gái ở bãi đỗ xe của Ngân Thái một giờ trước đó tựa hồ là hai người khác biệt.

...

Ân Dao ôm hoa và lễ phục vào công ty, không ít người vẫn còn ở đó. Nhân viên chỉnh sửa ảnh đang tăng ca, cái này rất bình thường. Nhưng hôm nay không chỉ thợ chỉnh ảnh, còn có trợ lý của cô, Đinh Đinh. Ngay cả trợ lý thực tập mới tuyển cũng có mặt. Đinh Đinh thấy cô cầm một đồng hồ bước vào lập tức tiến lên nhận. Ngó thấy bó hồng đỏ to tướng, Đinh Đinh hơi kinh ngạc, ánh mắt tràn ngập tò mò. Trái ngược với những đồng nghiệp khác, cô và Ân Dao khá thân thiết bên đánh bạo hỏi: "Cô giáo Ân, ai tặng hoa vậy? Bó hoa lớn quá chừng"

Ân Dao nói: "Tôi cũng muốn hỏi đây, Tiết lão đại còn ở đây không?"

"Còn ạ." Đinh Đinh nói, "Ồ vẫn phòng ạ"

Ân Dao càng thấy lạ lùng, cô hỏi: "Sao hôm nay ai cũng về trễ vậy? Xảy ra chuyện gì sao?"

"Trời, còn không phải tại Trình Di Mặc sao?"

Đinh Đinh cau mày nói với Ân Dao, "Thầy Triệu chụp shot ảnh kìa cho cô ta rõ ràng rất đẹp luôn, tạp chí người ta cũng cảm thấy được. Vậy mà kiểu gì cô ta cũng không chịu, còn chỉ đích danh chị, muốn chị chụp lại cho cô ta. Tiết lão đại tức muốn chết, bên tạp chí Phương Đặc thì khẳng khái đòi để mặt cô ta, họ trả ảnh về nữa rồi. Tiết lão đại tính trước tiên cứ để cho thợ chỉnh ảnh sửa một chút, nếu thật sự không được e là phải để chị ra tay"

Ân Dao biết Trình Di Mặc, bởi vì gần đây quá hot. Tùy tiện lên Weibo là có thể thấy cô ta, coi như là tiểu hoa mới xuất hiện. Vốn không phải tên tuổi gì, đóng một bộ phim cổ trang, đột nhiên nổi lên. Nhưng mà Ân Dao không biết studio có hợp tác với Trình Di Mặc, chắc là trong khoảng thời gian cô đi Nhật Bản, Tiết Phùng Phùng đã làm không ít việc.

Ân Dao đưa lễ phục cho Đinh Đinh rồi ôm hoa đi tìm Tiết Phùng Phùng. Ân Dao gõ cửa trước khi vào, không nghe nói gì bên dãy cửa ra. Thấy Tiết Phùng Phùng đang gọi điện thoại, Ân Dao thuận chân đi vào và vút hoa trên ghế sofa, ngoan ngoãn đứng ở một bên chờ cô ấy nghe máy xong.

Tiết Phùng Phùng cúp điện thoại, Ân Dao đã nói: "Chị cực khổ quá."

Tiết Phùng Phùng dùng ánh mắt quái gở nhìn cô.

Ân Dao: "Tôi nghe nói chị gặp phiền phức."

"Đúng vậy." Giọng Tiết Phùng Phùng rất chi bức mình, "Con nhỏ Trình Di Mặc, cái mặt toàn dao kéo. Mới phát lên có mấy ngày mà giới yêu sách ghê."

Chuyện Trình Di Mặc thâm mỹ đã truyền ra từ lâu, dù bản thân người ta không thừa nhận, nhưng Tiết Phùng Phùng kiên định cho rằng đã chính rồi.

Ân Dao hỏi cô ấy: "Chị định làm thế nào?"

"Còn làm thế nào nữa? Khách hàng là Thượng Đế, tôi sớm nói với cô, chúng ta nhận tiền làm việc, người ta bỏ tiền thì mình phải dốc sức làm cho người ta vừa ý." Cô ấy nói xong lại hừ một tiếng, "Nhưng mà tiểu hoa họ Trình này, tôi cho vào sách đen rồi"

"Cho nên... có thể tôi phải cho chụp cho cô ta?"

"Không vội." Tiết Phùng Phùng nói, "Cô chuẩn bị tâm lý cho tốt trước đi."

Ân Dao gật đầu.

Bàn xong chuyện công việc, Ân Dao chỉ bó hoa hồng không rõ lai lịch trên ghế sofa hỏi: "Hoa đó ở trong xe tôi, ở đâu ra vậy? Có người theo đuôi chị hả?"

Tiết Phùng Phùng ghen ghét, sắc mặt cũng thay đổi: "Ai mà có gan theo đuôi tôi?"

Cô ấy như vậy là phủ nhận.

Ân Dao liếc mắt nhìn thấu tất thấy: "Mặt chị đỏ rần."

Tiết Phùng Phùng: "Mất cô không ỏn hả?"

Ân Dao đi tới, dựa vào bàn của bà chủ Tiết Phùng Phùng, nói nhỏ: "Nếu chị nói cho tôi biết, tôi cũng kể chị nghe một chuyện."

Tiết Phùng Phùng nhìn cô một hồi, cảm giác cô không giống như đang chơi chiêu bèn hỏi: "Chuyện gì?"

"Chị nói trước đi."

"Được rồi được rồi." Tiết Phùng Phùng chẳng lẽ mề, phun ra một câu: "Thằng nhóc khốn nạn Cận Thiệu đưa!"

"..." Ân Dao đứng hình ba giây, "... Không phải chứ?"

Cận Thiệu tặng hoa cho Tiết Phùng Phùng?

Đây là chuyện lạ gì vậy?

Ân Dao: "Cậu ta theo đuổi chị?"

Tiết Phùng Phùng: "Đầu hần bị lừa đá."

"... Được rồi." Tâm lý Ân Dao vừa sợ hãi vừa có hơi nể phục cậu chủ nhỏ nhà họ Cận thật gan hùm mặt gấu.

Lúc này, Tiết Phùng Phùng đã không kịp đội, mở miệng, "Nè, không phải cô nói là có chuyện phải nói tôi biết sao?"

Biểu cảm của Ân Dao hơi cứng lại.

Tiết Phùng Phùng nhìn về mặt này của cô, nhanh chóng hiểu ra: "Có liên quan tới Lương Tân Nam?"

Ân Dao gật đầu, ngừng lại một lát cô nói tiếp: "Hôm nay gặp Bạch Nghênh Nghênh."

Tiết Phùng Phùng nhủ mày: "Con chim mỏ nhọn đó hả?"

Giọng nói của Bạch Nghênh Nghênh rất là đặc sắc, ban đầu Tiết Phùng Phùng gọi cô ta là "gà gào thét"*. Thời gian sau cô ấy tự mua một con gà gào thét rồi vì cảm thấy nó quá dễ thương, nghĩ Bạch Nghênh Nghênh không xứng nên sau đó mới có cái tên này.

Ân Dao gật đầu: "Ồ Ngân Thái."

Tiết Phùng Phùng trợn mắt: "Tôi f**k, gặp lại tình địch không đỏ mặt cũng tía tai, chắc cô sẽ không đánh nhau với cô ta chứ? Nào nào nào, để tôi nhìn cô một chút xem có bị thương không. Bị thương phải nói đó, ngày mai tôi đi báo thù cho cô."

"Phùng Phùng, " Ân Dao nhẹ nhàng hít một hơi, cô nói: "Lương Tân Nam sắp kết hôn rồi."

Tiết Phùng Phùng nghe xong sững sờ, "Thời gian trước không phải nghe đồn muốn hủy bỏ hôn ước sao?" Tuy rằng cô ấy không muốn Ân Dao có bất kì liên quan gì với Lương Tân Nam nhưng cũng không vui khi thấy Bạch Nghênh Nghênh được như ý nguyện.

Ân Dao lắc đầu, "Tôi không biết."

"Bây giờ cô nghĩ thế nào?" Tiết Phùng Phùng nhìn cô: "Có đúng là cho tới hôm nay cô mới hoàn toàn tuyệt vọng không? Nhận ra Lương Tân Nam là một thằng khốn nạn từ đầu tới đuôi chưa? Từ đầu đến cuối hần đều lừa cô, thừa dịp cô nước ngoài chẳng biết gì mà yêu đương với cô, còn trong nước lại có vị hôn thê. Bao nhiêu năm qua cũng không cho cô biết, nói cái gì mà hôn ước không phải là ý của hần, nói cô cho hần thời gian. Bây giờ thì hay rồi, không còn gì để nói luôn. Hần còn không bằng cái rắm, chỉ biết há mồm nói mấy lời buồn nôn, lừa tình lừa thần thê, cô còn nhớ thương cái rắm."

Ân Dao im lặng không lên tiếng. Cuối cùng Tiết Phùng Phùng càng đau lòng vì cô. Cô ấy đứng lên, sờ đầu cô: "Được rồi được rồi, hôm nay nếu cô muốn khóc, tôi không chửi nữa, khóc đi."

Ân Dao lắc đầu: "Không muốn khóc."

Tiết Phùng Phùng ngạc nhiên: "Cô chạy thật xa tới tới đây, nói với tôi chuyện này, không phải là vì muốn mượn vai tôi?"

"... Chỉ muốn kể với cô chút thôi" Ân Dao đẩy cô ấy một cái "Về chưa? Tôi mệt rồi"

"Được được được, về thôi, đêm nay tôi qua chỗ cô ngủ, kéo cô lại nghỉ không thông."

Ân Dao: "..."

Đương nhiên là Tiết Phùng Phùng lái xe.

Đã qua mười một giờ, cả người Ân Dao mệt mỏi rã rời, cô tắm trước tắm xong rồi nằm ở trên ghế sofa. Hiếm khi Tiết Phùng Phùng ban ơn, mua điểm tâm ngọt cho cô. Cô vừa ăn, vừa mở điện thoại xem email mới hôm nay. Xem xong mới nhớ ra một chuyện. Cô mở WeChat tìm ảnh đại diện của Tiêu Việt rồi gửi một tin: Anh về tới nhà chưa?

Đang chuẩn bị rời khỏi giao diện, lại thấy trên màn hình hiện ra "Đối phương đang nhập", Ân Dao chờ.

Tin nhắn nhanh chóng gửi đến: Tới rồi.

Ân Dao trả lời tiếp: Được, vậy anh nghỉ ngơi sớm một chút.

Ngừng một chút cô lại gửi một tin: Ngủ ngon.

Gửi xong, Ân Dao buông điện thoại, ăn hết phần điểm tâm ngọt còn thừa rồi đứng dậy đi đánh răng.

Đội Tiết Phùng Phùng tắm rửa xong, hai người về giường, nhưng không ngủ ngay mà cùng nhau nằm tán gẫu mấy chuyện không đầu không đuôi.

Trước khi ngủ Ân Dao lấy điện thoại cài báo thức, phát hiện tin nhắn ban nãy cô gửi, sau ba phút Tiêu Việt hồi âm.

Hai chữ: Ngủ ngon.

* Chân dung của bạn "gà gào thét" (尖叫鸡 =))

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Bước sang tháng Bảy, Ân Dao đối mặt với hai chuyện chẳng may mắn gì. Một trong số đó là vì buổi dạ tiệc từ thiện mà cô không thể không đi kia. Đêm đó, ký giả truyền thông tập trung thành đoàn. Hơn một nửa là giới điện ảnh và giới thời trang, cũng không thiếu những cậu ấm nhà quyền quý. Ân Dao và Bạch Nghênh Nghênh đi lướt qua nhau, may mà hiện trường có vô số camera. Bạch Nghênh Nghênh cười rất chỉ là dịu dàng, lại đoan trang chừng chạc. Hai người không diễn bộ phim cầu huyết ở bãi đỗ xe Ngân Thái nữa. Ân Dao chỉ ước sau này không bao giờ có cơ hội chạm trán cô ta.

Một chuyện khác là cuối cùng Ân Dao vẫn không tránh được việc chụp ảnh cho tiểu hoa Trình Di Mặc. Nhưng mà xem ra về chuyện này, Tiết Phùng Phùng trong họa có phúc. Đoàn đội của Trình Di Mặc bỏ ra rất nhiều công sức, bộ ảnh kia về sau phủ sóng rầm rộ trên internet được người hâm mộ thổi phồng lên tận mây xanh. Ngay cả Ân Dao cũng thom lây, tên tuổi cô nổi lên như một làn sóng.

Tiết Phùng Phùng quản lý Weibo của Ân Dao, hôm nào cũng ghi chép tiến độ tăng trưởng, mặt này hón hờ tính cách nâng cao giá trị của cô. Hai tháng tiếp sau đó, lịch trình của Ân Dao bị xếp kín mít. Đến cuối tháng chín, rốt cuộc cô không gánh nổi nữa, phải nói rõ với Tiết Phùng Phùng. Lịch chụp quá dày đặc đối với nhiếp ảnh gia là một kiểu hao tổn. Trong thời gian ngắn mà cô phải chụp cho rất nhiều người, thậm chí ngay cả thời gian suy nghĩ cũng chẳng có. Tiết Phùng Phùng coi như hiểu lý lẽ, chấp nhận cân nhắc ý kiến của cô, thả cho cô một khoảng thời gian ngắn để xả hơi.

Thời gian dài bận rộn qua đi, tự nhiên được nghỉ, trái lại Ân Dao hơi hoảng hốt. Cô không cần kiêng dè gì mà ngủ cả một ngày, chạng vạng nấu cháo điện thoại nửa tiếng với Hoàng Uyển Thịnh. Lần trước đó hai người gặp nhau là ở đêm tiệc hồi đầu tháng Bảy.

Chớp mắt một cái, mùa hè đi khỏi, trời đã vào thu.

Cúp điện thoại, Ân Dao tùy tiện lướt vòng bạn bè, chợt nhận ra dường như lâu lắm không thấy động tĩnh của Tiêu Việt. Cô tìm Tiêu Việt trong danh sách, giao diện trò chuyện dừng lại vào ngày 20 tháng Bảy. Hôm đó cô gạt Tiết Phùng Phùng để lên uống rượu, ban đêm không về nhà, cô nằm ở trên ghế sofa trong văn phòng. Lúc nửa tỉnh nửa say, vốn định nhắn tin cho anh trai đã lâu không liên lạc, kết quả mở mắt trong phần thông tin của WeChat một hồi, lại gửi nhầm sang Tiêu Việt.

"Hôm nay là sinh nhật của mẹ, anh quên phải không?"

Lời này không đầu không đuôi, đoán chừng Tiêu Việt rất nghi hoặc. Mười hai giờ khuya vẫn hồi âm cho cô. Mà phỏng chừng lúc đó Ân Dao uống nhiều lắm rồi. Đầu óc mơ màng, đã thấy ảnh đại diện và tên của anh nhưng không biết thế nào lại đi chệch đường ray. Giữa lúc ngà ngà say cô nhắn tin chọc ghẹo anh. Hôm sau tỉnh lại hoàn toàn không nhớ kỹ, về sau xem mấy lời hoang đường trong WeChat, mới biết mình lỗ bịch biết bao. Nhất thời Ân Dao không biết xử lý thế nào bèn học theo đà điều vớt chuyện sang một bên. Hai tháng sau đó, nếu không ở studio thì cũng là chụp ngoại cảnh, còn phải bay tới bay lui theo lịch trình. Bận rộn không có khoảng trống, nên chẳng liên lạc với anh nữa.

Ân Dao không chắc Tiêu Việt đã đưa cô vào sổ đen hay chưa. Cô nháp vào ảnh đại diện của anh, phát hiện những trạng thái trước đây vẫn còn xem được, chỉ là gần đây không đăng bài nào mới. Cô đọc lại mấy lời điền rõ đã nhắn, càng nảy sinh cảm giác bản thân thật là quá trốn. Lần đầu tiên trong đời cô tán thành với Tiết Phùng Phùng: Uống rượu hồng việc.

Cô không xác định được bản thân có ý gì đối với Tiêu Việt. Là đơn giản vì thấy ngoại hình của anh quá hợp ý, hay là bởi vì Chu Thúc đi, bên cạnh trống vắng nên cần người tới khóa lấp. Hoặc giả một nguyên nhân nào đó có thể khiến cô trong lúc say xin bắt nạt anh trên mạng xã hội. Nhưng Ân Dao rất rõ ràng, nếu như không uống rượu, cô sẽ không làm ra loại chuyện này.

Xét đến cùng, vẫn là uống rượu sai.

Dù sao Chu Thúc theo cô một năm, cô không hề đụng chạm, thậm chí đến mấy lời chòng ghẹo cũng chưa từng có.

Đắn đo một hồi, cuối cùng vẫn gõ mấy chữ hỏi anh: Anh đang ở Bắc Kinh sao?

Qua 10 phút không thấy trả lời, trong lòng Ân Dao dần dần không ôm hi vọng nữa. Cô buông điện thoại rồi đi vào phòng tối. Chờ rửa ảnh xong đi ra thì đã qua hơn một giờ, bảy giờ rưỡi.

Lúc này nhìn điện thoại mới phát hiện tin nhắn ấy đã được hồi âm..

Tiêu Việt: Ủ, vừa về nhà.

Ân Dao nhìn 2 giây, không chút chần chừ, cô vào phòng treo quần áo thay chiếc váy dài, cầm chìa khóa xe ra ngoài. Mới đi được mấy bước bỗng nhiên cô vòng lại, vào phòng ngủ lấy một món đồ.

Thời điểm này, trên đường kẹt xe. Ân Dao lái xe vừa tốn sức lại vừa tốn thời gian tìm vị trí đỗ xe. May mà còn nhớ rõ nơi. Cô lên lầu gõ cửa, đợi một hai phút mới có người ra mở. Nhưng không phải Tiêu Việt.

Ân Dao và người đàn ông đồ con mình trần nhìn nhau, cô nghĩ thầm đây là bạn cùng phòng mới của anh sao?

"Tôi tìm Tiêu Việt." Cô nói.

Người đàn ông nọ chưa kịp trả lời, bên trong đã truyền ra giọng của phụ nữ: "Chồng ơi, ai vậy?" Ngay sau đó là tiếng khóc trẻ con.

Ân Dao sững sờ hai giây rồi nói: "Xin lỗi, tôi đi nhầm."

Trong lòng nghi ngờ bản thân nhớ lầm, cô đi xuống một tầng. Ngó bức tranh trên cửa lại thấy không giống. Ngần ngợ đứng ở hành lang giữa hai tầng, cô nhắn tin hỏi Tiêu Việt: "Anh ở lầu mấy?"

Đợi hai phút không thấy trả lời, cô bèn gửi một tin nhắn thoại. Nhưng Tiêu Việt không nhận được, anh đang tắm. Tắm xong mới biết 10 phút trước Ân Dao gửi tin, còn có một tin nhắn thoại.

Anh gọi lại cho cô.

Đầu kia nhanh chóng nhấc máy, trong điện thoại truyền đến tiếng gió thổi, kể đến là giọng nói của Ân Dao: "Tiêu Việt?"

Anh đáp: "Ừm."

Ân Dao nói: "Anh ở tầng 3 hay là tầng 4, tôi mới đi nhầm nhà, anh..."

"Tôi dọn nhà rồi."

"..." Ân Dao ngắt người, hỏi, "Bây giờ anh sống ở đâu?"

Tiêu Việt không trả lời.

Hai bên đều im lặng, trong điện thoại chỉ có tiếng gió thổi khẽ khàng.

Qua vài giây.

Tiêu Việt bỏ lại khăn mặt, đi ra cửa: "Bây giờ tôi qua đó."

Nơi đó không xa, đón xe 15 phút.

Ân Dao đứng bên cạnh phòng bảo vệ trống trơn của tiểu khu. Có một chiếc taxi đến gần, dừng bên lề đường.

Cửa xe mở ra.

Đèn đường mờ ảo, Ân Dao đi tới. Hóa ra là Tiêu Việt, anh bước xuống xe. Cửa xe vẫn để mở, ý bảo cô vào ngồi.

Ân Dao nói: "Tôi lái xe tới." Anh đóng cửa xe, bảo bác tài chạy đi.

Ân Dao gửi ra chút hương thơm nhàn nhạt trên người anh, như là mùi dầu gội. Ánh sáng mờ mờ không nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh hỏi xe cô đậu chỗ nào.

Ân Dao bèn dẫn anh đi lấy xe, kỹ thuật của anh rất tốt, vị trí chật hẹp như vậy nhưng anh vẫn mau chóng lái được xe ra ngoài. Xe lên đại lộ, anh mới mở lời: "Tìm tôi có việc gì?"

Ân Dao nhớ lại lí do mình đến, cô đáp "Ừ", nhưng không nói là chuyện gì. Tiêu Việt cũng không hỏi nữa.

Ân Dao nghĩ chắc anh chẳng muốn đưa cô tới nhà mới của anh. Ngờ đâu anh lái xe đi một mạch rồi dừng ở bên ngoài tiểu khu. Ân Dao theo anh vào thang máy, lên lầu 20.

Là một căn hộ lofi một phòng, màu xám giản đơn, lầu một có phòng khách, phòng bếp và nhà vệ sinh. Nom không lớn nhưng cảm giác tốt hơn nhà cũ.

Ân Dao hỏi: "Tôi có cần thay giày không?"

Tiêu Việt nói không cần, cô liền đi vào.

Đèn của phòng khách dịu nhẹ, cửa sổ sát đất mờ ra, có gió thổi vào. Trên sofa nhỏ có một cây ghita, bên cạnh là quyển sách đóng gáy xoắn đang mở, chữ chẳng chặt, trên đó đánh dấu rất nhiều.

Là kịch bản của anh.

Ân Dao đứng trước ghế sofa, ánh mắt cô thả trên cây đàn của anh. Lúc Tiêu Việt bước tới, Ân Dao hỏi: "Anh biết đàn hả?" Cô chỉ vào cây ghita.

Tiêu Việt: "Ừm"

"Bây giờ anh có thể đàn không?"

"Đàn bài gì?"

"Tùy thích." Ân Dao cầm đàn ghita đưa cho anh.

Tiêu Việt nhìn cô một cái, anh nhận lấy và ngồi xuống ghế sofa. Anh cúi đầu, hơi rũ mắt. Ân Dao trông thấy lông mi của anh thật dài. Anh gảy một đoạn giai điệu, sau đó ngừng đầu nhìn cô.

Ân Dao hỏi: "Bài hát này của ai?"

"Không phải của ai hết."

Ân Dao hiểu ra, "Là anh tự biên?"

Anh không phủ nhận.

Ân Dao cười: "Rất êm tai."

Tiêu Việt buông đàn, anh đứng dậy đi rót cốc nước đem qua.

Ân Dao đứng lên, rời khỏi sofa đi về phía trước vài bước quan sát căn nhà một chút. Rồi cô đứng bên cửa sổ sát đất, xoay người lại hỏi anh: "Bởi vì Chu Thúc đi nên anh mới chuyển nhà sao?"

Tiêu Việt gật đầu.

Ân Dao bước về, thuận miệng hỏi: "Chu Thúc thế nào, cậu ấy có liên lạc với anh không?"

Tiêu Việt không đáp, anh đặt cốc nước trong tay lên bàn trà và ngồi xuống. Đôi mắt đen trong veo bỗng nhiên nhìn về phía cô, "Trề thế này cô tới tìm tôi là vì hỏi chuyện của Chu Thúc sao?"

Câu hỏi đột ngột của anh khiến Ân Dao thoáng ngẩn ra. Giọng anh rất thờ ơ, anh ở đó, cách cô vài bước chân. Ánh sáng đèn bàn rọi xuống đất, từ bên trái chiếu sang. Nửa người anh chìm trong bóng tối, đường nét khuôn mặt rất rõ ràng. Chẳng hiểu làm sao, Ân Dao tự dưng cảm giác anh không giống như những gì cô nghĩ.

Cô đứng im chốc lát, mở miệng nói: "Chuyện lần trước tôi nhắn trên WeChat, là bởi vì hôm đó uống rượu không tỉnh táo, cũng không biết đã làm cái gì, tôi không phải có ý định... với anh"

Cô muốn nói "không phải có ý định quấy rối tình dục với anh", nhưng không nặn ra được mấy chữ đó. Cô cầm túi, lấy ra một lọ nước hoa, đi tới đưa cho anh. "Hương cam quýt, không biết anh có thích không."

Thấy anh cầm trong tay, cúi đầu nhìn. Lòng Ân Dao nhẹ nhõm thật nhiều, cô bảo: "Tôi về đây."

Ân Dao xách túi ra cửa, lúc ngang qua anh, bỗng nhiên tay bị kéo nhẹ.

Ước chừng chỉ một giây, Ân Dao còn chưa phản ứng, anh đã buông ra.

"Tôi đưa cô xuống."

Ân Dao nói không cần đâu nhưng anh đã kịp thay giày.

Ân Dao lái xe về. Đến nơi, cô như thể vừa hoàn thành một chuyện lớn, nằm sấp trên ghế sofa. Nằm liệt một hồi mới bò dậy đi tắm. Trước khi ngủ mới thấy tin nhắn của Tiêu Việt, anh hỏi cô về tới nhà chưa.

Ân Dao trả lời anh rằng cô đã tới.

Hồi âm xong, cô đặt điện thoại xuống. Hiếm khi được thoải mái lên giường ngủ.

Ngày mai không phải chụp ảnh, tốt quá.

...

Mười một giờ rưỡi, Tiêu Việt xem xong kịch bản thì đứng dậy thu dọn hành lý. Sáng mai anh vào tổ, 9 giờ bay sang Thượng Hải

Còn chưa dọn hết, điện thoại để trên bàn reo một tiếng, anh ngừng đầu liếc nhìn. Tin nhắn mới trên WeChat --

Ân Dao: Tôi đến rồi.

Anh mở màn hình nhưng không hồi âm.

Ngón tay chợt di chuyển, tin nhắn cũ hiện ra, là những tin mà đêm đó Ân Dao nhắn trong lúc say xỉn. Tiêu Việt xem một lát rồi thoát khỏi giao diện. Anh cầm lọ nước hoa trên ghế sofa bỏ vào vali.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Nếu tôi không đến, cô sẽ thế nào?"

Ân Dao dùng một lọ nước hoa kiểu nam đối lấy sự an lòng cho mình.

Về sau... ước chừng rất lâu rất lâu sau đó, Ân Dao và Hoàng Uyển Thịnh trong lúc tán gẫu nói đến chuyện cũ này. Người kia cười hèn hếch, cười xong vỗ vai cô, tấm tắc khen cô quá cao tay.

"Ngẫm lại thì, tự nhiên đêm hôm khuya khoắt có một bà chị xinh đẹp nhấn cho mấy dòng treu chọc ướt át, ngoảnh đầu liền mất tăm suốt hai tháng, cũng không nói rõ gì cả. Mà mấy lời can rở đó cứ treo trong máy, sơ sễ là có thể nhìn thấy. Một khi thấy rồi thì cho dù tâm lạng như nước cũng phải nảy sinh ý khác. Huống chi anh chàng mới 23, cũng không phải loại đàn ông sành sỏi từng lăn lộn trong bụi hoa..."

Nhưng đó là chuyện rất lâu sau đó. Vào thời điểm này, Ân Dao chưa đến mức đem chuyện của cô và Tiêu Việt ra chia sẻ với ai.

Sau hôm ấy, Ân Dao tiếp tục hưởng thụ kỳ nghỉ của mình. Không biết vì đâu mà tên Cận Thiệu kia biết gần đây cô nghỉ ngơi, cách ngày gọi điện thoại tới rủ cô đi chơi.

Đám con nhà giàu thời gian chơi bởi quá nhàn nhã, đa phần là mượn danh gây dựng sự nghiệp để cầm tiền trong nhà làm mấy chuyện bản thân yêu thích. Ví dụ như mở quán rượu, câu lạc bộ, không kiếm được tiền cũng chẳng sao, chơi vui mới là quan trọng

Cận Thiệu mở một pub rất có hơi thở văn nghệ, mặc dù toàn thân hần ta và văn nghệ không có liên quan gì tới nhau. Tháng trước vừa khai trương quán, khi đó Ân Dao vội vàng công tác ở Hồng Kông nên bỏ lỡ. Vì thế, lần này cô nê mặt Cận Thiệu, đồng ý hẹn buổi tối tới quán rượu của hần chơi.

Đến nơi mới phát hiện nơi này còn lớn hơn cô tưởng, trang trí quả đúng là đủ văn nghệ, đoán chừng chi phí không thấp. Người tới chơi không nhiều lắm, có điều không ồn ào. Cậu chủ nhỏ họ Cận rất khách sáo, tự mình tiếp đãi sẵn tiện khoe khoang bản lĩnh pha chế. Ân Dao ngồi trước quầy bar nhìn người ca sĩ trên sân khấu đang vừa đàn vừa hát một bài dân ca êm dịu. Chẳng biết thế nào lại nhớ đến đêm đó, nhớ đáng về Tiêu Việt cúi đầu gầy đàn.

Cận Thiệu nhìn thần sắc mê mẩn của cô bèn thò người tới gần, "Đừng nói là cô nhìn trúng em trai ca sĩ nhà tôi nha?"

Ân Dao thu lại ánh mắt, nhận rượu của hần.

Cận Thiệu cười khoái chí: "Nếu thật sự nhìn trúng, anh trai sẽ làm mối cho em."

Ân Dao ngắc đầu: "Tôi nhớ làm hả? Cậu nhỏ hơn tôi hai ngày đúng không?"

Cận Thiệu nhăn mày: "Trí nhớ thế mà tốt thật, sao nào, nghe nói dạo này bên cạnh cô hình như không có đàn ông?"

Ân Dao hỏi lại: "Vậy dạo này bên cạnh cậu có phụ nữ à?"

"Có nha."

"Có phải cậu tặng hoa hồng cho Tiết Phùng Phùng không?"

Cận Thiệu ghen hợm, ho khan một cái rồi bùng ly rượu lên giả bộ uống.

Ân Dao hỏi: "Cậu muốn gì hả? Nếu chỉ là đùa vui một chút, tôi khuyên cậu nên quên đi. Đừng nói chị ấy không thể để ý tới cậu, tôi cũng phản đối."

"Vậy nếu không phải vui đùa một chút thì sao?"

"Vậy thì càng vô nghĩa, người như các cậu có thể làm chủ chuyện hôn nhân của mình sao?" Ân Dao nói trúng tim đen.

Cận Thiệu biết rõ cô nói không sai nhưng lại sĩ diện hão, hần nhếch môi cười: "Có cần vậy không? Lúc này mới bên nhau, sao lại nói tới hôn nhân?" Tự nhiên hần ngừng lại rồi chồm người qua, nhìn Ân Dao, "Tôi thấy chuyện của anh Tân Nam ảnh hưởng tới cô. Ngày cưới của anh ấy đã định rồi, ngày 18 tháng 10, cô biết chưa?"

Ân Dao cảm ổng hút nhẹ nhàng khuấy cocktail, "Có nghe nói."

Cận Thiệu hừ một tiếng: "Cái cô Bạch tiểu thư đó, sau này anh Tân Nam phải chịu đựng rồi."

Ân Dao không tiếp lời

Cận Thiệu liếc cô, nói chậm rãi: "Dao Dao, trong số chúng ta, tôi phát hiện chỉ có cô là thông minh. Đầu tiên là sớm đổi họ trốn đi, bây giờ còn tuyệt hơn, dám quang minh chính đại nuôi em trai người mẫu. Cái danh con gái nhà quyền quý cũng có thể vứt đi, xem ra có thể chặt đứt ý niệm người trong nhà cô."

"Không phải là tôi thông minh." Ân Dao cười cười nhìn hần: "Là các cậu không nỗ bỏ."

Không nỗ bỏ cái gì đây? Đương nhiên là những thứ trong nhà cho. Cận Thiệu hiểu lời này, hần cười nhạt: "Cô đúng là thú vị quá đi, thảo nào anh Tân Nam cứ nhớ nhưng cô"

"Có thể đừng nhắc tới anh ta không?"

"Ừm..." Cận Thiệu trầm ngâm, "Tôi ấy, không đứng về bên nào. Nói một câu công bằng thì thực ra mấy năm anh ấy lừa cô, tôi cũng rất khó chịu. Chia tay rồi anh ấy thật sự không nỗ, cũng luôn tranh cãi với trong nhà. Hôm qua tôi gặp anh ấy, gầy đi không ít, tinh thần cũng kém, còn hỏi tôi dạo này cô có ổn không."

Thấy Ân Dao không có biểu cảm gì, Cận Thiệu chần chừ rồi nói: "Hai người các cô coi như là có duyên không phận, chi bằng nhìn thoáng chút đi. Tìm một người đàn ông khác rồi yêu

đương đang hoàng, cũng là buông bỏ quá khứ, đúng không?"

Ân Dao: "Cậu đang khuyên tôi hả?"

"Cứ coi là vậy đi." Cận Thiệu lại cười nham nhở "Thế nào, có muốn tôi giới thiệu cho cô không? Bảo đảm giống như tôi, đẹp trai đáng tốt."

"Bỏ đi, người cậu giới thiệu, sợ là tôi chịu không nổi" Ân Dao bung ly rượu uống một hơi cạn sạch, "Với lại gu thẩm mỹ của chúng ta khác nhau, tôi không thích kiểu của cậu."

"Vậy chứ cô thích kiểu gì? Nói ra tham khảo nào?"

Chẳng rõ Ân Dao nhớ tới cái gì, cô cười cười không trả lời hẳn, "Làm ăn thịnh vượng, tôi đi đây"

Mấy ngày nghỉ sau đó, Ân Dao không ra khỏi cửa, cô trải qua khoảng thời gian nhàn rỗi tại nhà. Trong lúc rảnh rang, cô tìm hiểu Tiểu Việt một chút. Phàm là người trong giới nghệ thuật đều có thể tra được không ít tư liệu trên internet. Ân Dao dễ dàng tìm được một vài thông tin ví dụ như chiều cao của anh, cân nặng, sinh nhật, v.v... cũng có thể biết anh từng đóng phim nào.

Sinh nhật của Tiểu Việt vào tháng sau, nói cách khác, anh còn chưa đầy 23 tuổi, nhỏ hơn cô hai tuổi rưỡi.

Ân Dao tìm được bộ phim trước kia Chu Thúc nói, xem mấy tập có anh, phần phim rất ít, nhưng hoá trang đẹp vô cùng. Bộ phim này chiếu năm ngoái, nhưng đã quay từ hai năm trước. Lúc đó anh miễn cưỡng mới chừng hai mươi, thân mặc áo bảo vải linh dài rộng, đai rộng tung bay. Ngoài đời Ân Dao còn chưa thấy anh cười nhưng lại thấy ở trong phim.

Cô xem hết cái này bỗng dưng muốn tìm anh bèn gửi một tin nhắn. Lúc này đã hơn mười một giờ, cô hỏi anh ngủ chưa, một tiếng sau Tiểu Việt mới trả lời: Vẫn chưa.

Ân Dao: Trễ vậy hả?

Anh lại đáp: Mới vừa quay xong cảnh đêm

Ân Dao: Anh đang diễn ở đâu? Hoàn Kiếm?

Tiểu Việt: Thượng Hải

Ân Dao dừng một thoáng, rồi nói với anh: Đừng dịp quá, hai ngày nữa tôi cũng phải đi Thượng Hải.

Tiểu Việt chưa trả lời.

Ân Dao lại gửi tiếp một tin: Tôi chụp xong, có thể tới tìm anh không?

Về phần muốn tìm anh làm gì, cô cũng chẳng biết. Thậm chí không nghĩ nhiều, cứ vậy mà nhắn thôi. Chờ hai phút, cũng không thấy phản ứng. Ân Dao nghĩ chắc anh không bằng lòng bèn gõ: Thôi vậy.

Vừa muốn gửi đi thì anh đã hồi âm: Có thể tôi sẽ không rảnh.

Ân Dao xóa hết tin vừa soạn, lần nữa gửi tin: Đến lúc đó rồi xem tình hình, anh nghỉ ngơi đi, không cần trả lời tôi.

Anh thực sự không hồi âm

Kì nghỉ của Ân Dao kết thúc, hai ngày sau khởi hành đến Thượng Hải. Lần này không phải cô đi một mình, còn có mấy người. Trừ thợ trang điểm quen thuộc, còn có Tiết Phùng Phùng và trợ lý Đinh Đinh. Từ đầu đến cuối mất 4 ngày, buổi tối trước hôm kết thúc cô liên hệ với Tiểu Việt.

Lần này cô gửi tin nhắn thoại, không cần đợi lâu, anh đã nhận. Ân Dao hỏi: "Mai anh có quay phim không?"

"Buổi sáng có."

"Buổi chiều tôi làm xong, chạng vạng đến tìm anh nha?"

Anh ở công viên điện ảnh Xa Đồn khu Tùng Giang, còn Ân Dao ở khu Tĩnh An

Cô đợi trong chốc lát, nghe anh nói nhỏ một câu: "Để tôi qua đó."

Không biết có phải anh đang ở trường quay hay không mà trong điện thoại có chút ồn ào, gần như lấp cả giọng anh.

Ân Dao nghĩ nghĩ rồi bảo: "Hay là hẹn ở chỗ nào đi, ra bên đi dạo được không?"

"Được."

"Vậy... gặp ở bến tàu Thập Lục Phố, sáu giờ rưỡi tối, được không?"

Ân Dao nghe anh đồng ý. Thời gian địa điểm đều đã định, kiểu này cũng xem như là hẹn anh được rồi. Hình như cũng không khó lắm.

Tiết Phùng Phùng tắm rửa xong, thấy trong phòng không có ai. Nhìn ra sân phơi thì phát hiện bóng dáng Ân Dao. Hai mắt của cô ấy hệt như radar quét một vòng, đi qua, "Lén lén lút lút, làm chuyện gì không muốn để người khác biết hả?"

Ân Dao đã tắt máy, quay đầu lại, "Không làm gì hết"

Cô đi về phòng, Tiết Phùng Phùng quan sát cô, hoài nghi hỏi: "Sắc mặt cô lạ lắm nha, mới gọi điện thoại cho ai vậy?"

Ân Dao mặt không đổi sắc: "Một người bạn."

"Bạn nào?"

"Chị không biết."

"Cô có người bạn nào mà tôi không biết?" Tiết Phùng Phùng nhìn cô chăm chăm.

"Có đó." Ân Dao không nói thêm, đi vào phòng vệ sinh.

Hôm sau, năm giờ rưỡi chiều, việc chụp ảnh kết thúc.

Ân Dao về khách sạn thay quần áo, đột nhiên nhận được thông báo ông chủ bên kia mời ăn cơm. Kiểu xã giao này đương nhiên là Tiết Phùng Phùng đồng ý, loại chuyện đó luôn do cô ấy tính toán và quyết định không cần hỏi ý Ân Dao

"Nói cô biết nhất định phải đi. Người ta đã nể tình, mình có thể tát vào mặt người ta sao?"

Tiết Phùng Phùng là người nói một không hai. Liên quan tới chuyện làm ăn, bọn cô sớm có ước pháp tam chương, ý kiến giống nhau thì không nói, hễ mà ý kiến trái ngược thì sẽ để Tiết Phùng Phùng định đoạt. Đây là điều kiện duy nhất từ lúc Yin Studio mới thành lập. Lúc đó Ân Dao đồng ý, hoàn toàn không ngờ tới sẽ có tình huống như hôm nay.

"Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà" Ân Dao tỏ ý thương lượng, "Sau này tôi sẽ đi hết, hôm nay không đi có được không?"

Đáp án dĩ nhiên là không thể. Ân Dao đành phải nhấn cho Tiêu Việt rằng đến tối cô mới tới được.

Cơm tối ăn món Thượng Hải, Tiết Phùng Phùng rất thích, toàn bộ quá trình đều cùng bên kia trò chuyện vui vẻ. Ân Dao không quan tâm, ngồi đến bảy giờ, cô vào phòng vệ sinh rồi không trở về nữa. Đợi ngồi vào xe taxi cô mới nhận tin cho Tiết Phùng Phùng nói mình không khỏe nên về khách sạn trước.

Đến nơi đã hẹn, rất dễ tìm thấy Tiêu Việt. Anh đứng dưới đèn đường, tựa vào lan can, có lẽ đã đợi rất lâu. Ân Dao cảm thấy áy náy, cô đi qua, cũng tựa vào bên lan can: "Thật xin lỗi, tôi đến muộn."

Tiêu Việt quay đầu nhìn cô.

Ánh đèn soi sáng cả hai khiến biểu cảm của hai bên hiện ra tương đối rõ. Ân Dao không chắc liệu anh có giận hay không, cô giải thích một câu: "Đột nhiên có bữa tiệc, không thể thoái thác."

Rốt cuộc anh cũng "ừ" một tiếng.

Thế là Ân Dao hôn hờ: "Anh tới khi nào? Anh không hỏi âm, tôi còn sợ anh không đến."

"Tôi không đến, cô sẽ thế nào?" Tiêu Việt bỗng mở miệng, giọng anh khàn khàn.

Ân Dao khựng lại cảm thấy là lạ, "Anh bệnh hả?"

"Không sao" Anh xoay đầu sang hướng khác ngắm cảnh đêm phía bên kia bờ.

Ân Dao nhìn dáng hình khuôn mặt anh, lặng im một hồi, cô nói: "Anh không đến, tôi sẽ rất thất vọng."

Bạn đang đọc truyện *Ái Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

"Cô đối với ai cũng như thế này sao?"

Câu này của Ân Dao rất thẳng thắn. Anh không tới, dĩ nhiên cô sẽ thất vọng. Kỳ thật, lúc ngồi trong xe taxi cô đã nghĩ, anh chưa trả lời tin nhắn có lẽ là giận rồi, anh không muốn quan tâm tới cuộc hẹn ngẫu hứng của cô. Cô vút lại bữa tiệc chạy ra bên cũng chưa chắc đã gặp được anh, nhưng cô vẫn đến.

Cảm xúc con người thật là kì lạ. Một giây trước ngồi bên bàn rượu cảm thấy cụt hứng, cho rằng kiểu xã giao anh một câu tôi một câu giữa người với người thật dối trá và vô nghĩa. Nháy mắt sau lại vui lòng chạy tới bờ sông Hoàng Phố, cùng người ta ngắm cảnh đèn đóm rực rỡ.

Ân Dao phát hiện anh hơi nghiêng đầu nhìn cô. Chỉ tiếc ánh sáng không tốt, bằng không thật sự cô rất muốn trông xem giây phút này trong mắt anh có chút vui mừng nào không.

Bờ sông gió lớn, thời tiết cũng đã chuyển lạnh.

Ân Dao đề ý rằng anh mặc rất ít. Trên người anh là áo sơ mi đen kiểu dáng đẹp mắt lần trước thấy anh mặc ở Hoàn Kiếm, nhưng nhìn kỹ một chút lại cảm thấy cũng không giống lắm.

"Anh lạnh không?". Cô hỏi.

"Không lạnh." Anh buông tay đang chống trên lan can ra, đứng thẳng người: "Định đứng ở chỗ này sao?" Thanh âm vẫn trầm thấp như vậy, giọng điệu lại hơi hột rất nhiều.

Ân Dao đảo mắt nhìn quanh: "Vậy đi thôi?"

"Ừm"

Lúc đầu không có mục đích, cũng không chọn phương hướng, chỉ tùy ý đi về phía trước. Cảnh đêm ven sông cực kì xinh đẹp, khó trách bất kể đến vào thời điểm nào thì khách du lịch cũng không ít. Hai người đi song song, cách nhau chừng một cánh tay.

Ân Dao hỏi lại vấn đề trước đó: "Có phải anh bệnh rồi không? Sao cổ họng lại thế này?"

Tiêu Việt không phủ nhận, anh đáp: "Tối qua bị sốt."

Ân Dao ngừng đi, mà bước chân Tiêu Việt không dừng lại, bất tri bất giác đã cách cô hai bước. Anh quay đầu đưa mắt nhìn Ân Dao, cô tiến lên hỏi: "Vậy bây giờ thì sao?"

Tiêu Việt nói: "Buổi sáng không sốt nữa."

"Sáng nay anh quay phim?"

Anh đáp: "Ừm"

Ân Dao không tiếp lời chẳng biết đang suy nghĩ cái gì, Tiêu Việt nhìn cô rồi lại đi thẳng về trước mấy bước. Đến dưới một ngọn đèn đường, sáng sủa hơn nhiều.

Anh nghe Ân Dao nói khẽ: "Thật xin lỗi, tôi không biết anh bị bệnh, còn hẹn anh ra."

Từ Tùng Giang chạy tới đây cũng không gần mà lại đương lúc cao điểm tan tằm, còn để anh cô đơn đợi gần một tiếng ngoài bờ sông. Ân Dao đột nhiên cảm thấy tính tình anh tốt hơn so với cô nghĩ, đổi lại là cô chưa hẳn đã vui vẻ.

Lúc này cô chợt nhớ tới điều gì, dừng bước lại và hỏi anh: "Anh ăn cơm chưa?"

Tiêu Việt lắc đầu.

Ân Dao rất muốn gõ lên đầu mình. Bình thường cô chỉ lo chụp ảnh, rất nhiều thứ vụn vặt phải quan tâm đều không cần cô tự mình sắp xếp xử lý. Lâu dần thành ra tâm tính cầu thả, không cần nhắc chu toàn.

"Thật xin lỗi."

Tiêu Việt cao hơn cô nửa cái đầu, lúc nói chuyện với anh cô hơi ngước mặt lên, đèn đêm đổ ánh sáng trắng lạnh lẽo xuống, rơi trên người cô. Cô trang điểm nhẹ, mặt trắng nõn, mày mi đen óng, sắc môi hơi nhạt.

"Tôi dẫn anh đi ăn, anh muốn ăn gì cũng được"

Câu này tựa như không lường lự, cứ thế bật thốt ra. Cô nói là "dẫn anh đi ăn" chứ không phải "mời anh đi ăn", như thể xem anh là đứa bé. Tiêu Việt hơi nhướn mày, rồi bỗng khoe môi cong lên, anh cười. Ánh đèn như là rơi vào trong đôi mắt đen láy của anh. Ân Dao ngờ ngác một chút, hóa ra hiện thực và màn ảnh không giống nhau. Gương mặt trước mắt trong sáng sinh động, so với tuổi hai mươi của anh thì đã thêm chút mùi vị khác biệt.

Tiêu Việt nhìn cô: "Tôi muốn ăn gì, cô cũng sẽ thỏa mãn tôi?"

Ân Dao: "Ừ, anh muốn ăn cái gì?"

Anh không nói, chỉ quay đầu nhìn về phía trước rồi đáp: "Đi thôi."

Ân Dao đi theo anh, băng qua công viên thành cổ đến phố cổ Dự Viên. Anh cũng không muốn ăn sơn trân hải vị mà chỉ đưa cô vào một quán thang bao. Tiêu Việt đúng là đói bụng nhưng đêm hôm qua vừa bệnh, sáng nay cũng không thoải mái. Anh muốn ăn nhưng chẳng nuốt trôi, gọi hai lồng thang bao cũng không ăn hết.

Ân Dao ngồi đối diện, thấy anh buông đũa, cô hỏi: "Anh giảm béo hả?"

Tiêu Việt chợt ngước mắt.

"Tôi nghe nói diễn viên đều muốn giảm béo." Ân Dao cười tươi, "Tôi có người bạn, diễn viên nữ. Cô ấy ăn còn ít hơn chim, còn nói đó là chức nghiệp của người diễn viên dày công xây đắp. Cho nên nam diễn viên các anh cũng phải giảm sao?"

Tiêu Việt hờ hững nhìn cô: "Cô thấy tôi cần phải giảm không?"

Ân Dao lắc đầu: "Dáng anh đẹp lắm."

Anh không tiếp lời, uống một ngụm nước. Ân Dao cũng không hỏi nữa, đoán rằng khẩu vị của anh không tốt bèn đứng dậy đi thanh toán.

Bên ngoài, đường phố vẫn phồn hoa náo nhiệt như cũ. Bước ra khỏi quán thang bao, Tiêu Việt hỏi: "Muốn đi dạo không?"

"Ừm"

Dọc đường bày rất nhiều đồ mỹ nghệ, đồ lưu niệm và quà vặt, khiến du khách tránh không được muốn qua nhìn, qua nếm thử. Hai người bọn họ lại ít khi dừng bước, giữa một đám người anh và cô vẫn một đường đi thẳng, chân bước không nhanh, hai bên vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa, thỉnh thoảng trao đổi vài câu. Đến đoạn đường hơi chen chúc, có mấy đứa nhỏ chơi đuổi bắt. Ân Dao không để ý nên bị va chạm, bỗng cảm giác sau lưng có bàn tay ấm áp đỡ lấy eo cô. Cô quay đầu, Tiêu Việt đã buông tay.

Lúc hai người chia tay đã gần mười giờ đêm, taxi đưa Ân Dao về trước. Cô xuống xe ở trước cửa khách sạn nhưng chưa vội đóng cửa mà vịn cửa sổ xe rồi thò người nhìn vào bên trong. Tiêu Việt cũng nghiêng đầu.

Ân Dao hỏi: "Chứng nào anh quay phim xong?"

"Còn hai tuần nữa"

Hai tuần cũng không lâu lắm, Ân Dao nói: "Được."

Trong ánh sáng tờ mờ cô nhìn anh hai giây rồi mỉm cười, không tiếp tục nói những lời khác mà lui về sau đóng cửa xe lại. Xe nhanh chóng chạy đi. Ân Dao quay người đi vào khách sạn.

Cô cảm thấy đêm nay không tệ, khi vào phòng tâm trạng rất tốt. Nếu như không có Tiết Phùng Phùng đề ra nghi vấn thì càng tốt hơn. Nhưng hành động của cô hôm nay quá kỳ quái, cho dù là người qua loa cũng sẽ cảm thấy lạ lùng, huống chi là Tiết lão đại đệ nhất sáng suốt.

Ân Dao chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, ấy thế mà vẫn bị chất vấn đến không còn sức chống đỡ.

"Thực gác của tôi báo cho tôi biết, cô không nói thật. Nếu giống như lời cô, chỉ là một người bạn mới bình thường mà tới mức nhất định phải gặp vào hôm nay hả? Cho dù phải nói dối cũng muốn bỏ chạy đi nhìn người ta? Cô hoàn toàn có thể thông báo cho đối phương đổi thời gian hẹn mà. Trước nay vì chuyện của chúng ta, cô đã bỏ qua rất nhiều cuộc hẹn cá nhân. Có gì với người này cô lại đối xử khác biệt như vậy?"

Ánh mắt Tiết Phùng Phùng sắc bén, không bỏ qua chút xiú biến hóa nào trên mặt Ân Dao: "Điều này chứng minh đối với cô mà nói, người đó còn quan trọng hơn tôi? Cái này mà gọi là

bạn bè bình thường hả? Vậy tôi tính là gì? Quen sơ sơ hả?"

Ân Dao có ý đồ giải thích: "Thật ra đối với người thân cận tôi sẽ hơi tùy tiện, còn quan hệ bình thường hoặc là không quá quen sẽ khá..."

"Láo toét quá, không quen cái con chim của cô í"

Ân Dao: "..."

"Thành thật khai báo đi."

Ân Dao không nói gì. Cô cũng không hiểu vì sao giờ phút này cô không tình nguyện nói ra tên Tiêu Việt. Tựa như trong nội tâm của cô, anh là một sự tồn tại bí ẩn. Rõ ràng lúc trước chuyện cô và Chu Thúc chưa bao giờ giấu giếm được ai.

Nhưng mà Tiết Phùng Phùng thấy cô như vậy lại hiểu lắm, hừ lạnh một tiếng: "Cô che đậy đủ kiểu như vậy, đừng nói là Lương Tân Nam đó."

Ân Dao nhăn mày: "Dĩ nhiên không phải."

"Tốt nhất không phải hần, hần là kiếp số của cô, dính vào là xui xẻo. Cô tỉnh táo đi."

Sau đó Tiết Phùng Phùng không gắng hỏi nữa, Ân Dao không biết có phải trong lòng cô ấy đã nhận định rằng cô đi gặp Lương Tân Nam hay không.

Ân Dao tắm rửa xong, vốn muốn gửi tin cho Tiêu Việt nhưng tính toán thời gian, đoán anh hẳn còn đang trên đường.

Cô hồi âm một đồng email và tin nhắn, chợt phát hiện vòng bạn bè có tin mới. Một phút trước Tiêu Việt đăng một ảnh chụp cửa sổ xe mờ nhòe do mưa xối. Trên lớp thủy tinh là ánh đèn neon rực rỡ xen lẫn những giọt nước uồn uồn. Ân Dao đi đến sân phơi, quả nhiên trời đang đổ mưa. Không giống mùa hè gió táp mưa rào, mưa thu vừa lạnh lại ẩm ướt, kéo dài liên miên, không biết bao lâu mới tạnh.

Cô nhắn mấy chữ cho Tiêu Việt: Lúc xuống xe cẩn thận đừng dính mưa, anh đến thì báo cho tôi biết.

Tiêu Việt không thấy tin nhắn này, sau khi chụp tấm ảnh cửa sổ mưa kia anh nhắm mắt dựa vào xe, chẳng biết thế nào lại ngủ thiếp đi. Đến nơi được tài xế đánh thức, đầu anh đau dữ dội, lấy ví ra tra tiền. Về đến phòng ngủ đầu liền ngủ mất. Sáng ngày hôm sau không có quay phim, đồng hồ báo thức cũng không cài nên anh dậy rất muộn. Sau đó mới đọc tin nhắn của Ân Dao. Tiêu Việt nhìn một lát, không biết lúc trước cô đối với Chu Thúc có phải cũng là kiểu này hay không.

Về lại Bắc Kinh, Ân Dao đối diện với nửa tháng làm việc liên tục không nghỉ. Cũng thời gian này, Tiết Phùng Phùng tổ chức hoạt động tập thể, tìm một sơn trang ở ngoại ô Bắc Kinh. Tập thể nhân viên trong công ty đi chơi trong 3 ngày, đó là truyền thống và cũng là ý nghĩa của "tập thể".

Ân Dao nán lại hai hôm, đến thứ bảy thì cô về trước. Bởi vì Hoàng Uyển Thịnh vất vả và trở về chạy tuyến truyền có nửa ngày nhàn rồi, nên Ân Dao muốn đi gặp cô ấy. Hai người hẹn gặp tại quán bar của Cận Thiệu. Hoàng Uyển Thịnh gây rất nhiều, Ân Dao nhìn ra trạng thái của cô không mấy tốt đẹp. Hỏi một chút mới biết cô ấy và bạn trai cãi nhau, nghe nói cãi rất dữ dội, gần đến bước chia tay.

Ân Dao hỏi cô ấy: "Vì sao lại cãi nhau?"

Hoàng Uyển Thịnh cũng không nói nguyên do chỉ lắc đầu cười gượng: "Áp lực hai bên quá lớn, Dao Dao, mình cảm giác mấy ngày nay không thờ được, kìm nén đến hoảng sợ."

Ân Dao: "Anh ta không muốn công khai hả?"

Uyển Thịnh cười cười không đáp, Ân Dao cũng không biết nói thế nào. Đối với loại tình huống này cô cũng không có kinh nghiệm lại không hiểu quá rõ, đành phải hỏi: "Cậu thích anh ta à?"

Hoàng Uyển Thịnh gật đầu: "Thích. Thời đại này rất khó gặp được người mình thích, phải không?"

"Phải" Ân Dao cũng đồng ý nói, "Vậy... có gắng thêm một chút?"

Hoàng Uyển Thịnh gật gật đầu: "Mình cũng nghĩ như vậy."

Trò chuyện xong vấn đề này, cô ấy nói, "Không nói mình nữa, cậu thế nào? Đạo này đầy trời đều là tin hôn sự của hai nhà Lương - Bạch. Ngày mai sẽ rất náo nhiệt, không ít người trong giới nhận được thiệp mời, nhà các cậu cũng sẽ có người đi."

Ân Dao nói: "Đúng vậy, anh mình chắc chắn sẽ đi, bọn họ từng là anh em tốt mà "

"Không phải khi đó anh cậu trở mặt với Lương Tân Nam vì cậu sao?"

"Vậy thì thế nào?" Ân Dao cười cười: "Có lợi ích qua lại với nhà họ Lương mà. Thương nhân luôn luôn đặt lợi ích lên hàng đầu."

Hoàng Uyển Thịnh hỏi: "Cậu vẫn ổn chứ?"

Ân Dao đáp: "Không có gì, cũng đâu phải ngày đầu tiên biết anh ta phải kết hôn, chẳng sao hết."

Hoàng Uyển Thịnh cúi đầu cười nhạt, cô ấy thờ dãi: "Cậu nói xem, sao cảm giác này lại khó chịu như vậy?"

Là nói Ân Dao, nhưng cũng là đang nói chính cô ấy.

Ân Dao: "Chắc bởi vì không gặp đúng người."

Đẩy dứa sai người giống như chui vào bụi gai, thâm trầm không tưởng nổi.

Chạng vạng tối, Ân Dao chia tay Hoàng Uyển Thịnh, cô lái xe về nhà. Lúc ra khỏi thang máy, trông thấy dáng người đứng trước cửa, cô dừng bước. Lần trước gặp anh ta là ở sân bay Hồng Kiều. Thậm chí không cần hỏi làm thế nào anh ta tìm được chỗ của cô, hoặc là ứng phó như thế nào với cửa bảo an. Tại thành Bắc Kinh, anh ta chẳng thiếu thủ đoạn.

Lương Tân Nam nhìn cô dừng chỗ ấy, anh ta bước tới một bước, lại thấy cô lập tức lui về sau một bước. Anh ta sững sờ sắc mặt hơi tái, vẻ đau đớn trong mắt khó mà kìm nén được. Anh ta không nói lời nào, cô lại càng khép chặt môi.

Tòa nhà này mỗi tầng chỉ có một hộ nên sẽ không có người khác đi qua. Lương Tân Nam cứ như vậy không nói tiếng nào mà nhìn cô. Khoảng cách trước mặt rõ ràng chỉ ngắn ngủi mấy chục bước, bây giờ tựa hồ cách mấy trùng sơn hải.

Bọn họ quen biết nhau từ nhỏ, mười bốn tuổi cô không có mẹ, cùng di nhỏ sang Mỹ, mất liên lạc với tất cả mọi người ngoại trừ anh ta. Mấy năm cùng cô yêu đương, vé máy bay đã chất thành mấy chồng. Anh ta lớn hơn cô bốn tuổi, cung chiều cô như bảo bối. Cô bị ốm, gọi điện thoại cho anh ta, anh ta nghe xong khó chịu vô cùng, dù đêm khuya ngồi máy bay cũng phải đến thăm cô. Anh ta sống hai mươi chín năm, chưa từng dùng đáng về kia đối mặt với bất kỳ một người phụ nữ nào. Nhưng không thể tiếp tục nhớ những chuyện đó, nghĩ một chút thì càng khó chịu.

Lương Tân Nam rốt cục vẫn tiến lên một bước, giọng nói khàn đặc: "Anh chỉ muốn đến thăm em một chút"

Ân Dao vẫn trầm mặc, sắc mặt của anh ta càng nhợt nhạt thêm: "Đáng về của em không nên thế này, nói với anh một câu thôi được không?"

Thế là Ân Dao mở miệng, giọng cô cứng rắn lạnh lùng: "Nghe nói ngày mai anh kết hôn, chúc mừng"

Lương Tân Nam cười nhạt một tiếng, trong mắt là thống khổ sâu đậm và tự giễu: "Anh biết em không có lời nào hay ho mà."

Ân Dao nhìn anh ta, thanh âm lại hạ xuống: "Anh đứng trước cửa nhà tôi như vậy, thật sự không cần thiết đâu, hôm nay tôi mệt lắm rồi chỉ muốn mau vào nhà nghỉ ngơi. Nếu đã nói xong, có thể mời anh đi được chưa?"

Lương Tân Nam nghẹn lời, đi lướt qua người cô đến cửa thang máy.

Ân Dao ấn vân tay mở cửa, đang muốn đi vào thì nghe anh ta gọi to: "Dao Dao."

Chân cô không nhúc nhích mà cũng không quay đầu, mấy giây sau nghe anh ta khàn khàn nói một câu: "Tất cả mọi chuyện, đều là anh có lỗi với em."

Ân Dao vào nhà, đóng cửa lại.

Ngày 18 tháng 10, Lương Tân Nam và Bạch Nghênh Nghênh đám cưới. Dựa vào danh vọng thương nghiệp của hai nhà, dĩ nhiên là hôn lễ rất chấn động. Hôm nay Ân Dao không lên mạng, chỉ xem vòng bạn bè. Nhưng mà cũng không thể tránh khỏi tin tức có liên quan, luôn có những con người được mời tham dự muốn phô ra hiện trường rầm rộ thế nào.

Bây giờ tới Ân Dao rời studio, cô về nhà lấy món quà đã mua trước đó rồi đi tìm Tiêu Việt. Cô biết mấy hôm trước anh đã từ Thượng Hải trở về. Trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn luôn liên lạc nhưng không quá thường xuyên, anh trả lời tin nhắn cũng chẳng mấy nhiệt tình.

Cũng trong thời gian này, sinh nhật của anh đã qua mất. Trí nhớ của cô chẳng ra làm sao, rõ ràng lần trước điều tra tư liệu của anh đã thấy rồi. Kết quả lại quên, một câu "sinh nhật vui vẻ" cũng không nói được. Cách hai ngày mới nhớ ra liền mua quà định đợi anh trở về rồi tặng bù.

Ân Dao lái xe ra ngoài, chợt nhớ tới chưa hỏi anh có ở nhà hay không. Cơ mà nghĩ lại thì cảm thấy không sao hết. Dù sao hôm nay cô rảnh rang, cũng lười làm bất cứ chuyện gì khác. Nếu anh không có ở nhà, thì chờ chút là được. Đường kẹt xe, Ân Dao cũng không nóng nảy, hôm nay cô thật sự không gấp. Trong xe phát một bản tình ca tiếng Đức xưa cũ, cô nghe suốt đường đi.

Kết quả đúng như cô nghĩ, quả thật là anh không ở nhà. Cô đứng bên ngoài cửa gỗ hai phút cũng không thấy động tĩnh. Ân Dao đi thẳng xuống lầu, một mình đi dạo xung quanh. Khéo thay, gần đây có tiệm bánh, bán bánh gato chocolate vừa ra lò. Tự nhiên cô nảy ý định, thuận tay mua một chiếc. Xách theo bánh ngọt trở lại cửa nhà Tiêu Việt lần nữa.

Hơn chín giờ Tiêu Việt về nhà thì chợt được một người bên cửa. Cô mặc áo len mỏng màu xám, tựa vào góc khuất giữa cửa và bức tường, cúi đầu nghịch điện thoại. Dưới chân là chiếc hộp bánh kem hình tròn có hình gấu con...

Ân Dao nghe tiếng động, ngẩng đầu thấy anh, cô cười tươi rói. Cất điện thoại, cô đứng thẳng người: "Đã lâu không gặp." Thật ra thì cũng có bao lâu đâu, mười chín ngày mà thôi.

Sau khi vào cửa, Ân Dao phát hiện bày trí trong nhà anh có thay đổi chút xíu. Cái sofa nhỏ chuyển qua bên tường khiến phòng khách rộng rãi một chút.

Ân Dao ngồi ở bàn ăn, Tiêu Việt mở hộp bánh cô mang tới. Cô không nói vì sao mua bánh ngọt, anh cũng chẳng hỏi.

Tóc anh dài hơn trước một chút, lúc cúi thấp đầu tóc che khuất trán, nom vẻ mặt có hơi lơ đãng.

Ân Dao hỏi: "Hôm nay anh đi làm gì vậy?"

"Tự tập bạn bè."

Anh cắt gọn một khối bánh ngọt, đẩy tới trước mặt cô. Ân Dao cảm thấy dường như anh lại hơi lạnh nhạt. Hôm trước ngoài bến sông anh còn cười với cô, lúc đi dạo phố cổ Dư Viên cũng tán gẫu không tệ. Cô không rõ, cũng lười nghĩ, chỉ cúi đầu ăn bánh. Đôi mắt ngẫu nhiên nhìn quanh bốn phía, chợt thấy góc bàn có túi nilon siêu thị, bên trong là đồ anh vừa mua về, mấy loại rau cải và thịt.

Xem ra anh biết nấu ăn. Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp anh ở nhà Chu Thúc, anh nói không biết rồi gọi thức ăn ngoài cho cô. Ân Dao lưỡng lự trước khi đó anh hẳn là không có ấn tượng tốt gì với mình nên chẳng vui lòng để ý nhiều tới cô.

Vậy bây giờ thì sao?

Tiêu Việt xách cái túi đồ ăn nhét thẳng vào tủ lạnh, tiện thể cầm đồ uống tới cho Ân Dao. Cô vẫn luôn cầm cốc ăn, không nói gì thêm.

Tiêu Việt nhàn nhạt liếc cô một cái: "Cô không thích uống cái này?"

Ân Dao ngẩng đầu, nhìn đồ uống bên tay: "Cũng được."

Tiêu Việt cũng cúi đầu ăn bánh. Mùi vị chocolate nồng đậm, ngọt ngào. Anh hoàn chỉnh ăn hết một khối. Ân Dao đứng dậy, đem bánh mình ăn thừa với cái khay nhỏ ném hết vào thùng rác. Cô đi đến trước cửa sổ sát đất hóng gió, bỗng dưng có loại cảm giác, hôm nay tới đây một chuyến thật là tự nhiên nhọc nhằn. Hình như anh cũng không hoan nghênh. Chuyện này quá rõ ràng, cũng không đợi chờ gì thêm nữa.

Cô xoay người, đi trở về bên bàn nhẹ nhàng nói với Tiêu Việt: "Quấy rầy anh rồi, tôi đi trước."

Tiêu Việt sửng sốt, cô đã cầm lấy túi trên ghế bên cạnh và đi ra cửa.

Anh cau mày đứng đó hai giây, rồi cũng đi theo.

Chỗ này không gian quá chật hẹp, ngọn đèn nhỏ trên đỉnh đầu ở huyền quan miễn cưỡng soi rọi hai người, càng lộ rõ sự chật chội và mờ ám.

"Tôi đưa cô xuống dưới."

Ân Dao nói không cần, anh đã đứng ở cạnh cửa.

Ân Dao nhìn anh, tự dừng lại do dự. Cô hơi không cam tâm rồi đi như thế, nhưng cũng không hiểu đến cuối cùng muốn nhận được thứ gì từ trên người anh. Cô thuận tay đem túi xách đặt trên tủ giày thông minh, lấy ra món quà, đặt vào trong tay anh.

Tiêu Việt nhìn thoáng qua, rồi anh ngược mắt.

"Quà sinh nhật."

Thấy anh không nhúc nhích, cô đến gần một bước, "Không biết có vừa hay không, để tôi đeo giúp anh"

Cô lấy lại món quà, mở hộp, rồi nhẹ nhàng nắm cổ tay trái của anh, cúi đầu giúp anh đeo đồng hồ. Hương hoa sừng trên cơ thể cô vẩn vút trong không khí. Cũng chỉ có mấy giây.

"Được rồi." Cô buông tay, ngẩng đầu.

Tiêu Việt rũ mắt, lẳng lặng mà nhìn cô. Thu trọn dáng vẻ đôi mi và làn da nhợt nhạt của cô vào trong đáy mắt.

Ân Dao có hơi mất tập trung, cô dời ánh mắt, cúi đầu nhìn về phía góc tường trắng. Chính vào lúc này nghe thấy giọng anh thật trầm: "Cô đối với ai cũng như thế này sao?"

Ân Dao hơi ngơ ngác: "Như thế nào?"

Anh không đáp, môi đỏ ửng mấp máy, đôi mắt vẫn như vậy nhìn cô.

Ân Dao nghĩ một hồi, cô nói: "Anh không thích sao? Vậy tôi lấy về."

Cô cởi dây đồng hồ trên cổ tay anh, lại bị anh bắt được tay. Ân Dao đẩy anh một cái, vai anh tựa trên cửa mà bàn tay ấm áp vẫn nắm chặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Chào buổi sáng"

Lưng Tiêu Việt đập vào cánh cửa tạo ra âm thanh không nặng không nhẹ, Ân Dao tự thấy mình vừa rồi đẩy hơi mạnh. Nhưng sắc mặt anh không có thay đổi gì, chỉ là nhiệt độ trong lòng bàn tay hình như có lên cao, tay Ân Dao bị anh nắm tới nóng lên. Không thể không nói, sức mạnh đàn ông là chẳng thể xem thường. Anh đã không muốn buông ra thì dù cô cố gắng thế nào cũng không thoát được. Không biết có gì tự dưng anh lại ăm ỉ với cô như vậy.

Ân Dao cảm giác được rằng anh có cảm xúc, nhưng cảm xúc đó bắt nguồn từ đâu, cô cũng không hoàn toàn sáng tỏ. Dẫu gì giờ phút này ngay cả tâm tư của chính mình cô còn chưa rõ. Dù cho hôm nói mấy lời phóng khoáng, làm ra điệu bộ dứt khoát. Nhưng đám cưới của Lương Tân Nam đúng thật là có ảnh hưởng tới Ân Dao. Đêm nay cô không có chỗ nào để trốn, cũng không muốn gặp bất cứ người bạn nào biết đến chuyện cũ của cô. Mấy ngày nay, những sự quan tâm giống nhau như đúc đó cô đã tiếp nhận quá nhiều lần, hôm nay không cần nữa.

Cô mang quà đến tìm Tiêu Việt, rốt cuộc trong đó có mấy phần trốn tránh, thật khó mà tính toán. Hoặc giả Ân Dao đúng thật còn một phần tâm tư khác, trong lòng cảm thấy Tiêu Việt khá được, xảy ra chút gì đó với anh cũng chưa hẳn là không thể. Nhưng mà, tối nay thoát trông tâm trạng anh nặng nề, cũng không vui lòng gặp cô. Bây giờ thì hay rồi, còn cầu kính với cô nữa. Đã bao giờ Ân Dao đồ đạc dành dần ông đâu. Đoạn thời gian với Lương Tân Nam mặc dù kết cục tồi tệ ảm đạm, nhưng lúc bên nhau chung quy là được cưng chiều. Chu Thúc thì càng không cần nói, biết tiến lùi, có chừng mực, hoàn toàn xứng với danh hiệu "vừa ngoan vừa hiểu chuyện", đây cũng là lí do cô giữ Chu Thúc lâu như vậy. Thật đúng là chưa từng xử lý tình huống của Tiêu Việt

Ân Dao nhìn anh một hồi, cuối cùng vẫn cười nhẹ với anh: "Nếu anh thích, vậy tôi không lấy về."

Tiêu Việt không đáp.

Ân Dao cúi đầu nhìn, cô nói: "Anh nắm tay tôi đau quá."

Ánh mắt Tiêu Việt khẽ lay động, anh thả tay ra.

Ân Dao cúi đầu vừa xoa ngón tay vừa rất thật thà nói cho anh biết: "Mấy ngày nay bận bịu quá, gần như hôm nào cũng làm suốt đêm nên không nhớ được sinh nhật của anh. đành phải tặng quà bổ sung."

Lời giải thích này nghe qua rất chân thành.

"Cô thường xuyên làm thâu đêm?" Cuối cùng anh cũng nói chuyện tiếp với cô.

Ân Dao lạ lẫm cảm giác được chính mình đang thờ phào một hơi khi nghe giọng anh.

"Không phải thường xuyên" Cô ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Không phải diễn đêm tới tấp như diễn viên các anh"

"Sao cô biết chúng tôi thường quay ban đêm?"

Ân Dao: "Lần trước ở Thượng Hải, tôi có kể với anh rằng tôi có một người bạn, nữ diễn viên luôn muốn giảm cân đó, anh không nhớ sao?"

Tiêu Việt: "Có chút ấn tượng."

"Cô ấy toàn phải diễn ban đêm." Ân Dao nói, "Tôi thấy các anh cực khổ quá, anh thấy mệt không?"

"Cũng tạm"

Bầu không khí rõ ràng dịu lại, hai người trò chuyện qua lại vài câu, nhưng vẫn đứng tại chỗ nhỏ hẹp ấy.

Tiêu Việt hình như nhận ra vấn đề này trước, anh nói: "Bây giờ cô muốn đi sao?"

Ân Dao hỏi lại: "Anh muốn để tôi đi sao?"

"Tùy cô." Anh hơi nhướn mày, hồ hững đáp một câu.

Mặc dù nói thế, nhưng anh chẳng ra mở cửa, cũng nín thính không đề cập tới chuyện đưa cô xuống lầu mà chỉ đi thẳng về phòng khách.

Ân Dao mỉm cười theo sau anh, cô nói: "Vậy tôi nán lại chút nữa."

Tiêu Việt lấy hai chiếc áo thun trên ghế sofa rồi xách cây ghita sang một bên, ghế đã trống trơn. Ân Dao tự giác qua ngồi không cần anh mời. Tiêu Việt vào phòng ngủ trên lầu, ít lâu sau đó anh đi xuống, đưa điều khiển từ xa trong tay cho cô. Ân Dao dựa ghế sofa xem tivi. Cô cực ít xem tivi, lúc này cũng chỉ là tùy ý nhấn một kênh đang chiếu phim truyền hình buổi tối. Có vẻ giống phim thanh xuân thần tượng, trang phục rất thời trang, nhưng cô không biết diễn viên nào trong phim.

Tiêu Việt lên phòng tắm trên lầu tắm rửa, thay quần dài rộng rãi và sweater mỏng xám tro xong thì anh ngồi vào một bên sofa đọc kịch bản.

Thấy Ân Dao hạ thấp âm lượng, anh quay đầu nói: "Cô cứ xem đi, không cần nhỏ tiếng."

Ân Dao xem tiếp, ngẫu nhiên quay đầu nhìn anh, thấy anh nắm cây bút, thi thoảng gạch hay là viết vài chữ. Tư thế của anh thật chẳng nghiêm túc gì cả, dựa lưng vào gối, mái tóc sấy dở hơi lộn xộn. Cả người ngồi ở đó rất yên tĩnh, không bị quấy rầy, phảng phất như cô không tồn tại. Ân Dao cảm thấy anh và Chu Thúc thật khác biệt, nếu là Chu Thúc, lúc này chắc hẳn sẽ có chút kiêng dè cô. Có lẽ sẽ cố gắng nghĩ vài chủ đề tán gẫu cùng cô, hoặc là chuẩn bị thứ gì đó chiêu đãi.

Qua mười giờ, Ân Dao nhận được cuộc gọi Tiết Phùng Phùng, nhất thời không đề phòng nên bị chuông điện thoại di động đột ngột làm giật mình. Nhìn thấy tên người gọi, cô ra ban công ngoài cửa sổ sát đất nghe máy.

Tiết Phùng Phùng đánh một câu phủ đầu: "Sao cô không ở nhà? Chạy đi đâu vậy?"

Ân Dao ngẩn ra, sau đó kịp phản ứng: "Chị đang ở nhà tôi hả?"

"Thì cô nói đi?" Cách điện thoại, Tiết Phùng Phùng vẫn không giảm deciben, "Tôi nghĩ hôm nay là khoảng thời gian đặc biệt, sợ trong lòng cô khó chịu, nghĩ quần, núp trong góc khóc một mình đáng thương biết bao. Tôi mới tưởng tượng thôi đã chịu không nổi, nên mới đặc biệt chạy tới yêu thương cô. Cô được lắm, không thấy cô đâu."

Ân Dao nghe mấy lời này lập tức có hơi đau đầu, cô bình tĩnh nói: "Phùng Phùng, tôi không có nghĩ quần"

Tiết Phùng Phùng nhận định là cô mạnh miệng: "Trước mặt tôi cô có thể thật lòng chút đi, cả ngày hôm nay không nghe cô nói được mấy câu, ăn cũng không ngon, cơm trưa nhai có vài miếng, buổi chiều vừa làm xong liền chạy mất dạng. Tối Đình Đình còn nhìn ra cô khác thường, cô còn giả bộ kiên cường bắt khuất cái gì. Nói đi, uống rượu ở đâu? Bây giờ tôi tới đón cô"

Ân Dao: "...Tôi không uống rượu."

Về phần ở đâu hả? Đương nhiên không thể nói cho Tiết Phùng Phùng.

Bên kia, Tiết lão đại đã mất sạch kiên nhẫn: "Vậy rốt cuộc cô đang ở đâu? Gửi địa chỉ qua, tôi tới đón cô."

"Không cần đón, tôi tự lái xe." Nghĩ đến đêm nay trở về phải ngủ cùng Tiết Phùng Phùng, không tránh được lại phải nhắc đến Lương Tân Nam, Ân Dao thoáng rầu rĩ.

Cô biết Tiết Phùng Phùng thật tình đề tâm đến mình, lo lắng cho mình. Chuyện liên quan tới cô và Lương Tân Nam, rõ ràng Tiết Phùng Phùng là người đứng xem lý trí nhất. Nhưng bây giờ cô chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh ở lại, cũng không cần bất kỳ sự an ủi nào.

Ân Dao ra quyết định, cô nói: "Phùng Phùng, đêm nay tôi không về."

Ở đầu bên kia Tiết Phùng Phùng bắt ngờ.

"Tôi tìm khách sạn ở, chị đừng lo lắng." Ân Dao nói, "Bây giờ tôi muốn ngủ, tắt máy trước đây. Ngày mai gặp."

Nói xong, cô cúp máy, tắt điện thoại rồi trở lại sofa.

Tiêu Việt nhìn cô.

Ân Dao hỏi anh: "Tối nay cho tôi mượn ghế sofa của anh để ngủ được không?"

Câu hỏi của Ân Dao, Tiêu Việt không trả lời. Sau đó cô tự làm chủ: "Vậy coi như anh đồng ý, tôi ngủ chỗ này, sáng mai sẽ đi, anh ngủ đi không cần phải để ý tới tôi."

Tiêu Việt không đến mức đuổi cô ra ngoài.

Trước khi ngủ, anh cầm chiếc chăn mỏng đi xuống, Ân Dao còn đang xem tivi. Tiêu Việt đứng bên ghế sofa một hồi rồi bảo: "Hay là, cô lên lầu đi?"

Ý là anh ngủ trên sofa.

Ân Dao cự tuyệt, "Ghế sofa đủ rồi, tôi không chiếm giường của anh". Với lại, anh cao như vậy, tay dài chân dài, làm sao ngủ ghế sofa được?

Tiêu Việt cũng không nói thêm, anh xoay người lên lầu.

Ân Dao vào phòng vệ sinh rửa mặt. Trên bồn rửa tay đặt vào một chiếc bàn chải mới, cô đánh răng xong thì dùng nước tẩy trang và sữa rửa mặt của Tiêu Việt. May mắn đàn ông làm

nghề đó đều không thiếu mấy món này.

Ân Dao xong xuôi cũng không ngủ ngay mà trở lại ghế sofa chuyển kênh tivi.

Lần đầu cô xem tivi lâu như vậy, về phần xem thứ gì cũng không rõ lắm, mãi đến khi cảm thấy âm thanh nghe được đang dần tan ra. Hơn một giờ sáng Ân Dao buồn ngủ nặng nề, cô ấn điều khiển từ xa rồi kéo tấm chăn mỏng đắp lên, mơ mơ màng màng thiếp đi. Ghế sofa dù sao cũng không đủ rộng, vô ý xoay người, chân liền rơi mất. Đêm, nhiệt độ giảm xuống, cô ngủ như chết không hay biết gì.

Tiêu Việt tỉnh lại rất sớm, trời còn chưa sáng hẳn. Anh đổi quần áo rồi xuống lầu, trong phòng khách nhỏ vẫn là một khoảng lờ mờ, rèm cửa xám đậm kéo kín mít. Tiêu Việt mở đèn sàn bên tường, chính độ sáng mức thấp nhất. Chăn trên sàn nhà còn người trên ghế sofa đang ngủ mê man. Cô không cởi áo len, thân thể hơi cuộn tròn, mặt cô hướng vào bên trong, tóc dài phủ lên nửa gương mặt.

Tiêu Việt đi qua nhặt chăn lên, đắp kín lại cho cô. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ hình như Ân Dao nhận ra, cô trở mình khiến chăn rơi một nửa, mặt cô xoay về bên này, Tiêu Việt thấy mi tâm cô khẽ nhú, có vẻ không dễ chịu lắm. Anh kéo chăn lên lần nữa, che cánh tay của cô. Lúc này chẳng rõ làm sao mà Ân Dao tỉnh lại, cô đỡ đầu. Trong ánh đèn sàn ố vàng cô mở mắt ra, hơi hốt hoảng, cơ hồ không nhận ra người trước mắt. Nhìn mấy giây, bỗng nhiên cô đưa tay sờ mặt Tiêu Việt. Anh lui về sau nhưng cô đã kịp ôm lấy cổ anh. Cô ngẩng đầu đặt một nụ hôn lên gò má trái của anh rồi chùng như buồn ngủ lắm nên hôn xong cô liền dựa vào một bên cổ của anh, thì thầm câu: "Chào buổi sáng"

...

Ân Dao tỉnh dậy lần nữa là khi chuông đồng hồ báo thức vang lên, bên ngoài trời đã sáng, mặt trời đã lên cao, có chùm ánh sáng nhỏ hẹp lọt qua khe hở của tấm rèm.

Ân Dao mơ hồ bắt mắt báo thức, cô nhìn thoáng qua, thời gian là bảy giờ rưỡi sáng. Ngay lập tức cô bật dậy, ngồi trên sofa dụi mắt, phát hiện trong nhóm nhỏ WeChat, Tiết Phùng Phùng đã gửi thông tin công việc qua. Cô nhắm tính thời gian, từ bên này chạy tới phòng làm việc, nếu như đường xá thông thoáng, hẳn sẽ không đến trễ. Ân Dao không dám trì hoãn phút nào, vội vàng đánh răng rửa mặt.

Sau khi thu dọn xong, cô xách túi đi ra, mở cửa được một nửa lại đột nhiên quay đầu, tìm bút trên bàn trà, không thấy giấy note cô bèn viết chữ lên bìa kịch bản của Tiêu Việt: Tôi đi làm đây.

Cuối cùng ký một chữ "Yin".

—

*** Phiên âm tên của Ân Dao là "Yin Yao"

Bạn đang đọc truyện *Ái Sự Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

"Anh không muốn tôi chịu trách nhiệm sao?"

Tiêu Việt trở về không thấy Ân Dao đâu, anh cũng không mấy bất ngờ. Tối qua cô đã nói sáng nay phải đi, mà dù cô không nói thì chuyện không từ mà biệt như vậy cũng rất hợp tác phong của cô.

Tiêu Việt ăn sáng một mình, nhưng phần thức ăn kia cũng không lãng phí, vì trợ lý của anh - Tiền Tiểu Sơn tới.

Tiêu Việt không có trợ lý sinh hoạt, Tiền Tiểu Sơn là trợ lý quản lý của anh, chủ yếu là quản về mặt công việc. Nội bộ công ty của bọn anh quản lý rất hỗn loạn. Trước đây lúc mới vào công ty, Tiền Tiểu Sơn là thực tập sinh, ban đầu muốn làm trợ lý sinh hoạt, không cần bao nhiêu kinh nghiệm chuyên môn. Chẳng may, lúc ấy quản lý chấp hành phụ trách Tiêu Việt đột ngột thôi việc, cậu ta cứ ù ù cạc cạc mà bị sắp xếp sang đây. Cứ như vậy cậu ta trở thành một nhân vật không rõ ràng ở bên cạnh Tiêu Việt hai năm, chạy tót, tuyên truyền cái gì cũng làm. Năm ngoái đã kiểm tra năng lực người quản lý, bây giờ cũng coi như cậu ta có thân phận người đại diện trên danh nghĩa, nhưng nội dung công việc y nguyên không đổi.

Tiền Tiểu Sơn thuộc phái người chất phác vô tư, tích cực lạc quan, làm việc kiên định, đối đãi với nghệ sĩ mình tiếp nhận như thể móc tim móc phổi. Vừa sáng sớm cậu ta chạy tới là để báo cho Tiêu Việt rằng đã lấy được một nhân vật rất hay.

"Anh, em nói rồi, anh diễn thử phim đó hay quá chừng! Máy gương mặt kia đều không đẹp bằng anh, diễn xuất lại không tinh quái. Chỉ cần đạo diễn không mù thì sẽ biết phải chọn ai, tuyệt, xem ra con mắt của đạo diễn này sáng sủa lắm luôn!" Tiền Tiểu Sơn vô cùng phấn khởi, chỉ cần hai ngum đã húp xong bát cháo: "Có phải anh biết em tới, nên chuẩn bị sẵn bữa sáng cho em không?"

Tiêu Việt gật đầu theo mong ước của Tiền Tiểu Sơn khiến cậu ta càng hưng phấn: "Hay dà, anh, anh tốt quá."

Cậu ta mở miệng là gọi "anh", nhưng thật ra Tiêu Việt cũng lắm chỉ hơn một tuổi.

Nhường bàn ăn lại cho Tiểu Sơn, anh lên lầu đem quần áo đã thay hôm qua rồi đi xuống bỏ vào máy giặt trong phòng vệ sinh. Lúc quay đầu chợt nhìn thấy trên giá để đồ bằng gỗ có một dây chuỗi đeo tay kiểu nữ, tối hôm qua lúc rửa mặt Ân Dao tháo ra, sáng nay gấp gấp nên quên mang đi. Tiêu Việt nhìn nhìn rồi cầm trong tay, đi ra ngoài.

Lúc này Tiểu Sơn đã ăn xong, đang đứng chỗ ghế sofa cầm kịch bản Tiêu Việt lên nhìn, thấy anh ra, cậu ta gào lên: "Anh, cái này do ai viết?"

"Không phải có tên biên kịch sao?"

"Ày, không phải! Không phải em nói biên kịch" Tiểu Sơn cầm kịch bản tới, chỉ vào bìa: "Anh nhìn nè anh nhìn nè, chữ này, này, này... Con gái viết đó! Đây đâu phải chữ của anh!"

Ánh mắt Tiêu Việt rơi vào nơi cậu ta đang chỉ, anh hơi ngẩn ngơ.

Lừa thừa vài chữ be bé, xinh xắn rõ nét, có điều ký tên rất ầu...

Tiểu Sơn lăm lăm trong mồm: "Này là y... y cái gì, ym?"

Cậu ta còn chưa phân biệt cho rõ thì kịch bản trong tay đã bị Tiêu Việt rút đi.

Tiểu Sơn càng thấy mờ ám, cậu ta tò mò hỏi anh: "Ai vậy anh?"

Tiêu Việt không đáp, Tiểu Sơn liền nói: "Anh, có phải anh yêu đương rồi không? Thật ra yêu đương cũng không sao mà, đâu cần căng thẳng như vậy." Dù sao công ty cũng không có văn bản quy định rõ ràng rằng không thể yêu đương, chỉ cần quen nhau khiêm tốn một chút là được rồi. Nhưng mà thật tò mò Tiêu Việt đang yêu ai, lâu vậy rồi cũng không phát hiện anh có ý với cô nàng nào.

Tiểu Sơn còn muốn hỏi nữa, đột nhiên có cuộc gọi cản trở cậu ta. Công ty muốn mở cuộc họp đột xuất. Tiểu Sơn chẳng thèm hóng hớt nữa mà vội vã rời đi.

Biết Ân Dao không phải im lặng ra vẻ, Tiêu Việt không thể chối cãi rằng dường như trong lòng anh thật sự có hơi dễ chịu. Anh ngồi trên sofa vuốt vòng tay của cô, nom đã cũ rồi, có hơi mòn, ít nhất đã đeo từ năm năm trở lên. Nghịch một hồi, anh không còn hào hứng nữa. Cô không thiếu tiền, đồ cũ như vậy còn giữ, chỉ có thể là người rất quan trọng tặng. Lại nhớ tới lúc sáng, cô ở đây hôn anh. Kiểu đó phỏng chừng đã xem anh thành người khác, mà nhất định chính cô sẽ không nhớ rõ. Cô toàn làm mấy chuyện quyết nợ như vậy.

Ân Dao bận đến trưa, ăn cơm xong, lúc nghỉ ngơi mới phát hiện quên mang theo vòng tay. Cô lên WeChat hỏi Tiêu Việt có thấy vòng tay của cô hay không, kết quả mãi đến chạng vạng tối kết thúc công việc rồi vẫn không thấy tin hồi đáp. Ân Dao tưởng anh đang bận việc nên không xem được. Buổi tối cô ở lại văn phòng làm việc, sau khi hoàn thành cô gọi cho Tiêu Việt, qua một hồi lâu mới kết nối.

Hình như Tiêu Việt đang ở bên ngoài, có thể nghe thấy bên anh rất ồn ào, hơi thở của anh trong điện thoại cũng rất dễ nhận ra, Ân Dao hỏi: "Anh không ở nhà sao?"

Anh ừ, "Ồ bên ngoài." Mấy chữ trầm thấp hòa trong gió.

"À." Ân Dao nói: "Vòng tay của tôi hình như rơi trong nhà anh, anh có nhìn thấy không?"

"Thấy rồi"

"Vậy tôi tới lấy, chừng nào anh về nhà?"

Đầu kia im ắng.

Ân Dao nghi hoặc: "Tiêu Việt?"

"Tôi chơi bóng chỗ bạn, cách công ty cô không xa." Giọng anh nhàn nhạt: "Vòng tay của cô trên người tôi."

Ý tứ rất lộ liễu, cô muốn thì tự đến lấy.

Ân Dao đành phải nói: "Anh gửi vị trí qua đi, bây giờ tôi tới tìm anh"

Cúp điện thoại, Ân Dao thấy Tiêu Việt đã nhắn, chỉ một tin, ngoại trừ bản đồ định vị thì không có thêm lời nào. Chỗ này đúng là không xa, là một sân bóng rổ trong nhà.

Ân Dao lái xe đi khoảng chừng hai mươi lăm phút.

Xung quanh rất thuận tiện để đậu xe, cô nhắn tin cho Tiêu Việt rồi ngồi trong xe chờ anh. Năm sáu phút sau, trông thấy một người ở cửa đối diện, dáng cao mặc đồ thể thao đen thui, quần và giày cũng đồng màu đen.

Anh băng qua đường đi tới.

Ân Dao mở đèn trong xe, hạ cửa xe xuống hết.

Anh đến gần, Ân Dao cảm giác có một cái bóng đổ tới, che khuất hơn phân nửa ánh sáng.

Tiêu Việt đứng bên ngoài cửa xe, chẳng nói chẳng rằng, xòe tay ra trước mặt cô, Ân Dao liền nhìn thấy vòng tay của mình.

Cô thò tay sang lấy, nói với anh: "Cảm ơn".

"Cảm ơn cái gì, cô vì chiếc vòng tay mà chạy đến cũng đâu dễ dàng"

Ngữ khí của anh hơi hột, thậm chí Ân Dao còn nghe được một chút xiu châm chọc trong đó. Cô ngẩng đầu thấy anh đứng ở chỗ cũ, cúi đầu, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống cô, biểu cảm không mấy rõ ràng.

Kiểu nói chuyện cách cửa xe rất bất tiện, Ân Dao hỏi anh: "Anh có muốn lên xe ngồi một lát không?"

Tiêu Việt đứng hai giây rồi cũng đi vòng qua bên kia, mở cửa ngồi vào ghế phụ. Ân Dao cúi đầu nhìn cổ tay trái đang đeo vòng tay, thần sắc rất nghiêm túc. Tiêu Việt liếc nhìn cô một hồi, mặt anh trầm như nước, môi khẽ mím chặt.

"Trần quý như vậy, bạn trai cũ tặng?"

Ân Dao ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn về phía anh, khoảng cách gần đến vậy, nhờ ánh đèn trong xe có thể thấy tóc trước trán anh bị mồ hôi thấm ướt non nửa. Mà tựa hồ làn mi anh cũng thể khiến đôi mắt ấy trông càng tối hơn.

Hai người nhìn nhau. Bầu không khí trong xe ngừng trệ. Ngược lại ngoài cửa gió thổi lớn hơn một chút, lá cây lay động rì rào.

Một lát sau, Ân Dao quay mặt đi đầu tiên, mắt nhìn thẳng đằng trước.

"Là mẹ tôi tặng, bà ấy qua đời mười một năm rồi."

Tiêu Việt hơi giật mình, ngăn cả người một chốc. Ân Dao nói xong thì cúi đầu, không giải thích thêm gì khác. Trong xe yên lặng, trên đường từng chiếc xe chạy qua, thanh âm đến gần rồi lại ra xa.

Thật lâu sau, Tiêu Việt nhẹ nhàng nói một câu: "Xin lỗi."

Là anh thật lòng xin lỗi.

Ân Dao quay đầu nhìn anh, cô lắc đầu: "Không trách anh."

Câu nói ấy thật sự khiến cô ngạc nhiên, nhưng cô không có giận anh, chuyện này khiến chính bản thân cô cũng cảm thấy lạ kỳ.

Lặng im vài giây, Ân Dao nói với Tiêu Việt: "Tôi hôm qua cảm ơn anh cho tôi ở lại, tôi ngủ ngon lắm. Tôi có đề lại chữ cho anh, anh thấy không?"

Tiêu Việt gật đầu, giọng anh rõ ràng đã dịu đi: "Thấy rồi"

Ân Dao lại hỏi: "Sao lại đi xa như vậy để chơi bóng?"

Tiêu Việt: "Trước đó đã hẹn với mấy người bạn"

"Ồ, tôi còn tưởng là anh đặc biệt tới đưa vòng tay cho tôi, còn mang bên mình nữa mà". Ân Dao mù mịt nhìn anh, tựa hồ muốn tìm kiếm điều gì đó trên gương mặt ấy. Yên lặng một lúc, bỗng nhiên cô nói: "Hôm nay anh không trả lời tin nhắn của tôi, là vì không nhìn thấy hay là không muốn đề ý đến tôi?"

Dĩ nhiên đáp án là về sau, nhưng Tiêu Việt không trả lời cô.

Ân Dao nhìn biểu cảm của anh là hiểu, cúi đầu cười cười: "Anh ghét tôi à?"

Lúc cô hỏi vấn đề này đã thấy ánh mắt Tiêu Việt có biến hóa nho nhỏ, nhưng anh vẫn không đáp như cũ. Im re một hồi rồi nhàn nhạt hỏi ngược lại: "Hỏi cái này để làm gì? Tôi có ghét cô hay không, quan trọng không?"

"Quan trọng chứ"

Ân Dao ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của anh: "Đồ của bạn trai cũ không có gì tốt để giữ, tôi vứt cả rồi, anh tin không?"

Tiêu Việt bị cái nhìn của cô làm cho sững người một chút.

Mà chính lúc này Ân Dao lại nhích đến gần một tẹo rồi thì thầm hỏi anh: "Có phải sáng nay tôi hôn anh đúng không?"

Rất dễ nhận thấy, lời này vừa thốt ra nét mặt của anh liền thay đổi. Trong đôi mắt tưởng như trầm tĩnh có sự kinh ngạc không thể che giấu và cảm xúc khác lạ. Ân Dao biết đó không phải là mơ. Cô thật sự hôn Tiêu Việt, đầu răng không phải là cố ý. Nhưng bây giờ tự trách mình cũng vô nghĩa.

Chẳng biết có phải bị đôi mắt Tiêu Việt mê hoặc hay không mà Ân Dao quyết hỏi đến cùng: "Anh không muốn tôi chịu trách nhiệm sao?"

Giây phút này tựa như gió ngừng thổi, lá ngừng lay, ngán ngùi mấy giây, chỉ nghe được tiếng thở của người đối diện. Lòng Ân Dao hơi nóng, chờ giây lát cũng không nghe anh đáp, nhất thời tiền thoải lưỡng nan. Cô hơi cúi đầu, bỗng nhiên cô tay bị nắm chặt. Tiêu Việt kéo cô về phía mình rồi cúi đầu hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Âi Sợ Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

"Ngày mai xem phim, được không?"

Nụ hôn này của Tiêu Việt mặc dù khởi đầu tưởng chừng mạnh bạo, nhưng lúc chạm vào Ân Dao đã giảm bớt đi nhiều, thậm chí có phần dịu dàng. Chắc do vừa vận động nên trên người anh có luồng hơi thở nóng rực, rất dễ lôi cuốn người ta. Ân Dao muốn đưa tay lên ôm cổ anh, nhưng cô tay bị anh bắt lại, cô nhúc nhích một cái, anh sẽ nắm thật chặt.

So với nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước trên má của Ân Dao ban sáng, anh dữ dội hơn nhiều. Ân Dao chỉ có thể dựa vào cảm giác mơ hồ rằng tìm anh đập nhanh mà đoán thật ra anh đang căng thẳng. Chờ anh hôn xong, thân thể Ân Dao đã hơi nóng lên. Hơi thở quần quýt tách ra, bờ môi ẩm ướt của anh dừng trên gò má cô một lát rồi anh thả tay ra.

Ân Dao xoay mặt, điều chỉnh nhịp thở.

Tiêu Việt cúi đầu thở một hơi, anh nói: "Muốn tôi chịu trách nhiệm không?"

Ân Dao: "..."

Cô không khỏi bật cười, đôi mắt cong cong, không trả lời. Anh dịu dàng nhìn cô.

Trong xe có loại yên tĩnh đến lạ thường. Nhưng sự im lặng này không kéo dài, điện thoại Tiêu Việt đột nhiên reo lên. Anh lấy di động trong túi ra nghe máy, là bạn bè trong sân tập gọi tới hỏi anh chạy đi đâu.

Người bên kia nói rất to, có chút giọng Đông Bắc, anh ta gào lên: "Nè, sao vậy? Mới chớp mắt đã không thấy cậu đâu? Tôi ngắm chỗ này chỉ có một đám ông lớn bọn tôi, nào có nữ yêu tinh. Là ai dẫn thẳng nhóc cậu đi rồi? Nói đi, đang ở cái động bàn tở nào? Anh em tới cứu cậu."

Giọng oang oang nghe rất rõ. Ân Dao nghe thấy thì phì cười.

Tiêu Việt quay đầu lờm cô, anh nói với người ở đầu kia: "Các cậu chơi trước đi, tôi có chút chuyện, tới muộn một chút."

Lúc anh nói chuyện với bạn bè, giọng điệu có phần tự nhiên lại lời biếng, nói xong cũng không đợi người ta từ hử đã cúp máy luôn.

Ân Dao thích thú nhìn anh, trong mắt lấp lánh ý cười: "Bạn anh rất thú vị"

Tiêu Việt ừ, cũng không tránh ánh mắt của cô.

Ngoài cửa sổ gió thổi hồi lâu, mồ hôi trên tóc anh đã khô. Khuôn mặt dưới ánh đèn càn lộ vẻ tuần tú, khiến người ta không kìm được phải nhìn thêm một chút.

Không thể phủ nhận, vừa nãy bọn họ đều để mặc cho sự xúc động, nhưng sau khi để mặc sẽ thế nào? Sẽ hối hận sao? Ân Dao không biết Tiêu Việt nghĩ thế nào, nhưng cô không hối hận. Có lẽ trước đó còn có mấy phần do dự, nhưng giờ đây cô cảm thấy một bước này không đi sai. Chỉ ít thì khi cô ngồi trong xe cạnh anh và cùng nhau hóng gió đêm, có loại cảm giác yên lòng đến kì lạ.

Ân Dao hỏi Tiêu Việt: "Anh không đi chơi với bạn sao?"

"Không vội." Tựa như anh đang chờ cô nói gì đó, lại giống như chỉ đơn giản muốn ngồi đây thêm lát nữa.

"Gần đây anh không cần quay phim sao?" Ân Dao nói: "Hình như hôm qua thấy anh xem kịch bản?"

"Ừm, mấy ngày nữa sẽ vào tổ"

"Mấy ngày?"

"Ngày 22."

Ân Dao suy nghĩ một chút, hôm nay là ngày 19.

"Đợt này đi đâu? Hoàn Kiếm?"

"Hàng Châu" Tiêu Việt nói với cô: "Lần này là phim thời trang "

Ân Dao gật gù, ngừng một chốc rồi cô nói: "Vậy tôi chỉ còn hai ngày có thể gặp anh."

Câu này làm ánh mắt anh chợt đổi, khóe môi hơi cong lên rất khó nhận thấy sau đó làm bộ như không có gì rồi đáp: "Ừ."

Ân Dao chừng như đang suy tư gì đó, cô ngẩng một hồi rồi bảo: "Nhưng mai mốt tôi đều có lịch chụp, buổi tối gặp anh, được không?"

Tiêu Việt gật đầu: "Được."

Ân Dao cười: "Được, vậy bây giờ anh đi chơi với bạn trước đi, tôi không muốn bị coi là nhện tinh."

Cô thốt ra lời này, Tiêu Việt hơi ngẩn ngơ rồi cũng bật cười theo.

Trước mặt cô, anh hiếm khi cười rạng rỡ, ngoại trừ lần ở Thượng Hải, đây là lần hai. Ân Dao cảm thấy lạ lắm, lúc anh không cười trông rất lạnh nhạt. Nhưng cùng một người lại có thể tạo ra cảm giác thật khác biệt, một khi cười lên thế này, mắt mày anh ngời sáng, trong mắt như cất giấu ngân hà, mỗi một lần đều đẹp để đến động lòng.

Cô quang minh chính đại mà thưởng thức, sau đó khen một câu: "Anh thế này nhìn rất đẹp."

Ân Dao khen rất thẳng thắn chân thành, chỉ là quá đổi trực tiếp và đột ngột. Tiêu Việt nhìn cô một lát, rồi ngượng ngập dời mắt sang con khi bóng nho nhỏ đặt trước xe. Anh cảm khi con trong tay nghịch một hồi rồi trả về chỗ cũ.

"Tôi đi đây." Anh nghiêng đầu nói.

Ân Dao gật đầu.

Tiêu Việt mở cửa xe.

Ân Dao nhẹ nhàng níu tay áo anh, chỉ chỉ con khi nhỏ anh vừa chơi: "Cái đó anh muốn mang đi không?"

Ngữ điệu rất dí dỏm, cô hỏi xong thì quan sát biểu tình của Tiêu Việt, trong mắt cô tràn ngập ý cười.

Chợt Tiêu Việt nghiêng người tới hôn lên mặt cô, anh nín thình bước xuống xe.

Ân Dao nhìn anh băng qua đường, đến bên kia, anh xoay người lại, thoáng trông về bên này rồi mới đi vào.

Nửa phút sau, điện thoại vang lên thông báo.

Tin nhắn mới trên WeChat——

Tiêu Việt: Lái xe cẩn thận.

Ân Dao cười trả lời: Được.

Mãi đến bây giờ, không ai chính thức nói điều gì, nhưng niềm vui trong tối nay, mỗi một phân một hào đều không phải là giả tạo.

[1 phân = 3,33 mm

1 hào = 33,3 μm]

Ân Dao chọn bài hát đầu tiên, bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng, cô nghe nhạc suốt quãng đường về nhà. Kỳ thật đường xá xa hơn bình thường một chút, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, chẳng bao lâu đã đến nơi.

Ân Dao đi thang máy lên lầu, vừa ra khỏi cửa thang máy liền sững sờ, giống ngày hôm đó như đúc, có người đứng trước cửa nhà cô. Chỉ là lúc này không phải Lương Tân Nam, mà là anh trai của cô, Tạ Văn Châu.

Đã năm tháng Ân Dao không gặp anh ta, tự nhiên nhìn thấy, thật có hơi ngẩn ngơ, thậm chí cô không biết nói gì.

"Đứng đằng ra đây làm cái gì?" Tạ Văn Châu lờm cô, anh ta nhủ mày: "Cô không ăn cơm hay là xảy ra chuyện gì mà gầy thành cái dạng này."

Yết hầu Ân Dao giật giật, nhìn người nọ mặc âu phục tinh xảo, cả vạt thắt chỉnh chu, đoán chừng anh ta chắc làm xong công việc rồi đi thẳng tới đây. Trời sinh Tạ Văn Châu rất hợp mặc

kiểu trang phục nghiêm chỉnh, thân hình anh ta thẳng tắp, gương mặt cũng xem như khôi ngô. Hèn chi xấu tính như vậy cũng có phụ nữ xếp hàng, người trước vừa hi sinh, người sau liền tiếp bước.

"Em không có nhện ăn." Cô đáp một câu, không nói thêm lời thừa thãi mà đi qua mở cửa.

Vào nhà, Ân Dao trở ghế sofa: "Anh ngồi đi."

Vốn dĩ anh ta cũng không để ý tới cô, đi vài bước trong phòng khách, nhìn quanh một phen, bộ dáng nghiêm túc y hệt lãnh đạo xuống nông thôn thị sát.

Ân Dao cũng không quan tâm tới anh ta, cô ném túi một bên rồi vào nhà vệ sinh. Đợi khi cô ra, cuối cùng cũng thấy Tổng giám đốc Tạ yên vị trên ghế sofa. Người này từ bé đã nuôi khí chất tự phụ đầy mình, ngồi ở đó cũng khác người ta, như kiểu đang chờ có ai bước lên hầu hạ.

Ân Dao lấy một lon cà phê trong tủ lạnh, đặt trên bàn trà trước mặt anh ta: "Ngại quá, không đun nước nóng, trong nhà cũng không có máy pha cà phê cao cấp"

Tạ Vân Châu liếc cô một cái, lại cau mày.

Ân Dao cũng mặc kệ sắc mặt anh ta, cô nói: "Anh không uống thì em uống."

Cô mở lon, ngồi vào một bên khác của ghế sofa: "Anh đến chỗ em làm gì?"

Tạ Vân Châu lạnh mặt: "Anh không thể tới?"

"Em có nói anh không được tới đâu" Giọng Ân Dao thờ ơ: "Không phải anh bận lắm sao? Em sợ làm chậm trễ một ngày trăm công ngàn việc của anh."

Tạ Vân Châu hừ một tiếng: "Bản lĩnh chăm chọc khiêu khích trái lại đã tăng lên."

"Vẫn kém hơn ngài."

Hai anh em mĩa mai nhau một trận, sắc mặt rất khó coi.

Bầu không khí đông cứng một hồi, Tạ Vân Châu mở miệng trước, ngữ khí đã hơi hòa hoãn: "Ngày mai anh nói ông Cao tìm một người tới chăm sóc cô, dọn nhà với cả nấu cơm."

Ân Dao từ chối ngay: "Em không cần, em cũng đâu phải đại tiểu thư."

Tạ Vân Châu cau mày, vẻ mặt cứng ngắt.

"Ngày nào em cũng làm việc rất muộn mới về, không ở nhà ăn cơm, không có sống kĩ lưỡng được như anh" Giọng Ân Dao nhỏ dần: "Cảm ơn ý tốt của anh"

"Tùy cô". Tạ Vân Châu giận dữ, phẩy tay áo bỏ đi.

Trong nhà yên tĩnh trở lại.

Ân Dao đứng dậy, kéo rèm che trước cửa sổ sát đất ra, cô đứng trước cửa sổ một hồi, trong tầm mắt là vô số đèn đuốc. Cô nhìn mấy phút thì xoay người đi tắm rửa. Lúc sắp tắm xong thì nghe thấy tiếng chuông. Cô bọc mái tóc còn ướt sũng, chân trần đi ra cầm điện thoại trên tủ ngoài phòng tắm.

Cuộc gọi được kết nối, cô nghe được tiếng Tiêu Việt: "Em tới rồi sao?"

Tâm trạng Ân Dao khá lên chút ít: "Ừm, tôi đến rồi, anh thì sao?."

"Đang trên xe."

"Vậy còn bao lâu nữa?" Ân Dao một tay cầm điện thoại, tay kia không ngừng lau nước chảy từ trên tóc xuống mặt.

"Khoảng mười phút"

"À"

Nói đến đây lẽ ra phải tắt máy, nhưng Tiêu Việt lại không đề cập, anh nhìn theo ánh neon đang di chuyển ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi: "Em đang làm gì?"

Mặt lem lem nước, cô đưa tay lau rồi nói: "Tôi vừa tắm, còn chưa tắm xong đã nghe chuông điện thoại reo"

Trong ống nghe bỗng nhiên yên lặng, mấy giây sau Ân Dao nghe anh nói: "Vậy em tắm đi, tôi cúp máy."

"Được, chú ý an toàn."

"Ừ"

Đêm hôm đó, Ân Dao nhận được tin nhắn Tiêu Việt chủ động gửi tới "Ngủ ngon". Sau khi cô hồi âm, anh lại nhắn một tin: Số điện thoại.

Ân Dao:?

Tiêu Việt: Tôi không có số điện thoại của em.

Cô chợt hiểu ra, ban đầu thông qua Chu Thúc cô thêm anh vào WeChat, đến giờ bọn họ còn chưa trao đổi phương thức liên lạc. Cô soạn dãy số rồi gửi qua, Tiêu Việt cũng nhắn số điện thoại của anh cho cô. Ân Dao lưu số vào danh bạ, nhập tên anh.

Vừa bấm xong thì điện thoại rung lên, giao diện cuộc gọi hiện tên "Tiêu Việt". Cô ấn nghe: "Sao đấy?"

"... Trượt tay"

Ân Dao: "..."

Cô phì cười.

Tiểu Việt: "Buồn cười lắm à?"

Ân Dao: "Ồ"

Cô đứng dậy khỏi ghế, bước về phòng ngủ: "Sao không nói chuyện?"

Trong điện thoại yên tĩnh một lát, cách mấy giây, giọng anh khe khẽ vang lên từ đầu dây bên kia: "Ngày mai xem phim, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Âi Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

"Em không nhớ xa tôi sao?"

Lời của Tiểu Việt khiến Ân Dao rất bất ngờ. Cô cảm thấy Tiểu Việt là kiểu người mà cô rất khó để phán đoán bằng mắt. Rõ ràng nhìn qua lạnh nhạt xa cách tựa như không để tâm tới bất cứ cái gì. Nhưng hết lần này tới lần khác lại câu kinh với cô, mà còn hăng hái muốn so cao thấp. Ban đầu cô cảm thấy anh thận trọng và bị động, nhưng hiện giờ anh lại chủ động hẹn cô xem phim trước. Cảm giác này rất kì lạ, cũng làm cho Ân Dao cảm thấy thú vị. Phải nói thêm, bọn họ quen nhau chưa đến năm tháng, cô biết rất ít về anh, chính xác là còn phải tiếp tục tìm hiểu.

Về chuyện xem phim, dĩ nhiên là Ân Dao đồng ý với anh.

Hôm sau làm việc cả ngày, studio chụp thêm ngoại cảnh. Buổi sáng sau khi kết thúc, Ân Dao ăn uống qua loa. Đến chiều toàn bộ đội ngũ quay chụp lần lê tại mấy ngõ hẻm, thời gian hoàn thành công việc chậm nửa tiếng so với kế hoạch.

Lúc trở lại phòng làm việc, trời đã tối đen, Ân Dao ăn tối ở nhà ăn. Chưa nghỉ ngơi được mấy phút, lại bị Tiết Phùng Phùng đột nhiên gọi đi mở cuộc thảo luận.

Ân Dao vừa nghe cô ấy nói, vừa cúi đầu liếc điện thoại, đã qua bảy giờ. Cô và Tiểu Việt hẹn nhau lúc bảy giờ rưỡi. Ân Dao vốn định làm xong công việc sẽ về nhà thay đồ khác. Bởi vì chụp ngoại cảnh nên đề tiện hoạt động, hôm nay cô mặc rất tùy ý, áo len và quần jeans, lại mang giày đế bằng. Trông thế nào cũng không giống cách ăn mặc khi hẹn hò. Nhưng bây giờ xem ra, không thể đổi quần áo rồi.

Tiết Phùng Phùng có hóa nhãn kim tinh, Ân Dao cùng lắm mới thất thần hai phút cũng bị cô ấy nhìn ra. Cô ấy thò tay qua, nghiêm túc gõ gõ trước mặt Ân Dao: "Nghĩ gì đó?"

Ân Dao tự dưng có hơi giống học sinh trốn học bị cô giáo bắt được, cô lập tức tập trung tinh thần: "Không có gì."

Chờ hợp xong, thời gian của Ân Dao chỉ còn lại mười phút, vừa đủ để cô dặm lớp trang điểm.

Trước khi tan việc Đinh Đinh đi tìm cô ký tên, đúng lúc bắt gặp cô đang thoa son, cô ấy hỏi: "Cô Ân muốn ra ngoài hả?"

"Ừ". Ân Dao ký tên cho cô ấy rồi hỏi: "Tiết lão đại đi chưa?"

"Chưa đi, còn ở trong văn phòng."

Đinh Đinh vừa rời khỏi, Ân Dao liền nhận được tin nhắn của Tiểu Việt, anh đã đến.

Ân Dao tránh Tiết Phùng Phùng, cô ra khỏi studio thì nhìn thấy một chiếc taxi dừng bên đường, cô kéo cửa sau xe ngồi vào.

Tiểu Việt ngồi bên trong. Ân Dao vừa vào, anh lại ngửi được hương hoa sủng nệ nhàng. Hình như cô chỉ dùng một loại mùi hương này.

Tiểu Việt báo địa chỉ cho tài xế. Khi xe lăn bánh, anh nhìn Ân Dao và hỏi: "Ăn cơm chưa?"

"Ừm, ăn rồi." Ân Dao nghiêng đầu nhìn về phía anh, trong xe tối lắm, chỉ có thể mượn ánh đèn dọc đường để nhìn bộ dáng của anh một chút. Thật ra vừa mới gặp hôm qua, thời gian trôi đi còn chưa đến hai mươi bốn tiếng. Dĩ nhiên dáng hình anh không đến mức có thay đổi gì, nhưng cô phát hiện hôm nay anh đeo gọng kính mỏng, rất đẹp, có điều loại cảm giác lạnh lùng trên người anh dường như tăng thêm chút xíu.

Ân Dao hỏi: "Anh cận thị sao?"

Tiểu Việt gật đầu: "Độ nhẹ, không ảnh hưởng."

"Vậy sao hôm nay lại đeo kính?"

"Không phải muốn xem phim sao?" Tiểu Việt nói: "Mua chỗ ngồi không gần lắm." Giọng anh rất thản nhiên, câu trả lời thì khá là đứng đắn.

Ân Dao hơi buồn cười: "Nói vậy là, hôm nay anh chạy tới đây chỉ để xem phim hả?"

Tiểu Việt nhún mày nhìn cô, rồi anh hỏi ngược lại: "Nếu không thì sao?"

Tất nhiên Ân Dao biết là anh cố ý, niềm vui trong mắt cô không giấu: "Ồ, tôi hiểu rồi."

Tiểu Việt chọn nơi cách nơi làm việc của Ân Dao không xa, đi xe không đến 15 phút đồng hồ. Trung tâm thương mại người đến người đi, rất ồn ào huyền ảo. Họ đi thẳng lên rạp chiếu phim ở lầu hai và chọn một bộ phim kinh dị nước ngoài, dài hai tiếng. Trước khi vào, Tiểu Việt hỏi Ân Dao muốn ăn gì không, nghe cô nói chỉ muốn uống coca, anh đi mua hai ly. Trong phòng chiếu phim đã sắp đầy chỗ, Ân Dao đi phía sau Tiểu Việt. Bậc thang rất tối, anh đưa tay qua, Ân Dao liền nắm lấy để anh dẫn theo đi tìm chỗ ngồi xuống.

Lúc phim chiếu, cả hai đều yên lặng không trò chuyện. Phim này nửa đầu nhịp điệu không tệ, nửa sau thì sụp đổ, vừa lê thê lại nhàm chán. Hôm nay Ân Dao dậy sớm, cả ngày bận rộn nên khá mệt mỏi. 40 phút trước khi phim kết thúc, cô không nhận được nữa mà lăn ra ngủ. Tiểu Việt nhắm cô một lúc. Cô ngoẹo đầu dựa vào lưng ghế, tóc dài rải trên vai phải. Hơi thờ

của cô rất nhẹ. Từ đầu đến cuối không hề đổi tư thế. Chẳng ngờ cô có thể ngủ an phận như vậy.

Phim chiếu xong, đèn trong phòng sáng lên, xung quanh bàn tán rôm rả, Ân Dao tỉnh lại.

Trong một thoáng ngẩn ngui cô hoàn toàn đờ đẫn, dụi mắt hỏi: "Xảy ra chuyện gì hả? Nhiều người vậy..."

Khó có dịp Tiêu Việt được thấy đáng về cô ngơ ngẩn như vậy: "Bây giờ đang ở đâu, em biết không?"

Ân Dao chậm chạp ngồi dậy, từ trong hoảng hốt cô dần dần hoàn hồn, rồi nhớ lại: "Ồ, hết phim rồi hả?"

Tiêu Việt: "Ừm, hết rồi."

Ân Dao phản ứng kịp, chợt cảm thấy xấu hổ: "Xin lỗi, tôi ngủ thiếp đi."

Anh chỉ nói rằng không sao cả.

Rời rạp chiếu phim, họ đi ra khỏi trung tâm thương mại. Gió đêm thổi qua khiến con buồn ngủ còn sót lại của Ân Dao nhanh chóng biến mất, tỉnh táo cả người. Họ băng qua quảng trường nhỏ, đi dọc theo thềm đá ra đường lớn, Tiêu việt dừng bước bên lề đường, anh quay người lại: "Bây giờ em về sao? Tôi gọi xe nhé?"

Hàng cây bên đường che khuất ánh đèn đường, vừa vặn anh dừng lại trong bóng tối. Ân Dao không cách nào thấy rõ về mặt của anh, chỉ cảm thấy đêm nay hình như mình đã làm mất vui, không biết anh có thất vọng hay không. Thật kì quái, không khí giữa bọn họ hồi đêm qua rõ ràng rất tốt, chả biết làm sao mà trái lại đêm nay có kiểu xa lạ đến khó hiểu.

Đây lẽ nào là sự nguội lạnh sau cơn kích thích?

Ân Dao không biết Tiêu việt có cùng cảm nhận hay không, nhưng điều này khiến cô không thoải mái lắm.

Cô nghĩ cách bù đắp, bèn nói: "Hay là mình đi bộ thôi, cũng không xa lắm"

Tiêu Việt: "Em không mệt sao?"

"Không phải tôi mới ngủ một giấc sao?"

"Cũng được."

Có vẻ là nhìn lầm, nhưng khi nghe Ân Dao nói câu này hình như anh mỉm cười.

Trong đêm tối, dưới ánh đèn đường soi rọi, họ đi dọc theo lối đi bộ.

Ân Dao chủ động nhắc tới bộ phim chưa xem xong, cô hỏi tiếp đó thế nào. Tiêu Việt giải thích ngắn gọn cho cô về nội dung bộ phim. Nhưng sự thật là so với phim thì người này còn hấp dẫn hơn. Ân Dao nghe xong rồi nói: "Quả nhiên là anh vì phim mà tới."

Đây là lời trêu chọc anh khi mới lên xe.

Tiêu Việt thấy cô đã đi tới vạch kẻ đường ở giao lộ. Đồi điện đang hiển thị đèn đỏ.

Cô dừng bước, nghiêng đầu nói: "Nhưng tôi vì anh mà đến".

Đây rõ ràng là một câu trêu chọc khác, nhưng giọng nói của cô trong gió đêm có vẻ vô cùng dịu dàng, vô tình khiến cho người ta thất thần.

Đồi điện đã nhảy đèn xanh.

Ân Dao đưa tay dắt anh: "Đi nào."

Ngẩn ngui bốn mét vạch kẻ, thoát cái đã đi hết. Ân Dao không thu tay về, một lát sau cô bỗng nhận ra Tiêu Việt đang nhẹ nhàng nắm chặt ngón tay của cô. Sau đó, anh không hề buông ra, Ân Dao cảm giác tay trái của mình nóng lên suốt cả quãng đường.

Nhưng khoảng thời gian tuyệt vời luôn qua rất nhanh, vốn dĩ con đường ngồi xe gần 15 phút đồng hồ, ấy thế mà không mất bao lâu đã có thể đi hết rồi.

Lúc này, tất cả mọi người đã tan tằm, trong bóng đêm Yin Studio hoàn toàn yên tĩnh.

Tiêu Việt đưa cô vào, Ân Dao nhìn khu làm việc trống trơn, bất chợt nảy ra ý tưởng: "Có muốn lên ngồi không?"

Tiêu Việt: "Có tiện hay không?"

"Tiện chứ, chỉ hai chúng ta, đương nhiên là tiện." Nói xong mới cảm thấy lời này kì cục, nghe như thể sắp lừa gạt anh làm chuyện gì đó. Cô bèn giải thích thêm: "Tôi không ý gì khác đâu, là... có thể uống ly cà phê không?"

Tiêu Việt không từ chối.

Ân Dao đưa anh lên lầu, đến phòng làm việc của mình. Cô thật sự pha cà phê cho anh. Văn phòng của Ân Dao không nhỏ, thiết kế rất có cảm xúc, chỉ là quá mức đơn giản, lầy xám - trắng làm màu chủ đạo, vừa vào chỉ cảm thấy "trống trải" và "lạnh lẽo".

Tiêu Việt ngồi ở trên ghế sofa, tùy ý lật xem một quyển tạp chí thời trang trong tay. Lúc ngẩng đầu lên, anh bất gặp Ân Dao đang bận rộn trong pantry. Anh đứng dậy đi tới, đứng ở cửa nhìn. Ân Dao bung cà phê nóng trở về: "Có thể sẽ không bằng Đinh Đinh pha, anh chịu khó chút nhé."

***[Pantry là một khu bếp hoặc quầy bar nhỏ có các dụng cụ pha chế theo mô hình tự phục vụ,... nằm trong một khu vực văn phòng làm việc]*

"Đinh Đinh là ai?"

"Trợ lý của tôi."

Tiêu Việt nhận chiếc tách rồi đưa lên miệng.

Ân Dao nhìn môi anh: "Coi chừng nóng."

Sau khi nếm thử anh nói: "Ngon mà."

"Thật à?"

"Ừm."

Anh lại cúi đầu chậm rãi nhấp một ngụm.

Hai người họ đứng đấy, một người uống cà phê, một người ngắm, thật ra có hơi ngớ ngẩn.

Mãi đến khi sắp uống cạn tách cà phê nhỏ, Ân Dao mới lên tiếng: "Không qua ngồi sao?" Cô chỉ chỉ xô pha.

"Tôi phải về rồi." Tiêu Việt hơi rù rứt, ánh nhìn của anh rơi trên gương mặt trắng nõn của cô: "Có chuyện muốn nói với em."

"Chuyện gì?"

"Hôm qua nói ngày 22 đi Hàng Châu, bây giờ đổi lại, ngày mai phải đi."

Ân Dao sững sờ: "Ngày mai đi lúc nào?"

"Buổi sáng."

Ân Dao im lặng không nói gì.

Tiêu Việt thu nét mặt của cô vào trong mắt tựa như đang nghiên cứu, sau đó anh hỏi một cách bình thản: "Em không nhớ xa tôi sao?"

Ân Dao đáp lời: "Thật ra thì chỉ có một tí không nhớ thôi."

Tiêu Việt nhìn cô thật lâu, trong mắt lấp lánh vui mừng. Ân Dao hơi cúi, bất chợt cô đẩy anh, cả người anh kề sát trên khung cửa. Ân Dao giơ tay lên gỡ chiếc mắt kính kia ra rồi nhón chân hôn anh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Làm sao em biết anh không nhớ em?"

Hành động bất thình lình này của Ân Dao khiến Tiêu Việt thật sự không kịp phòng bị. Lúc lùi về phía sau chân anh đụng vào thanh chặn đáy cửa, thậm chí có hơi lảo đảo. Ân Dao cảm thấy môi anh vừa nóng bỏng lại mềm mại. Cô nếm được mùi vị cà phê và đồng tình với lời đánh giá của anh - "Ngon mà".

Cô nghĩ Tiêu Việt không ghét bị hôn vì anh cũng chẳng chối từ. Thậm chí sau đó còn đáp lại, không chỉ cúi đầu để vừa với chiều cao của cô mà còn nhẹ nhàng ôm lấy eo cô. Ngay lập tức, Ân Dao giơ tay lên ôm cổ Tiêu Việt, cô kề sát vào anh hơn. Bờ môi anh ướt át, hương vị trên cơ thể thanh mát sạch sẽ và nhiệt độ làn da sau cổ anh đang từ từ tăng lên.

Cô muốn cảm nhận hết thầy của anh.

Buổi hẹn hò đêm nay, mãi đến thời khắc này Ân Dao mới cảm thấy rằng không phí hoài, bù đắp cho phần cô ngủ quên trong rạp phim.

Khắp khu làm việc vắng vẻ tĩnh lặng, bởi thế mà tiếng thở gấp gấp càng nghe rõ ràng hơn, ù thành một bầu không khí vô cùng kiều diễm. Đây ắt hẳn là chuyện càn rỡ nhất mà Ân Dao từng làm ở nơi này. Làm càn xong, cô chậm chậm cúi đầu, dựa vào khung cửa bên kia, hai gò má còn chưa hết ửng hồng, trong con ngươi như đắm chút sương mù ẩm ướt. Mà tay cô vẫn đang nắm mắt kính của Tiêu Việt, tựa như đang cầm chiến lợi phẩm.

Khoảnh khắc nhìn thẳng vào anh, ý tứ trong mắt cô rất phong phú. Nếu như phải bóc tách một phen, ước chừng sẽ là ba phần tình ranh thỏa mãn, ba phần khiêu khích tiến lên, còn lại bốn phần đều là hớn hờ vui mừng. Giá mà cô tí mi thêm một ít sẽ có thể thấy tại Tiêu Việt hơi đỏ lên, chỉ sợ lúc ấy cô sẽ càng thêm đắc ý.

Sau khi nhịp thở bình ổn trở lại, Ân Dao mới đưa mắt kính cho anh: "Trả anh này".

Tiêu Việt không nhận, cô liền nhét vào túi quần anh, nhưng tay bị anh bắt được. Tường đầu anh muốn trả thù, nào ngờ anh chỉ véo nhẹ ngón tay cô.

"Tôi đi đây." Giọng nói có phần nghiêm túc.

Ân Dao cũng lập tức ngưng đùa: "Được, tôi gọi xe giúp anh."

Cô nói vậy rồi mặc kệ anh có từ chối hay không đã gọi xe cho anh. Tiễn người xuống lầu, sau khi nói lời tạm biệt, cô nhìn anh đi xa khỏi cửa, bóng hình anh hòa vào trong màn đêm.

Ân Dao xoay người lên lầu, vừa đi tới chỗ bậc thang lại bất ngờ nghe được một tiếng: "Ân Dao."

Cô bỗng ngẩn ngơ quay người, Tiêu Việt đột nhiên vòng về. Anh đứng ở ngoài cửa cảm ứng, cửa tự động mở ra. Vẫn là gương mặt khôi ngô ấy, anh khẽ nhếch đuôi mày và nói: "Em có thể gọi điện cho tôi."

Không cần anh báo thì Ân Dao cũng nhất định sẽ làm như vậy. Nhưng thời khắc này, đó không phải điều mà cô quan tâm. Cô ngạc nhiên vì Tiêu Việt vừa gọi tên cô.

Đây là lần đầu tiên.

Ân Dao bước xuống bậc thang, gật đầu với anh: "Được."

Ngoài cửa, Tiểu Việt không nán lại lâu, anh nhận được câu trả lời thì đi ngay. Cửa cảm ứng khép lại lần nữa.

Mấy ngày này với Ân Dao mà nói, vốn dĩ có thể sẽ phải trải qua một đoạn thời gian khá tệ. Nhưng vì Tiểu Việt, hầu như cô không nghĩ tới Lương Tân Nam, cũng ngăn cách toàn bộ tin tức hôn lễ của anh ta. Thời đại này, độ hot rất nhanh mà giảm nhiệt cũng nhanh. Chủ đề sốt dẻo thay đổi mỗi ngày, thay đổi tới tấp, một tuần sau đó không còn thấy người nào bàn tán về quan hệ thông gia hai nhà Lương - Bạch nữa. Chỉ là nghi vấn yêu đương của Tiểu hoa Trình Di Mặc trở thành tin tức trang bìa.

Ban đầu Ân Dao biết được việc này là vào lúc ăn cơm trưa, vô tình nghe Đinh Đình và hai trợ lý chụp ảnh nói chuyện phiếm. Nhưng cô không để tâm lắm, cũng không có hứng thú. Dù sao thì quan hệ giữa cô với Trình Di Mặc chỉ vốn vốn có lần chụp ảnh trước đó. Về sau Trình Di Mặc có chủ động theo dõi Weibo của cô, Tiết Phùng Phùng thay cô follow ngược lại. Chỉ là Ân Dao cũng có tài khoản riêng, có điều không có xác minh tên tuổi của cô. Cho nên đối với hành động của cô ta, Ân Dao cũng không cảm kích.

Scandal của Trình Di Mặc lên men chừng mấy ngày, Ân Dao mới muộn màng phát hiện một đương sự khác mà cô cũng quen trong câu chuyện bát quái này - nam diễn viên đang hot, Lăng Phàm.

Đối với Ân Dao, anh ta còn một thân phận khác - bạn trai của Hoàng Uyển Thịnh.

Nhà báo chụp ảnh gương mặt rất mơ hồ, nhìn kỹ có thể nhận ra đúng thật là Trình Di Mặc, nhưng đằng trai thì chỉ thấy bóng lưng. Có người dựa vào trang phục người đàn ông mặc hôm đó mà bói móc thành một lần sóng, rồi tập trung mục tiêu vào Lăng Phàm. Nam nữ chính đều là diễn viên nổi tiếng nên độ quan tâm tất nhiên không thể thấp được. Thời sự tin tức đưa tin liên tục mỗi ngày. Vài bữa sau, Trình Di Mặc và Lăng Phàm lần lượt đứng ra bác bỏ tin đồn. Cách giải quyết vấn đề rất thông minh, chỉ nói là bạn bè. Cộng đồng mạng tranh cãi om sòm không ngừng nghỉ, thời gian trôi qua, chuyện không giải quyết được gì. Sau đó người ngoài nhắc tới, cũng chỉ nói Trình Di Mặc đã từng là người tình tin đồn của Lăng Phàm.

Từ đầu đến cuối, Ân Dao không hề thấy tên Hoàng Uyển Thịnh xuất hiện trong trọng tâm câu chuyện. Weibo của cô ấy một tuần gần đây chưa cập nhật, vòng bạn bè cũng vậy. Ân Dao lo lắng, muốn hỏi một câu, lại nghĩ đến có lẽ cô ấy đã chịu đựng rất nhiều lời thăm hỏi kiểu đó.

Đầu tháng mười một, nhiệt độ không khí Bắc Kinh chợt giảm xuống. Hoàng Uyển Thịnh mới đóng máy một bộ phim, từ Hạ Môn trở về. Chạng vạng Ân Dao nhận được tin nhắn. Buổi tối cô lái xe ra sân bay đón cô ấy. Trời mưa rả rích, khí lạnh bao trùm. Ân Dao đón được người, trông thấy cô ấy gầy đi không ít, sắc mặt mệt mỏi.

Hoàng Uyển Thịnh lên xe liền đưa cho Ân Dao chiếc hộp: "Quà cho cậu."

Cô ấy luôn luôn như vậy, thường thì chỉ cần đóng phim ở địa điểm mới sẽ xách theo chút gì đó về.

Đưa Hoàng Uyển Thịnh tới nhà, Ân Dao không đi ngay. Cô cũng không biết Hoàng Uyển Thịnh nghĩ thế nào mà buổi tối đòi phải nấu mì sa trà cho cô, ngay cả nước sốt cũng chuẩn bị đầy đủ hết.

Ân Dao nhìn cô ấy nấu mì trong phòng bếp, mỗi một động tác đều dịu dàng động lòng người. Cô nghĩ đầu óc Lăng Phàm chắc là bị thùng rồi.

Mì làm xong, Ân Dao ngồi trên bàn ăn, Hoàng Uyển Thịnh ngồi đối diện nhìn. Cô ấy trước giờ ý chí kiên định, thời điểm này chắc chắn sẽ không ăn thêm bất kỳ thứ gì.

Chờ Ân Dao ăn được một nửa, Hoàng Uyển Thịnh mở miệng: "Sao cậu không hỏi mình chút nào?"

Ân Dao ngẩng đầu: "Cậu muốn nói sao? Không muốn nói thì thôi đi."

"Trước mặt cậu thì có cái gì không muốn nói chứ?" Sắc mặt của Hoàng Uyển Thịnh cũng không mấy nặng nề, thậm chí còn nở nụ cười: "Chắc chắn cậu đoán được, cũng không phải chuyện gì to tát, chia tay mà thôi."

"Mấy thứ tin tức giải trí kia là thật?"

"Ai mà biết" Hoàng Uyển Thịnh cười cười, "Khả năng diễn xuất của anh ta đã từng được đạo diễn Trương khen ngợi, lẽ mà mình chưa hẳn đã khó. Đến mình cũng phải tốn sức để nhận biết, lúc đóng phim cùng anh ta đã thỏa lòng rồi, bên ngoài phim thì bỏ đi, mình sợ mệt mỏi lắm."

Cô ấy nghĩ thông suốt như vậy, Ân Dao cũng không còn gì để nói. Dù sao kinh nghiệm cuộc sống của cô không đủ để chỉ dạy Hoàng Uyển Thịnh, khả năng an ủi người ta lại không được tốt lắm. Sau đó cô liền cầm củi ăn mì.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn cô một hồi, rồi hỏi: "Ngon vậy sao?"

"Tạm được."

"Gần đây cậu thế nào? Không có chuyện gì muốn nói với mình hả?"

Với Ân Dao mà nói, Tiết Phùng Phùng là bạn bè cũng là cô giáo luôn thúc giục cô tiến lên. Hoàng Uyển Thịnh thì thuộc về một loại khác, cô ấy thường không phán xét, chỉ bằng lòng tiếp nhận. Ở trước mặt cô ấy, Ân Dao luôn thật thà thẳng thắn. Chuyện Tiểu Việt cô cũng không có ý định giấu giếm cô ấy. Nhưng bây giờ mà nói chuyện này hiển nhiên không thích hợp, cho nên không đề cập.

Họ lại chuyển chủ đề tán gẫu.

Ân Dao nói: "Quên nói với cậu, cậu đoán không sai."

"Cái gì?"

"Tạ Văn Châu..." Cô dừng lại rồi giọng gao giọng xưng hô: "Anh mình, thời gian trước tới nhà mình."

Hoàng Uyển Thịnh lập tức hiểu ra: "Mình nói rồi, hai người các cậu tính tình cứng đầu, người xuống bậc thang trước nhất định là anh ấy."

Ân Dao nói: "Cậu không thấy đáng về anh ấy lúc đó đâu."

"Đáng về gì?"

"Không thể nào miêu tả được, như kiểu đang xem xét hạng mục xóa đối giám nghèo í, cậu tự tưởng tượng thử đi."

Hoàng Uyên Thịnh nghe xong thì bật cười, "Khoa trưởng vậy à? Mình không tưởng tượng ra được. Nhưng cảm giác anh cậu rất thú vị, tuy nói năng chua ngoa nhưng lòng mềm như đậu hũ."

"Nếu cậu sống chung với anh ấy thì mới biết, không phải chỉ đơn giản là nói năng chua ngoa thôi đâu. Miệng anh ấy xấu xa khắc nghiệt hơn mình gấp trăm lần, có thể mịa mai cậu tới mức mất niềm tin vào cuộc đời."

Hoàng Uyên Thịnh cười nói: "Cậu nói vậy làm cho mình tò mò quá"

Ân Dao thấy cô ấy hình như vui vẻ hơn, cô nói: "Có cơ hội sẽ để cậu tự trải nghiệm thử."

Mười giờ tối, Ân Dao rời khỏi nhà Hoàng Uyên Thịnh. Cô lấy xe, vừa ngồi vào liền lấy chiếc túi đang đặt ở ghế phụ. Cô tìm điện thoại, quả nhiên có tin nhắn mới.

Ân Dao ngồi trong xe hồi âm: Ban nãy em ở nhà bạn, điện thoại để trong xe.

Tin nhắn gửi rồi, cô cũng không đi, xe vẫn dừng ở chỗ cũ.

Chờ 1 2 phút, có tin nhắn mới gửi đến.

Tiêu Việt: Bạn gi?

Đạo này bọn họ tán gẫu thường xuyên, hầu như mỗi ngày đều liên lạc, giọng điệu trò chuyện đã thân thuộc hơn rất nhiều.

Ân Dao trả lời: Bạn nữ.

Tiêu Việt: Hiểu rồi.

Trong lúc nói chuyện phiếm mà lại chỉ đáp hai chữ như thế, rất dễ có thể kết thúc câu chuyện. Ân Dao suyt nữa thì hỏi: "Anh hiểu cái gì chứ?"

Nhưng vào lúc này, anh gọi tới.

Lúc vừa kết nối, đầu bên kia vô cùng ồn ào, có rất nhiều người nói chuyện, xen lẫn giai điệu bài hát gần đây đang thịnh hành trên mạng, còn có tiếng tranh cãi không rõ lắm. Nhưng sau đó những âm thanh này xa dần, rồi nhanh chóng biến mất.

Ân Dao nói: "Anh đang ở đâu? Vừa nãy âm ỉ quá."

"Ồ bên ngoài, đang ăn khuya, bây giờ anh đi ra."

Ân Dao không biết anh tìm nơi nào gọi điện thoại, nhưng nghe rất rõ còn có tiếng gió thổi nhẹ nhẹ.

Cô hỏi một câu trên anh: "Anh có thể ăn khuya sao? Không sợ mập hả?"

Trước đây bọn họ đã từng nói tới vấn đề này, về chuyện diễn viên giảm cân. Khi đó Tiêu Việt hỏi lại: "Cô thấy tôi cần giảm sao?".

Lúc ấy, vẻ như anh không để tâm đến lời cô, trái lại lần này trả lời rất rõ ràng: "Anh không mập, anh có vận động."

Ái chà, hình như hiểu lầm ý cô rồi.

"Em biết mà." Ân Dao cười nói: "Em có nói anh mập đâu, anh gấp cái gì."

Dường như Tiêu Việt có hơi cạn lời, anh không tiếp tục chủ đề này nữa mà hỏi: "Hôm nay em kết thúc công việc khuya lắm à?"

"Đầu có." Ân Dao đáp: "Hôm nay không muộn lắm, trời chưa tối thì đã xong rồi."

"Vậy Weibo của em..."

Ân Dao nhảy bén bắt được trọng điểm: "Anh xem Weibo của em hả?"

"..."

Trong điện thoại lặng im, anh không trả lời.

Không khí có chút xấu hổ.

Ân Dao biết Tiêu Việt chắc chắn sẽ không thừa nhận với cô, có điều chứng cứ đầy đủ như vậy, cũng không cần anh thừa nhận. Cô muốn cười lắm nhưng ráng nhịn: "Weibo đó không phải em dùng, là Tiết Phùng Phùng quản lý. Đừng nói chị ấy lại đăng tin hậu trường em chụp ảnh lúc đêm hôm nhè". Cô nói toẹt ra cho anh biết: "Giả đó, không phải hôm nay đâu."

Cái tên Tiết Phùng Phùng này, không phải lần đầu tiên Tiêu Việt nghe cô nhắc tới, anh biết đó là người cộng sự của cô.

"Chị ấy toàn làm kiểu đó, sau này anh đừng xem cái Weibo ấy nữa." Ân Dao nói: "Em chưa lên đó bao giờ." Ngừng một xíu rồi cô hỏi: "Chắc anh không follow em đâu nhĩ?"

Tiêu Việt hơi khựng lại, anh thoáng cau mày: "Không có." Giọng nói và tâm trạng anh y chang nhau, tự dưng tuột dốc.

Cơ mà Ân Dao không nghe thấy, cô nói tiếp: "Vậy thì hay rồi, anh follow, em cũng không biết. Bây giờ ngay cả mặt khẩu em cũng quên rồi, không có cách nào follow lại anh đâu."

Tiêu Việt nghe xong liền ý thức được anh hiểu nhầm Ân Dao, không phải cô có ý đó giống như anh nghĩ. Trong lòng lại chuyển biến tốt hơn, anh ừ nói: "Anh biết rồi."

"Ừm." Ân Dao cũng lên tiếng.

Hai người bỗng nhiên ngừng nói chuyện, trong điện thoại có vài giây lặng im.

Ân Dao nghĩ ngợi rồi bảo: "Chùng nào thì anh về?"

"Vẫn chưa thể xác định, có lẽ không nhanh đâu." Bộ phim này cảnh quay của Tiêu Việt khá nhiều, gần đây bởi vì có diễn viên xin nghỉ để chạy tuyến truyền, tiến độ đoàn phim bị chậm lại, chịu ảnh hưởng không chỉ một mình anh.

Tiêu Việt chờ giây lát, không nghe cô đáp. Gió lại lớn hơn. Anh xoay người đưa lưng về phía đầu gió, giơ tay lên che loa: "Ân Dao?"

"Hả?"

Lạ thay, mỗi khi anh gọi tên cô đều khiến lòng cô rung động.

"Sao em không nói chuyện?" Anh bất giác nhíu mày, giọng nói có hơi rầu rĩ.

"Không thì thế nào, vốn tưởng anh sẽ nhanh quay xong, nhiều ngày trôi qua rồi." Ân Dao cố ý nói: "Anh cũng không nhớ em."

Câu này vừa dứt, thì bị tiếng còi xe đằng sau làm bất ngờ. Cô vừa lái ra khỏi chỗ đậu xe, nhưng chưa đi, lúc này đã chú ý phía sau không có xe. Bây giờ không biết làm sao lại nhảy ra một chiếc, cô chán người ta rồi.

Ân Dao nhanh chóng nhường đường, vội nói cho Tiêu Việt: "Không nói nữa, giờ em phải lái xe ra ngoài, tối em tìm anh nữa."

Cô cúp điện thoại, lái xe đi.

Sau khi trở về, đậu xe xong xuôi mới rảnh tay cầm điện thoại.

Ân Dao đi vào thang máy, cúi đầu mở di động, thấy một tin nhắn chưa đọc:

Làm sao em biết anh không nhớ em?

**Mì sa trà - đặc sản Hạ Môn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

"Em nói gì cơ?"

Ân Dao bị tin nhắn chưa đến mười từ này làm cho thần thờ, quên cả ấn số tăng. Cô đứng ngầy ra trong thang máy, không thể tưởng tượng nếu Tiêu Việt đứng trước mặt cô sẽ lấy ngữ khí gì để nói những lời như vậy. Anh không phải loại đàn ông treo lời đường mật trên khoe miệng, càng không thích biểu đạt tình cảm của mình một cách dòn dập. Ân Dao rất ít khi nghe được một câu bùi tai từ miệng anh. Cho nên, khi anh nhắn thế này, rất đáng giá để cô đọc thêm mấy lần.

Hôm nay còn có một việc khiến Ân Dao tương đối bất ngờ, cô không nghĩ tới Tiêu Việt sẽ xem Weibo chính thức của mình. Tiết Phùng Phùng mà quản lý Weibo thì ắt sẽ vẽ ra phong cách giống như vừa tiêm máu gà. Không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được, hẳn là tràn ngập hăng hái nhiệt tình và chăm chỉ. Có hậu trường cô cố gắng làm việc, có chia sẻ Weibo của bên đối tác, nói không chừng còn trộn lẫn chút canh gà. Chẳng biết Tiêu Việt nhìn thấy những cái kia sẽ nghĩ thế nào.

*[*Tiêm máu gà: châm chọc người hoặc sự vật nào đó bỗng nhiên có hành vi, biểu hiện phản kích và hào hứng quá mức]*

**Canh gà: lời nói đầy tình triết lý và tình cảm, vừa uyển chuyển vừa ảm áp, tràn ngập năng lượng tích cực]*

Cũng vì nguyên nhân này mà đột nhiên Ân Dao rất hào hứng, cũng muốn xem Weibo của Tiêu Việt. Bởi vậy cô đăng nhập vào tài khoản đã rất lâu không truy cập. Weibo cá nhân của cô không công khai, biệt danh và tên thật không quan hệ đến nhau. Không có bất kỳ nội dung gì liên quan đến ảnh chân dung và giới thời trang, cô chỉ đăng vài tấm ảnh bên ngoài công việc.

Ân Dao mò ra Weibo của Tiêu Việt, là tài khoản được chứng thực nên dễ dàng tìm. Rất ít nội dung gốc, phần lớn là trích dẫn các tập phim đã tham gia, tần suất đăng bài không cao, có khi mấy tháng mới post một bài. Dưới phần bình luận cũng có fans gào khóc kiểu như "anh ơi sao anh lại biến mất", "anh còn không ra thì em khóc cho anh xem",... Ân Dao lướt xem rất thích thú, trước giờ cô không để ý mấy cái này, cũng không hiểu rõ, nên cảm thấy rất mới mẻ. Thì ra bây giờ người hâm mộ sẽ thể hiện tình cảm như thế này. Đạo xong một vòng trên Weibo của anh, Ân Dao thuận tay nhấn follow.

Hai ngày cuối tuần, Ân Dao bận rộn như cũ, cho đến một tuần mới đã sang, cô tiếp tục càn mẫn làm việc trọn ba ngày. Từ sáng sớm đến tối ở trước mặt Tiết Phùng Phùng luôn duy trì bộ dáng siêng năng khôn khéo. Tiết Phùng Phùng nói cái gì, cô cũng gật đầu nói phải, mở cuộc họp bàn bạc cô cũng hăng hái trình bày ý kiến. Tiết Phùng Phùng được dỗ nên tâm tình rất thoải mái, buổi tối lúc ăn cơm nom cô về hài lòng lắm: "Mấy ngày nay cô không tệ, đúng là khiến người ta bất ngờ."

Ân Dao thấy cô ấy đang dễ chịu, thế là chớp thời cơ mà hành sự: "Có chuyện muốn hỏi chị."

Tiết Phùng Phùng đang ăn canh, cũng không ngẩng đầu: "Hỏi."

"Tháng này sẽ đi phía Nam bàn công chuyện phải không?"

"Phía Nam? Chỗ nào phía Nam? Hải Nam?"

"Không phải Nam đó" Ân Dao nói: "Thượng Hải, Hàng Châu này kia í."

Tiết Phùng Phùng nói: "Hình như cuối tháng có một vụ ở Thượng Hải. Một nhân hàng trang sức, tìm người nào ấy nợ... Thẩm Tinh, đúng rồi, tìm cô ta làm người phát ngôn."

Đối với người phát ngôn này Ân Dao không hứng thú, cô chỉ hỏi: "Chưa có kế hoạch bàn bạc sao?"

"Sẽ thu xếp ổn thỏa nhanh thôi, là vì bên cô đạo này không rảnh, nên tôi chỉ có thể ếm cái kia lại. Thời gian còn chưa xác định, nói không chừng phải kéo tới đầu tháng sau." Tiết Phùng Phùng trả lời xong mới phát giác có sự lạ: "Không đúng... Cô hỏi cái này để làm gì?"

Bình thường chưa từng chủ động hỏi, hôm nay lại tích cực quá mức, liếc một cái đã thấy không hợp lý.

Ân Dao nghĩ nghĩ, nói: "Chị có thể giúp tôi thu xếp dời qua tuần này được không?"

Tiết Phùng Phùng sững sờ, không biết trong hồ lô của cô bán thuốc gì: "Có phải cô quên không? Tuần này cô kín lịch rồi, thời gian đâu ra mà đi Thượng Hải?"

Không đúng.

Tiết Phùng Phùng nhận ra rằng lại bị cô đánh lạc hướng, lập tức kéo về trọng điểm: "Cô gặp vấn đề gì à?"

Ân Dao thì có thể có vấn đề gì chứ?

Chẳng qua là do tin nhắn của người nào đấy mà mấy ngày nay luôn tâm niệm muốn tìm cơ hội đi Hàng Châu một chuyến thôi.

Nhưng dĩ nhiên Ân Dao không thể nói như vậy, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thù dật ra được lý do nào chính đáng, đành phải nói: "Lịch trình ngày chủ nhật tôi xem qua rồi, đẩy về sau cũng không ảnh hưởng mà. Tôi quen người phụ trách bên họ, quan hệ cũng không tệ."

"Không sai, đúng là không ảnh hưởng, tôi chỉ cần gọi một cuộc điện thoại. Có điều..." Tiết Phùng Phùng suy luận kỹ càng, ánh mắt sắc bén: "Rất rõ ràng, cô vẫn không trả lời câu hỏi của tôi."

"... Tôi muốn đi ăn món Thượng Hải."

Tiết Phùng Phùng: "..."

Lý do Ân Dao bịa ra tất nhiên không thể khiến người ta tin tưởng. Nhưng xét thấy biểu hiện của cô mấy ngày gần đây, Tiết Phùng Phùng cuối cùng vẫn giúp cô dời lịch trình.

Chuyện này Ân Dao không có ý định báo trước cho Tiêu Việt. Vào khoảng khắc nghĩ như vậy, cô đã ý thức được rằng cô muốn cho anh một bất ngờ.

Ân Dao cảm thấy có chút thần kỳ, cô vốn nghĩ sự nhiệt tình của đời này đã phí hết cho Lương Tân Nam. Cô từng muốn cho anh ta một bất ngờ lớn nhất, nên đã về nước nhân lúc anh ta không thể đoán trước, quyết định dẹp bỏ khoảng cách xa xôi giữa hai người. Kết quả là bị hiện thực giáng một đòn vào đầu. Nào ngờ giờ đây cô lại còn có thể hào hứng làm chuyện như vậy.

Thứ bảy Ân Dao kết thúc công việc, buổi tối thức đêm đi máy bay. Việc chụp ảnh ở Thượng Hải chỉ cần một ngày, dựa theo lịch trình bình thường cô vốn nên trở về Bắc Kinh vào cùng ngày. Nhưng cô không đi, vừa chụp xong cô liền dọn đồ. Không trì hoãn dù chỉ một phút, lập tức đi tàu điện cao tốc đến Hàng Châu.

Trên đường, Ân Dao gửi tin nhắn cho Tiêu Việt, biết anh đã kết thúc công việc, lúc này là chín giờ tối.

Những ngày này cô đều liên lạc với Tiêu Việt nên sớm đã hiểu rõ khu vực quay phim của bọn họ, còn có khách sạn mà đoàn phim đang ở cũng hỏi ra được từ miệng anh.

Lúc tàu cao tốc đến trạm, đã qua chín giờ rưỡi.

Ân Dao ngồi lên xe taxi, rời khỏi trạm mới phát hiện trời đang đổ mưa. May mắn bên ngoài nhiệt độ cao hơn Bắc Kinh nhiều, chỉ là mưa liên miên mấy ngày nên đường như không khí trở nên ẩm ướt. Ban đêm nếu có gió, sẽ khiến người ta cảm nhận loại lạnh lẽo thấu xương tủy.

Ban ngày lúc chụp ảnh, Ân Dao không cảm thấy lạnh nên mặc hơi ít. Giờ phút này ngồi trong xe mới cảm giác được gió thổi vào người rét buốt. Nửa tiếng sau, xe đến ngoài cửa khách sạn. Ân Dao xuống xe, đứng trước cửa hàng tiện lợi đối diện cửa chính khách sạn, cô gọi cho Tiêu Việt. Đợi một hồi, điện thoại kết nối, ngoài nghe được giọng nói của Tiêu Việt, còn có tiếng nước chảy.

Ân Dao hỏi: "Anh đang làm gì vậy? Tắm hả?"

"Ừm". Anh đáp: "Anh tắt nước". Vừa nói vừa quay lại phòng tắm, khóa vòi sen.

Trong phòng an tĩnh lại, Tiêu Việt đang muốn mở miệng thì nghe được đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng còi ô tô, ngay sau đó liền nghe cô hỏi: "Vậy là bây giờ anh đang ở trần sao?"

"..."

Tiêu Việt tự giác gạt bỏ vấn đề này, anh cầm khăn tắm lau người.

Ân Dao không nghe được câu trả lời, gọi anh một tiếng: "Tiêu Việt?"

Anh hỏi cô: "Muộn vậy rồi sao em còn ở bên ngoài?"

"Sao anh biết em ở ngoài?"

"Nghe thấy tiếng xe."

"À". Ân Dao hỏi: "Bởi vậy, anh mặc quần áo xong thì có thể xuống đây không?"

Tiêu Việt sững sờ, tay cầm khăn tắm bỗng khựng lại, không xác định được có phải là cô đang nói đùa hay không: "Em nói gì cơ?"

Tiếng gió trong điện thoại rất rõ, sau một lát, anh nghe Ân Dao đáp: "Em ở đối diện khách sạn anh nè, hơi lạnh. Em vào trong cửa hàng tiện lợi chờ anh nha."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

"Anh nào có không vui!"

Cửa hàng tiện lợi 24h đèn đuốc sáng trưng, ngăn cách khỏi đêm mưa ẩm ướt và lạnh giá. Nhân viên cửa hàng đang bận rộn trước quầy, có khách chọn đồ xong đang đứng xếp hàng chờ tính tiền. Ân Dao đi dọc theo kệ hàng một vòng, sau đó dừng bước lại trước một quầy. Đồ dùng kế hoạch hóa gia đình và kẹo xếp cùng một chỗ hình như là logic trưng bày thông nhất của hầu hết các cửa hàng tiện lợi. Cô đứng đó một lúc lâu, rồi cầm hộp kẹo thông họng đi thanh toán, sau đó đến ngồi xuống bàn hẹp trước cửa sổ, đặt vali tựa vào tường. Nếu như là ban ngày, từ vị trí này có thể nhìn thấy cửa chính khách sạn. Nhưng bây giờ bởi vì phản chiếu ánh sáng nên cửa thủy tinh trong suốt này tựa như một tấm gương, không thể thấy rõ mọi thứ bên ngoài tiệm.

Ân Dao ăn viên kẹo, móc điện thoại ra đặt lên bàn, một tay chống đầu, một tay lướt màn hình di động để kiểm tra thông tin chuyến bay ngày mai.

Cô xem rất chăm chú nên không nhận ra tiếng bước chân sau lưng. Cho đến khi bên cạnh đột nhiên có cái bóng chặn ánh sáng, cô quay đầu, tầm mắt hướng lên và trông thấy một gương mặt trẻ trung tuấn tú. Anh mặc áo khoác đen, bên trong là chiếc áo len màu trắng. Tóc còn chưa lau khô, vẫn ướt một nửa.

"Sao anh không sấy tóc?" Ân Dao ngửa mặt lên nhìn anh.

Tiêu Việt ngồi xuống bên cạnh cô, không trả lời câu hỏi này: "Đến đây lúc nào?"

"Mới hôm nay, lúc gọi điện thoại cho anh là khi vừa xuống xe."

"Từ Bắc Kinh tới?"

"Không phải, từ Thượng Hải tới."

Ân Dao đưa tay sờ tóc của anh, vừa ướt vừa lạnh: "Sấy tóc mới mấy phút, em lại không sốt ruột, đừng nói là anh chạy xuống nha?" Trên mặt cô mang theo nét cười, nửa nghiêm túc nửa trêu chọc mà nhìn Tiêu Việt. Đường như anh gầy đi một ít, dưới ánh đèn sáng trắng, trông gương mặt càng thêm vẻ tinh xảo.

Tiêu Việt không lên tiếng, ánh mắt anh ngừng một lát trên mặt cô, rồi dời xuống nhìn quần áo trên người cô. Anh chẳng nói chẳng rằng, cứ thế cởi áo khoác đưa cô.

Ân Dao hơi ngần ra, cầm áo anh, thấy anh đứng dậy đi lấy vali bên tường, trên người chỉ còn áo len mỏng manh

"Không phải em lạnh à?" Thấy cô im lặng, anh nghiêng đầu hỏi.

"..." Có vẻ Ân Dao đã hiểu, người này có khi thật sự là dè dặt cực kỳ, một câu "Đưa áo cho em mặc" cũng không chịu nói ra miệng.

Ân Dao đi sau lưng Tiêu Việt, đứng kế bên vạch vôi chờ đèn đỏ. Áo khoác anh mặc trên người cô trông rộng thùng thình, tay áo dư ra một đoạn thật dài, vạt áo phủ qua mông.

Đèn đỏ hiển thị số nhảy từ "5" đến "1", Tiêu Việt hơi nghiêng người, dắt tay Ân Dao. Vừa qua đường liền buông cô ra.

Cô tiếp tân trẻ tuổi của khách sạn đang vội vàng đăng ký cho mấy vị khách.

Ân Dao nghe Tiêu Việt nói: "Thế căn cước."

Cô nhìn anh kỳ quặc: "Em không thể ở cùng anh sao?"

Bước chân Tiêu Việt thoáng dừng lại, mắt nhìn cô dò xét, rồi đi về phía thang máy. Ân Dao theo sát anh vào thang máy, thấy anh nhấn tầng "6".

Ân Dao đứng bên cạnh nhìn vào gương trong thang máy, mới nhận ra mình mặc áo của anh trông thật khôi hài. Cô cúi đầu giật giật vạt áo trước, ngẩng đầu liền phát hiện Tiêu Việt đang nhìn mình. Chỉ có điều lúc ánh mắt chạm nhau, anh vội vàng dời sang chỗ khác.

Ân Dao buồn cười, hỏi: "Anh biết cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi không?"

Về mặt Tiêu Việt có tí bẽ tắc, ánh mắt vốn dời đi chỗ khác lúc này lại quay về. Mặt mày hơi nghiêm túc nhìn cô: "Không biết, em giải thích chút đi."

Ân Dao thấy đùa rất vui, không nhịn được nữa, cười thành tiếng. Cô cười rất tươi, không nói gì, chỉ để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, mắt mày rực rỡ. Cô cảm thấy, bọn họ trò chuyện nhiều trong điện thoại hay trên WeChat, tán gẫu quen rồi nên khá tự nhiên. Nhưng khi gặp mặt lại khác, có chút không quen cũng rất bình thường.

Thang máy kêu "tinh" một tiếng, đến tầng sáu.

Ân Dao đi theo Tiêu Việt ra khỏi thang máy, đi tới cuối hành lang. Anh quẹt thẻ mở cửa, đặt thẻ vào công tắc trên tường, nháy mắt, trong phòng sáng lên. Cô đi vào, đặt túi trên bàn rồi nhìn khắp phòng, có nghĩ đoán phim của bọn anh hẳn là rất giàu.

Trong phòng tương đối ấm áp, Ân Dao cởi áo khoác của Tiêu Việt: "Em vào nhà vệ sinh." Cô cầm túi định đi vào thì bị anh ngăn lại.

"Chờ chút." Tiêu Việt xoay người bước vào, gom quần áo đã thay lung tung ném vào túi quần áo bẩn, sau đó đi ra nói với cô: "Có hơi tron, coi chừng ngã."

"Ừm"

Lúc Ân Dao ra ngoài, mới hay Tiêu Việt không ở trong phòng. Cô bật ti vi, cũng không biết anh đang làm gì nữa. Trong điện thoại, có một tin nhắn báo cô tắm trước đi. Đến lúc này Ân

Dao mới cảm giác có chút rã rời, cô ngồi trên sofa nhỏ. Thân thể thả lỏng, uể oải dựa vào đó một hồi, tùy tiện bấm điều khiển từ xa. Chương trình trong tivi không ngừng thay đổi, cuối cùng dừng ở một gameshow trí tuệ. Chờ tinh thần khá hơn một chút, cô đứng dậy mở vali tìm quần áo, sau đó đi vào phòng tắm.

Ân Dao tắm xong, Tiêu Việt đã về.

Anh đứng ngoài sân phơi, dựa vào lan can gọi điện thoại, hình như đang bàn công chuyện với mình người đại diện. Trên bàn có một phần mì Ý và cốc sữa bò.

Ân Dao bước tới sờ thử, đều còn nóng. Hẳn là anh vừa nấu cho cô ăn.

Ân Dao ngồi ở mép giường lau tóc, mắt nhìn bóng lưng Tiêu Việt ngoài sân phơi. Anh cầm di động nói chuyện, lát sau, nghiêng mặt qua phòng nghỉ nhìn bên trong, ánh mắt tựa hồ ngừng trên người cô một thoáng, rồi lại thu về.

Ân Dao sấy tóc xong thì rất tự giác ngồi vào bàn ăn mì. Cô chưa ăn cơm tối nên thật sự đói bụng. Hương vị món mì rất ngon.

Tiêu Việt nghe điện thoại xong trở vào. Ân Dao ăn xong một ngụm mì, quay đầu nhìn anh: "Cảm ơn."

"Ăn chậm thôi" Anh không nhiều lời, ngồi bên giường, cúi đầu ấn mở tài liệu Tiểu Sơn gửi, nhìn lướt qua.

Ân Dao hỏi anh: "Anh bận lắm sao?"

Tiêu Việt ngẩng đầu, nói: "Không bận."

"Vậy mà anh không nói chuyện với em"

Tiêu Việt ngó ra, hình như bất ngờ với lời cô nói. Anh nhăn mày giải thích: "Đâu phải anh không nói chuyện với em, chẳng phải em đang ăn sao?"

À. Thì ra anh suy luận như thế.

Ân Dao hiểu ra: "Vậy là đợi em ăn xong?"

"Ừm"

Mặc dù Tiêu Việt nói vậy, nhưng Ân Dao nhìn ra được đêm nay anh rất bận. Bởi vì ít lâu sau, lại có người gọi điện thoại tới tìm anh, Ân Dao đoán hẳn là người của đoàn phim. Anh nghe xong thì bảo phải lên tầng năm một chuyến, sẽ về nhanh thôi. Tất nhiên Ân Dao không thể làm chậm trễ công việc của anh, cô gật đầu nhìn anh đi ra ngoài.

Sau đó, Ân Dao ăn sạch phần mì, không để thừa chút xíu nào. Đầy bụng rồi thì người mệt rã rời, cô rửa mặt xong, toàn bộ các bước dưỡng da đã hoàn thành nhưng Tiêu Việt còn chưa trở lại.

Ân Dao không muốn cứ vậy mà đi ngủ, cô ngồi trên ghế sofa vừa xem tivi vừa chờ anh. Cuối cùng buồn ngủ mờ màng, không khống chế nổi mí mắt nữa rồi thiếp đi.

Gần mười một giờ rưỡi, Tiêu Việt về phòng thì thấy Ân Dao ngủ trên sofa với một tư thế không mấy thoải mái. Trên người cô mặc áo choàng tắm của khách sạn, bên trong là váy ngủ tơ tằm. Thân thể cô cuộn tròn, bên dưới áo choàng tắm lộ ra đôi chân nhỏ nhắn, trắng ngần. Tiêu Việt đến gần, cô vẫn chẳng hay biết, đôi mắt nhắm nghiền, đầu gác lên gối ôm. Mái tóc dài đen nhánh có phần lộn xộn, có một sợi rơi trên má. Cô đã tẩy trang, gương mặt rất trắng, đôi môi màu đỏ nhạt tự nhiên.

Tiêu Việt cúi người bế cô lên, cảm giác trọng lượng của cô còn nhẹ hơn so với anh nghĩ.

Trong lúc ngủ say, Ân Dao khẽ cựa quậy. Theo bản năng cô tìm nơi tựa vào, đầu cô dựa vào ngực Tiêu Việt, cơ thể ấm áp mềm mại dính sát anh.

Tiêu Việt ôm cô đặt lên giường, đắp chăn kín.

Chờ anh từ phòng vệ sinh trở ra, thấy Ân Dao đã đổi tư thế, hình như ngủ không thoải mái. Gương mặt cô đỏ ửng, trán rịn mồ hôi. Tiêu Việt do dự một lúc, sau đó vén chăn lên giúp cô cởi chiếc áo choàng tắm dày cộm. Vừa gỡ đai lưng và cởi một bên tay áo, thì phát hiện Ân Dao chẳng rõ từ khi nào đã lặng lẽ mở mắt, nửa mơ nửa tỉnh nhìn anh. Mắt cô như bị giọt nước quét qua, mang theo cảm giác hơi mông lung âm ứ.

Tiêu Việt ngẩn người, dừng động tác: "Đậy rồi à?"

Ân Dao mềm giọng hỏi anh: "Anh về khi nào?"

"Vừa về thôi".

Ân Dao chống khuỷu tay muốn ngồi dậy, Tiêu Việt đỡ cô một tay.

Ân Dao cời một bên tay áo còn lại, tinh táo chớp mắt hỏi Tiêu Việt: "Hôm nay em tới, có phải đã làm phiền anh không?"

Tiêu Việt thoáng sững ra rồi lắc đầu một cách dứt khoát: "Không phải".

"Thật sao?". Ân Dao thấp giọng hỏi, ánh mắt thẳng vào anh: "Nhưng em cảm thấy hình như anh cũng không vui, đối với em cũng rất lạnh nhạt".

Cô nói thế này có hơi nặng lời. Thật ra anh chưa lau tóc đã chạy xuống dưới, đưa áo cho cô, còn làm thức ăn, nói thế nào cũng coi như chăm sóc chu đáo.

Tiêu Việt nghe thấy lời này, quả nhiên có phản ứng ngạc, môi khẽ mím chặt.

"Thế nào mới không gọi là lạnh nhạt?". Anh nhìn cô nãy giây, ánh mắt dần sâu thẳm. Rồi như bị kích thích, anh cúi đầu tới gần, bờ môi dừng ở một bên gò má cô. Đầu tiên là nhẹ nhàng chạm một cái, sau đó di chuyển. Khoảnh khắc kẻ sát môi cô, ngực anh có chút phập phồng. Giọng rất trầm trầm tựa như đang buồn buồn: "Em cũng không có hôn anh, chẳng phải sao?"

Anh cứ ngỡ, cô vừa thấy mặt sẽ hôn anh. Mặc dù ở trong cửa hàng tiện lợi thì không thích hợp lắm, nhưng khi chờ đèn đỏ rõ ràng có thể mà.

Lại một lần nữa Ân Dao không thể hiểu nổi logic của anh, vậy là lạnh nhạt = không hôn? Cô muốn mở miệng hỏi, nhưng Tiêu Việt không cho cơ hội.

Giữa lúc hơi thở đan xen, đầu óc Ân Dao nóng lên, cũng chẳng thém đoái hoài logic gì đó, cô giơ tay ôm lấy anh. Muốn cắn môi dưới ướt mềm của anh, nhưng lại không nỡ.

Ban đêm gió nói to là to, chui vào cửa sổ đang hé mở một nửa, thổi rèm cửa bay loạn.

Ân Dao đẩy Tiêu Việt ra trước, cô quay mặt sang hướng khác thờ hồng hộc.

"Anh đang... muốn thi nín thờ lâu với em hả?" Mặt cô ửng hồng, hơi thở vô cùng bất ổn. Vốn tỏ ra có phần bất đắc dĩ, nhưng khi nhìn nụ cười của Tiêu Việt, thì phần bất đắc dĩ này liền bay biến cả.

Đúng là đâu có dễ.

Ân Dao muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn anh: "Vui à?" Cô đưa tay chạm vào lông mi đen nhánh của anh: "Sao lại không thích cười? Rõ ràng cười lên trông đẹp vậy mà."

Cô chạm vào anh thân mật như thế, giọng nói cũng vô cùng dịu dàng. Bầu không khí thế này khiến người ta vô thức thả lỏng. Tiêu Việt để mặc cô ve vuốt, ánh mắt anh từ đầu đến cuối luôn đặt trên người cô. Lúc này mới lên tiếng hỏi: "Em đi Thượng Hải công tác sao?"

"Đúng rồi." Ân Dao rất thẳng thắn nói cho anh biết: "Vốn phải là cuối tháng, nhưng em muốn gặp anh, nên chuyển sang tuần này. Em nói với Tiết Phùng Phùng, em muốn ăn món Thượng Hải".

Đôi mắt cô cong cong, ngã người tới gần anh: "Thật ra em không có một chút xiu hứng thú nào với đồ ăn Thượng Hải."

Cô sát lại như vậy, chỉ cần cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy thứ không nên nhìn. Tiêu Việt vờ như tự nhiên dời mắt đi nơi khác rồi hỏi: "Hôm nay làm việc có mệt không?"

"Có chút." Cô nắm tay anh, cảm giác lòng bàn tay anh rất nóng: "Anh sao vậy? Nóng quá".

Tiêu Việt: "Có gì đâu".

Ân Dao ngó anh chăm chú: "Có phải anh đang hồi hộp không?"

"Tại sao anh phải hồi hộp?" Anh nhướn mày, nói một cách thân nhiên: "Không phải em mệt sao? Mệt thì đi ngủ đi."

"Được". Ân Dao thả tay anh: "Vậy anh tắt đèn đi"

Tiêu Việt đứng dậy tắt đèn, ngồi lên phần giường còn lại, vén chăn lên.

Ân Dao nằm xuống, trong bóng đêm cô lại nắm chặt tay anh. Cảm giác lòng bàn tay của anh vẫn vừa nóng vừa ấm.

Đầu phải cô không nghĩ tới chuyện muốn làm gì đó với anh, nhưng thật không may, hôm nay không tiện. Đương nhiên theo cô đoán, chắc Tiêu Việt cũng không tiếp thụ nhanh như vậy. Nom có vẻ anh rất chậm nhiệt.

***[Chậm nhiệt: đại khái là không biết cách bày tỏ tình cảm, khi yêu cũng chỉ từng bước từng bước thâm nhập trái tim người đó chứ không biểu lộ dồn dập.]*

Vừa nghĩ đến điều này, Ân Dao đã bị anh nhẹ nhàng ôm lấy. Thân thể của người đàn ông rất ấm, lồng ngực cứng rắn, cánh tay mạnh mẽ. Ân Dao ngửi được mùi sữa thơm thoang thoang trên tóc anh, cô nhớ là đầu gối tốt nhất của khách sạn có ghi là "chất lọc tinh hoa sữa bò". Ban đầu cô tưởng chắc nghệ sĩ đều rất chú trọng sẽ tự chuẩn bị sẵn mấy thứ này, ngờ đâu anh lại tùy ý như vậy.

Nhưng mà, mùi này cũng không tệ.

Ân Dao muốn tán gẫu, vừa mở miệng gọi tên lại nghe anh khàn giọng đáp lời: "Bây giờ em đừng nói."

Ân Dao: "...Được."

Cô không nói tiếp nữa, cũng không nhúc nhích, trong phòng yên tĩnh quá mức.

Đã rất lâu không nằm cùng đàn ông trên một chiếc giường nên cô có chút không quen. Nhưng bây giờ người này là Tiêu Việt, cô không muốn đẩy ra. Có lẽ là quá mệt, nên dù không quen thì cũng từ từ buồn ngủ.

Trước khi ý thức trở nên mơ hồ, dường như cô cảm giác được Tiêu Việt hôn lên mặt mình.

Chẳng biết có phải anh đã buông tay hay chẳng, mà trong hoảng hốt Ân Dao cảm thấy thân thể mình trầm xuống, ngã vào trong mộng. Còn loáng thoáng nghe anh thủ thỉ một câu: "Anh nào có không vui!".

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

"Mấy người đó có phải mù mắt rồi không, sao lại không thích anh chứ?"

Ân Dao không biết đêm nay đến tận lúc nào cô mới ngủ, nhưng thân thể vẫn dựa theo đồng hồ sinh học thức dậy đúng sáu giờ sáng. Cô khá bất ngờ vì cảm thấy chất lượng giấc ngủ có vẻ rất tốt, ngủ thẳng một giấc đến hùng hống.

Màn cửa trong phòng kéo kín mít, bên ngoài không có tiếng mưa rơi, nhưng hình như bầu trời âm u không có ánh nắng.

Ân Dao vuốt mặt, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Anh nghiêng mặt, mắt nhắm lại, nhịp thở đều đều. Trong ánh sáng lờ mờ cô sờ mi mắt nhắm nghiền của anh, ngón tay đi dọc xuống, nhẹ nhàng vẽ lại sống mũi thẳng tắp.

Đây là lần đầu tiên thấy anh ngủ say an tĩnh như vậy, cũng không có chút đáng vẽ phòng bị nào. Như thế muốn làm gì anh cũng được. Bỗng nhiên Ân Dao nhớ lại lần đầu gặp anh rất lâu trước kia, cái vẻ thờ ơ, giữ khoảng cách với cô, đem so với hiện tại, có hơi thú vị. Cô nhớ lại, khi đó quả thật không hề nghĩ tới chuyện muốn lừa anh lên giường.

Duyên phận giữa người với người thật sự là không thể nào đoán trước.

Ân Dao nghịch một lúc, không quấy rầy anh nữa, cô rón rén rời giường.

Ân Dao nhanh chóng rửa mặt, Tiêu Việt đã tỉnh. Cách bức tường, tiếng nước chảy không lớn lắm. Anh nằm trên giường nghe một hồi, mắt nhìn về phía phòng vệ sinh đang sáng đèn. Lúc lâu sau, anh vén chăn ngồi dậy, bật đèn.

Mặc dù không phải cố tình, nhưng khi đèn sáng lên thì bất ngờ trông thấy cái áo lót màu đen đặt trên tủ đầu giường. Anh thoáng sửng ra, rồi dời ánh mắt.

Ân Dao rửa mặt và làm xong việc dưỡng da, lúc cô bước ra vừa khéo trông thấy Tiêu Việt cời chiếc áo thun màu xám đem qua mặc đi ngủ. Thân trên để trần, đang cầm áo sơ mi treo trong tủ quần áo.

Anh mặc áo vào, nghe tiếng động thì quay đầu. Vừa cài cúc, vừa nhìn cô.

Ân Dao thích anh mặc kiểu áo sơ mi này nhất, lúc trước đã thấy anh mặc hai lần. Dù trông chẳng nghiêm túc vì anh vẫn không đổi sang phong cách ăn mặc nào khác ngoài kiểu nhàn nhã thế này. Nhưng giống như hôm đó trên Weibo của anh có fan miêu tả rằng: Vừa cool vừa soái, vừa lãnh cảm lại vừa có dục vọng.

Ân Dao thật sự báỉ phục khả năng biểu đạt của mấy cô bé ấy.

Tiêu Việt mặc quần áo tử tế, đóng cửa tủ quần áo. Anh đi tới, dưới ánh đèn vàng dịu dịu trong phòng, anh ngắm gương mặt cô: "Ngủ ngon không?" Cả đêm không nói chuyện nên giọng anh trầm đục.

Ân Dao nhẹ gật đầu, hỏi lại anh: "Anh thì sao?"

Tiêu Việt cũng gật đầu.

Ân Dao nhìn quãng thâm nhân nhậ dưới mắt anh, cô đoán trong khoảng thời gian này có lẽ anh cũng quay đêm.

Cuộc đối thoại vài vào sáng tỉnh mơ sau khi cùng nhau tỉnh ngủ, cho dù lời nói thuần khiết cỡ nào cũng khó mà tránh khỏi có chút mập mờ. Ánh mắt Ân Dao ảm áp nhìn anh. Cô đưa tay giúp chỉnh lại chiếc cúc áo anh cài mới một nửa: "Hôm nay anh phải quay phim sao?"

"Ừm, nhưng không sớm như vậy." Tiêu Việt nói, "Tám giờ rưỡi mới đi". Anh đứng im đấy để cô giúp. Đôi mắt nghiêm túc cẩn thận nhìn cô: "Hôm nay em..."

"Mười một giờ em lên máy bay, nên qua tám giờ phải đi rồi, sân bay Tiêu Sơn hình như không gần lắm." Ân Dao nói xong, chú ý tới ánh mắt của anh tối đi một chút, cười cười: "Còn hai tiếng nữa."

Thật ra hai giờ có là bao, một phần mười hai của một ngày mà thôi.

Tiêu Việt không nói gì, nhìn tóc cô hơi rối, vài sợi tóc dán trên gương mặt, anh đưa tay sửa lại cho cô: "Bữa sáng muốn ăn gì?"

"Gì cũng được." Ân Dao suy nghĩ một chút, "Sandwich, sữa bò? Thôi, không muốn sữa bò đâu, em muốn uống cà phê."

"Được".

Tiêu Việt rửa mặt xong thì đi ra ngoài.

Nhân lúc này Ân Dao cời áo ngủ, thay quần áo. Hôm nay Hàng Châu không mưa, nhưng nhiệt độ không khí cũng không cao. Cô khoác áo len dệt kim hở cổ, cất vali rồi kéo rèm cửa sổ sát đất. Cô ra sân phơi thư giãn cơ thể, dựa vào lan can hít thở không khí tươi mới.

Hiếm khi có loại cảm giác nhẹ nhõm thế này.

Đạo gần đây công việc cô vô cùng căng thẳng, khó mà trộm được nửa ngày nhàn hạ. Rảnh rỗi đứng năm phút, Ân Dao ngồi xuống ghé máy, theo thói quen xem email mới. Bất ngờ phát hiện có một thư là Chu Thúc gửi tới.

Email rất ngắn, Chu Thúc không nói thêm gì ngoài báo rằng gửi chút quà cho cô, là gửi đến phòng làm việc, hỏi cô có nhận được hay chưa. Ân Dao không trả lời, định sau khi về sẽ hỏi lại Đinh Đình rồi hẳn đáp.

Xem hết thư, cô nghe có người gõ cửa, Ân Dao đứng dậy đi mở. Vốn cho rằng là Tiêu Việt trở về, mở cửa ra mới biết không phải anh. Ân Dao hơi ngạc nhiên, tay cô còn đặt trên tay nắm cửa. Người đang đứng bên ngoài là một cậu chàng nặt tròn, mặc quần xanh lá mà cô không quen.

Tiền Tiêu Sơn cũng sửng sốt như cô, thậm chí so với cô thì còn kinh ngạc hơn. Cậu ta vừa ngó cô xong lại ngẩng đầu nhìn số phòng, mặt thộn ra: "Tôi không đi nhầm mà!"

"Cậu tìm Tiêu Việt sao?". Ân Dao hỏi cậu ta.

"Đúng rồi." Tiền Tiêu Sơn lại ngăn người tiếp, lúc này cậu ta quan sát cô từ trên xuống dưới, bỗng nhiên tròn mắt, kinh ngạc tới mức nhất thời không thể tin được: "Cô, cô... Cô là Ân Dao? Cô giáo Ân Dao!"

Ân Dao hơi bất ngờ: "Cậu biết tôi à?"

Theo lời Tiết Phùng Phùng, mặc dù cô cũng xếp vào hàng ngũ nhiếp ảnh gia thời trang tầm cỡ trong nước, nhưng đối với công chúng thì không mấy nổi tiếng. Cơ bản là đi trên đường sẽ không có người nhận ra. Vì vậy mà Tiết Phùng Phùng đã từng đề nghị, báo rằng cô phung phí của trời, lãng phí khuôn mặt xinh đẹp. Mong cô đừng bài xích ông kính nữa, cũng không cần cự tuyệt hoạt động phỏng vấn và tuyên truyền trên truyền thông. Thậm chí còn khuyên cô nên thử chấp nhận một vài lời mời tham gia tiết mục trên tivi

Bây giờ tự nhiên bị người ta nhận ra làm cho Ân Dao cảm thấy lạ lẫm.

Tiền Tiêu Sơn liên tục gật đầu: "Em từng thấy cô chụp ảnh! Hai năm trước ở Vương Kinh!" Lúc ấy cậu ta vừa mới vào công ty, chưa làm cùng Tiêu Việt. Chỉ là một thực tập sinh làm nấy chuyện vật vãnh, hạng mục nào thiếu người thì bị điều sang đó.

Lý do Tiền Tiêu Sơn nhớ kỹ Ân Dao là bởi vì một sự cố nhỏ. Khi cậu ta chỉnh quần áo giúp nghệ sĩ đã xảy ra chút sai sót, bị giám đốc mới của công ty nắmg một trận. Cuối cùng thợ chụp ảnh đề xuất ý tưởng bổ cứu và được áp dụng. Nhiếp ảnh gia nọ chính là Ân Dao, lúc ấy Yin Studio vừa thành lập nửa năm, còn chưa nổi tiếng như hiện giờ.

Dầu ngạc nhiên xen lẫn hưng phấn nhưng Tiền Tiểu Sơn vẫn nhanh nhạy phát hiện vấn đề mấu chốt: Ồ, thế sao cô Ân lại xuất hiện ở đây? Cô ấy và Tiêu Việt có quan hệ thế nào?!

Ân Dao tỉnh táo hơn cậu ta nhiều, cô mỉm cười nói: "Thật sao? Tôi không nhớ rõ lắm. Có điều, nếu cậu tìm Tiêu Việt thì bây giờ anh ấy không có ở đây, cậu có thể vào chờ."

"Dạ dạ dạ, được được!" Lúc này đầu óc Tiền Tiểu Sơn hơi bị chập mạch, nghe cô nói vậy cũng không suy nghĩ gì thêm liền vào cửa.

Ân Dao chỉ chỉ sơ pha nhỏ: "Ngồi đợi đi."

Tiền Tiểu Sơn có gương mặt baby, hơi phúng phính, nhìn có vẻ nhỏ tuổi hơn Tiêu Việt, Ân Dao hỏi một câu: "Cậu là bạn của Tiêu Việt sao?"

"Hả, không phải không phải, em là trợ lý của anh ấy" Tiền Tiểu Sơn cười: "Kiếm người đại diện ạ".

Nói xong, cậu ta kim lòng không được bèn lên tiếng: "Cô Ân, cô..."

Chưa kịp hỏi xong, ngoài cửa vang lên tiếng cảm ứng cửa từ, Tiêu Việt trở về. Anh cầm bữa sáng

Tiền Tiểu Sơn bỗng nhiên đứng lên, giọng oang oang: "Anh!"

Con người cậu ta lập lòe, tròn mắt nhìn Tiêu Việt, trong ánh mắt căng đầy vẻ nhiều chuyện.

Tiêu Việt chẳng trông mong gì cậu ta đến sớm thế này, nhưng đã tới rồi thì anh không quá kinh ngạc. Anh bước tới chỗ Ân Dao, giới thiệu với cô: "Người đại diện của anh, Tiểu Sơn."

"Ồ, em và cô Ân quen biết rồi!" Tiểu Sơn cướp lời nói.

Lúc này cậu ta rất nóng lòng muốn nghe Tiêu Việt giới thiệu Ân Dao thế nào. Cơ mà miệng cảm câu này lại biến khéo thành vụng. Tiêu Việt còn chưa nói thêm thì Ân Dao đã tiếp lời: "Đúng vậy, mới vừa quen." Cô nhận lấy bữa sáng trong tay Tiêu Việt: "Hai người trò chuyện đi, em qua đó ăn." Cô chỉ chỉ sân phơi.

Tiêu Việt nói: "Sandwich hơi nhỏ nên anh lấy thêm trứng chiên, em không thích ăn thì bỏ ra."

"Ừm." Ân Dao gật đầu, cầm bữa sáng đi ra sân thượng.

Tiểu Sơn ngó qua ngó lại giữa hai người họ, cõi lòng chấn động hết sức. Gần như đã chắc chắn suy đoán của mình, nhưng vẫn cảm thấy chuyện này giống như nói mơ giữa ban ngày. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cậu ta sẽ không tin được.

Cho nên, là bạn gái thật sao?!

Hai người này... Cuối cùng là quen nhau thế nào?

Bắt đầu khi nào?

Vì sao cậu ta chẳng biết gì sất?

Tiểu Sơn rà soát lại trí nhớ, xác định công ty chưa từng sắp xếp Ân Dao chụp ảnh cho Tiêu Việt. Mà thật ra thì chuyện này không cần nghĩ, cơ bản là không thể. Không bàn tới phạm vi nào đó, chỉ nói tới hiện giờ có thể khiến cô Ân chụp cho thì diễn viên không dưới hạng hai, nhưng mà trong năm nay chỉ tính diễn viên hạng hai cũng không được mấy người.

Trong đầu bị một đồng dấu chấm hỏi nhồi vào, Tiểu Sơn đột nhiên bùng tỉnh. Tự dưng nhớ ra ngày hôm đó nhìn thấy cái kịch bản trong nhà Tiêu Việt. Thoáng chốc hiểu ra - thì ra không phải Ym, là Yin!

Vào thời khắc này, Tiểu Sơn thật sự rủa mắng mà nhìn Tiêu Việt. Bình thường quay phim cùng tổ diễn viên nữ hầu như không có tương tác, không thể khai ra chuyện xấu nào. Cái mặt đẹp như thế mà mấy năm trời cũng không có một người bạn gái, rồi thành linh bùng nổ như vậy.

Đúng là không chịu thua kém ai.

Tiểu Sơn ngôn ngạn trăm mối, không rõ là vui mừng hay thế nào. Ánh sáng trong mắt của cậu ta khó mà che giấu được, vì ngại Ân Dao còn đang ở đằng kia nên chỉ có thể dẫn xuống những lời kích động, chỉ biết ra sức vỗ vai Tiêu Việt.

Ân Dao ngồi ở sân phơi ăn điểm tâm, nhân tiện đọc tin nhắn Hoàng Uyển Thịnh gửi tới trên WeChat. Cô giáo Hoàng đạo này nghỉ ngơi, mê muối ở phòng bếp, ngày ngày nghiên cứu. Sáng sớm làm điểm tâm, còn chụp hình đồ ăn gửi cho cô.

Tất nhiên là Ân Dao phải khen một trận, gửi tin xong cô giương mắt nhìn về phía bên trong gian phòng. Tiểu Sơn còn đang bàn chuyện công việc với Tiêu Việt. Ân Dao cũng không phải có tình muốn nghe, nhưng có vài câu vẫn lọt vào tai. Năm phút sau, bọn họ nói xong rồi, Tiểu Sơn qua chào Ân Dao, sau đó rời đi ngay.

Tiêu Việt ra sân phơi, ngồi xuống đối diện Ân Dao.

"Không mặc áo khoác, không lạnh sao?" Ân Dao nhìn anh.

Tiêu Việt: "Cũng tạm"

Ân Dao đẩy bữa sáng quá cho anh: "Sữa bò của anh hình như hơi nguội rồi"

"Không sao đâu" Tiêu Việt nhìn cô, im lặng một chút rồi anh nói: "Anh không biết Tiểu Sơn sẽ đến sớm như vậy, em có để ý không?"

"Để ý cái gì?" Ân Dao nhấp một ngụm cà phê mới kịp phản xạ: "Ý anh là cậu ấy thấy em ở đây?"

Tiêu Việt không nói gì, cúi đầu cắt trứng chiên.

Ân Dao hiểu ra: "Anh cảm thấy, em sẽ để ý chuyện bị cậu ấy bắt gặp em ở bên anh? Em không ngại đâu". Cô hỏi lại: "Anh thì sao, có ảnh hưởng gì tới anh không? Dù sao thì cậu ấy cũng là người đại diện của anh."

Cô nhìn Tiêu Việt, phát hiện hình như anh mỉm cười.

"Không ảnh hưởng gì cả." Anh giương mắt nhìn phía cô: "Em ăn no chưa?"

"Ừm, no lắm rồi." Ân Dao chỉ cái đĩa của mình: "Em không ăn cái này."

"Không sao đâu." Tiêu Việt gấp phần trứng chiên của cô rồi tự mình ăn.

Ân Dao uống một nửa cà phê, tựa lưng vào ghế ngồi ngắm anh ăn. Chợt nhận ra có một vài người thật sự không thể nhìn lâu, càng nhìn càng thấy đẹp, làm cái gì cũng đẹp.

Ân Dao muốn tâm sự với anh bên chủ động gọi chủ đề: "Hiện giờ anh đang diễn nhân vật thế nào?"

Tiêu Việt tựa như hơi bất ngờ, nhìn cô một cái mới nói: "Là một thằng nhóc công tử bột, là loại người không biết phấn đấu, kiểu... không thể nào phân rõ phải trái"

Ân Dao cảm thấy cách anh nói rất thú vị, tiếp tục hỏi: "Vô lý thế nào cơ?"

Tiêu Việt suy nghĩ một chút rồi miêu tả: "Giả dụ như, em đụng cậu ta. Cậu ta không bị thương nhưng vẫn quần lấy em, còn đòi về nhà em".

Ân Dao bật cười: "Thật sao? Nhân vật này rất khác anh."

Tiêu Việt cũng cho rằng như vậy: "Ừ".

"Trong phim, anh có đoạn tình cảm không?"

Ân Dao hơi tò mò nhìn anh, thấy anh rõ ràng chờ một lát, sau đó nói: "Thảm miễn có tính không?"

"Thảm miễn?"

"Ừm, người cậu ta thích, đều không thích cậu ta."

Ân Dao trong mắt lộ ra kinh ngạc, rồi bật cười: "Thảm quá đi".

Cô cười rất vui, biểu cảm gương mặt rất sinh động. Khóe môi Tiêu Việt hơi cong lên: "Em đang cười trên nỗi đau của người khác đấy à?"

"Đúng đó, giờ em rất có hứng thú với bộ phim này của anh, đến lúc đó em cũng phải xem." Cô nói.

Tiêu Việt không có đáp lời này, anh uống một ngụm sữa.

Trên môi anh dính tí sữa, Ân Dao lẳng lặng nhìn, qua mấy giây cô nhẹ nói một câu: "Mấy người đó có phải mù mắt rồi không, sao lại không thích anh chứ?"

Tiêu Việt và cô lặng im nhìn nhau một lát, sửa lời cô: "Không phải anh".

Không phải anh, là nhân vật anh diễn.

Ân Dao cười gật đầu: "Đúng, không phải anh".

Cô nhìn anh ăn hết sandwich và trứng chiên còn thừa, đã qua bảy giờ rồi.

Thời gian còn lại trôi qua càng nhanh, bọn họ cũng không làm gì khác, chỉ tiếp tục ngồi ở sân phơi. Nhưng chưa kịp nói được mấy câu, thì đã sắp đến lúc đi. Ân Dao biết Tiêu Việt phải tới trường quay, nên không trông chờ để anh tiễn. Cô đang chuẩn bị gọi xe, không ngờ Tiêu Việt đã sắp xếp xong xuôi.

"Anh bảo Tiểu Sơn đưa em đi, cậu ta đang lái xe, chắc sắp tới rồi."

Thật ra Ân Dao cảm thấy không cần phiền phức như vậy. Nhưng cô không muốn phụ tâm ý của anh, gật đầu: "Được, vậy giờ em xuống trước, đỡ mắt công để cậu ấy chờ."

Cô đi qua cầm vali bên tường, lúc xoay người, lại nhìn thấy Tiêu Việt bước theo tới đứng ở sau lưng cô.

"Không cần xuống dưới, cậu ta sẽ lên phòng."

"À, vậy được rồi."

Ân Dao ngẩng đầu nhìn anh, anh không tránh nữa mà đến gần một bước, ngăn cô ở chỗ đó rồi cúi đầu hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

"Cực kỳ đẹp"

Một tay Ân Dao còn đang nắm vali, nụ hôn này cô hoàn toàn không lường trước. Bởi vì chênh lệch chiều cao nên cô đoán có lẽ Tiêu Việt hôn không thoải mái, nên ngay sau đó hơi ngẩng đầu lên phối hợp. So với tối hôm qua, hôm nay anh dịu dàng rất nhiều, chậm chậm mút khoe miệng cô rồi đến đôi môi. Chỉ khi chạm tới đầu lưỡi, anh mới có chút mạnh bạo. Tay anh đỡ gáy cô, nhẹ nhàng đặt lưng cô tựa vào vách tường. Anh thờ dồn dập dùng bên sườn mặt cô vài giây, rồi không cho cô chút thời gian nào lại lần nữa sắp lại.

Ân Dao cảm giác lúc này anh đưa tay qua chuẩn xác bắt được cánh tay cầm tay vali của cô, sau đó mò mẫm giữ chặt cổ tay. Điều này dường như sắp trở thành thói quen của anh lúc hôn nhau, anh thích kéo tay cô, lại còn không cho cô động đậy.

May là tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt chuyện này, bằng không thì Ân Dao chẳng biết rốt cuộc anh muốn hôn mấy lần. Hai người thờ hồn hên, khuôn mặt ửng hồng, liếc mắt nhìn nhau. Sau đó Ân Dao nhìn về phía cửa, chắc là Tiểu Sơn tới, cô nhảy mất ra hiệu cho Tiêu Việt.

Anh thả tay cô, đi tới mở cửa.

Đối với cảnh thân mật vừa xảy ra trong phòng, Tiểu Sơn nào có hay biết gì, chỉ thấy Ân Dao đứng ở bên tường, vali đặt kế bên. Cậu ta liền hỏi Tiểu Việt: "Cô Ân thu dọn xong rồi à? Sân bay Tiểu Sơn xa lắm, phải đi sớm một chút thôi."

Ân Dao kéo vali đi tới: "Ừm, bây giờ có thể đi rồi."

"Dạ." Tiểu Sơn nhanh nhẹn nhận lấy hành lý của cô, rồi nói với Tiểu Việt: "Vậy anh chuẩn bị nhanh nhanh rồi tới trường quay trước đi, em đảm bảo sẽ đưa cô Ân đến nơi."

Tiểu Việt gật đầu, nhìn Ân Dao: "Trên đường nhớ cẩn thận."

"Ừm"

Tiểu Sơn xách vali ra ngoài, Ân Dao đưa tay kéo Tiểu Việt, nói với anh: "Gặp nhau ở Bắc Kinh."

Lúc Ân Dao ngồi trên xe mới nhận ra thời tiết đã khá hơn. Trời đang nhiều mây, có vẻ mặt trời sắp ló dạng. Xe lái đi chưa bao lâu, quả nhiên trời đã trong xanh.

Từ 10 giờ tối đêm qua đến giờ, cô ở nơi này không được 12 tiếng đồng hồ, trải qua mưa đêm kéo dài, bây giờ có thể đón nắng thật tốt.

Trong xe rất ấm áp, Ân Dao dựa vào ghế, thầm đoán hiện giờ Tiểu Việt đã tới trường quay.

Đúng lúc này cô chợt nhớ tới một việc, cô nhìn người đang lái xe trước mặt: "Tiểu Sơn "

"Dạ, cô Ân, làm sao thế? "

Ân Dao cũng không chần chờ, nói "Sáng sớm nay cậu và Tiểu Việt nói chuyện, mặc dù không phải tôi cố ý, nhưng cũng nghe được vài câu. Bộ phim trước anh ấy quay bị làm sao vậy?"

Tiểu Sơn ngẩn người, kịp phản ứng: "Hả, cô nói bộ đó sao?" Nhắc tới cái này, trong lòng cậu ta cũng hơi tức giận, kể với Ân Dao: "Thì tự nhiên nhận được thông báo sẽ tìm người khác diễn vai đó. Tức là bộ phim đó ngoại trừ cát-sê, nói trắng ra chính là làm không công. Thật ra cũng không lạ gì, ai bảo người ta tai to mặt lớn nên tùy tiện như vậy. Mặc dù diễn xuất nát thôi rồi nhưng phía đầu tư vẫn bằng lòng chi ra một khoản lớn để giữ chân. Đây cũng đâu phải lần đầu."

Ân Dao: "Trước đây cũng vậy hả? "

"Đúng rồi" Tiểu Sơn thờ dãi: "Lúc trước hay gặp tình trạng như là định vai xong xuôi rồi thì bị đổi, hoặc là trước ngày bấm máy tự nhiên lại thay người. Nhưng chuyện quá quái như hôm nay đúng là hiếm có. Tuy anh Tiểu Việt sớm quen rồi, cũng không để tâm, nhưng mà lần này đúng là bất chợt người ta quá chừng. Cô không biết đấy chứ lúc quay bộ phim đó cực khổ lắm, cũng không có người thế thân, cái gì cũng phải tự quay. Mặt còn bị thương, thiếu chút nữa là để lại sẹo rồi. Cô nói xem, ngoại hình anh ấy như vậy, để lại sẹo thì coi như hủy luôn khuôn mặt. Oan ức quá mà."

Ân Dao nhớ lại lần Tiểu Việt tới Ngân Thái đón cô, trên mặt đúng là có vết thương.

Cô không nói gì.

Tiểu Sơn cũng ý thức được bản thân nói chuyện không vui làm hồng bầu không khí, khiến tâm trạng người ta tệ đi. Cậu ta bèn đổi giọng thoải mái: "Được rồi được rồi, cũng không có gì. Bộ phim anh ấy đang quay rất tốt, nói không chừng sẽ hot đó. Cô Ân có xem tạo hình của anh ấy trong phim này chưa, đẹp trai lắm."

"Thật không?" Ân Dao nói: "Tôi còn chưa thấy đó."

"Đến tối bảo anh ấy gửi cho cô xem đi."

Ân Dao "Ừ" rồi không nói thêm nữa, cúi đầu dùng điện thoại tìm bộ phim bọn họ vừa nói. Tra được tin tức sản phẩm mới của "Điện ảnh Trường Lăng".

Cô chụp màn hình rồi gửi cho Cận Thiệu, hỏi: Đây có phải công ty của cậu út nhà cậu không?

Cậu chủ nhà họ Cận đáp cực nhanh: Đúng rồi. Trí nhớ của cô tốt ghê.

Ngay sau đó, lại nhấn: Sao cô lại quan tâm đến họ hàng của tôi?

Ân Dao: Bây giờ không tiện lắm, tối nay tôi gọi điện thoại cho cậu rồi nói.

Cận Thiệu: Vậy buổi tối đến thẳng quán tôi đi, hôm nay náo nhiệt lắm, cô giáo Hoàng nhà cô cũng tới đấy.

Ân Dao: Được.

Tiểu Sơn vừa lái xe vừa liếc nhìn Ân Dao trong gương chiếu hậu, hình như cô đang bận nên cậu ta liền biết điều mà giữ yên lặng.

Tuy rằng tiếp xúc không nhiều, nhưng thật ra Tiểu Sơn rất biết nhìn người. Cậu ta cảm giác tuy Ân Dao có vẻ hiền hoà, không lên mặt, nhưng cũng không phải là người có tính coi mở hay là ưa nói chuyện. Mà đó giờ Tiểu Việt cứ im như thóc. Một người là nhiếp ảnh gia, một người là diễn viên, không phải cùng ngành. Không biết lúc họ ở chung với nhau thì sẽ nói cái gì.

Nhưng mà không thể không nói, hai người này bất kể là gương mặt hay dáng người đều rất xứng đôi, đứng kế nhau thật sự vô cùng đẹp mắt.

Sau đó cậu ta lại ngẫm nghĩ, giả dụ sau này Tiểu Việt nổi tiếng. Đối với việc công bố tình cảm yêu đương gì gì đó, cô Ân như thế sẽ không có gì có thể soi mói được. Nhưng nếu ngược lại, nếu bọn họ chia tay, sau này mà bị đào bới lại chuyện tình cảm, thì có một người bạn gái cũ như vậy cũng sẽ không lo bị mất chỗ đứng.

Đoạn đường này Tiểu Sơn mở mang rất nhiều, càng nghĩ càng thấy Tiểu Việt đúng là có mấy phần bản lĩnh.

Ân Dao tạm biệt Tiểu Sơn ở sân bay, một mình vào phòng chờ máy bay. Cô đi chuyến mười một giờ về Bắc Kinh, vừa kịp tham gia buổi chụp hình lúc chiều.

Buổi tối sau khi kết thúc công việc, cô đến quán bar của Cận Thiệu. Một thời gian rồi không tới, ai ngờ việc làm ăn ở đây vẫn âm ỉ như cũ. Gần như sắp trở thành nơi giải trí của đám bạn bè quần là áo lượt của hân.

Lúc Ân Dao tới, Hoàng Uyển Thịnh đã đến trước, Cận Thiệu lại múa máy kỹ thuật pha rượu trước mặt cô ấy.

Trên sân khấu đã đổi ca sĩ, Ân Dao ngồi nghe, cảm thấy kém hơn người trước. Cô hỏi Cận Thiệu: "Sao đổi rồi?"

"Nghe chán rồi". Cậu chủ Cận còn là loại người có mồm nói cũ, nói rất thân thiện: "Nghe hay đến mấy mà ngày nào cũng nghe thì cuối cùng cũng chán."

Thấy vẻ mặt không thể hiểu nổi của Ân Dao, hần bèn đổi cách nói: "Người đẹp đến mấy mà ngày nào cũng nhìn thì cũng thấy mệt, mệt rồi thì đâu còn thú vị nữa."

Hoàng Uyển Thịnh cười nhặt tiếp lời: "Đạo lý của đám đàn ông các cậu đều khôn nạn vậy sao?"

Cận Thiệu nhún vai.

Hoàng Uyển Thịnh lắc đầu đặt ly rượu xuống, đứng dậy đi toilet.

Cận Thiệu nhìn về phía Ân Dao, nhếch mày: "Được rồi, cô hỏi thăm cậu út tôi làm chi, để ý ông hả?"

Ân Dao không quan tâm lời nhảm nhí của hần, cô thẳng thắn kể rõ mọi chuyện cho hần nghe rồi hỏi: "Có thể giúp được không?"

"Có thể giúp, đương nhiên là có thể giúp, việc nhỏ thôi. Có điều..." Hần kéo dài âm điệu, ánh mắt sâu xa đánh giá Ân Dao: "Người này là ai mà không chịu báo cho anh trai biết?"

Mỗi lần hần tự xưng là "anh trai" thì Ân Dao lại muốn liếc trắng mắt. Nhưng mà hôm nay thái độ của cô rất tốt, chỉ nói: "Vẫn chưa tới thời điểm, sau này có cơ hội, sẽ đưa người đó đến gặp cậu được chưa"

Cận Thiệu nghe nói như thế thì nường này ra vẻ đã sáng tỏ: "Hiểu rồi, cậu người mẫu kia vừa đi thì tìm người mới đúng không? Tốc độ nhanh quá! Được thôi, ngay cả anh ruột mà cô cũng không nhờ, khó có dịp dùng tới tôi, tóm lại tôi phải giải quyết cho cô."

"Vây cảm ơn." Ân Dao không giải thích thêm, ngừng một chút, cô nói: "Cậu kín tiếng một chút, được không?"

"Biết rồi, cô không muốn để cậu ta biết?" Cận Thiệu cười rất hứng thú: "Người theo cô đúng là tốt số, cô cung chiều thế này kia mà, đối với người nào cũng phúc hậu như vậy."

Mất thấy hần càng nói càng chẳng ra sao, Ân Dao chỉ đáp một câu "Không phải như cậu nghĩ đâu."

"Vây chứ thế nào?"

"Thật ra..." Ân Dao đang định nói người này thì khác, chỉ thấy ánh mắt Cận Thiệu ánh mắt đột nhiên nhìn ra cửa, biểu cảm trên mặt thay đổi.

Ân Dao theo tầm mắt của hần quay đầu lại, thấy dáng người vừa bước vào cửa.

Cận Thiệu lẩm bẩm: "Hôm nay đông vui ghê". Hần lập tức chối bay chối biến với Ân Dao: "Không phải tôi gọi anh ấy tới. Hôm qua mới tới rồi, tôi tưởng hôm nay anh ấy không đến chứ."

Ân Dao im lặng, hần nói tiếp: "Chà, xem ra là lại cãi nhau. Từ sau khi kết hôn tới giờ ngày nào cũng tởn tệ, cái vị họ Bạch kia làm trời làm đất ấy mà. Mới cưới được bao lâu đâu mà ngày nào cũng ầm ỉ"

Ân Dao lười nghe chuyện này, mất thấy người nọ muốn đi qua, cô xoay người lại, cúi đầu uống rượu.

Lương Tân Nam cũng không nhìn thấy cô, anh ta đi thẳng tới. Vẻ mặt mệt mỏi, nhìn không chớp mắt ngồi trên ghế chân cao trước quầy bar, cách Ân Dao hai chỗ trống.

Cận Thiệu đưa rượu cho anh ta.

Lúc này Hoàng Uyển Thịnh đi tới, bắt gặp cảnh này thì ngẩn người: "Dao Dao".

Lương Tân Nam nghe tiếng thì sững sốt, vừa nhìn sang tầm mắt liền bất động.

Mất thấy không khí đông cứng, Cận Thiệu bèn cười giảng hòa: "Ồ cái này... hôm nay trùng hợp quá"

Ân Dao không quay đầu, cô kéo Hoàng Uyển Thịnh ngồi xuống.

Rượu của hai người bọn họ đều thừa lại một nửa, Ân Dao nói: "Uống hết đi, đừng có mất hứng."

Lương Tân Nam cứ thế nhìn cô một hồi, thu tầm mắt lại, lặng im uống rượu. Cận Thiệu thấy vẻ mặt của anh ta thì thờ dãi, bước lên trước ân cần hỏi han: "Anh ổn không? Có phải lại cãi nhau với cô Bạch đó không? Có ta không thấy mệt à?"

Lương Tân Nam không nói gì, sắc mặt tái nhợt.

Cận Thiệu nhìn anh ta: "Anh Tân Nam, chẳng lẽ anh bệnh? "

Nói dứt lời liền đưa tay qua sờ trán Lương Tân Nam: "Chịu luôn, hèn gì em nói mấy hôm nay anh cứ thế nào, sốt rồi đấy."

Giọng hần không nhỏ, Hoàng Uyển Thịnh nghe rất rõ ràng, cô ấy nhìn Ân Dao một chút thấy cô đã uống hết ly rượu.

"Tôi đi đây." Ân Dao đứng dậy, nói với Cận Thiệu rồi lời Hoàng Uyển Thịnh đi.

Lương Tân Nam nhìn bóng lưng cô đi không chút do dự, đầu anh ta vô cùng đau đớn, khăn khăn thốt một câu: "Quả thật cô ấy không để ý đến anh dù chỉ một chút."

Cận Thiệu nhìn bộ dáng đáng thương của anh ta nói: "Được rồi, anh Tân Nam, hối hận thì có tác dụng cái rắm í. Em nói anh biết. Tốt nhất là anh nên thu phục bà vợ của anh rồi sống yên ổn. Còn nếu anh thực sự không buông bỏ được, vậy cũng còn một con đường. Ngày còn dài, cùng lắm thì ly hôn thôi, sau đó chạy đi đoạt người ta về có được không?"

Ân Dao và Hoàng Uyển Thịnh đi dọc theo quảng trường về phía trước, đoàn người nhốn nháo ồn ào.

Hoàng Uyển Thịnh lên tiếng trước: "Cậu sao rồi?"

Ân Dao: "Chẳng sao cả"

Lên đường lớn, ít người hơn nhiều. Điện thoại của Ân Dao đổ chuông, cô lấy ra xem là Tiêu Việt gọi tới. Xung quanh nhiều tạp âm nên cô không nhận, sau khi nhấn tắt thì nhấn tin cho anh: Đang ở bên ngoài, về nhà em gọi lại.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn cô, nhận thấy có chỗ kỳ lạ: "Ai vậy?"

Ân Dao quay đầu nhìn cô ấy và trả lời: "Lúc trước đã muốn cho cậu biết, mình gặp được một người."

Hoàng Uyển Thịnh hơi nhướn mày, có chút kinh ngạc: "Hả?"

Ân Dao cười: "Cực kỳ đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

"Trong lòng em, anh và Chu Thúc đều giống nhau sao?"

Lúc này Hoàng Uyển Thịnh còn kinh ngạc hơn vì chưa từng nghe lời đánh giá cao như thế từ miệng Ân Dao. Mất nhìn đàn ông của Ân Dao trước giờ cực kỳ bất bẽ. Có thể nghe cô nói một câu "đẹp mắt" cũng không phải dễ dàng. Rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có dáng dấp phù hợp thẩm mỹ của cô?

"Đúng là quá hiếm lạ" Hoàng Uyển Thịnh nói, "Khó có dịp nghe cậu khen như thế, có ảnh chụp không?"

Ân Dao không có ảnh chụp, nhưng trên mạng có, nhưng cô lại chỉ nói: "Mình cảm thấy ảnh chụp chụp không ra được cảm giác đó."

"Cậu tự chụp cũng không được à?"

"Không biết." Ân Dao lắc đầu cười: "Mình còn chưa từng chụp cho anh ấy."

"Chưa từng chụp?" Hoàng Uyển Thịnh nhanh chóng bắt được manh mối: "Vậy không phải người mẫu của cậu, cũng không phải nghệ sĩ từng hợp tác?"

Ân Dao gật đầu: "Ừ"

"Vậy hai người làm sao quen nhau?"

Ân Dao nghĩ nghĩ, lại cười nói: "Là một cơ hội bất ngờ thôi."

Cô cất bước đi dọc theo lề đường, từ giọng nói của cô Hoàng Uyển Thịnh nhận ra một chỗ đặc biệt, cô ấy hỏi: "Vậy giờ hai người đến bước nào rồi? Được tính là... ở bên nhau chưa?"

"Được tính rồi."

Ân Dao đáp rất dứt khoát, ngược lại Hoàng Uyển Thịnh sững sờ, không rõ chuyện này có liên quan gì đến chuyện Lương Tân Nam kết hôn hay không. Cô ấy chỉ biết chia tay được ba năm, Ân Dao chưa từng nghiêm túc bắt đầu quá một đoạn cảm tình mới. Hôm nay thẳng thắn thế này có vẻ hơi đột ngột. Nhưng cô ấy cũng không quen dò hỏi quá nhiều thế là chỉ hỏi một câu: "Vậy, cậu cảm giác thế nào?"

"Không biết diễn tả thế nào cho đúng nữa." Ân Dao muốn biểu đạt rõ ràng, nhưng sau khi trầm tư một hồi cũng chỉ nói một câu khá mơ hồ: "Mình cảm thấy ở bên anh ấy rất vui, hầu như sẽ không nghĩ tới Lương Tân Nam nữa."

Trong vô thức, cô thốt ra một câu "sẽ không nghĩ tới Lương Tân Nam nữa" để chứng minh cảm giác ở bên người đó mà có lẽ chính cô cũng không có cảm thấy có vấn đề gì. Nhưng làm người đứng xem Hoàng Uyển Thịnh lại có thể cảm nhận được trong đó có ý tứ sâu xa thế nào. Chỉ là loại chuyện này, cảm giác của người ngoài thì có ích gì?

Hoàng Uyển Thịnh cũng cười nói với cô: "Chỉ cần vui vẻ, vậy là được rồi."

Vài ngày sau, Ân Dao nhận được tin nhắn của Cận Thiệu, chuyện cô nhờ hắn đã làm xong rồi. Để cảm ơn, Ân Dao mời hắn ăn bữa cơm, chuyện này coi như qua.

Nửa cuối tháng mười một, Bắc Kinh bắt đầu có tuyết rơi. Tuyết nhỏ, tuyết vừa rồi chuyển sang mưa tuyết, tiếp theo là tuyết lớn. Nhiệt độ không khí vốn đã thấp rồi nhưng vẫn giảm thêm. Cứ như thế vội vàng bước vào hình thức rét lạnh.

***[Dựa theo lượng tuyết rơi trong 24h, người ta chia:*

-Tuyết nhỏ: 2.5 mm

-Tuyết vừa: 2.5- 4.9 mm

-Tuyết lớn: 5.0- 10.0 mm]

Ân Dao đợi đến cuối tháng, cũng không đợi được Tiêu Việt trở về. Nhưng lại chờ được một chuyện phải làm. Bởi vì công việc nên cô phải bay sang New York, vốn tính rằng chỉ cần ba ngày. Nhưng sau đó được bạn cũ mời, nên cô ở lại xem một show diễn thời trang. Không ngờ tới sẽ gặp Chu Thúc ở đó.

Cùng ngày, sau khi kết thúc, Chu Thúc rất phấn khởi, hân nhiệt tình mời cô dùng bữa. Nhưng vì thời gian đang gấp, Ân Dao liền từ chối.

Chuyện này vốn không tính là gì, cũng lắm là người quen cũ vô tình gặp nhau mà thôi. Nhưng sau đó Chu Thúc lên vòng bạn bè đăng ảnh show diễn, nói vài câu cảm khái, cuối cùng hắn nhắc tới Ân Dao: "Vô cùng vui vẻ khi được gặp Chinese fashion photographer Yin Yao."

Điện hình cho cách chia sẻ của mấy cậu nhóc, còn trộn lẫn tiếng Trung với tiếng Anh, có hơi "trẻ trâu".

Ân Dao xem xong, cũng không để tâm. Thậm chí cô không hề nghĩ đến chuyện Tiêu Việt cũng có thể nhìn thấy.

Sáng ngày 30 Tiêu Việt đến Bắc Kinh, còn Ân Dao thì đến bảy giờ rưỡi tối mới hạ cánh xuống sân bay thủ đô. Tiêu Việt qua đón cô, hai người chạm mặt nhau ở cổng.

Thời tiết âm đạm, cả ngày không ánh nắng, nhiệt độ không khí đã giảm xuống dưới 0°C, đến buổi tối thì càng lạnh hơn. Ân Dao vừa lên máy bay đã trùm áo lông. Cô thấy Tiêu Việt đứng ở lối ra nhận điện thoại giữa đám người. Anh chỉ mặc áo gió thể thao, từ trên xuống dưới vẫn là một màu đen. Cô vừa đi tới, Tiêu Việt đã đón lấy vali từ trong tay cô. Vali rất to, chứa trang thiết bị nên trọng lượng không nhẹ. Ân Dao còn chưa kịp nhìn anh cho kỹ thì đã bị anh kéo mũ.

"Lạnh lắm." Tiêu Việt chỉ nói hai chữ như thế, rồi kéo mũ áo lông trùm lên cho cô.

Ân Dao chỉnh vành mũ một chút rồi ngẩng đầu nhìn mặt anh. Ban đầu còn rất buồn ngủ, không mở nổi hai mắt. Nhưng lúc này nhìn thấy anh, lập tức có tỉnh thần, cười với anh: "Chờ lâu chưa?"

"Không lâu." Ánh mắt Tiêu Việt nhàn nhạt rơi vào gương mặt trắng trẻo. Cô không trang điểm, mặt mày trong trạng thái tự nhiên rất thanh tú sạch sẽ, chỉ là trông có vẻ mệt mỏi sau khi bốn ba đường dài.

"Đi thôi." Anh nói.

Ân Dao: "Ừm."

Xung quanh người đến người đi, Ân Dao vốn muốn làm gì đó nhưng ngẫm lại cũng không tiện, đành từ bỏ. Cô theo sau lưng Tiêu Việt, một tay anh đẩy vali, một tay khác dắt cô. Trong thời tiết lạnh giá như vậy nhưng bàn tay của anh vẫn rất ấm áp.

Lên xe taxi, Ân Dao kéo mũ xuống, cúi đầu chỉnh tóc. Tiêu Việt nghiêng đầu nhìn cô rồi đưa tay qua thay cô tóc vén tóc ra sau tai.

Chờ anh làm xong, Ân Dao thuận đà ngã đầu lên vai anh, thì thầm "Em hơi buồn ngủ"

Tiêu Việt: "Ngủ một lát nhé?"

"Ừm." Ân Dao ngừng một chút rồi bảo: "Không muốn tới phòng làm việc đâu, đi thẳng về nhà em đi." Không đợi Tiêu Việt trả lời, cô đã báo với tài xế muốn đổi điểm đến.

Đối với địa chỉ mà Ân Dao nói, Tiêu Việt thấy rất xa lạ. Trước đó toàn đưa cô đến chỗ làm, đây là lần đầu tiên cô nói muốn về nhà.

Ân Dao ngủ một giấc trên xe, sau đó bị lay tỉnh. Cô giật mình. Tiêu Việt dắt cô xuống xe, rồi anh lấy vali. Bị gió lạnh thổi, cô chợt tỉnh táo quay đầu nhìn sơ qua, đây là tiểu khu cô sống.

Ân Dao dẫn Tiêu Việt đi vào, lúc đi ngang người gác cổng tò mò nhìn thêm mấy lần.

Đi thang máy lên lầu, ấn vân tay mở cửa, Ân Dao thò người đi vào trước, mò mẫm bật đèn, sau đó nhường chỗ cho Tiêu Việt vào cửa.

Thấy anh dừng bên cạnh tủ giày, cô nói: "Không có giày để thay, anh cứ mang vào đi."

Phòng khách rộng lớn trống trải, màn cửa sổ khép chặt. Phong cách trong nhà và văn phòng Ân Dao giống nhau đến tám phần, ấm cúng thì ít mà lạnh lẽo có thừa.

Ân Dao vào phòng bếp nấu nước nóng, lúc đi ra nhìn thấy Tiêu Việt đứng bên sofa quan sát thứ gì đó trước mặt. Cô lần theo ánh mắt anh nhìn khung hình nọ, bên trong là bức ảnh chụp chung.

Tiêu Việt nói: "Đó là em hả?"

"Ừm, em và mẹ em." Cô chụp lúc mười hai tuổi. Cô bé trong ảnh rất gầy, mặc một bộ váy bông màu trắng có viền ren, để tóc rất dài. Cô cười, hai mắt cong cong, trông rất xinh xắn, lanh lợi. Sau lưng cô là một người phụ nữ xinh đẹp trắng nõn, khí chất dịu dàng.

Ân Dao hỏi: "Mẹ em có phải rất đẹp không?"

Tiêu Việt đáp: "Ừ." Thoảng im lặng, rồi anh nghiêng mặt qua, đôi mắt đen nhánh nhìn Ân Dao: "Ngoại hình của em rất giống bác gái"

Ân Dao phì cười vì câu này: "Thật sao?"

Anh gạt đầu.

Ân Dao nhướn mày: "Em biết anh đang khen em mà."

Tiêu Việt không đáp lời trái lại anh nở nụ cười, khuôn mặt hồ hững lập tức ấm áp lên. Ân Dao không chịu nổi dáng vẻ này của anh, đôi mắt cô cứ lảng lảng ngẫm khiến anh lúng túng sau đó mím môi thu lại nụ cười.

Ân Dao lấy lại tinh thần, ngưng làm càn: "Nước nấu xong rồi, em đi rót."

Cô xoay người muốn vào phòng bếp thì lại bị kéo tay, quay đầu thấy đôi môi đỏ nhạt của Tiêu Việt hơi mấp máy.

"Hôn một lát đi." Anh rừ đôi mắt nhìn cô, giọng anh trầm thấp.

Ân Dao ngạc nhiên lắm, nhưng cũng không chần chờ bao lâu, cô kiễng chân tới gần anh. Tiêu Việt ôm eo của cô, không chút nghĩ ngợi lập tức hôn cô. Lần này có vẻ như anh không mấy kiên nhẫn, cũng không dạo đầu mà trực tiếp động đến đầu lưỡi.

Anh nói rất đúng - hôn một lát. Đợi đến lúc buông tay, cũng chẳng rõ đã hôn mấy lần.

Lát sau, Ân Dao ngồi trên tay vịn của ghế sofa. Tiêu Việt vẫn đứng tại chỗ cũ, anh cầm một quyển ghi chép lật xem, bên trong là một bản thiết kế rất thu hút. Đèn trong phòng khách mang ánh sáng trắng lạnh, nhìn qua, khuôn mặt anh như ngọc. Khiến người ta có cảm giác xa cách, giống như không cho phép kẻ khác khinh nhờn. Vậy mà ban nãy anh vừa mới thờ đốc bên gáy cô, toàn bộ thân thể nóng hừng hực. Ân Dao bỗng cảm thấy trên người anh có loại vẻ đẹp đầy mâu thuẫn. Khoảnh khắc này cô tham lam suy nghĩ, không biết đáng về anh lúc... lên giường sẽ thế nào?

Ngồi một hồi, Ân Dao đứng dậy vào phòng bếp rót nước. Tiêu Việt ngồi trên ghế sofa. Trong phòng hơi ấm vừa đủ, anh cởi áo khoác, bên trong chỉ mặc chiếc hoodie màu xám. Anh ngồi xuống mới phát hiện trên nệm ghế sofa xanh sẫm có một quyển album ảnh rất dày.

Tieu Viet cầm quyền album lật xem, bên trong kẹp một cái thiệp, chỉ viết mấy câu, cũng có kí tên, thời gian là 03/11/2015.

Cũng chính là đầu tháng này.

Hôm qua nhìn thấy Chu Thúc trong vòng bạn bè, anh còn có thể tự thuyết phục mình rằng Ân Dao chỉ đi làm việc. Nhưng hiện giờ tấm thiệp này rõ ràng cho thấy bọn họ còn liên hệ khác.

Ân Dao bụng cóc nước tới, thấy Tieu Viet đang nhìn quyền album kia. Nó do Chu Thúc gửi tới, là một quyền album rất khó mua được. Lúc trước chuyển phát nhanh tới văn phòng, cô tiện tay bỏ vào trong xe đem về nhà. Đến giờ cũng không có thời gian xem kỹ một lần, cứ nhét trên ghế sofa thôi.

Ân Dao ngồi xuống mặt thảm trước sofa, cô hỏi: "Anh cũng cảm thấy hứng thú với cái này sao?"

Tieu Viet ngược mắt, Ân Dao đón ánh mắt anh, im lặng một lúc rồi cô hỏi: "Sao vậy?"

Tieu Viet lặng thinh đưa tấm thiệp đó cho cô.

Lần đầu Ân Dao biết này trong album này có một tấm thiệp do Chu Thúc viết, cô cúi đầu đọc mấy dòng trên đó rồi quan sát sắc mặt Tieu Viet: "Anh không vui hả?"

Anh không mở miệng thừa nhận, cũng không phủ nhận, đẩy mắt gọn lên những cảm xúc không thể đè nén.

Ân Dao càng chắc chắn suy nghĩ của mình: "Bởi vì cái này nên anh không vui à?" Cô do dự một lúc rồi giải thích: "Là quà Chu Thúc gửi tới, có lẽ là bởi trước kia em từng nói về album ảnh này với cậu ta nên khi bất gặp đã mua cho em."

Cô nói xong, vẫn nhìn Tieu Viet, cô cảm giác ánh mắt của anh đã lạnh đi rất nhiều. Dường như Ân Dao cảm thấy mình đã biết Tieu Viet không vui vì điều gì. Trầm tư một lúc nhưng không thể nào giải thích. Anh và Chu Thúc là bạn cùng phòng, có gì anh không rõ đâu. Lúc trước, vào lần đầu tiên gặp mặt, anh đã tận mắt thấy cô ra vào phòng Chu Thúc.

Bầu không khí đông cứng này khiến Ân Dao cảm thấy không dễ chịu.

Cô muốn nói gì đó, đúng lúc nghe được Tieu Viet trầm giọng cất lời: "Trong lòng em, anh và Chu Thúc đều giống nhau sao?"

Ân Dao run lên, lặng im mấy giây, cô nói khẽ: "Em chưa từng ôm cậu ta, cũng không hề hôn cậu ta..."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

"Anh không giống với người khác, anh tin không?"

Ngoại trừ câu này, Ân Dao cảm giác giờ phút này cô không thể tìm từ nào thích hợp hơn để bào chữa cho mình. Dù sao thì trong mắt người ngoài, Chu Thúc đã ở bên cô một năm, sự thật này không cách nào chối bỏ. Cô cũng không muốn dùng lời lừa gạt để dỗ Tieu Viet. Chuyện mình đã làm nếu như ngay cả tư thế gánh vác cũng không có thì đúng là quá đáng.

Ân Dao chăm chú nhìn Tieu Viet, trong phòng yên tĩnh chừng nửa phút. Cảm thấy sắc mặt Tieu Viet dường như khá hơn một chút, cảm xúc trong mắt anh cũng dịu đi. Bỗng nhiên cô có một xú cảm giác "thờ phào nhẹ nhõm".

Ân Dao vút tấm thiệp kia lên bàn trà, chuẩn bị đưa ly nước cho anh thì chuông điện thoại reo lên. Cô đứng dậy đi tới chỗ tủ giày, lấy điện thoại từ trong túi xách.

Tiết Phùng Phùng gọi đến, đơn giản là hỏi cô có ổn không, đã về nhà an toàn chưa. Sau khi nói mấy Ân Dao ừ hừ vài tiếng rồi hỏi: "Ngày mai tôi không có lịch chụp phải không?"

"Đúng rồi, nhân dịp này cô nghỉ ngơi chút đi." Tiết Phùng Phùng nói: "Sắp tới lại bận rộn, à phải rồi, mới nhận một việc, cô phải chụp chân dung cho Lăng Phàm, tôi xếp vào cuối tuần."

Lăng Phàm, cũng chính là bạn trai cũ của Hoàng Uyển Thịnh

Bởi vì scandal lần trước, nên hiện giờ ấn tượng của Ân Dao đối với anh ta không tốt. Nhưng Tiết Phùng Phùng phân biệt việc công, việc tư tư rõ ràng. Bởi vậy cô không còn gì để nói, chỉ có thể đồng ý.

Tiết Phùng Phùng còn nhắc tới hạng mục mà một nhiếp ảnh gia khác trong studio tiếp nhận trong hôm nay. Ân Dao nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng đáp một câu. Cô vẫn đứng bên cạnh tủ giày cúi đầu nói chuyện điện thoại, bóng lưng cô thon gầy, mảnh mai.

Tieu Viet nhìn chăm chú một hồi rồi cúi đầu khép lại tập ảnh trong tay. Anh hơi giận chính mình, vốn không muốn bày ra bộ dáng "truy rõ ngọn nguồn" hay "đòi một lời giải thích" gì đó, nhưng cuối cùng vẫn hỏi cô.

Cúp điện thoại, Ân Dao đi đến ghế sofa, Tieu Viet đã đặt quyền album lên bàn, anh đứng dậy.

"Em..."

"Anh..."

Lên tiếng cùng lúc, rồi cùng lúc dừng lại.

"Anh đói không?" Ân Dao mở lời trước: "Em hơi đói bụng. Không biết vì sao mà lần này đồ ăn trên máy bay khó nuốt lắm. Em không có nói quá đâu, em muốn nôn ra luôn đó."

"..."

Thế là câu kể tiếp không cần nói, vấn đề chính hiện giờ là giải quyết cái đói.

Mở cửa tủ lạnh trong phòng bếp ra, Tiêu Việt khom lưng, cúi đầu kiểm tra ngăn mát. Anh đẩy cả phê, rượu và đồ uống vốn xếp ngay ngắn ra, rồi lấy hai gói mì và mấy túi tương. Là mì sa trà lần trước Hoàng Uyên Thịnh mang từ Hạ Môn về. Thịnh tình không thể từ chối, nên đêm đó Ân Dao xách hai túi về nhà, nhét cả túi tương vào trong tủ lạnh, tới giờ còn chưa ăn. Mà trong ngăn đông, còn có gói bò bít tết mà Tiết Phùng Phùng mua lúc trước. Đây là toàn bộ nguyên liệu nấu ăn mà cô có.

Ân Dao nhìn Tiêu Việt bật bếp, sau đó đứng rần bò bít tết. Anh cao ráo, dáng cũng đẹp. Dù là đứng trước lò, giữa khói lửa thì vẻ đẹp trai sáng sủa cũng không giảm bớt. Lần trước cô không đoán sai, thật sự là anh biết nấu cơm. Mỗi một cử động đều đầu ra đây. Nào có giống Tiết Phùng Phùng lúc rần bò bít tết luống cuống tay chân, gà bay chó chạy, thiếu chút nữa làm cháy nồi. Cả gian bếp trông như vừa trải qua một trận đại chiến.

Ân Dao đứng đấy không đi, Tiêu Việt chợt nghiêng đầu liếc cô một cái, anh bảo: "Em ra ngoài chờ đi."

"Ừ". Ân Dao vâng lời rời khỏi phòng bếp.

Trong khoảng thời gian này cô đi tắm rửa, chỉ là chưa kịp sấy khô tóc, Tiêu Việt đã nấu mì xong.

Ân Dao cầm khăn vừa lau tóc, vừa nhìn anh nấu ăn.

Tiêu Việt tắt lò, quay đầu thấy cô đứng trước cửa phòng bếp, trên người đã đổi quần áo ở nhà, tóc vẫn còn ướt. Anh cau mày nói: "Còn chưa xong đâu, em sấy tóc đi."

Đêm nay anh nói gì Ân Dao nghe nấy, cô gật gù nói: "Được".

Sấy tóc xong, bò bít tết và mì sa trà đều đã đặt trên bàn ăn. Ân Dao đi qua ngồi xuống, thấy Tiêu Việt cúi đầu nhìn điện thoại, hình như đang trả lời tin nhắn quan trọng. Cô không quấy rầy mà yên lặng ngồi ăn, trong lòng cô hơi kinh ngạc. Không biết Tiêu Việt học nấu ăn lúc nào, mùi vị rất ngon, chắc chắn không phải trình độ tay mơ. Rõ ràng tuổi anh cũng đâu có lớn.

Sau một lát, Ân Dao lại ngẩng đầu, thấy Tiêu Việt đã để điện thoại xuống đang bắt đầu ăn mì.

Ân Dao hỏi: "Anh đủ ăn không?"

Tiêu Việt hiểu lầm ý cô, anh nhìn chiếc đĩa của cô: "Em không đủ?"

"Đủ." Ân Dao cười cười, khen một câu: "Anh nấu ngon lắm."

Cô muốn thấy Tiêu Việt cười một chút, nhưng anh chỉ thản nhiên gật đầu, nói: "Em nhanh ăn đi, sắp nguội rồi."

"Được." Cô cũng không nói thêm gì nữa.

Ăn xong, Ân Dao chủ động đi rửa chén. Tiêu Việt cũng không giành với cô. Thật ra tổng cộng cũng không có mấy cái chén cái đĩa, nhưng Ân Dao rất ít khi làm việc này, nên rửa không nhanh. Cô hơi hối hận lúc trước đã từ chối đề nghị mua máy rửa chén của Tiết Phùng Phùng.

Rẻ rả nửa ngày, cuối cùng thu dọn qua loa xong xuôi, Ân Dao lau khô tay, đi ra phòng khách.

Đã sắp mười giờ.

Tiêu Việt vẫn ngồi ở bàn ăn, thấy cô ra, anh cầm điện thoại đứng dậy, nói: "Anh về đây, em nghỉ ngơi sớm một chút."

Ân Dao không nói gì, ánh mắt ngừng một lát trên mặt anh, cô gật đầu, nhưng chân vẫn đứng một chỗ không nhúc nhích, cũng không đề cập tới chuyện tiễn anh ra ngoài. Tiêu Việt đứng một hồi, không thấy cô tỏ vẻ gì. Anh xoay người cầm áo khoác của mình, đi ra cửa. Nhưng lúc tới cửa thì bị ngăn lại.

Ân Dao đứng trước mặt anh, chặn cửa sau lưng, mắt nhìn anh. Cô biết rõ hành động của mình lúc này rất trẻ con, vô lý nhưng cô không muốn để anh đi như thế. Cô biết vấn đề mấu chốt đêm nay ở đâu, nhưng vẫn không thể giải quyết.

Ân Dao có hơi bất đắc dĩ, trầm mặc mấy giây, nói một câu: "Khi đó em chưa gặp được anh."

Lời này không đầu không đuôi, nhưng Tiêu Việt nghe hiểu. Cô vẫn đang giải thích chuyện kia.

Ân Dao ngừng lại một chút, thấp giọng, hơi áp úng: "Em cũng không ngờ tới, sẽ quen anh. Em không biết nói làm sao... Nhưng mà..." Ân Dao đến gần hai bước, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của anh: "Anh không giống với người khác, anh tin không?"

Nhìn nhau mấy giây.

Tiêu Việt không trả lời rằng tin hay không tin, chỉ là anh chủ động nắm tay Ân Dao. Nhẹ nhàng xoa ngón tay cô. Ân Dao bèn ôm lấy anh, ngửa mặt lên từ trong ngực anh. Tiêu Việt lặng lẽ nhìn cô, một lát sau, anh cúi đầu.

Cứ thế, họ hôn nhau bên cánh cửa.

Không biết có phải bởi vì đoạn nhạc dạo ngoài ý muốn của đêm nay trở thành chất xúc tác hay không, mà lần này chẳng giống trước kia cho lắm, hai người đều có hơi mất kiểm chế.

Thân thể nóng lên, đầu óc cũng không còn kiểm soát được nữa. Ân Dao ôm lưng Tiêu Việt, anh ôm cô đặt lên tủ giày.

Sự chênh lệch chiều cao trong nháy mắt thay đổi.

Ân Dao hơi khom người, hôn lên mặt và tai anh, cô nghe thấy tiếng thở của anh nặng nề dần. Ân Dao còn muốn tiếp tục, thì Tiêu Việt đã gọi tên cô một cách kìm nén, giọng anh khàn khàn. Sau đó anh chậm chậm quay mặt đi. Phản ứng trên người anh đã rõ ràng.

Đôi mắt Ân Dao hơi ẩm ướt, cô ngắm khuôn mặt anh. Lý trí của cô đã trôi dạt đi đâu đó, gần như sau đó phải mạnh mẽ lùi về. Cô vẫn ngồi trên tủ, dựa lưng vào tường thờ dòn dập, mãi đến khi bị Tiêu Việt ôm xuống. Ân Dao không rõ vì sao anh dừng lại, nhưng anh không bằng lòng, đương nhiên cô không thể miễn cưỡng.

Sau khi không khí nóng bỏng nguội lạnh đi, khung cảnh ngọt ngào hết thảy quay về tĩnh lặng, Ân Dao tựa vào tường nhìn Tiêu Việt, quần áo anh bị cô làm nhăn, tóc cũng không chỉnh tề. Từ góc độ này, vẫn có thể nhìn thấy tai anh còn chưa hết đỏ.

Cô cười nhẹ, nhìn anh. Anh hơi nhường mày, ánh mắt dần tối đi.

Ân Dao không đùa nữa, lặng lẽ đón ánh mắt anh: "Sao nhìn em như vậy?"

Tiêu Việt không có trả lời, ánh mắt quanh quẩn trên mặt cô, khóe miệng hơi cong lên.

Ân Dao cuối cùng cũng thấy anh có vẻ vui mừng, tâm trạng cô còn tốt hơn anh, cứ như vậy nhìn một lát, hỏi anh: "Ngày mai anh có việc phải làm không?"

"Ừm, có một buổi tuyên truyền." Giọng Tiêu Việt vẫn trầm thấp như cũ, nhưng đã không quá khàn, ngữ khí vẫn nhàn nhạt như trước, như thể người vừa mới nhiệt tình hôn cô không phải là anh.

Ân Dao tỏ ra tiếc nuối, lại hỏi: "Vậy buổi tối thì sao, anh có rảnh không?"

Tiêu Việt: "Rảnh."

Ân Dao gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Giữa hai người vẫn cách nhau một hai bước, lát sau Tiêu Việt bước lên trước, anh đứng rất gần, đưa tay sờ gáy Ân Dao, nơi đó có vết đỏ dễ thấy, qua một đêm, phỏng chừng càng hiện ra rõ ràng hơn.

Nhìn lâu thật lâu, anh trầm giọng nói một câu: "Ngày mai em ra ngoài nhớ đeo khăn quàng cổ."

Bạn đang đọc truyện *Ái Sơ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

"Bị em bắt được rồi!"

Đêm đó, mười một giờ Tiêu Việt mới rời khỏi nhà Ân Dao, nhưng không về nhà mình mà đi thẳng đến chỗ Tiểu Sơn lấy quần áo phải mặc trong buổi họp báo ngày hôm sau.

Tiểu Sơn vừa thấy mặt liền hỏi: "Hẹn hò xong rồi?" Cậu ta sớm đoán được cả buổi tối nay không thấy bóng người, nhất định là ở cùng Ân Dao. Dù sao cũng là vừa quay phim về, xa cách bao ngày, về rồi thì đi thăm bạn gái trước cũng bình thường. Đầu là đàn ông trưởng thành, chịu nổi khổ tương tự cũng không dễ dàng. Đối với chuyện này, cậu ta tỏ ra thấu hiểu.

Tiểu Việt không phủ nhận: "Ừ".

Tiểu Sơn thừa dịp này nhắc nhở: "Anh, sau này nếu anh với cô Ân ra ngoài chơi thì cẩn thận một chút. Chỗ đông người nhớ mang khẩu trang nha."

Thấy Tiêu Việt nhú mày, cậu ta cười giải thích: "Phim này mà lên sóng, chắc chắn sẽ thêm nhiều fan, không biết chừng về sau vừa ra cửa là gặp người hâm mộ. Vội lại anh còn một nhóm fan nữ trung thành, hôm nào cũng ngồi xôm đơi anh đăng bài lên Weibo. Đùng vì tạm thời số lượng không nhiều nên không coi ra gì, có phải không? Nếu mà thật sự bị fans nhận ra rồi chụp hình, bên cô Ân cũng phiền phức mà. Dù sao nếu chưa tới bước công khai, mình vẫn nên cân nhắc chu đáo, kín kẽ một chút cũng tốt."

Mặc dù bình thường Tiểu Sơn có hơi nhỏ nhãng, nhưng lúc bàn công việc như này vẫn có mấy phần chuyên nghiệp. Tuy xét về độ chú ý hiện tại của Tiêu Việt, người đại diện như cậu ta vẫn chưa phải xử lý loại chuyện này. Nhưng đã thấy nhiều cảnh tình cảm luyến lưu đủ loại của nghệ sĩ trong giới, cậu ta cũng thu hoạch được một ít kinh nghiệm, chuẩn bị tâm lý tốt trước chỉ có lợi chứ không có hại.

Tiểu Sơn nói hết lời, nhìn thấy Tiêu Việt gật đầu, cậu ta yên tâm. Ngay lập tức cậu ta chuyển sang trạng thái hóng hớt: "Phải rồi, anh, em tò mò quá. Cô Ân nhìn thì điềm đạm thủy mị, nhưng mà có vẻ không dễ gần lắm, sao hai người lại..." Trên mặt Tiêu Việt không lộ biểu cảm gì, dù cho biết tám phần mười là anh sẽ không nói, nhưng cậu ta vẫn thăm dò: "Chuyện đó, hai người là ai theo đuổi ai vậy?"

Quả nhiên, không có được câu trả lời, chỉ lấy được một câu hỏi ngược lại của Tiêu Việt: "Hỏi chuyện này làm gì?"

Không muốn nói.

Tiểu Sơn biết điều cười khan hai hai tiếng: "Được được được, không hỏi không hỏi." Trong lòng lại nghĩ: Sớm biết vậy em đã hỏi cô Ân rồi, người ta còn biết cách tán gẫu hơn anh, nói không chừng còn vui lòng kể cho em biết ấy chứ.

Tiêu Việt rời khỏi nhà Tiểu Sơn, trên đường nhận được tin nhắn mới, anh ấn mở cửa sổ chat.

Ân Dao: Em tính thời gian, chắc anh đến nhà rồi đúng không?

Anh hồi âm: Đến rồi, em mau đi ngủ đi.

Ân Dao ngoan ngoãn đáp: Biết rồi, giờ em ngủ đây.

Tiêu Việt: Ngủ ngon.

Ân Dao: Ngủ ngon.

Tiêu Việt nhìn đoạn đối thoại này một lúc, cảm thấy câu anh giục cô đi ngủ hình như hơi hung dữ. Anh biết hôm nay cô đi máy bay rất mệt, nên mới có thể ngủ trên xe taxi. Chỉ là chữ nghĩa sẽ khác với khi nói thành lời mà.

Nhìn một hồi, anh nhét điện thoại vào túi.

Hôm sau, cả ngày Ân Dao không ra ngoài, cho nên chưa dùng tới đề nghị mang khăn quàng cổ của Tiêu Việt. Buổi sáng Ân Dao dậy rất muộn, nhìn vào gương mới thấy dấu hôn bên gáy lộ lộ ra. Cô đưa tay sờ lên, cảm giác nụ hôn đêm qua của anh ở chỗ này vẫn nguyên vẹn. Tuy chẳng muốn thừa nhận, nhưng cô thật sự.... có chút nuối tiếc vì không làm tới luôn.

Ngay cả khi từ chối đối diện với chính mình cô cũng không thể thẳng thắn, không muốn thừa nhận. Nhưng giờ phút này suy nghĩ của cô lại đi lệch, thậm chí còn nghĩ rằng nếu như hôm qua cô nhất định đòi hỏi, vậy Tiêu Việt sẽ thế nào?

Thật sự là một ý nghĩ rất quá đáng.

Ân Dao vẫn nghiền ngẫm một hồi rồi gạt ý nghĩ này sang một bên.

Một ngày nhàn rỗi khiến tâm trạng người ta lảng lảng, cho dù ở một mình cũng không chán. Ân Dao thử máy ảnh phim mới nhập, vào phòng tối rửa ảnh.

Năm giờ chiều, Tiết Phùng Phùng tới. Cô ấy mang theo trái cây với đồ ngọt.

Mấy ngày không gặp, Ân Dao cảm thấy Tiết lão đại tự dung đáng yêu, còn mua đồ ngọt cho cô, đãi ngộ này thật khó có được. Cô nhiệt tình đem cà phê đãi Tiết Phùng Phùng, hai người hiếm khi ngồi trên sofa nói chuyện phiếm một cách hòa thuận, vui vẻ. Nhắc tới chuyện phải chụp ảnh cho Lăng Phàm, Tiết Phùng Phùng rất hưng phấn. Đây là hạng mục có độ quan tâm rất cao, gần như có thể tưởng tượng chờ shot ảnh tung ra, dĩ nhiên trên mạng sẽ có một đợt thảo luận. Dù sao Lăng Phàm có độ phủ sóng quốc dân cao, fan cứng rất nhiều. Chỉ cần thả vài ảnh hậu trường của nam thần lên tài khoản của studio, chắc chắn không cần bàn đến độ hot.

Đối với tư duy một người làm ăn của Tiết Phùng Phùng, Ân Dao cũng không có ý kiến. Cô không đề cập đến chuyện cũ của Hoàng Uyển Thịnh, dù sao việc này chưa hề công khai, cô là kẻ không liên quan, cũng không có tư cách nhiều lời.

Vốn dĩ nội dung tán gẫu chỉ xoay quanh công việc, cho đến khi cái vết trên gáy Ân Dao bị Tiết Phùng Phùng trông thấy. Đều là người trưởng thành, không ngây thơ tới mức chẳng phân biệt được đó là cái gì.

Tiết Phùng Phùng chẳng ngạc nhiên, tùy ý hỏi một câu: "Đạo này có người bầu bạn à?"

Ân Dao nhận ra tầm mắt của cô ấy, cô kịp phản ứng lại, tuy không đến mức quá xấu hổ nhưng cũng có chút lúng túng.

"Chuyện này thì có gì đâu, nhu cầu bình thường thôi". Tiết Phùng Phùng không thích yêu đương, trái lại đối với chuyện này thì rất thoáng. Cô ấy lại chỉ bảo: "Nhưng mà ngày mai phải chụp hình, cô tự nghĩ cách xử lý đi. Dán miếng băng cá nhân hay gì đó."

Trước mặt Ân Dao cô ấy cũng không kiêng kị gì, cuối cùng thậm chí còn tốt bụng nhắc một câu: "Lần sau chú ý một chút đi, đừng có đại đột trống dâu trên cổ. Chỗ này mà dán miếng băng cá nhân thật ra càng che càng lộ đúng không?"

"...." Ân Dao cảm thấy rất chính xác, như kiểu "lạy ông tôi ở bụi này", còn chẳng bằng đề nghị của Tiêu Việt.

Ân Dao vốn chỉ muốn hẹn Tiêu Việt ăn cơm tối, nhưng Tiết Phùng Phùng ngồi mãi không định đi. Nhìn đồng hồ ngọt, lại nghĩ tới việc mấy ngày chưa gặp. Ân Dao cũng không thể làm được chuyện trọng sắc khinh bạn rồi đuổi người ta đi.

Hai người ở nhà tới hơn sáu giờ, Tiết Phùng Phùng lôi Ân Dao ra ngoài ăn cơm. Thậm chí còn gọi điện rủ Hoàng Uyển Thịnh đi cùng, bảo là ăn cơm tối xong thì đi làm tóc, vẻ như muốn tổ chức "girl's night".

Ân Dao ngồi trong xe, cảm thấy đêm nay e là không thể phân thân, bèn lấy di động nhắn tin cho Tiêu Việt, báo trước một tiếng cho anh biết.

Tiêu Việt nhanh chóng hồi âm, nói rằng không sao cả, anh cũng muốn đi chơi bóng với bạn bè.

Ân Dao còn nói buổi tối sẽ gọi điện cho anh, anh trả lời: "Được".

Tưởng đầu đêm nay sẽ không gặp được nhau, nào ngờ trên đời lại có sự trùng hợp kỳ diệu như vậy. Lúc đầu bọn họ định ăn cơm ở Ngăn Thái, sau đó Hoàng Uyển Thịnh đề nghị tới chỗ nhà hàng mà cô ấy và vài người bạn nghệ sĩ mới mở mới thử xem sao, coi như là kiểm tra cửa hàng. Thế là đổi mục đích, chạy tới chỗ gần sân vận động.

Là nhà hàng món Hồ Nam.

Hoàng Uyển Thịnh là người Trường Sa nên mỗi lần ăn uống trừ món lẩu ra thì sẽ tới quán ăn Hồ Nam.

***[Trường Sa là thành phố thủ phủ tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc]*

Bọn họ ăn trong phòng riêng, có vẻ phấn khởi nên Ân Dao lại uống rượu, Hoàng Uyển Thịnh cũng uống với cô. Chỉ có Tiết Phùng Phùng do phải lái xe, nên quyết tâm không uống. Ba người không ăn bao nhiêu, nhưng trò chuyện rất lâu.

Đợi đến lúc kết thúc, đã qua chín giờ.

Từ phòng bao đi ra, lúc ngang qua sảnh chính, vẫn vô cùng đông vui. Rất nhiều khách, chỉ có mấy bàn trống. Chẳng qua Ân Dao là tùy ý nhìn mấy lần, bỗng nhiên chú ý tới chiếc bàn xa nhất bên tay phải.

Ban đầu cô chú ý đến quần áo, cái hoodie kia trông quen mắt quá nên nhìn một lúc, sau đó lại nhìn thấy một bên mặt quen thuộc. Có người đưa bia cho anh, bên cạnh anh là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đang nói chuyện, cả bàn cười ầm lên, anh cũng cười.

Nhất thời Ân Dao quá đổi kinh ngạc, vô thức dừng bước, lại vô thức nhìn anh.

Hoàng Uyển Thịnh đi bên cạnh Ân Dao, đeo khẩu trang và đội mũ kín mít. Cô ấy tò mò đẩy nhẹ Ân Dao, bị khẩu trang che nên giọng nói khá mơ hồ: "Sao vậy?"

Tiết Phùng Phùng đi nhanh nhất, lúc này đã tới cửa. Thấy hai người đằng sau bị bỏ lại, cô ấy đi ngược về mấy bước, không cao không thấp kêu lên: "Dao Dao."

Tiêu Việt nhướng mày, theo tiếng gọi nhìn sang. Ánh mắt đột nhiên dừng lại. Ngạc nhiên trong mắt anh không kém gì Ân Dao. Cứ tưởng là trùng tên nên chỉ theo phản xạ mới quay đầu, không ngờ sẽ thật sự thấy cô.

Ánh mắt chạm nhau trong thoáng chốc, Ân Dao còn chưa kịp cười với anh thì Tiết Phùng Phùng đã đi tới, đứng trước mặt cô: "Cô sao vậy?"

Ân Dao đáp: "Tôi vào nhà vệ sinh, hai người đi lấy xe trước được không?"

"Được, lát nữa cô ra ngã tư đợi nha." Tiết Phùng Phùng không nghĩ nhiều, dẫn Hoàng Uyển Thịnh đi.

Ân Dao vẫn đứng chỗ cũ, cúi đầu soạn một tin nhắn, sau đó đi ra ngoài cửa, đi dọc theo bên tay phải bậc thang về phía trước vài chục bước.

Cô chỉ đợi chốc lát, có người đi tới.

Ân Dao đứng dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối, trong mắt ngập tràn ý cười: "Bị em bắt được rồi."

Tiêu Việt nhìn gương mặt ửng hồng của cô sau khi uống rượu, bỗng nhiên anh hơi nhếch mày rồi cười thành tiếng: "Ai bắt được ai nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

"Quá đáng"

Đối với cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên này, tâm trạng cả hai dường như rất tốt, nói lời dạo đầu thật là ầu trĩ.

Ân Dao im lặng nhìn Tiêu Việt, thần sắc cô thả lỏng lộ ra chút lười biếng và thư thái. Gió đêm thổi mái tóc dài của cô bay bay.

Tiêu Việt nhìn cô một lúc: "Em uống rượu à?"

Ân Dao thần nhiên thừa nhận: "Ồ, có uống một chút."

"Em còn tỉnh táo không?"

Ân Dao phì cười: "Anh thấy em không tỉnh táo sao?"

Tiêu Việt không đáp.

Ân Dao lại hỏi anh: "Không phải anh nói đi đánh bóng sao? Gạt em hả?"

"Ai gạt em?" Anh nói: "Vừa đánh xong, mới đến đây chừng năm phút."

"Ồ". Ân Dao gật đầu: "Những người đó là bạn anh hả?"

"Ừm."

Ân Dao: "Đều là nam?"

Tiêu Việt hơi nhướn mày, ánh mắt anh như thể đang nói: Không phải em thấy rồi sao?

Ân Dao: "Xác nhận chút thôi."

Cách mấy giây, Tiêu Việt cũng hỏi: "Đó là bạn em hả?"

"Ừm, anh có thấy người tóc ngắn kia không?" Ân Dao nói cho anh biết: "Em từng nhắc với anh đó, Tiết Phùng Phùng." Cô nháy mắt: "Bà cháu Tiết Phùng Phùng"

Tiêu Việt: "Anh thấy rồi." Trông nét mặt và giọng nói của cô, anh có hơi bất ngờ: "Dừ dừ vậy sao?"

"Ừm, chị ấy giỏi lắm, trước đây lúc làm người quản lý của em cũng rất hùng hổ. Chị ấy giúp em bàn chuyện hạng mục, người ta không thể nào chiếm lợi được. Chị ấy mà ra giá thì không ai trả giá nổi. Nếu chị ấy mà nổi điên thì anh sẽ biết thế nào là chiến trường không khói lửa. Anh biết không, lúc cãi nhau chị ấy nói cực kỳ nhanh". Ân Dao nói: "Gấp ba lần em đó, kết quả em thua thảm hại, nên em sợ cãi lộn với chị ấy lắm."

Ánh mắt Tiêu Việt dịu dàng nhìn cô: "Em cũng biết sợ sao?"

"Đương nhiên rồi." Ân Dao cười: "Anh nói vậy là có ý gì? Anh nghĩ em giỏi giang lắm phải không?"

"Ừm."

Anh thuận miệng đáp, nhưng đôi mắt lại ngẫu nhiên nhìn cổ của cô. Ánh sáng không đủ, không có cách nào thấy rõ.

"Đỡ chưa? Chỗ này này." Anh đưa tay, chỉ vào bên gáy của mình.

Ân Dao sùng sốt một chút rồi bật cười, chỉ là một vết hôn thôi mà anh vẫn luôn nhớ kĩ sao?

Cô vén tóc ra, hơi nghiêng mặt để anh nhìn chỗ đó: "Đỡ chưa?"

Anh tưởng thật nên bước tới gần cô, hơi cúi đầu nhìn.

Ân Dao buồn cười, sao anh thú vị thế.

Cô nhẹ nhàng đẩy đẩy anh: "Anh nhìn thật à?"

"..." Tiêu Việt mới biết là cô có ý trêu anh.

Ân Dao cảm thấy rất thú vị, cô về là bị con say quẩn luyến nên cô không thể ngưng đùa: "Sao anh để ý cái này quá vậy? Bởi vì là lần đầu hả? Chà, anh giỏi quá." Đùa cợt một cách lộ liễu, trêu anh xong thì tự cô cười trước, mắt mày cong cong như trăng non.

"Buồn cười lắm à?". Tiêu Việt thần nhiên nhìn cô.

"Ồ".

"Em dễ cười quá".

"Đúng đó." Ân Dao vô cùng thẳng thắn tiếp nhận lời đánh giá này, cô bảo: "Thưa xa thầy Tiêu, em tốn sức quá chừng cũng không lấy được một nụ cười của anh." Đêm nay lúc ăn cơm, cô và Hoàng Uyển Thịnh trò chuyện, hai người uống rượu vào thì bắt đầu ghẹo nhau, luôn mồm gọi "cô Hoàng", "cô Hoàng". Nên lúc này rất tự nhiên gọi một tiếng "thầy Tiêu".

Tiêu Việt cảm thấy đêm nay cô uống hơi nhiều rồi, không giống bình thường cho lắm. Đêm nay cứ cười suốt, lời nói cũng...

Không biết hình dung ra sao nữa.

Anh đã sớm hiểu rõ, sau khi uống rượu cô hay nói vớ vẩn, cũng không giữ lời, nói xong rồi chỉ biết ra về vô tội bảo mình đã say.

Thấy Tiêu Việt lặng thinh, Ân Dao đưa tay kéo tay áo anh: "Lại không vui nữa hả? Chà, em đã nói mà, em vất vả quá chừng cũng không làm anh vui được."

Tiêu Việt hí mắt nhìn cô: "Em thì vất vả cái gì?"

"Em không vất vả sao?". Ngón tay của Ân Dao dọc theo tay áo anh lần mò xuống, kéo tay anh, cơ thể cô cũng sát đến gần.

Trên người cô có hương rượu thoang thoảng, trong mắt vẫn lấp lánh ý cười.

Gió thổi tới làm tóc cô dán lên gương mặt, có chút lộn xộn che khuất tầm mắt, cô giơ tay lên vén ra sau tai: "Trong cửa hàng đông người vậy mà em còn nhận ra anh, chuyện này không dễ đâu".

Cô dựa vào gần hơn, Tiêu Việt có thể thấy rõ gương mặt cô đỏ ửng.

Ân Dao cũng không quan tâm có người đi qua hay không, chỉ muốn dựa vào lồng ngực anh. Giữa lúc chênh choáng men say, cô bỗng để lộ ra dáng vẻ cô nhóc chìm trong tình yêu của năm đó. Mà có lẽ chính cô cũng không phát hiện. Cô ngước mặt nói: "Em nói dối đó, em muốn thấy anh ở chỗ này. Anh cũng không chịu cười một cái với em sao?"

Yết hầu Tiêu Việt nóng lên, rồi cuộc chịu không nổi đáng về cô như thế, anh chớp mắt: "Em thật sự... "

Lời còn chưa nói hết đã quay mặt sang hướng khác, khóe môi cong lên tươi tắn.

"Em thật sự thế nào?"

"Quá đáng."

Tiếng cười rất trầm.

Ân Dao cũng cười nhẹ.

Có vài người ăn xong bước ra từ trong nhà hàng, đi xuống dọc theo bậc thang, âm thanh trò chuyện càng lúc càng gần.

Tiêu Việt buông tay ra, cũng vì tiếng động này mà Ân Dao lấy lại tinh thần. Đúng lúc này điện thoại của cô reo lên, là Hoàng Uyển Thịnh gọi tới, vừa nhìn đã biết là giục cô nhanh lên. Ân Dao bắt máy, nói: "Minh xong rồi, đi ngay đây."

Cô cúp điện thoại, nhìn Tiêu Việt: "Em phải đi rồi, anh vào ăn đi."

"Anh đưa em đi "

Ân Dao cười từ chối: "Có vài bước thôi mà, anh vào đi, bạn anh chờ lâu rồi."

Cô nhón chân, hôn lên gò má anh. Sau đó đi xuống bậc thang, vẫy tay với anh.

Một ngày nghỉ ngắn ngủi đã kết thúc, hôm sau Ân Dao lại vội vã vào công việc, bận liên tục đến cuối tuần. Trong khoảng thời gian này cô không gặp được Tiêu Việt, vì đoàn phim có hoạt động tuyên truyền nên anh phải tham gia, chạy qua ba thành phố.

Ngày chủ nhật, Ân Dao hơi rảnh rỗi, kết thúc công việc rất sớm. Chập tối hoàn thành việc chụp ngoại cảnh, cô trở về studio. Đang ăn cơm chiều với Tiết Phùng Phùng trong nhà ăn thì Cận Thiệu gọi điện thoại tới. Cứ tưởng hẳn lại hẹn cô tới quán bar chơi, định lên tiếng từ chối thì lại nghe Cận Thiệu nói chuyện nghiêm chỉnh.

Tiết Phùng Phùng thấy sắc mặt cô sau khi tắt máy hơi bất thường, cô ấy hỏi: "Tên kia nói gì vậy?"

"Tạ Văn Châu bị tai nạn giao thông, sáng nay." Ân Dao nói.

"Hả?"

"Không nghiêm trọng lắm, không có nguy hiểm tới tính mạng, đã tỉnh rồi."

"À" Tiết Phùng Phùng nhìn cô, dù sao cũng quen biết nhiều năm, liếc một cái đã nhìn thấu: "Có phải cô đang nghĩ có cần đi thăm anh ta hay không, đúng chứ?"

Ân Dao cũng không phủ nhận, hỏi cô ấy: "Chị cảm thấy tôi có nên đi không?"

Tiết Phùng Phùng không trả lời thẳng, kéo dài giọng: "Ờ..."

"Nói thật thì đối với Tạ Văn Châu, tôi không có thành kiến gì. Mặc dù anh ta xấu tính, độc miệng, có lúc khiến người ta muốn đánh cho một trận, nhưng ban đầu cũng rất che chở cho cô. Bạch Nghênh Nghênh quay thành như vậy, hất nước bắn vào người cô. Dựa vào diễn xuất của nhà họ Bạch, nếu không có Tạ Văn Châu, tôi lại chả có bản lĩnh thông thiên làm sao ép chuyện đó xuống được. Có đội cái danh kẻ thứ ba, nhà họ Bạch lại tìm cách ngáng chân, studio của chúng ta có thể được như bây giờ sao? Chuyện này tôi nhớ kỹ." Cô ấy nói đến đây thì ngừng, uống hai ngụm canh rồi đứng lên vỗ vai Ân Dao: "Dù sao cũng là anh ruột của cô, chuyện này có tự quyết định đi."

Nói là để cô tự quyết định, nhưng thật ra đã vẽ đường sẵn rồi. Ân Dao ngồi một mình một lát, ăn cơm xong thì về văn phòng dọn đồ. Mười phút sau, cô xuống lầu lấy xe, gọi điện thoại cho Cận Thiệu.

Ân Dao gặp Cận Thiệu ở cửa chính bệnh viện.

Hắn chỉ đứng đợi một chỗ nhưng đáng về ấy lộ ra khí chất thiếu gia khác hẳn người xung quanh.

Thấy Ân Dao đi tới, Cận Thiệu lên tiếng: "Tôi còn tưởng cô sẽ không tới." Hắn nhìn giò trái cây trong tay cô: "Khách sáo vậy hả? Còn đem đồ theo nữa? Đầu phải cô không biết anh ta không thiếu thứ gì."

"Anh ấy không thiếu là chuyện của anh ấy." Ân Dao nói: "Đi thôi."

"Được được được, tôi dẫn cô đi". Cận Thiệu vừa đi vừa nói: "Cô tính thời gian khéo quá, người nhà họ Tạ vừa rời khỏi. Anh cô bị thương khiến nhà họ Tạ chấn động, vài nhóm người tới đây rồi đó. Nghe nói bà cụ cũng muốn đến thăm cháu trai nhưng được khuyên bảo rồi." Cận Thiệu tặc lưỡi: "Bà nội tôi không thương tôi như vậy đâu."

Ân Dao không trả lời, cô chỉ hỏi: "Anh ấy sao rồi?".

"Tạm ổn, gãy chân thôi, tạm thời không thể nhảy nhót tung tăng được nữa."

Vừa đi vừa nói chuyện, thoáng chốc đã đi tới phòng bệnh.

Trên giường bệnh, Tạ Vân Châu dựa vào đầu giường đọc báo, trợ lý đứng bên cạnh nói gì đó. Nghe tiếng Cận Thiệu, anh ta giương mắt nhìn qua, có chút sững sờ. Tuy nói là tai nạn nhỏ, không quá nguy hiểm, nhưng nói sao thì cũng phải chịu khổ, sắc mặt anh ta hơi tệ, trên trán còn có vết trầy xước.

Ân Dao đi vào, trợ lý nhận lấy giò trái cây chào hỏi: "Cô Dao Dao".

Ân Dao gật đầu ngó người nằm trên giường bệnh, trầm mặc mấy giây mới nhỏ giọng gọi: "Anh".

Bạn đang đọc truyện *Ái Sợ Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vậy anh cũng chịu phạt nhé!

Tạ Vân Châu hơi sững sờ nhưng trên mặt không để lộ biểu cảm gì, cũng không mở miệng bảo cô ngồi.

Cận Thiệu biết anh ta sĩ diện hão, nhưng bây giờ đã bày sẵn bậc thang mà còn không chịu đi xuống, người này đúng là...

Hắn im lặng ra hiệu cho trợ lý của Tạ Vân Châu, đối phương lập tức hiểu ý nói: "Cô Dao Dao, cô ngồi đây đi. Tôi gọi điện thoại bảo tài xế tới, còn ít đồ cần đem đến."

Ân Dao gật đầu: "Được".

Cận Thiệu "A" một tiếng: "Phải rồi, tôi cũng không ở đây lâu được, còn phải về nhà một chuyến, bà nội tôi thúc giục mấy lần rồi."

Ân Dao nhìn Cận Thiệu, hắn nháy mắt với cô. Sau đó quay đầu nhìn người trên giường bệnh: "Em đi nha, anh Vân Châu, anh phải chăm sóc tốt cho cái chân của anh đó!"

Tạ Vân Châu bị hắn quấy rầy cả buổi trưa nên bây giờ chẳng buồn nói gì thêm nữa, quăng cho hắn một ánh mắt xem như đáp lời.

Cận Thiệu sớm quen cái vẻ mặt khó ưa của anh ta nên không thèm để ý chút nào. Hắn nhích lại gần Ân Dao, mồm bật ra một câu bằng chất giọng Quảng Đông đầy méo mó: "Dao Dao à, tôi đi trước, tới tới tôi gọi điện cho cô."

Đạo này hẳn ta cặp kè với một cô nàng người Quảng Đông, hôm nào cũng đùa cợt nên tạm thời quên đổi giọng, nói chuyện với Ân Dao cũng dùng cách nói tà lura đó.

Tạ Vân Châu nhử này, lạnh lùng nói: "Sao cậu lại nói chuyện kiểu đó với Dao Dao?"

Tự dưng bị anh ta dạy dỗ nên Cận Thiệu ngó ra.

Ánh mắt Tạ Vân Châu tối lại nhìn hắn: "Cậu bớt dùng mấy thói bậy bạ đó với Dao Dao đi."

Cận Thiệu sờ mũi, hiếm khi nhún nhường: "Dạ, anh Vân Châu, lần sau em không dám nữa." Từ nhỏ hắn đã có cái loại đức hạnh này, chỉ cần Tạ Vân Châu nổi giận, hắn sẽ ngoan ngoãn mấy phút.

Ân Dao đẩy hắn: "Đi mau đi."

Sau khi Cận Thiệu đi, Ân Dao ngồi xuống bên giường: "Anh phát cáu như vậy làm gì?"

Sắc mặt Tạ Vân Châu đen thui: "Em còn bao che cho nó?"

"Em bao che ai chứ?" Ân Dao nói: "Không phải em nói giúp cho Cận Thiệu, chỉ là em cảm thấy, anh bức mình thì có gì tốt đâu, chỉ tổ hại mình, anh không biết à?"

Thật sự tới nửa câu cũng không hợp rơ, Ân Dao âm thầm ngăn chặn cơn điên sắp bốc lên của anh ta. Sợ anh ta lại nói ra lời nào cay nghiệt thì cô sẽ nhịn không được mà cãi lại. Ân Dao bèn đứng dậy tự đi rót nước, phòng bệnh VIP này xịn ghê, vừa rộng rãi lại xa hoa, chẳng thiếu món gì. Ân Dao tùy ý ngó nghiêng một hồi mới bung nước trở lại. Nghe Tạ Vân Châu nói: "Có sữa bò, tự rót uống đi." Giọng điệu của anh ta đã hòa hoãn rất nhiều, còn chỉ chỗ cho cô biết.

Ân Dao hơi ngần ra, ngừng đầu nhìn gương mặt tái nhợt vì bị thương của người đàn ông này, cô hỏi: "Sao lại bị tai nạn? Anh tự lái xe hả?"

Tạ Vân Châu gật đầu nhẹ, cũng không kể rõ nguyên nhân xảy ra tai nạn.

Ân Dao: "Người thận trọng như anh sao lái xe cũng không biết cẩn thận? Với lại anh có tài xế mà, bản thân không lái được thì đừng có ra về chứ."

Tạ Vân Châu lạnh mặt nhìn cô: "Không nói được câu nào dễ nghe sao?"

Ân Dao im lặng một hồi rồi hỏi: "Chân sao rồi?"

"Còn sao nữa?". Anh ta đáp: "Đầu có khỏe nhanh được."

Ân Dao đành nói: "Vậy anh ráng dưỡng thương cho tốt đi." Dù sao cũng có người chăm sóc anh ta, cũng chẳng tới phiên cô quan tâm.

Đến đây, cô không biết nói thêm gì nữa. Thật ra thì bầu không khí đã khá hơn nhiều rồi, không còn giương cung bạt kiếm nữa. Kể từ đợt cãi nhau lần trước đến giờ, hiếm khi có thể bình yên một lúc thế này.

Hai người đều trầm mặc, lát sau, Tạ Vân Châu đột nhiên lên tiếng: "Hay là dọn về nhà sống đi."

Anh ta nói "dọn về nhà", là báo Ân Dao chuyển về nhà anh ta. Có một thời gian, quan hệ của hai anh em khá tốt, Ân Dao nghe lời anh ta, dọn đồ khỏi nhà Tiết Phùng Phùng chuyển sang nhà anh ta ở hai tháng. Sau đó hề mở mồm ra là như nước với lửa, vậy là Ân Dao dọn đi.

Giờ anh ta đề cập đến chuyện này, dĩ nhiên là Ân Dao từ chối. Nhưng lần này có uyển chuyển hơn nhiều: "Thôi, không phải anh thấy rồi sao? Chỗ em ở cũng không tệ. Mặc dù không bằng nhà anh, nhưng cũng đủ rồi."

"Cô..."

"Anh" Ân Dao ngắt lời: "Em có suy nghĩ của mình, em không muốn về chỗ anh, cũng không muốn trở lại nhà họ Tạ. Em đã sửa họ một lần rồi, sẽ không đổi lại nữa đâu. Em không muốn ở cùng anh rồi sau đó mình lại cãi nhau vì những chuyện như thế này. Anh có quyền tự cân nhắc, những chuyện mà anh lựa chọn, cho tới giờ em không hề để tâm. Nhưng anh đừng tính toán thay em"

Cô ngừng lại một chút rồi quyết định nhân cơ hội này nói rõ ràng, dứt khoát một lần: "Trong mắt mọi người, em là đứa con gái đã bỏ trốn của nhà họ Tạ. Nhưng với em, em chỉ là Ân Dao, em theo họ mẹ. Cho dù nhà họ Tạ không có con gái, cũng chẳng có nhìn em đắm đuối. Sau này đừng mơ dùng hôn nhân của em để bàn chuyện làm ăn."

Sắc mặt Tạ Vân Châu tái nhợt nhưng cũng không nổi giận, chỉ hỏi: "Nói xong chưa?"

"Còn chút nữa." Ân Dao cười cười: "Anh biết hết đúng không? Cuộc sống cá nhân của em không có chừng mực. Chuyện với Lương Tân Nam lộ ra, anh tốn bao nhiêu thủ đoạn giúp em lấp liếm thì em cũng không thể trở thành một tiểu thư khuê tú trong sạch, vô tội như Bạch Nghênh Nghênh được. Em không biết nhà họ Tạ nhìn em thế nào, nhưng chỉ riêng nước bọt của bà cụ đã đủ dìm chết em rồi. Tại sao anh còn muốn để em phải chịu đựng những điều đó chứ?"

"Cô sợ miệng lưỡi người ta sao?" Ngữ khí của Tạ Vân Châu chậm rãi, pha lẫn chút mỉa mai: "Nếu cô mà sợ thật, sao còn dẫn người đi rêu rao khắp nơi? Sợ anh không biết cô nuôi người mẫu đúng không? Cô cố ý chọc tức anh mà."

"Em đâu có muốn chọc tức anh, ai kêu anh vừa cứng đầu lại không chịu nói lý lẽ." Câu này không có ý giận dữ nào, giọng cô nhỏ nhẹ mềm mại, nghe có vẻ thân thiết.

Tạ Vân Châu lườm cô, hiếm khi không bật lại. Ánh mắt anh ta rơi vào góc chân trắng tinh: "Cô thật sự cho rằng anh bảo cô trở về nhà họ Tạ là nhằm củng cố địa vị của mình để tranh giành những thứ kia sao?"

Ân Dao sùng sốt một chút, nói: "Em biết anh không có ý đó, nhưng anh không cần suy tính cho em. Em không thêm trở về đợi người ta phát cho chén cơm đâu. Mặc dù có lẽ cả đời này em cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy."

Thái độ của cô rất sáng suốt, lại vừa tinh táo, lý trí. Chứ không phải nổi điên lên như trước đây rồi nói với anh ta rằng: "Tôi không muốn dính dáng gì tới nhà họ Tạ mấy người nữa".

Tạ Vân Châu ngẫm nghĩ những lời cô vừa nói, trầm mặc cả nửa ngày mới nhỏ giọng hỏi một câu: "Vậy người anh trai này thì sao, cô còn muốn nhận không?"

Ân Dao: "Không phải ban nãy em vừa gọi 'anh' sao?" Là lúc cô mới bước vào.

Tạ Vân Châu nín thinh.

Ân Dao lại gọi anh ta một tiếng, sau đó nói: "Em muốn có cuộc sống tốt hơn. Em cũng không muốn em và anh lại gần gũi hôn nhau, hay là cố ý làm những chuyện mà anh không thích, nghĩ lại thấy ấu trĩ lắm."

"Cô cũng biết mình ấu trĩ à?" Tạ Vân Châu hừ lạnh một tiếng: "Có tiến bộ."

Ân Dao nhẹ nhàng cười một tiếng: "Được rồi, em phải đi đây. Anh gọi điện cho trợ lý báo anh ta đến chăm anh đi."

Tạ Vân Châu cũng không giữ cô ở lại, phát tay tiễn khách: "Đi đi"

Ân Dao đi tới cửa thì nghe anh ta gọi: "Dao Dao."

Cô quay người lại.

"Có chuyện gì thì cô tìm anh, tìm thẳng nhóc Cận Thiệu làm gì chứ?". Khuôn mặt đó vẫn không có chút xú tươi tắn nào, hệt như núi băng: "Tất cả mọi thứ anh đang có cũng không phải đều lấy từ nhà họ Tạ, cô cứ vứt đi như vậy có thấy trẻ con lắm không?"

Ân Dao ngờ ngàng nhìn anh ta, mặt hơi cay cay, cô nhanh chóng gạt đầu rồi đi.

Ân Dao không về studio, cũng không về nhà. Cô đi tìm Tiêu Việt, bởi vì hôm nay anh trở về.

Vốn dĩ cô nói cho Tiêu Việt biết xong công việc sẽ đi tìm anh, nhưng bởi vì phải chạy đến bệnh viện nên trễ hai tiếng. Lúc lái xe lại gặp cảnh tắc đường, đến khi tới được nhà anh thì đã muộn rồi.

Sau khi gõ cửa chừng nửa phút, Tiêu Việt mở cửa. Ân Dao vừa nhìn thấy anh liền nói: "Em đến trễ, tới chịu phạt."

Tiêu Việt ngẩn ngơ, sau đó khòe miệng cong lên, trong mắt lấp lánh ý cười.

Ân Dao bước vào, cả người cô mang theo cái giá buốt của đêm đông. Tiêu Việt sờ bàn tay cô, hơi lạnh lẽo, anh nắm chặt tay cô như để sưởi ấm.

Ân Dao ôm anh.

Tiêu Việt mặc một chiếc áo len mỏng, cô cảm thấy mềm mại quá. Mặt cô dán vào lồng ngực anh, sau đó ngẩng đầu, Tiêu Việt cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt chạm nhau, Ân Dao muốn hôn. Nhưng khi cọ vào môi anh, đột nhiên anh quay mặt đi.

Ân Dao ngơ ngác, bối rối nhìn anh.

"Anh bị cảm, vẫn chưa khỏi". Ý là không thể hôn.

Ân Dao nhúm mày: "Bị lúc nào?"

Tiêu Việt không trả lời, anh buông tay ra, lui về sau xa một chút để tránh cô. Xoay người ho.

Ân Dao chờ anh ho xong cô hỏi: "Khó chịu lắm hả?" Sau đó chợt nghĩ ra gì đó, cô bước lên một bước, giờ tay sờ trán anh.

Tiêu Việt nắm chặt tay cô: "Anh không có sốt." Anh quay người, lấy đôi dép lê trên tủ.

"Cho em hả?"

Tiêu Việt gạt đầu, gỡ mác, rồi đặt trên sàn nhà.

Ân Dao thay dép xong đứng dậy liếc anh một cái: "Sao bị bệnh mà không nói em biết?".

Hôm nào bọn họ cũng liên lạc, nhắn tin rất nhiều. Lần nào cũng trò chuyện rất vui, nhưng anh không nhắc một câu tới chuyện bị bệnh.

"Cho em biết thì cũng có đỡ đâu." Tiêu Việt nhướn mày, khuôn mặt cười lên trông rất dịu dàng. Giọng anh hơi khàn. Ngó thấy vẻ mặt của Ân Dao, trong mắt anh có ánh sáng nhàn nhạt, ngừng một chút, anh nói: "Vậy anh cũng chịu phạt nhé."

Lúc anh bệnh hình như ốm áp hơn thường ngày, mới một lát mà đã cười hai lần rồi.

Mỗi người chịu phạt một lần, hòa nhau.

"Anh thông minh lắm." Ân Dao đi vào phòng phòng khách.

Tiêu Việt theo sau lưng cô, thấy cô đi qua ghế sofa, anh bèn đi rót nước.

"Anh đừng để ý tới em, em không uống nước đâu."

Anh nghe tiếng thì quay đầu nhìn cô một cái, nhưng vẫn rót nước tiếp, sau đó mở tủ lạnh lấy bánh ngọt đã chuẩn bị sẵn cho cô.

Ân Dao cời áo khoác ngồi trên ghế sofa: "Anh coi em là khách hả? Khách sáo quá vậy?"

"Em không phải khách sao?" Anh khom lưng giúp cô mở hộp bánh, cũng không ngẩng đầu nói.

Anh cố ý nói đùa, tất nhiên Ân Dao hiểu, nhưng cô vẫn hòa theo: "Phải rồi, em chỉ là khách thôi, vậy chút nữa em ăn bánh xong thì nên về rồi."

"Ồ, anh sẽ tiễn em ra ngoài."

"Không cần anh tiễn em."

Có lẽ bị tình yêu làm cho mù mịt nên người ta bỗng trở nên ấu trĩ, làm chuyện trẻ con, nói lời trẻ con, tính tình cũng trẻ con. Nhưng người trong cuộc chưa hẳn đã nhận ra.

Phòng khách bật TV, âm thanh không lớn. Ân Dao vừa xem TV, vừa yên lặng ăn bánh ngọt.

Tiêu Việt đứng ngoài ban công gọi điện thoại nói chuyện với Tiểu Sơn. Anh không nói nhiều, thỉnh thoảng lại ho. Ân Dao nhìn không được, lại nhìn anh.

Nói xong, anh trở vào, lên phòng ngủ trên lầu cầm Ipad xuống, ngồi ở trên sofa xem tài liệu Tiểu Sơn gửi tới.

Ân Dao quay đầu, nhìn thấy cái kia hình như là bản thảo tuyên truyền, có vài hình của anh. Cô muốn nhìn kỹ nhưng anh đã lướt qua rồi. Cô nghiêng nửa người qua ngón tay vuốt lên cuối cùng nhìn thấy ảnh chụp.

"Tấm này không tệ." Ngón tay cô chỉ chỉ, ngừng một lúc, lại trở phía trên: "Tấm này cũng đẹp."

Tiêu Việt nhìn Ân Dao, cô ở rất gần, gương mặt cô ở trước mắt anh. Ngay cả nốt ruồi rất nhỏ trên vành tai cũng có thể thấy rõ, môi dưới dính chút phờ mai.

Anh ngấm cô một lúc lâu.

Ân Dao chẳng hay biết gì, cô nghiêm túc xem hết ảnh rồi bảo: "Mấy cái này là Tiểu Sơn chọn à?"

Tiêu Việt gạt đầu.

Ân Dao: "Vậy thẩm mỹ của cậu ấy không tồi, anh may mắn lắm đó. Lúc trước bạn em có một người trợ lý...À có lẽ là người đại diện. Lần nào chọn hình cho cô ấy cũng cực kỳ..."

Cô vừa cười vừa nói, ánh mắt xoay chuyển, nom có vẻ đang nghĩ không biết phải dùng từ gì miêu tả cho anh hiểu. Tiêu Việt vẫn nhìn cô chăm chú, ngón tay anh nâng lên nhẹ nhàng lau môi dưới của cô.

Ân Dao còn đang chọn từ nên không kịp phản ứng. Đến khi bị ánh mắt của anh quyến rũ, cô chợt quên mất mình đang nghĩ gì.

Môi cô nấp má, cảm thấy thân thể nóng ran. Nhìn anh náy giấy, cô lên tiếng: "Nếu anh còn nhìn em như vậy, em sẽ mặc kệ bây giờ anh có bị bệnh hay không đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Ái Sợ Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Em muốn không?

Giọng Ân Dao rất nhẹ, ngữ khí cũng không nghiêm túc, thậm chí còn mang ý cười, nghe như là cố tình đùa anh.

Ân Dao tưởng Tiêu Việt sẽ tránh ánh mắt của cô, nhưng Tiêu Việt không làm thế. Tay anh lại miết nhẹ trên môi Ân Dao, lau đi chút phôi mai dính trên khóe miệng cô. Ân Dao bắt lấy ngón tay anh, nhoen miệng cười, rồi không chút chần chừ cô lấy Ipad của anh đặt lên bàn trà, sau đó hôn anh.

Cô nào có nói đùa, cô thật sự tính toán như vậy.

Tiêu Việt không kịp trở tay, đợi đến khi anh phản ứng lại được thì trong miệng đã có vị béo ngậy của phôi mai và bánh ngọt. Sau khi sực tỉnh, anh tránh né nụ hôn của Ân Dao, nhưng có vẻ cô quyết tâm rồi.

Tiêu Việt không muốn làm cô đau, nhưng không thể không dùng chút sức. Anh nắm lấy đôi vai gầy của Ân Dao: "Đừng có lộn xộn, sẽ lấy cho em đấy."

Hơi thở anh rối loạn, đôi mắt tối tăm nhìn cô, anh nhàu mày nhắc nhở.

"Em mặc kệ". Ân Dao nằm sấp trong ngực anh: "Mình cùng bị bệnh được không..."

Hồ hấp của cô cũng bắt ổn, cả người mềm nhũn, cổ và tai đều đã ửng hồng, chẳng quan tâm trên người anh có bao nhiêu virus cảm cúm gì đó. Thật ra lúc sau Ân Dao cũng nói thêm rằng sức đề kháng của cô rất tốt, không dễ nhiễm bệnh đâu, bảo anh đừng lo. Nhưng Tiêu Việt cũng không nghe vào tai, bởi vì lúc này ánh mắt cô quá đối dụ đáng, cô nhìn anh như thể đang nhìn người mình yêu nhất. Ngực anh phập phồng, cơ thể dường như sinh ra sự xúc động khó mà kìm nén.

Trên TV đang phát quảng cáo lồng bài hát thiếu nhi có giai điệu vui tươi. Bởi vì họ im lặng, nên âm thanh này đột nhiên càng thêm phóng đại.

Tiêu Việt nghiêng đầu cảm điều khiển từ xa, nhấn tắt TV. Anh cúi đầu hôn lên môi Ân Dao, bắt lấy tay cô, đặt cô nằm trên sofa.

Cô vừa ý thân thể anh cũng được, xem anh như một công cụ giải trí cũng chẳng sao, đêm nay anh không muốn nghĩ nhiều nữa.

...

Hệ thống sưởi làm cho căn phòng ấm áp như ngày xuân.

Tiêu Việt từ trên lầu đi xuống, anh chỉ mặc quần dài, vừa đi vừa mặc áo thun màu xám.

Tiếng nước ào ào trong phòng tắm vẫn vang lên không ngừng.

Tiêu Việt bước tới thu dọn đồng hồ bừa bộn trên sofa, anh nhặt chiếc áo lót đen đặt một bên rồi đem khăn giấy và hộp bánh trên bàn trà ném cả vào thùng rác.

Lúc này, tiếng nước trong phòng vệ sinh đã ngừng. Ân Dao tắm xong, cô đứng sát cửa phòng tắm gọi anh: "Tiêu Việt?"

Anh nghe tiếng liền đi ra ban công, lấy quần lót của cô từ trong máy sấy, lại cầm một chiếc áo thun sạch của mình đi tới cửa phòng tắm gõ nhẹ hai lần.

Ân Dao hé cửa, Tiêu Việt liền trông thấy cánh tay mảnh khảnh của cô. Bởi vì vừa tắm nước nóng xong nên làn da trắng nõn có hơi ửng hồng. Anh nhìn thoáng qua, yết hầu giật giật.

Ân Dao không cảm được quần áo, cô thò đầu qua khe cửa nhìn anh: "Sao không đưa em?"

Trên mặt cô toàn là nước, đôi mắt long lanh còn hàng mi đen thì ướt át.

Tiêu Việt không đáp, anh nhẹ nhàng nắm ngón tay cô, rồi đưa quần áo. Ân Dao nhìn sang, anh đã quay người đi ra phòng khách.

Mặc xong quần áo, Ân Dao đứng trước gương sấy tóc, làn gió ấm nóng thổi lên mặt khiến cô nhớ tới một giờ trước, hơi thở nóng hổi của Tiêu Việt rơi trên cổ cô. Ân Dao ngược mặt lên, dấu vết trên cằm và cổ cô lộ rõ rành rành. Cô nhớ lúc anh cau mày thờ đốc trên người cô, lúc anh hôn tai và cổ cô, lúc anh khàn khàn gọi tên cô.

Khi đó, dáng vẻ anh đắm mê hơi thật sự làm cho cõi lòng người ta phải xốn xang.

Nói thật thì, anh rất giỏi.

Ân Dao không đoán chắc có phải đây là lần đầu của anh hay không bởi trước đây cô chỉ có một người đàn ông là Lương Tân Nam. Nhưng cô cảm giác, có vẻ như Tiêu Việt không có bao nhiêu kinh nghiệm.

Tóc khô hơn phân nửa, chỉ còn lại đuôi tóc nên Ân Dao lười sấy, cô ra khỏi phòng tắm.

Tiêu Việt ngồi trên sofa nghiêng đầu nhìn cô. Cô mặc trên người chiếc áo thun đen của anh, vừa rộng lại vừa dài, phủ qua mông, chỉ lộ đôi chân thon dài trắng trẻo.

Ân Dao đi tới, ngồi xuống sofa. Tiêu Việt cầm cái chần lên sau lưng, mở ra đắp lên đùi cô.

Trên bàn trà có nước anh mới rót, còn bốc hơi nóng.

Ân Dao bung lên chậm rãi uống một ngụm, nhận thấy Tiêu Việt đang nhìn mình nên cô quay sang, cười nhìn anh: "Sao lại nhìn lên em?"

"Ngày mà tính là nhìn lên à?" Ý tứ rất rõ ràng, anh nhìn một cách quang minh chính đại nhé.

Đôi mắt Ân Dao cong cong, nụ cười càng đậm: "Vậy anh đang nhìn gì? Em có gì đẹp để nhìn sao?"

Môi anh khẽ mím, cũng không trả lời, nhưng mà ánh mắt vẫn ở trên người cô.

Ân Dao trông thấy vẻ mặt anh nghiêm túc, lại nổi hứng trêu đùa, nhìn anh mấy giây rồi hỏi: "Có phải anh muốn làm thêm lần nữa không?"

Cứ ngỡ Tiêu Việt sẽ nín thinh, hoặc là quay mặt đi, nhưng không hề. Ngược lại anh nhướn mày hỏi cô một câu: "Em muốn không?"

Nhưng mà lỗi tại anh đã đồ rần. Ân Dao cười rộ lên, cô bỏ ly nước xuống rồi nhào vào trong ngực anh.

"Nghỉ một chút rồi làm tiếp." Cô thăm thì, vừa cười vừa nói, giọng điệu lại có vẻ ừ ừ: "Vậy uống công em đi tắm rồi."

Đuôi tóc ướt quết qua gáy anh, mang theo hương hoa hờn nhàn nhạt, Tiêu Việt ôm vai cô để cô dựa vào mình.

Khoảng cách cực kỳ gần, hai người nhìn nhau chăm chú, có thể nghe được tiếng thở của nhau. Tựa như đang so cao thấp, không ai tránh ánh mắt của đối phương. Lát sau, Ân Dao nhận thua trước, đơn giản là cô bị gương mặt của Tiêu Việt làm mê muội nên cạn kiệt ý chí. Cô giờ tay vuốt ve gò má anh: "Anh đẹp trai lắm luôn."

Vừa nói xong liền thấy được nụ cười trên mặt anh, không phải kiểu kiềm chế hay chừng mực, nói thế nào nhỉ... Hừm, rất rục rờ.

Ân Dao ngắm anh. Môi đỏ rậm trắng, càng nhìn càng thấy chỗ nào cũng vừa vặn, nhiều một phân hay thiếu một phân cũng sẽ không hợp thẩm mỹ của cô nữa.

Khoảnh khắc này Ân Dao nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Nếu như không quen Chu Thúc, liệu cô có thể gặp được Tiêu Việt hay không?

Nghe nói, trong xã hội học có định luật sáu người. Mỗi quan hệ giữa hai người xa lạ sẽ kéo theo khoảng sáu người nữa. Một người có thể thông qua sáu người đó để thiết lập liên hệ với bất kì người nào trên đời.

Nhưng Ân Dao nghĩ, nếu như cô không thông qua Chu Thúc, có thể sẽ phải cực kỳ lâu sau này mới gặp được Tiêu Việt. Khi đó, rất có thể anh đã là của người khác. Và lẽ dĩ nhiên cô không thể cướp đi. Tự dưng, trong lòng Ân Dao có chút đặc ý kỳ cục. Có may mắn có được anh rồi.

Sự gần gũi thân thể dường như thật sự có thể khiến cho mối quan hệ phát triển rõ rệt, bất kể là Ân Dao hay là Tiêu Việt thì tâm trạng trong đêm nay đều vô cùng tốt. Họ cùng nhau ngồi trên sofa, nói chút chuyện vu vơ hoặc là thân thể chạm vào nhau một cách bình thường thôi, nhưng cũng có vẻ khác biệt.

"Trước giờ anh luôn thế này sao, tính cách ỉ?" Ân Dao hỏi.

Tiêu Việt hỏi lại: "Tính cách anh thế nào?"

"Thì lạnh nhạt, hướng nội nè...Ồ..." Ân Dao cân nhắc cách dùng từ, cô nói: "Em có tìm hiểu tâm lý học một chút, cá tính của con người bao gồm các kiểu khí chất. Thường thì có bốn loại, kiểu sôi nổi, kiểu linh hoạt, kiểu điềm tĩnh và kiểu ưu tư. Em cảm thấy có thể anh thuộc kiểu điềm tĩnh, anh tình tảo, trầm lặng, khắc chế, nhưng cũng rất kiên nhẫn..."

Cô ngưng lại rồi phì cười: "Lần đầu gặp nhau, em cảm giác hình như anh không ưa em lắm, lạnh lùng quá chừng."

Tiêu Việt: "Lúc đó anh không quen em, không thân."

"Vậy bây giờ thì sao?" Ân Dao hóm hờ, gài bẫy anh: "Anh thích em không?"

"... Em biết mà." Giọng anh trầm trầm

"Em không biết." Ân Dao cứ muốn hỏi cho được đáp án: "Anh gât đầu hoặc là lắc đầu đi."

Nhưng Tiêu Việt chẳng chiều theo ý cô, anh không lựa chọn gât hay lắc đầu. Làm thành một lúc rồi anh nhìn thẳng vào mắt cô: "Nếu không thích em, tại sao lại muốn làm chuyện đó với em?"

Bởi vì câu trả lời này mà Ân Dao ngẩn ngơ, không biết nói gì, ngoại trừ vòng tay qua ôm lấy anh.

Không thể không nói, có đôi khi thói quen thật đáng sợ. Dựa vào ngực Tiêu Việt chừng mười lăm phút đồng hồ, Ân Dao đã muốn chìm đắm. Cô thích mùi vị thanh sạch trên người anh, cũng thích lồng ngực rắn chắc mà ấm áp của anh. Tiêu Việt định đi làm chút đồ ăn cho Ân Dao, nhưng cô lại chẳng nỡ buông tay.

Mãi đến lúc này Ân Dao mới nhận ra rằng cô có một chút cảm giác yêu đương như thuở trước. Thực tế, cuộc sống của cô mấy năm nay lạnh nhạt lại hờ hững, chưa từng nghĩ tới chuyện không muốn xa rời một người đàn ông nào. Nhưng dường như Tiêu Việt là một ngoại lệ.

Đêm đó, qua 12 giờ, Ân Dao được Tiêu Việt bế lên lầu.

Lần thứ hai của họ là ở trong phòng ngủ trên lầu.

Phòng không bật đèn, đêm hôm khuya khoát tối mù khiến người ta mặc sức buông thả, chẳng buồn tiết chế nữa.

Quả thật Ân Dao đã uống công tắm rửa, sau khi kết thúc cô gần như không muốn cử động nữa, cũng không còn hơi sức đi tắm lần hai. Cô bị Tiêu Việt ôm vào lòng, mới đầu còn lảm bảm nói: "Trên người em toàn là mồ hôi, bẩn muốn chết luôn...", chưa đầy hai phút sau đã ngủ thiếp đi.

Thật sự là quá mệt mỏi. Sáng ngày hôm sau, bọn họ ngủ thẳng đến khi mặt trời mọc.

Lúc Ân Dao thức dậy, trong đầu đặc quánh rối bời. Cô mở mắt nhưng vẫn nằm trằm chằm, thấy Tiêu Việt đang mặc quần áo.

"Hình như là điện thoại em reo". Anh mặc quần vào rồi quay đầu nhìn Ân Dao: "Em nằm đi, để anh lấy."

Đầu óc Ân Dao còn mơ màng, cô nghe thấy tiếng bước chân Tiêu Việt xuống lầu, tiếp đó là lên lầu.

Anh nhẹ nhàng lật chăn ra, đưa điện thoại tới: "Là Tiết Phùng Phùng."

Ân Dao lập tức giật mình mở mắt, cầm điện thoại. Nhìn thấy giao diện cuộc gọi, cô khựng lại rồi ấn nghe. Đầu kia giọng Tiết Phùng Phùng như nà súng liên thanh: "Cô đâu rồi? Tôi giờ rồi đó, xảy ra chuyện gì hả?!"

Chiều nay có một hạng mục ở Thiên Tân, hôm qua Tiết Phùng Phùng báo đưa cô đi, hẹn buổi sáng xuất phát sớm một chút, lái xe đi. Buổi trưa có thể kịp thời gian chỉnh trang một chút.

Ân Dao nhanh chóng tỉnh táo lại: "Chuyện là, tự dưng tôi đổi ý rồi, tôi định đi tàu cao tốc. Có thể tiết kiệm chút thời gian, cũng không cần đi sớm, hôm nay chị cũng được nghỉ ngơi. Một

công ba việc."

Tiết Phùng Phùng phì cười: "Chịu luôn, tôi cực khổ đưa cô đi cô còn không biết ơn. Được thôi, tôi cũng lười quản cô, cô tự hẹn thời gian với Đình Đình đi, kêu cô ấy ra nhà ga sớm, đừng tới trễ đó"

"Biết rồi." Ân Dao mặt không đổi sắc cúp điện thoại, lúc ngừng đầu thì trông thấy biểu cảm của Tiêu Việt: "Anh đang xem trò vui sao?"

Tiêu Việt hơi nhăn mày: "Hôm nay em có việc hả?"

"Ồ, nhưng mà em lại để lỡ thời gian, nếu Tiết Phùng Phùng biết em vì đàn ông nên nhờ việc, nói không chừng chị ấy sẽ khắc lên mặt em câu "vì mỹ nhân mà đánh mất giang sơn"."

Ân Dao dụi mắt, rồi nhìn anh: "Nếu anh mà làm mỹ nhân thì ở cổ đại đã được ban cho một khúc lụa trắng hay là một chung rượu độc rồi."

"..." Khóe miệng Tiêu Việt giật giật, có chút nghiêm túc bác bỏ: "Em mới là mỹ nhân í."

"Vậy anh là vua đàn?"

"..."

Ân Dao cười ôm cổ của anh: "Không giỡn nữa, em phải đi rồi."

Anh gật đầu, nói nhỏ: "Được"

Ân Dao xuống lầu rửa mặt, thay quần áo, động tác Ân Dao rất mau lẹ.

Thu xếp ổn thỏa, Tiêu Việt tiễn cô xuống lầu.

Lấy xe xong, Ân Dao hạ cửa sổ xe xuống: "Lạnh lắm, anh mau lên đi."

Tiêu Việt đến gần, lấy từ trong túi ra một vật đưa cho cô.

Ân Dao ngạc nhiên nhận lấy, cúi đầu nhìn: "Sao tặng em cái này?"

"Mấy lần rồi em không đeo."

"Ừ" Ân Dao nói: "Bởi vì cái kia hỏng, em đem sửa rồi, anh đoán được đúng không?"

Tiêu Việt gật đầu.

Ân Dao vẫy tay tạm biệt, Tiêu Việt khom lưng, anh cúi đầu.

Giữa bãi đậu xe dưới tầng hầm vắng vẻ, cứ thế, họ hôn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Em nói lại lần nữa đi!

Trên đường lái xe về, tâm trạng Ân Dao rất vui vẻ. Dọc đường, đi ngang qua tiệm thuốc, cô dừng xe ở ven đường. Chợt nhớ tới lời nói ban nãy của Tiêu Việt sau khi hôn xong, về mặt của anh ngay lúc đó khiến Ân Dao cảm thấy buồn cười.

"Là em tự nguyện mà, liên quan gì tới anh". Cô nói.

Tiêu Việt muốn để cô chờ trong xe một lát, nhưng Ân Dao từ chối.

"Đừng gấp, em sẽ xử lý, anh không cần lo chuyện này."

Ân Dao cảm thấy có lẽ anh thật sự không có bao nhiêu kinh nghiệm, thành ra mới nói mấy câu mà lỗ tai đỏ ửng cả lên. Ân Dao nghĩ lại cảm thấy rất thú vị. Vừa rời khỏi tiệm thuốc, cô lại tiếp tục chìm đắm vào trong cảm xúc này, dù phải đi công tác, cũng không cảm thấy phiền muộn. Chỉ muốn mau mau làm xong việc để về gặp anh.

Một khi người ta có điều gì đó để chờ mong, dẫu thời gian lặp đi lặp lại một cách nhàm chán cũng trở nên đáng yêu. Nhưng tiếc một nỗi là, dẫu phải mong muốn nào cũng có thể trở thành sự thật, luôn có sự biến đổi nào đó vượt ra ngoài kế hoạch ban đầu.

Lần chụp ở Thiên Tân này, tất cả đều là chụp ngoại cảnh, đòi hỏi điều kiện thời tiết và ánh sáng, nhưng hai thứ này dẫu phải muốn có là được. Buổi trưa trời còn trong, sau bốn giờ chiều đột nhiên thay đổi. Mọi người phải vội vàng kết thúc công việc những vẫn chưa chụp xong. Nếu như không phải chạy đến Thiên Tân thì có thể trực tiếp bãi bỏ, sắp xếp kéo dài thời hạn. Nhưng bây giờ đã chụp một nửa rồi lại bị mắc kẹt ở đây thật là phiền phức. Nếu như dời lại buổi khác, vậy thì còn phải đi tới đây một chuyến nữa, bên kia cũng sẽ không chịu kéo dài thời gian. Sau khi Ân Dao và bọn họ tích cực bàn bạc, cuối cùng cũng thống nhất, quyết định dời sang sáng hôm sau chụp bỏ sung.

Thế là ban đêm phải ở lại Thiên Tân.

Chạng vạng, lúc Ân Dao nhắn tin cho Tiêu Việt, anh không nói thêm gì, chỉ đáp "Được". Đến tối cô gọi điện cho anh mới nhận ra rằng có lẽ anh cũng có chút thất vọng.

"Bọn họ tìm em chụp mà không kiểm tra dự báo thời tiết trước sao?" Ngữ khí của anh có vẻ thờ ơ hỏi một câu như vậy, nhưng qua ống nghe giọng anh có vẻ còn trầm hơn khi đối mặt nói chuyện.

Ân Dao lơ mơ nghĩ được mùi hôn dỗi của ai kia, cô trả lời: "Đã tra rồi, nhưng dẫu thế không có thay đổi bất ngờ chứ. Các anh quay phim không phải cũng sẽ như vậy sao, có rất nhiều yếu tố không cách nào kiểm soát được. Lúc cần trời trong chưa chắc trời đã trong, khi cần trời mưa cũng chưa chắc sẽ có mưa".

"Bọn anh dùng mưa nhân tạo" Tiêu Việt nói: "Dùng súng bắn nước áp lực cao."

"..." Ân Dao nghe giọng anh nghiêm túc giải thích thì buồn cười, sao anh đáng yêu thế. Trong đầu cô gần như có thể hình dung ra vẻ mặt của anh hiện giờ, hẳn là trông rất đáng ghét. Nếu như ở trước mặt cô, chắc rằng anh mặt của anh rất bình lặng, sẽ có vẻ hơi thâm sâu.

Tiếng cười của Ân Dao truyền qua ống nghe đến tai Tiêu Việt, anh không nói gì chỉ yên lặng lắng nghe, cô cười làm cho anh cảm thấy dễ chịu.

Ân Dao đi dọc theo cửa sổ sát đất hai bước, ngồi xuống ghế xích đu, nhẹ nhàng hỏi anh: "Anh đang làm gì đó?"

"Không làm gì hết" Anh nói: "Anh vừa mới từ siêu thị về."

"Ừa, anh mua đồ ăn hả?" Lúc Ân Dao ngồi xe lửa, bọn họ trò chuyện trên WeChat. Đã hẹn buổi tối sẽ ăn cơm cùng nhau, cô nói muốn ăn món anh nấu. Anh đã đồng ý, hỏi cô ăn gì để anh mua sẵn.

"Chưa mua." Tiêu Việt nói: "Đợi ngày mai em về."

"Được, nhưng mà có lẽ em sẽ về khá muộn. Phải tới studio trước, sau đó về nhà..." Ân Dao chợt ngừng lại rồi bảo: "Hay là anh tới nhà em đi." Nói đến đây mới nhớ ra một chuyện: "Ngày mai anh có rảnh không?"

Tiêu Việt: "Rảnh."

"Vậy một giờ chiều được không?"

"Được"

Cứ thế quyết định.

Tất máy, Tiêu Việt nhận được tin nhắn của Ân Dao: Nếu em về muộn, anh tự vào nhà trước nha.

Cô đưa mật mã cửa nhà mình cho anh.

Sáng ngày hôm sau công việc kết thúc, Ân Dao không kịp nghỉ ngơi, về tới Bắc Kinh thì đi cùng Đinh Đinh tới studio. Tiết Phùng Phùng rủ Ân Dao đi nhà hàng ăn cơm nhưng cô từ chối.

"Tôi muốn về nhà." Cô nhanh tay thu dọn bàn làm việc.

Tiết Phùng Phùng nhìn cô một cách quái gở: "Cô gấp cái gì? Ăn cơm rồi về không được sao?"

"Mệt quá, tôi về ngủ." Ân Dao cũng không ngần ngại lên, cô nói.

Tiết Phùng Phùng luôn cảm thấy dạo này cô có hơi bất thường, nhưng lại không biết phải nói là bất thường chỗ nào. Cô ấy cười trừ: "Làm như trong nhà có giấu của quý gì không bằng."

"Đúng đó." Tâm trạng Ân Dao rất tốt, cô cười cười: "Tôi đi nha."

Tiết Phùng Phùng chưa kịp trả lời, cô đã mau mau đi ra ngoài, xuống lầu lấy xe. Tự nhiên cô có hơi nhớ nhà.

Dọc đường, Ân Dao ghé trung tâm thương mại nên trễ thêm một chút, cố gắng đi nhanh nhưng vẫn không thể nào về nhà đúng giờ, chậm hơn nửa tiếng so với thời gian dự tính.

Tiêu Việt đến rồi.

Ân Dao mở cửa vào nhà, thấy áo khoác của anh trên sofa. Trên bàn có trái cây hiển nhiên cũng là anh mang tới. Cô cởi áo khoác, đẩy vali nhỏ sang một bên, đặt hai chiếc túi giấy xuống, rồi khom lưng đổi giày.

Lúc này Tiêu Việt nghe thấy tiếng động nên đi ra cửa phòng bếp. Anh đang rửa rau, chưa kịp lau tay nên tay vẫn còn ướt sũng.

Ân Dao đứng dậy liền thấy anh, sắc mặt cô có vẻ mệt mỏi. Cô cười ra chiều áy náy: "Thật xin lỗi, em lại đến muộn rồi."

Tiêu Việt im lặng, anh rút khăn giấy trên bàn ăn để lau tay, rồi bước qua chỗ cô.

Ân Dao còn chưa kịp nhúc nhích, anh đã chủ động ôm cô. Tay anh nhẹ nhàng vòng qua eo cô: "Không sao, mới nửa tiếng thôi." Anh nói một cách thản nhiên.

Có ý gì chứ, khen cô tiến bộ sao?

Ân Dao hơi dờ khóc dờ cười, ôm lưng anh: "Em cố gắng chạy về rồi đó."

"Ừm". Tiêu Việt không buông tay, ôm một hồi, anh ngửi thấy mùi hương hạt xà vải thoang thoảng trên người cô. Anh không biết đây là hương gì bèn hỏi: "Em dùng nước hoa à?"

"Đầu có, hôm nay em không dùng nước hoa." Cô nói: "Chắc là mùi quần áo đó, anh không thích hả? Vậy sau này em không dùng nữa."

"Anh có nói không thích đâu." Trong giọng nói anh mang theo ý cười, xem ra tâm trạng rất tốt.

Nói xong, anh buông tay ra, cúi đầu hôn cô.

Ân Dao phát hiện hình như Tiêu Việt thay đổi chút xíu. Cô còn nhớ lần trước cũng là ở chỗ này, anh muốn hôn, còn đặc biệt báo trước trước nữa.

Hôm nay anh rất nhẫn nại, chậm rãi hôn xong, để cô nằm trong ngực anh ổn định hơi thở. Đôi mắt đen nhánh của anh nhìn cô: "Hình như em rất mệt"

Ân Dao ngạc nhiên vì anh có thể nhìn ra, gật đầu thừa nhận: "Đêm qua giường khách sạn không được thoải mái, muộn lắm em mới ngủ, nên không được ngon giấc."

"Em đi ngủ đi." Tiêu Việt nói: "Dậy rồi hẳn ăn cơm."

"Vậy anh nấu xong thì gọi em."

Anh đáp: "Được".

Ân Dao đi tới cửa phòng ngủ chợt nhớ tới một chuyện lại xoay người đi tới cửa phòng bếp nói với Tiêu Việt: "Anh có thể đổi giày rồi, em mới mua cho anh, để trong túi ngoài cửa chính".

"Ừ."

"Không biết có vừa chân anh không, nếu không vừa thì anh cũng mang tạm nha" Ân Dao cười cười xoay người đi về phòng ngủ.

Tiêu Việt cắt gọt đồ ăn xong thì ra ngoài thay giày.

Trước cửa có hai cái túi giấy màu trắng rất to, anh tìm được một đôi dép lê kẻ caro màu xám. Anh phát hiện ngoài trừ dép lê, cô còn mua rất nhiều đồ khác: khăn mặt, bàn chải đánh răng, đồ cạo râu, hai bộ áo thun và quần dài rộng rãi bằng bông, hai hộp đồ lót nam, một hộp tất với cả... hai hộp áo mưa.

Tiêu Việt hơi run lên. Nhìn số đo quần áo cô mua đều đúng số đo của anh.

Ân Dao ngủ hơn hai tiếng, sau đó bị Tiêu Việt đánh thức. Cô ngủ mê man, đầu óc hơi trì trệ, ngơ ngác ngác cảm thấy mình còn đang ở Thiên Tân. Đến khi nhìn thấy mặt Tiêu Việt mặt mới tỉnh táo trở lại.

Nhìn thời gian, cô bất ngờ: "Sao anh không gọi em sớm?"

"Em ngủ say lắm." Dáng vẻ rất mệt mỏi.

"Nhưng đồ ăn nguội rồi." Ân Dao chau mày.

"Anh hâm nóng rồi, bây giờ ra ăn."

Thế là cơm trưa lại biến thành cơm tối.

Tiêu Việt nấu ba món một canh, Ân Dao đói quá nên đánh chén không ít. Ăn xong mới chợt nhớ ra: "Hình như nhà em không có nồi nấu cơm?" Cô cúi đầu nhìn cái chén rồng mình dùng nãy giờ, lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Việt.

"Em tưởng chỗ em chỉ thiếu nồi sao?"

"..." Ân Dao cười ngượng ngùng: "Em biết không phải chỉ thiếu có cái này, anh cực khổ quá." Đồ trong nhà bếp cô khá sơ sài, chỉ đủ để rán bò bít tết hoặc là đun lỵ sữa.

Tiêu Việt nhướn mày nhìn cô, không nói gì, anh múc cho cô nửa chén canh.

Sau bữa cơm chiều, Ân Dao tự giác dọn dẹp nhà bếp cùng Tiêu Việt. Cô để ý thấy anh mua thêm mỗi thứ một vài món, đồ anh chọn chỉ có mấy màu, không lòe loẹt. Màu trắng, màu xám nhiều nhất, có cái nổi là màu xanh bạc hà.

Thảm mỹ không tồi.

Tối hôm đó, Tiêu Việt không đi. Ân Dao chuẩn bị mọi thứ cả rồi, đương nhiên là không có ý định để anh ra về. Đêm qua cô đã nghĩ, hai người bọn họ đều bận bịu công việc. Nhưng vấn đề là thời gian lại không cố định, thế nên cơ hội ở bên nhau lại càng ít. Ngày mai chụp cho Lăng Phàm xong, buổi tối cô phải bay sang Bangkok. Đợi cô trở về, có lẽ Tiêu Việt đã vào tổ quay phim, cho nên không thể lãng phí thời gian dù chỉ chút xíu.

Lúc Tiêu Việt tắm, Ân Dao ở trong phòng tối nghịch một hồi. Đến khi cô trở ra, Tiêu Việt đã tắm xong, anh đang lau tóc trong phòng ngủ, còn chưa mặc áo. Khung xương hoàn mỹ, vai rộng, eo thon, rãnh lưng hiện rõ. Ân Dao đứng ở cửa ngắm anh, trong tay cô cầm máy ảnh phim. Có lẽ là bản năng nghề nghiệp, gần như chẳng cần suy nghĩ, cô ấn chụp.

Tiêu Việt nghe thấy tiếng động liền quay người lại, anh thoáng sửng sốt nhìn máy ảnh trong tay cô.

Ân Dao cẩn thận quan sát ánh mắt của anh, ngó thấy sắc mặt anh không có biến đổi gì, cũng không tỏ vẻ bức mình vì bị xúc phạm. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, kiểu chụp lén này của cô cũng không thỏa đáng.

"Anh có dễ bụng không?" Ân Dao nói: "Nếu anh ngại, em sẽ hủy tấm phim này." Đây không phải máy ảnh kỹ thuật số, mỗi lần ấn cửa chớp chỉ có thể ghi lại được một tấm phim. Chẳng thể xóa bỏ mà không vương chút dấu vết nào. Đây là sự ghi chép trung thành nhất, cũng là điểm khiến Ân Dao thích bấm phim.

Tiêu Việt nhìn cô một lát, anh nói: "Tùy em, em muốn giữ thì cứ giữ đi."

Ân Dao bất ngờ: "Thật hả?"

"Ừ."

Ân Dao hớn hờ, chẳng nói chẳng rằng bước vào phòng đặt máy ảnh lên bàn rồi đi tới ôm anh. Như thể vui mừng lắm nên động tác của cô cũng mạnh bạo, đẩy Tiêu Việt ngã ra giường: "Sao hôm nay anh dễ tính vậy?"

Giường bị họ ép lõm xuống, Ân Dao ngẩng đầu từ trên người anh, cô đảo mắt hỏi: "Anh không sợ em lấy ảnh của anh làm gì sao?"

"Có thể làm gì?" Tiêu Việt hỏi lại.

"Ví dụ như... đăng lên mạng nè, này cũng được tính là khóa thân đó." Ân Dao cười rất đắc ý: "Vậy nên anh không được làm chuyện có lỗi với em đó, biết chưa?"

Tiêu Việt nhìn cô chăm chú, anh cười nhạt, ép cô dưới cơ thể mình: "Em nói lại lần nữa đi."

Ân Dao nào có sợ anh: "Em nói em đăng lên mạng mạng cho fans của anh ngắm, chắc chắn mấy cô nàng đó sẽ mừng lắm, anh..." Còn chưa kịp dứt lời thì đã bị anh chặn môi.

Mới đầu, Ân Dao còn rất hưởng thụ, nhưng cô mau chóng nhận ra anh lại đang thi nín thở với cô rồi.

Cô không nhịn được nữa bèn đẩy anh ra. Lúc Tiêu Việt lùi lại, đôi mắt cô đã mờ màng, mặt cô dán vào cổ anh thờ hồn hển, giọng hơi nghèn nghẹn: "Em sẽ không để người khác thấy, em tự cất giữ cả đời..."

≡ Ai ơi đỡ tui dậy đi, tui gục ngã trước cái sự ngọt ngào này rồi ㄏ—ㄏ Chúng nó cứ mùi mẫn như này thì tui biết sống sao

P/s: thím nào mê "ăn mặn" thì uống nước cầm hơi ngồi đợi chương sau nhe~

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Anh nhẹ một chút!

Ân Dao nói xong lời này ngoan ngoãn vui vào lòng Tiêu Việt, lồng ngực trần trụi của anh dán chặt cô. Dường như bởi vì cô nói "cà dờ!" nên anh thoáng ngơ ngẩn nhìn gương mặt cô. Mặt Ân Dao đỏ ửng như thể bị ngọn lửa nóng bỏng trong cơ thể hơ nóng. Đôi mắt long lanh nhìn anh: "Em nhận thua rồi, anh còn muốn bắt nạt em hả?" Giọng cô vừa mềm vừa thấp, khúc miệng cong lên tươi tắn.

Cô rất hiếm khi tỏ ra yếu đuối nhận thua thế này, Tiêu Việt chăm chú ngắm cô, ngón tay gạt tóc rơi trên mặt cô: "Anh có bắt nạt em đâu"

"Anh còn không chịu thừa nhận? Vừa nãy suýt chút nữa anh làm em chết ngộp". Ân Dao đẩy anh một cái, tay bị nắm lấy.

Tiêu Việt nhẹ nhàng véo ngón tay, bờ môi nhẹ nhàng chạm cằm cô. Một tay khác thò vào trong áo cô, cởi móc khóa áo con. Anh có chút nôn nóng nên một hồi sau vẫn chưa thể mở được.

Ân Dao cười, môi dán vào tai anh thì thầm an ủi: "Đừng căng thẳng"

Dường như anh không bằng lòng thừa nhận mình khản trương nên khi cô vừa nói dứt lời, anh liền cắn môi cô, nhưng tay kia vẫn không ngừng động tác. Mằn mọ một hồi, cuối cùng cũng gỡ được cái móc cài đáng ghét.

Ân Dao từ từ nhắm hai mắt, thân thể hoàn toàn thả lỏng phối hợp với anh, để anh mặc sức thăm dò. Cô cảm thấy, lúc đối diện với anh hình như mình can rở quá mức, nhưng mà chẳng thể ngừng lại.

Thân thể cả hai nhanh chóng đỏ mọ hôi, giữa không gian yên tĩnh vang lên tiếng hít thở dồn dập xen lẫn trong đó là giọng anh. Vào khoảnh khắc đầu óc chìm vào mụ mị, Ân Dao cảm giác động tác của Tiêu Việt bỗng nhiên dừng lại, cô mở to mắt. Trán anh đầm mồ hôi, khuôn mặt và đôi mắt đều đỏ lên. Anh bình tĩnh nhìn cô chốc lát rồi rời khỏi người cô, anh bước ra ngoài và nhanh chóng trở lại, tay cầm theo một món đồ, vừa đi vừa bóc ra.

Ân Dao dịu dàng nhìn qua, chờ anh tới, cô đưa tay giành thứ đó, khản tiếng mà nói: "Em giúp anh."

...

Đêm đó, cả hai đều mê muội lạc vào cuộc yêu.

Thật lâu sau khi kết thúc, Ân Dao vẫn cảm giác rất mệt mỏi, cô nằm im, vui mặt trong chăn. Tiêu Việt lau sạch cơ thể giúp cô, anh hỏi: "Mệt lắm sao?" Giọng hơi khàn.

Ân Dao gật gật đầu, thò đầu ra từ trong chăn nhìn anh, vẻ mặt phờ phạc nói: "Em mệt muốn chết rồi, anh thì sao?"

"... Vẫn ổn." Thanh âm hần cực thấp.

Ân Dao khẽ hừ một tiếng: "Anh giỏi ghê cơ!" Cô nhìn chằm chằm gương mặt anh nửa ngày, rồi nhoèn miệng cười, đưa tay mình cho anh, Tiêu Việt nắm lấy ngón tay nhỏ bé của cô, véo nhẹ: "Tay em nhỏ quá."

"Đúng rồi đó" Cô nhìn anh rồi nói một câu lạ lùng: "Vậy không đủ nắm tay anh rồi".

Ánh mắt của cô cho thấy ý câu này chắc chắn không phải trên mặt chữ.

Tiêu Việt và cô đối mặt mấy giây, nhiệt độ bàn tay lên cao, môi anh mím chặt, quay mặt đi.

Ân Dao cười vô tội: "Sao anh không nhìn em? Em không có ý khác mà."

Tiêu Việt chẳng để ý tới cô.

"Được rồi. Em sai rồi, thầy Tiêu." Ân Dao đánh phá cầu hòa.

Tiêu Việt nghiêng mặt qua nhìn cô, hơi nhướn mày, nói lạnh nhạt: "Không phải em mệt lắm sao? Nói linh tinh thì có gì tốt chứ."

Câu này anh nói có ý gì, đương nhiên Ân Dao nghe hiểu. Anh đang cảnh cáo cô.

Ân Dao mắc cười lấm, nhưng lúc này cô nhận được, chỉ gục gặc cái đầu: "Em hiểu rồi."

Tiêu Việt vẫn cầm tay cô.

Bỗng nhiên Ân Dao lại hào hứng hỏi: "Anh từng nắm tay cô gái khác thế này sao?"

Tiêu Việt im lặng một lúc mới đáp: "Lúc quay phim đã từng nắm".

Thấy Ân Dao im re, anh lại nói thêm: "Không nhiều đâu, chỉ có mấy lần thôi."

Ân Dao: "Chuyện này đâu có liên quan tới số lần".

Tiểu Việt liến cau mày, im lặng nhìn cô.

Ân Dao giờ tay nhéo khuôn mặt nghiêm túc của anh chàng, cô cười nói: "Em đùa chút thôi, anh nghiêm túc quá vậy?"

Thật ra cô véo rất nhẹ, Tiểu Việt không tránh, đợi cô véo xong mới nói: "Nhìn em không giống nói đùa."

Ân Dao đáp: "Đúng rồi, tất nhiên không hoàn toàn là nói đùa, anh và diễn viên nữ có tiếp xúc thân mật, đương nhiên em sẽ ghen. Cho nên sau này nếu có cảnh quay thế này, trước khi quay anh phải báo trước đó, được không? Để em chuẩn bị tâm lý cho tốt."

Câu này cô chỉ thuận miệng nói thôi chứ nào có ham muốn kiểm soát mạnh mẽ như vậy. Nhưng chẳng ngờ Tiểu Việt gật đầu rất trịnh trọng.

"Được" Anh nhìn thẳng vào mắt cô, như thể đang nói lời cam kết.

Ân Dao lại buồn cười, nhưng trong lòng nóng lên một chút. Dường như anh là một người rất đơn thuần, mặc dù đôi khi tỏ ra hơi kiêu ngạo, khó gần.

Cô không trêu anh nữa mà nghiêm túc hỏi: "Chứng nào anh phải vào tổ?"

"Thứ bảy tuần này."

"Vậy em không về kịp rồi." Ân Dao nói anh biết: "Tối mai em bay sang Thái Lan, sớm nhất cũng phải cuối tuần mới về được, xem ra lâu lắm không gặp được anh."

Tiểu Việt sững sốt một chút, dường như không ngờ đến. Dù sao vừa nãy hai người còn thân mật dây dưa, bỗng nhiên bây giờ phải đối diện với vấn đề xa cách.

Ân Dao thu trọn sự thay đổi dù nhỏ bé nhất trên gương mặt anh vào đáy mắt, cũng cảm thấy có chút mất mát như anh. Cô ôm anh, dịu dàng an ủi: "Chờ em về, nếu như rảnh em sẽ đến thăm đoàn phim của anh có được không?"

Tiểu Việt gật đầu, nói: "Tối mai em đi lúc mấy giờ? Anh tiễn em."

"Không cần tiễn, ngày mai làm xong việc, chấp tôi em đi ngay, đi cùng một thợ trang điểm, có xe trong studio đưa ra sân bay."

"Vậy là mai anh cũng không gặp được em?" Giọng anh có vẻ rầu rĩ.

Ân Dao đáp ừ, cố tỏ vẻ thoải mái trêu anh: "Bởi vậy đêm nay anh ráng trần trọng đi, nếu không thì chẳng còn cơ hội đâu. Chưa biết đêm mai em ôm anh chàng Thái Lan đẹp trai nào nữa."

Tiểu Việt không trả lời, làm thinh một lát, anh nghiêng người qua đề lên cơ thể cô.

"Anh nhẹ một chút." Giọng anh trầm trầm.

...

Sáng hôm sau có việc sớm nên lúc Ân Dao rời giường mới năm giờ rưỡi, Tiểu Việt còn đang ngủ. Nhưng chẳng hiểu tại sao, lúc Ân Dao dọn đồ xong định ra khỏi phòng thì tự dưng anh choàng tỉnh, giật mình ngồi dậy.

Ân Dao cảm đồ đi ra cửa chợt nghe thấy giọng nói khàn khàn sau lưng.

"Em phải đi sao?"

Cô quay đầu lại nhìn thấy anh chân trần đứng trong phòng ngủ, tóc tai rối bời, vì ngủ không đủ giấc nên cặp mắt hơi sưng.

Trong lòng Ân Dao khẽ xao động, cô nhìn anh mấy giây rồi mỉm cười: "Ừm, phải đi rồi, anh ngủ một giấc thật ngon rồi hẳn về nhà."

Hai người quen nhau đã lâu, thường xuyên trải qua xa cách và gặp lại, nhưng lạ lắm thay, cảm giác lần này chẳng giống bất kì lần nào trước đó.

Ân Dao không muốn bày ra cảnh tiễn biệt gì đó nên không đợi anh đáp cô đã phóng khoáng phất tay mở cửa rồi đi.

Ân Dao đến studio, ăn sáng rồi bắt đầu một ngày chụp hình. Đây là lần đầu cô chụp cho Lăng Phàm, dù sao cũng là diễn viên phái thực lực kinh nghiệm dày dặn nên không cần chỉ dẫn nhiều, anh ta cũng biểu hiện rất tốt, bởi vậy quá trình chụp tương đối thuận lợi.

Chỉ là chụp xong thì có xảy ra một chuyện nho nhỏ.

Lăng Phàm chủ động báo rằng muốn nói chuyện riêng với cô khiến một đồng nhân viên được dịp nhòm ngó. Ân Dao không tiện từ chối nên đi cùng anh ta quán cà phê trên lầu.

Không ngoài dự đoán của Ân Dao, quả nhiên anh ta nhắc đến Hoàng Uyển Thịnh.

Ân Dao nghe xong, đại khái đã hiểu ý anh ta: "Ý của anh là muốn tái hợp?"

Lăng Phàm thẳng thắn thừa nhận: "Đúng thế."

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, Ân Dao nói thật cho anh ta biết: "Nhưng tôi thấy Uyển Uyển hẳn là cũng không có ý này."

"Tôi biết, cô ấy vẫn còn bị những tin tức mà nhà báo viết linh tinh làm ảnh hưởng" Lăng Phàm nói: "Dạo gần đây tôi thật sự không liên lạc được với cô ấy nên mới muốn hỏi cô, tình hình cô ấy dạo này sao rồi?"

"Tôi cũng không rõ lắm, chắc là tạm thời nghỉ ngơi, lần trước nghe cô ấy nói, tháng này phải vào tổ quay phim mới." Ân Dao nói: "Anh bảo cô ấy bị mấy tin lá cải tác động, ý là những tin đó không phải sự thật sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Lăng Phàm cười bắt đầu dè dặt: "Cô không phải người trong giới nên không rõ cũng rất bình thường. Trong nghề của chúng tôi, chuyện gây scandal là mảnh khóe marketing rất phổ biến, cũng không phải là sự thật."

Ân Dao: "Cho nên, chuyện này anh hoàn toàn không thể tránh khỏi?"

"Đôi khi có rất nhiều chuyện khó mà tự quyết định được, những loại áp lực đó người bên ngoài không thể thấy rõ." Lăng Phàm thở dài: "Nếu cô có bạn trai làm nghề như chúng tôi thì sẽ hiểu."

Ân Dao sùng sốt một chút, bất giác nhớ tới Tiêu Việt.

Lăng Phàm không nói thêm gì nữa, chỉ xin nhờ cô chuyển lời cho Hoàng Uyển Thịnh, nếu có thể, hãy nghe điện thoại của anh ta.

Ân Dao đồng ý.

Chuyện này không mấy quan trọng đối với Ân Dao, nhưng cũng lưu lại một gợn sóng nhỏ, khiến cô suy nghĩ đến tình cảnh của nam diễn viên. Cô nghĩ, phải chăng Tiêu Việt cũng sẽ gặp rất nhiều chuyện phiền phức khó giải quyết? Và phải chăng áp lực của anh cũng rất lớn? Chỉ cần tưởng tượng một người như vậy cũng có lúc gặp phải rắc rối, Ân Dao cảm thấy có chút khó chịu.

Ân Dao đi Bangkok hai tuần liền, những ngày này tập trung làm việc nên cô không có thời gian chú ý thông tin mạng trong nước. Chỉ là thỉnh thoảng lướt rồi, như thường lệ dùng tài khoản cá nhân xem Weibo Tiêu Việt. Cô phát hiện fan hâm mộ của anh tăng rất nhiều, phản bình luận cũng sôi nổi hơn lúc trước. Đọc comment mới biết được thì ra bộ phim vừa phát sóng của anh có tiếng tăm rất tốt, dù anh chỉ là nam 3 nhưng rất nổi bật, bởi vậy thu hút khá nhiều sự chú ý. Tùy ý tìm kiếm tên Tiêu Việt, thấy có vài blogger phim truyền hình khen ngợi anh, còn có video fan hâm mộ của anh cắt ghép. Những video đó rất thú vị. Có một hôm bối vì vấn đề thời tiết, không có cách nào chụp ngoại cảnh. Ân Dao thừa dịp rảnh rỗi nằm vùi trong khách sạn xem đến trưa, chẳng buồn làm chuyện gì nữa.

Đến khi về nước đã là trung tuần tháng mười hai, Bắc Kinh lại có tuyết rơi.

Ân Dao rảnh một ngày tới tham gia tiệc sinh nhật của Tạ Văn Châu do Cận Thiệu tổ chức, địa điểm là ở tầng hai quán bar của hắn. Không biết Cận Thiệu dùng chiêu gì mà đêm đó Tạ Văn Châu tới thật.

Những người có mặt đều là bạn bè chơi chung từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Lương Tân Nam. Đầu óc Cận Thiệu cũng coi như mình mất, hắn không mời Lương Tân Nam, cho nên bầu không khí cũng không tệ lắm. Mọi người đều uống rượu. Trước mặt Tạ Văn Châu nên Ân Dao có chút kiêng dè, chỉ uống một ly cocktail nhỏ xíu.

Mấy gã đàn ông tán gẫu vu vơ, Ân Dao chen miệng không lọt. Lúc nhỏ cũng vậy, chỉ có cô và Bạch Nghênh Nghênh là con gái. Từ bé, cô và Bạch Nghênh Nghênh đã không hợp, về sau chẳng chơi chung nữa. Bởi vậy thường là một đám con trai chơi cùng một đứa con gái. Bọn họ chê cô phá đám, không dễ chơi, nên chỉ có Lương Tân Nam thích ở cạnh cô.

Ân Dao ngồi một mình trên sofa, giữa tiếng ồn ào của bọn đàn ông cô nhận tin cho Tiêu Việt: Hôm nay tuyết lại rơi.

Đính kèm một tấm ảnh tuyết rơi mà cô chụp vào buổi sáng lúc ra đường

Anh trả lời: Có lạnh không? Mặc bao nhiêu áo?

Chưa được mấy giây, lại có tin nhắn gửi đến: Muốn gọi điện thoại không?

Ân Dao chậm rãi gõ chữ, định nói với anh bên này rất ồn, chợt nghe thấy chỗ gần cửa sổ có hai người trò chuyện. Nghe không rõ lắm, chỉ lọt vào tai cô được một câu.

"Lương Tân Nam có thể phai ly hôn..."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Em nhớ anh không?

Sau đó hai người kia nọ lại nói thêm vài câu, gì mà "cô nàng họ Bạch ngang ngược vô lý" vân vân. Ân Dao cũng không cố nghe, cô xóa tin nhắn mới soạn một nửa, đứng dậy vào toilet, gọi điện thoại cho Tiêu Việt.

Nghe thông báo đường dây đang bận, cô nhìn màn hình án "Tất", vài giây sau có điện thoại tới, quả nhiên là Tiêu Việt gọi.

Ân Dao đứng trong góc nghe máy, sau khi kết nối không nghe tiếng anh mà chỉ có âm thanh nhốn nháo thường nghe được trên đường phố. Chốc lát sau cô nghe anh gọi tên mình.

Ân Dao đưa tay đóng cửa sổ đang mở một nửa bên cạnh lại, ngăn chặn gió lạnh bên ngoài.

"Tiêu Việt?"

"Anh đây, nghe rõ không?" Anh nói chuyện có giọng mũi rất nhẹ.

"Nghe được rồi." Ân Dao hỏi: "Anh sao rồi? Giọng kỳ vậy? Đừng nói lại bị cảm nha"

"Không phải bị cảm, giờ anh về khách sạn. Đang ở trên đường, ngoài trời lạnh quá" Ý là bị rét.

Ân Dao: "Muộn vậy hả?"

"Hôm nay không tính là muộn." Anh hỏi: "Em về nhà rồi à?"

"Không có " Ân Dao đáp: "Em ở quán bar."

Trong điện thoại yên tĩnh một lát, rồi cô nghe thấy giọng anh trầm hẳn: "Em uống say sao?"

"Đâu có." Ân Dao cười: "Anh làm sao đó? Có phải trong lòng anh, em mê uống rượu lắm đúng không? Nói như em là con ma men vậy."

Nhưng nói câu này xong, anh còn chưa trả lời, Ân Dao đã tự chốt dạ trước, chẳng trách anh nghĩ như thế. Lần đầu cô ngủ lại chỗ Chu Thúc cũng là vì say rượu, sau đó cô uống rượu ở Ngân Thái còn bắt anh tới đón. Sau nữa, cô uống nhiều quá nên quấy rối anh. Lại thêm lần ăn cơm ở gần sân vận động gặp anh, cô cũng uống rượu. Nhiều "tiền án" như vậy, Tiêu Việt

chỉ cần một câu thôi là dễ dàng chặn mất đường lui của cô.

Ân Dao chuẩn bị sẵn sàng bị anh hỏi lại cho cứng miệng, nhưng hôm nay anh không như thế. Trong ống nghe có tiếng còi ô tô, rồi mới truyền đến giọng của Tiêu Việt: "Anh lo cho em."

Ngừng một chút anh nói tiếp: "Anh không có ở Bắc Kinh, em uống say, anh không có cách nào đón em được."

Ân Dao xao xuyến, không ngờ anh sẽ nói như vậy.

Bởi vì sự quan tâm thẳng thắn của anh mà lòng Ân Dao trở nên mềm mại, cô thật thà báo cáo với anh: "Hôm nay em chỉ uống một ly rượu."

"Thật à?"

"Ừm" Ân Dao nói: "Vội lại là ở quán bar của bạn, không lừa anh đâu."

Nói xong, cô nghe được Tiêu Việt ừ. Yên lặng một lúc, đột nhiên anh hỏi: "Em nhớ anh không?"

Chuyển sang đề tài này... thật là bất ngờ.

Ân Dao hỏi lại: "Anh nói xem?"

Nhưng cô không cho anh cơ hội lên tiếng.

"Biết rõ còn cố hỏi." Cô cười nhẹ: "Em còn chưa hỏi anh đâu."

Tiêu Việt: "Em có thể hỏi mà."

"Em không hỏi."

"..."

Đầu kia im re, Ân Dao lại cảm thấy đặc ý, vui vẻ dựa vào vách tường nhìn chậu cây trên bồn rửa tay bằng gỗ. Cô hưởng thụ khoảnh khắc trầm mặc này, lặng yên đến mức có thể nghe được tiếng thở của người kia, có ảo giác như anh đang ở ngay bên mình.

Lát sau, nghe động tĩnh bên kia cô hỏi: "Anh đến rồi hả?"

"Anh phải vào thang máy."

"À, vậy thôi, không tán gẫu nữa, em cũng phải về." Cô nói: "Anh nghỉ ngơi sớm một chút, về rồi thì đi ngủ ngay biết chưa?"

Anh nhỏ giọng, đáp: "Biết rồi."

"Vậy tạm biệt nha." Cô chuẩn bị tắt điện thoại.

Tiêu Việt lại gọi cô: "Ân Dao."

"Hử, sao vậy?"

Tiêu Việt đứng bên ngoài thang máy, mắt nhìn số tầng đang nhảy. Anh muốn hỏi Ân Dao "Khi nào thì em rảnh?", cô từng nói có rảnh sẽ đến thăm đoàn phim của anh.

Nhưng đứng vài giây, cuối cùng anh chỉ dặn dò: "Em chú ý an toàn."

"Được"

Lúc Ân Dao trở lại, đám người Cận Thiệu vẫn còn cao hứng, "chủ xị" Tạ Văn Châu cũng chịu đủ loại ồn ào, kêu lái xe đến chờ bên ngoài. Tất nhiên anh ta muốn đưa Ân Dao đi cùng. Hai anh em họ cùng nhau xuống lầu, tầng một quán bar vẫn cực kỳ lạnh lẽo. Bất ngờ Ân Dao trông thấy Hoàng Uyển Thịnh ở đó, một mình cô ấy ngồi ngồi bên cạnh cửa sổ, hình như là uống nhiều quá, trạng thái hình như không ổn. Ân Dao gấp rồi thì tất nhiên không thể để cô ấy ở đây một mình.

Thế là năm phút sau, Tạ Văn Châu bị nôn đầy mình.

Mặt anh ta xanh mét, còi áo măng tô ném vào cốp sau, người lái xe giúp Ân Dao dìu Hoàng Uyển Thịnh vào ghế sau, dè dặt hỏi: "Tạ tổng, anh ngồi phía sau hay là...?"

Chưa kịp hỏi xong thì Tạ Văn Châu đã tự mở cửa ngồi vào ghế phó lái.

Tài xế cũng mau chóng lên xe.

Ân Dao chăm cho Hoàng Uyển Thịnh xong mới quan sát người đằng trước. Cô biết anh ta thích sạch sẽ, nhất định là đã tức điên lên. Lớn vậy rồi nhưng anh ta chưa từng gặp tình huống thế này, có ai dám nôn vào người anh ta chứ.

Thật ra Ân Dao cảm thấy rất có lỗi, nhưng không biết vì sao mà nhớ lại về mặt anh ta cô lại cảm thấy rất buồn cười, thậm chí: Vẫn là Uyển Uyển giỏi nhất.

Nhưng vẫn nên xin lỗi.

"Thật xin lỗi." Ân Dao nói.

Tạ Văn Châu nghiêng nửa mặt qua, nhìn về phía sau. Sắc mặt tối sầm: "Bạn gì của cô đây?"

"Hoàng Uyển Thịnh, nữ minh tinh đó, anh không biết sao?"

Tạ Văn Châu lạnh lùng nói: "Khắp nơi đều có nữ minh tinh, chẳng lẽ anh biết hết từng người?"

"Dạ dạ dạ, biết anh bận bận mà." Ân Dao im lặng một hồi, thật lòng nói một câu: "Cảm ơn anh"

Tạ Văn Châu lườm cô rồi đầu quay lại, không nói gì thêm nữa.

Mặc dù Tạ Văn Châu rất tức giận, nhưng đến nơi vẫn giúp Ân Dao đưa người lên.

Lúc Ân Dao đi mở cửa, một mình anh vịn Hoàng Uyển Thịnh. Cũng không biết Hoàng Uyển Thịnh có phải không tỉnh táo nên nhận lầm người hay không. Mà khi Ân Dao mở đèn xong quay đầu nhìn lại thì thấy cô ấy dựa vào người Tạ Văn Châu rất thân mật, còn muốn ôm anh ta nhưng lại bị đẩy ra.

Ân Dao nhìn ông anh mình mặt lạnh như tảng băng, cô mau mau kéo người ra, đi vào trong phòng rồi thu dọn sofa.

"Anh có muốn ngồi một lát không?" Cô xoay người hỏi Tạ Văn Châu, mặt mũi anh ta bí xị, trầm giọng bảo: "Đừng có người nào cũng chơi chung, nhiễm toàn thói xấu."

Ân Dao nín thinh.

"Em biết rồi." Cô nói: "Nhưng Uyển Uyển thật sự là người tốt, cô ấy không giống em. Cô ấy luôn biết tự kiềm chế mình rất ít uống rượu, chỉ có điều dạo này không được vui."

"Không vui thì có thể say rượu à?" Tạ Văn Châu chau mày.

"Có nghiêm trọng vậy đâu." Ân Dao cười bất đắc dĩ: "Anh cho rằng tất cả mọi người đều lý trí giống anh sao? Được rồi, em không giữ anh nữa, anh về nghỉ ngơi đi."

Tạ Văn Châu không nói gì nữa, gật đầu rồi đi.

Sáng hôm sau, Hoàng Uyển Thịnh mờ mịt thức dậy trong nhà Ân Dao. Ân Dao dùng hai phút để giải thích mọi chuyện đã xảy ra cho cô ấy biết, cô cười nói: "Cậu giỏi lắm!"

Hoàng Uyển Thịnh vừa kinh ngạc vừa hối hận: "Anh cậu giận lắm hả?" Cô ấy luôn luôn không thích gây phiền phức cho người ta, nào ngờ hiếm khi buông thả một lần lại phạm sai lầm.

Ân Dao hiểu rõ tâm tư của cô ấy, bèn an ủi: "Có gì nghiêm trọng đâu, quần áo của anh ấy nhiều lắm, chỉ là là một cái áo khoác thôi mà đâu phải đồ gì hiếm lạ."

Nói xong, nhớ tới một chuyện cô hỏi: "Không phải cậu quay phim ở Hoàn Kiếm sao? Sao lại ở Bắc Kinh?"

Hoàng Uyển Thịnh gãi đầu: "Chỉ là xin phép nghỉ hai ngày, có một hoạt động quảng cáo."

"À" Ân Dao không hỏi tại sao cô ấy đi uống rượu: "Vậy hôm nay đi?"

"Ừ, buổi chiều về Hoàn Kiếm."

"Cậu còn phải quay bao lâu? Trời lạnh quá."

"Cũng sớm, theo kế hoạch thì tháng một đóng máy."

Ân Dao biết hiện giờ cô ấy đang quay một bộ phim cổ trang, cô cố tình chú ý là bởi vì Tiêu Việt cũng ở trong đoàn phim này. Diễn viên trong giới rất nhiều, quanh quẩn co co, kiểu gì cũng sẽ gặp nhau một lần trong bộ phim nào đó.

Ân Dao nhớ tới Tiêu Việt thì tâm trạng rất tốt, vui vẻ nói với Hoàng Uyển Thịnh: "Vậy đến Giáng Sinh mình đến thăm đoàn phim của cậu."

Cuối tháng mười hai nhiệt độ không khí liên tục hạ xuống, Bắc Kinh gió thổi cả ngày, lạnh thấu xương.

Sáng ngày hai mươi bốn Ân Dao kết thúc công việc, không có chuyến bay thích hợp đến sân bay Nghĩa Ô, nên cô mua vé máy bay đến Hàng Châu rồi chuyển sang đi xe tới Hoàn Kiếm. Hoàng Uyển Thịnh ở khách sạn trên đường Vạn Thịnh, trợ lý của cô ấy ở lại khách sạn chờ.

Ân Dao vào phòng cất hành lý, ăn uống xong liền đi cùng cô bé trợ lý tới trường quay.

Lúc này là hơn ba giờ chiều.

Mùa đông ở Hoàn Kiếm cũng không ấm hơn Bắc Kinh. Dọc đường khắp nơi đều là diễn viên mặc áo phao cực dày. Loại áo này Hoàn Kiếm sản xuất riêng nên vừa dài vừa dày, nếu quay phim vào mùa đông thì hầu như mỗi người một chiếc, lúc trước từng hot trên mạng. Ảnh hậu trường của đoàn làm phim bị fans nhìn thấy, nên thậm chí có người chuyên môn đi làm riêng loại áo giống như thế.

Ân Dao ngồi trong xe, trợ lý nói với cô: "Sắp đến rồi ạ."

Nơi quay là một bối cảnh dân dựng, Ân Dao không biết lên phim sẽ thế nào chứ hiện trường nhìn có hơi cẩu thả, sơ sài.

Mặc dù Hoàng Uyển Thịnh là nữ chính, nhưng hôm nay phần diễn không nhiều. Lúc Ân Dao tới, cô ấy ở trong góc ngồi kế bên máy sưởi làm ấm tay. Trang điểm rất tỉ mỉ, bên trong mặc đồ diễn, bên ngoài mặc áo lông dày như cái chăn.

Nhân viên trường quay cực kỳ đông, có phần hỗn loạn. Ân Dao cũng không chắc có thể gặp Tiêu Việt được không, nghe nói đoàn phim bọn họ phân hai tổ. Lần này anh là nam số 2, phần diễn rất nặng, có lẽ phải thường xuyên đối tổ quay.

Ân Dao ngồi bên cạnh Hoàng Uyển Thịnh, có diễn viên quen biết nhận ra cô nên tới chào hỏi.

Trò chuyện cả ngày, cô bé trợ lý đến thông báo cho Hoàng Uyển Thịnh, cảnh tiếp theo là tới cô ấy.

Hoàng Uyển Thịnh vỗ tay Ân Dao: "Cậu ở đây đợi đi, đừng có đi lung tung coi chừng chết công đó." Trường quay không có thiết bị sưởi ấm chuyên dụng, chỉ có lò sưởi mini tự chuẩn bị, nên hiệu quả chỉ tương đối.

Ân Dao ngồi mười phút, cảm giác cơ thể ấm áp một ít, cô đứng dậy đi cùng người trợ lý đến chỗ quay nhìn Hoàng Uyển Thịnh.

Hoàng Uyển Thịnh đang đối thoại với một người đàn ông trang điểm rất đậm, bất kể là lời thoại hay diễn xuất của cô ấy đều không có gì bất bẻ được, quay một lần là xong.

Sau đó chuẩn bị cảnh tiếp theo.

Đạo diễn là bạn cũ mà Hoàng Uyển Thịnh vẫn luôn hợp tác, có quen biết Ân Dao cho nên cô phải qua chào hỏi một tiếng, nhưng cũng không dám trì hoãn công việc của người ta nên tự giác lui về.

Hoàng Uyển Thịnh đi tới nhìn cô, cười nói: "Cậu biết rõ đến đoàn mình sẽ gặp nhiều người phải sang chào hỏi, nhưng vẫn chạy tới, yêu mình lắm đúng không?"

Ân Dao trả lời: "Mình có người yêu khác rồi."

Hoàng Uyển Thịnh không tưởng thật, vẫn cười hỏi: "Cậu thích xem mấy cái này hả? Không thấy bọn mình quay phim vừa buồn vừa nhạt nhẽo sao?"

"Không có, mình thấy thú vị."

Mắt Ân Dao vẫn dõi sang bên kia, diễn viên đóng cảnh tiếp theo đã đến. Hoàng Uyển Thịnh lại nói gì đó nhưng Ân Dao không nghe rõ. Cô trông thấy bên phải có một người vừa mới đi qua nhưng chưa kịp nhìn kỹ, chỉ có bóng lưng.

Anh mặc một bộ trang phục đen huyền, buộc tóc và thắt lưng gấm cùng màu, nom vừa cao ráo vừa rắn rỏi.

Ân Dao lẳng lặng ngắm nhìn, mãi đến khi người nọ quay người. Nhìn thấy mặt anh, cô cười tươi tắn.

Hay cho một tướng quân nhỏ hại nước hại dân!

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Em đang ghen phải không?

Sắp bắt đầu quay, thợ trang điểm thừa dịp dặm sơ sơ lớp trang điểm cho diễn viên

Da Tiêu Việt đẹp sẵn nên không cần tô son trát phấn cả nửa ngày, chỉ cần hơi chú ý tạo khối một chút để khi lên hình được góc cạnh hơn, cho nên thợ trang điểm tùy tiện bôi hai lần là xong rồi. Anh đi đến bên cạnh, có một nam diễn viên khác nói chuyện với anh. Anh hơi cúi đầu, giống như đang suy tư một lúc sau đó về mặt nghiêm túc nói mấy câu hình như đang trả lời đối phương.

Ân Dao vẫn luôn nhìn anh.

Một hai phút sau, rốt cuộc anh ngẩng đầu, ánh mắt tùy ý nhìn về phía trước.

Chẳng hiểu sao nhịp tim Ân Dao nhanh hơn một chút, sau đó phát hiện ánh mắt Tiêu Việt thẳng tắp rơi trên người cô. Cách nhau một khoảng không mấy xa xôi, ở giữa có mấy móc và công nhân viên liên tục đi lại. Cô cảm thấy dường như Tiêu Việt ngẩn ngơ.

Mấy giây sau, người đàn ông bên cạnh vỗ vai anh, lại trò chuyện cùng anh tiếp. Có vẻ như Tiêu Việt đột nhiên hoàn hồn, nghiêng mặt sang nghe người kia nói xong nhưng anh chưa trả lời, đôi mắt lại nhìn qua về phía cô.

Ân Dao không biết giờ phút này trong lòng anh đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy hình như anh đang kiểm chế chính mình.

Rất kích động sao? Có phải muốn tới ôm cô không?

Ân Dao tự luyến nghĩ đến chuyện này, không nhịn được cười với anh.

Xung quanh quá nhiều người, mà anh phải làm việc ngay lập tức, tình huống khách quan không cho phép cô thể hiện nhiều hơn với anh. Cũng vào lúc Ân Dao nghĩ như vậy thì bắt đầu quay.

Lần quay này vẫn dùng bối cảnh từ đường. Cả phòng nghiêm túc hẳn, nhân viên công tác đồng loạt vào vị trí, diễn viên vậy xem đều giữ yên lặng. Đồng cùng Tiêu Việt là nam diễn viên diễn cảnh trước đó, trong phim hẳn là anh cả của Tiêu Việt. Đây là cảnh huynh đệ tranh chấp, cả hai diễn viên có không ít lời thoại, cũng đòi hỏi rất cao về cảm xúc. Tiêu Việt vừa vào sân liền quý xuống nghe vị đại ca kia quở trách.

Từ chỗ Ân Dao có thể trông thấy toàn bộ cảnh từ bên hông. Cô nhìn thấy anh cúi đầu mím môi nhưng lưng uốn thẳng tắp. Dựa vào lời thoại, Ân Dao nghe hiểu đại khái tình tiết. Tướng quân nhỏ nhà họ Triệu, vì thiếu niên khí phách đã đánh công tử nhà Hầu gia ở giáo trường.

Một đoạn răn dạy thật dài kết thúc, Tiêu Việt đột nhiên đứng dậy phản bác huynh trưởng. Đoạn này anh phải biểu hiện ra tâm tình vừa tức giận vừa oan ức, vậy nên nên lúc anh ngẩng đầu mắt đã đỏ ửng. Anh nhớ thoại rất kỹ, tức giận cãi lại, cuối cùng lau mắt rồi quý xuống lần nữa.

Từ trước tới nay Ân Dao chưa từng bắt gặp đáng về anh thế này, xem hết cảnh này có hơi không bình tĩnh nổi, vẫn đắm chìm trong cảm xúc ban nãy của anh.

Đáng tiếc, rõ ràng Tiêu Việt biểu hiện rất tốt, nhưng bởi vì cảm xúc của ông anh kia đặt không đúng chỗ nên phải quay lại. Đạo diễn gọi nam diễn viên kia lên giảng giải cảnh quay.

Giữa lúc này, thợ trang điểm đưa khăn giấy cho Tiêu Việt, rồi kiểm tra lớp trang điểm của anh lần nữa. Ân Dao chú ý thấy, hình như anh lại đang nhìn cô. Bỗng nhiên nhận ra, cô đợi ở đây có phải sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh không?

Nghĩ như vậy một hồi, vào lúc họ bắt đầu quay, Ân Dao không nhìn tiếp, cô đi cùng Hoàng Uyển Thịnh ra ngoài, vào một góc phòng sưởi ấm.

Mùa đông trời tối rất nhanh, lúc này còn chưa đến năm giờ mà sắc trời bên ngoài đã tối đen.

Hôm nay phần diễn của Hoàng Uyển Thịnh còn lại một cảnh, trước giờ com tới là có thể quay xong. Cô ấy nói với Ân Dao: "Cậu tới đây đúng lúc ghê, hôm nay mình không phải quay đêm, đợi lát nữa hoàn thành là có thể đi. Mình dẫn cậu đi ăn đồ ngon, đêm nay Giáng sinh, chắc trên phố nào nhiệt lắm."

"Chỗ này của các cậu cũng đón Giáng sinh sao?"

"Có chứ" Hoàng Uyển Thịnh nói: "Đoàn phim còn phát táo nữa đó."

Ân Dao cảm thán: "Cuộc sống trong đoàn làm phim của các cậu cũng muôn màu muôn vẻ thật."

"Mua vui trong khổ thôi" Hoàng Uyển Thịnh cười hỏi: "Cậu muốn đi đâu chơi không? Nhân lúc mình rảnh, có thể đi cùng cậu"

Ân Dao không nói gì, Hoàng Uyển Thịnh cho là cô đang suy nghĩ, liền đề nghị: " Muốn đi hang Mộng Hoan không? Bình thường du khách đến Hoành Điểm, hình như toàn thích đến đó".

Ân Dao lắc đầu: "Không muốn đi."

"Vậy cậu muốn chơi gì? Đợi ở khách sạn cùng mình sao?"

"Uyển Uyển" Ân Dao thẳng thắn nói cô ấy: "Ngoại trừ tới thăm cậu, mình còn muốn thăm một người khác nữa."

Hoàng Uyển Thịnh ngạc nhiên.

"Ai vậy?"

"Người bạn này quay phim."

Hoàng Uyển Thịnh run lên một cái chớp mắt, tròn mắt nhìn, hạ giọng hỏi: "Là Tiêu Việt?"

Ân Dao cười gật đầu.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn về mặt Ân Dao, nhớ lần trước cô nói gặp được một người, lập tức hiểu ra. Mặc dù rất kinh ngạc, nhưng dù sao Hoàng Uyển Thịnh thấy nhiều chuyện thị phi trong giới, nên chẳng kích động đến mức chụp bấp dùi người ta. Cô ấy nhanh chóng bình tĩnh trở lại: "Quen nhau lúc nào?"

"Tháng sáu." Ân Dao nói: "Cậu đoán được là anh ấy nhanh như vậy, có phải cũng đồng ý lời nhận xét của mình không?"

"Là câu “cực kỳ đẹp” sao?" Hoàng Uyển Thịnh cười một tiếng: "Nếu mình không tán đồng, đừng nói là cậu sẽ tuyệt giao với mình đó?"

Im lặng một chút, cô ấy thật thà nói: "Ảnh mặt của cậu khá lấm, cậu ấy cực kỳ có tiềm lực. Rất rõ ràng, con đường tương lai rộng mở. Hiện giờ nhân vật mà cậu ấy đang giữ rất hay, lại sâu sắc nữa. Đợi phim phát sóng chắc chắn sẽ lên một bậc thang."

Ân Dao: "Cậu nói vậy giống người đại diện quá."

Hoàng Uyển Thịnh: "Mình đang đánh giá khách quan thôi. Chuyện khác mình cũng không hiểu rõ, mặc dù trong phim mình là chị cậu ấy, nhưng ngoài phim không tiếp xúc nhiều. Có vẻ cậu ấy kiệm lời lắm, đến giờ còn khách sáo gọi mình là "cô Hoàng" đó"

Ân Dao nói: "Anh ấy có hơi chậm nhiệt."

"Thật sao?" Hoàng Uyển Thịnh cười nhạo: "Nhưng mà... từ tháng sáu đến giờ, hình như cũng mới nửa năm mà."

"..."

Ân Dao cúi đầu cười, không nói tiếp.

Hoàng Uyển Thịnh thấy biểu tình trong mắt cô, trong lòng cô ấy hơi kinh ngạc: "Cậu muốn chờ cậu ấy quay xong hả? Hình như nay cậu ấy quay đêm, đoán chừng đợi lát nữa ăn com tới xong phải chuyển sang quay ngoại cảnh đó. Cậu về với mình hay là thế nào?"

"Về với cậu đi, mình không muốn làm phiền đến anh ấy" Thầm nghĩ đợi anh quay xong rồi nói tiếp.

"Vậy được."

Lát sau, trợ lý lại tới gọi, Hoàng Uyển Thịnh đi quay cảnh cuối cùng hôm nay. Cô ấy kêu trợ lý đưa Ân Dao ra xe bảo mẫu trước.

Đợi cô ấy quay xong, xe chạy về đường Vạn Thịnh.

Tới khách sạn, đang chuẩn bị đi ăn com thì Tiêu Việt gọi đến. Ân Dao đoán hẳn là đến bọn giờ bọn họ phát com rồi.

Vừa nói mấy liền nghe Tiêu Việt hỏi: "Em ở đâu?" Ngữ khí có chút sốt ruột.

"Em về khách sạn." Ân Dao nói: "Nghe nói anh còn phải quay đêm, buổi tối làm xong rồi thì báo em biết nha."

Tiêu Việt không trả lời, anh đứng cạnh đoạn tường lát đá xanh, nghe mười mấy mét bên ngoài có người phát com đang gào to. Anh hỏi: "Sao em lại tới đây?"

"Không phải đã nói phải tới thăm anh sao?" Trong giọng nói của cô mang theo ý cười: "Em nói chuyện biết giữ lời lắm đó. Anh đi ăn com đi, đừng để người ta cướp sạch. Em cúp đây."

Không nghe anh đáp, cô lại thúc giục một câu: "Mau ăn com đi." Nói xong liền tắt máy.

Đêm nay mười một giờ Tiêu Việt quay xong, vừa kết thúc liền gọi cho Ân Dao, nhưng cô không trả lời anh.

Tài xế đoàn phim đưa mọi người về khách sạn.

Vào thang máy, Tiêu Việt lại gửi một tin, hỏi Ân Dao ngủ chưa.

Đợi ba phút thì nhận được tin trả lời: "Em ở trên đường, bên trái khách sạn anh. Anh xuống đi"

Tiêu Việt vừa mở cửa phòng, nhìn thấy tin nhắn lập tức cầm thẻ căn cước đi ra ngoài. Thang máy ở tầng 1 chưa lên, anh đi thang bộ xuống.

Ân Dao đứng ở góc đường, trên đường thỉnh thoảng có đoàn diễn viên đi ngang qua.

Cô đứng dưới đèn đường, bên cạnh có một sạp báo đã đóng cửa. Đợi một hồi mới nhìn thấy xa xa đằng kia có một bóng dáng quen thuộc. Anh chân dài bước vội, mặc áo khoác phao dáng dài, nhưng bởi vì anh cao nên cũng không lộ vẻ công kênh. Anh đi tới gần, Ân Dao dắt anh ra sau sạp báo tránh gió lạnh.

"Uyển Uyển nói, khách sạn bọn anh ở luôn có phóng viên canh me chụp hình." Ân Dao không hiểu về ngành giải trí, không biết nam diễn viên ở mức độ như Tiêu Việt thì có bị rình mò hay không. Nhưng cô cảm thấy đề an toàn, vẫn nên cách xa cái khách sạn kia ra.

Tiêu Việt biết cô nói "Uyển Uyển" là chỉ Hoàng Uyển Thịnh, hôm nay nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau. Anh không mở miệng, lẳng lặng nhìn Ân Dao mấy giây, đèn đường từ bên trái rọi xuống, khuôn mặt của cô trông rất trắng.

Ân Dao hỏi: "Sao không nói gì hết?"

"Nói cái gì?" Anh đưa tay sờ gương mặt cô.

"Gi cũng được." Cô nâng cằm lên: "Lâu vậy chưa gặp mà không có gì muốn kể em biết sao?" Vừa nói xong, liền bị anh bọc vào trong chiếc áo to sụ. Anh chẳng hề nửa lời, cúi đầu nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô. Chốc lát sau, anh nếm được vị sữa trong miệng cô.

"Lại ăn đồ ngọt à?" Anh hỏi câu này khi môi họ vẫn đang dán vào nhau, giọng trầm trầm chỉ đủ cô nghe thấy.

"...Uyển Uyển mua bánh phô mai cho em."

"Ngon không?"

"Ừm." Bên trong lớp áo khoác, Tiêu Việt chỉ mặc một chiếc áo len. Dính sát vào nhau nên gần như Ân Dao có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể anh không ngừng truyền sang cho cô.

Sau đó yên lặng một hồi. Anh ôm cô rất chặt, hơi thở nóng rực cứ lướt qua bên tai cô.

"Đằng trước năm trăm mét có một khách sạn không tồi." Ngừng một xíu rồi nói tiếp: "Anh có mang theo thẻ căn cước."

Ân Dao hiểu rõ ý anh, cô phì cười.

Tiêu Việt buông tay, lùi về sau một chút, anh cup mắt: "Cười cái gì?"

Ân Dao cười híp mắt nói: "Em cũng đâu có định đi thuê phòng với người khác."

Tiêu Việt không nói lời nào, neho mắt nhìn cô.

Ân Dao chậm chạp thu hồi đáng tươi cười: "Nghe Uyển Uyển nói, ngày mai bốn giờ bọn anh phải thức dậy hóa trang, đúng không?"

Anh gật đầu.

"Anh phải nghỉ ngơi." Ân Dao nhìn anh một cách sâu xa: "Anh biết mà, nếu như anh ở cùng em, đêm nay em sẽ không để cho anh ngủ."

Tiêu Việt im lặng không lên tiếng anh đứng một hồi, anh nói: "Tối mai anh không cần quay phim."

Ân Dao gật đầu: "Được, em chờ anh". Cô nhẹ nhàng kiếng chân, vòng tay qua ôm cổ anh, môi cô dán bên tai thủ thi: "Lúc em ở trường quay, có phải làm ảnh hưởng đến công việc của anh không?"

Tiêu Việt không muốn trả lời cho lắm.

Nhưng Ân Dao hỏi một cách rất dịu dàng, anh không muốn gạt cô nên đành thừa nhận: "Anh sẽ muốn nhìn em."

"Vì sao?"

"Không biết."

Ân Dao lại cười lên, cô ý nói: "Lúc em xem Uyển Uyển diễn, cô ấy có bị ảnh hưởng đâu."

"...Giống nhau sao?"

"Có gì không giống?"

Tiêu Việt quay mặt đi chỗ khác, lười nói với cô. Nhưng vài giây sau, lại nhin không được quay đầu lại nghiêm túc nói với cô: "Cũng có người khác đến thăm đoàn anh, nhưng anh không bị ảnh hưởng."

Ân Dao lại bất lịch trọng điểm: "Có người tới thăm đoàn của anh?"

"...Lúc trước."

"Phụ nữ sao?"

Anh không đáp lời.

"Là người theo đuổi anh?" Ân Dao gật đầu: "Em biết rồi, là người theo đuổi anh."

"Anh không có đồng ý." Tiêu Việt nói: "Là tự cô ta muốn tới, anh không có nói chuyện với cô ta".

Ân Dao: "Anh nói chuyện với cô ta thì em cũng đâu có biết."

"..."

Cũng không biết có gì chủ đề lại lái sang đây, cuối cùng hai người vừa được ở bên nhau lại đối thoại ấu trĩ thế này.

Nhìn mấy giây, Tiêu Việt thì thầm hỏi cô: "Em đang ghen phải không?"

Ân Dao không đáp.

Tiểu Việt nhăn mày, mím môi rồi thò tay vào trong túi áo lấy ra một quả táo đóng gói đưa cho cô.

**[Trong tiếng Trung, "táo" phát âm gần với "bình an". Vì vậy, nó đã trở thành loại quả may mắn mà người Trung Quốc thường tặng nhau dịp Giáng sinh].

Bạn đang đọc truyện *Ái Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đáng thương!

Quả táo anh thỉnh linh biến ra đã thành công chọc cười Ân Dao, chiều gì đây?

Người này thật là...

Ra bài không theo lẽ thường.

Ân Dao cố ý không nhận, Tiểu Việt trực tiếp kéo tay cô qua, đặt quả táo vào lòng bàn tay cô: “Cho em” Lúc chạm vào cổ tay cô, anh cúi đầu nhìn: "Em đeo cái này à?" Là vòng tay anh tặng

"Đúng rồi. Đẹp lắm mà, sao em lại không đeo?"Nói xong thì lờm anh, giọng cô nhàn nhạt: "Đầu giống anh, em tặng đồng hồ mà anh cũng không đeo."

Tiểu Việt sừng sốt một chút, anh chau mày giải thích không cần suy nghĩ: "Anh muốn cất đi."

"Cất làm gì?" Ân Dao nói: "Làm đồ cổ hả?"

Tiểu Việt lại giải thích: "Lúc quay phim không tiện đeo, trường quay hỗn loạn, anh sợ làm mất." Trường quay luôn phải chuyển đổi, đoàn phim vốn nhiều đồ đạc lộn xộn, thường xuyên không tìm thấy đồ. Mà mỗi cảnh quay lại có yêu cầu quần áo và trang sức riêng, mỗi lần đeo đồng hồ là mỗi lần mượn. Bên cạnh anh không có trợ lý chuyên giữ đồ nên thật sự không bảo quản tốt được.

Lý do này Ân Dao có thể hiểu, nhưng cô lại muốn hỏi "Vậy lọ nước hoa kia sao không dùng?". Ngẫm nghĩ lại cảm thấy có vẻ vô vị, như kiểu học sinh tiểu học nói chuyện yêu đương. Nhớ hồi trước Tiết Phùng Phùng từng đề bâu "yêu đương làm cho ngu dần", rồi cô nhớ lại cái chủ đề nhạt nhẽo ấu trĩ mình vừa hỏi. Ân Dao lắc đầu bật cười, vốn chỉ thuận mồm ghẹo anh thôi, kết quả lại tự mình lún vào rồi ghen một bụng. Đáng về này so với hồi cô hẹn hò năm mười bảy mười tám không mấy khác biệt. Nhưng cô sắp hai mươi sáu rồi.

Ân Dao cúi đầu nắn bóp quả táo trong tay, ngược mắt hỏi: "Đây là đoàn làm phim phát sao?"

Tiểu Việt gật đầu.

"Anh đề dành cho em?"

"Ừm".

Tiểu việt gật đầu.

Ân Dao biết giờ này ra ngoài cũng chưa chắc đã mua được, qua thêm mười lăm phút nữa thì không còn là đêm Giáng sinh nữa. Nhờ quả táo đoàn phim tặng miễn phí, cô liền vứt hết mớ tranh luận về chuyện thăm đoàn vô vắn gì đó. Cô chủ động ôm Tiểu Việt "Được rồi."

Tiểu Việt ngơ ngác khoe miệng cong lên, trong ánh sáng mờ mờ khuôn mặt góc cạnh càng thêm rõ nét. Anh ôm chặt cô.

Tràng cười trằm thập vang bên tai Ân Dao, anh vừa cười vừa hỏi cô: "Không giận nữa à?"

"Không có thời gian giận hờn anh." Ân Dao áp mặt vào ngực anh, giọng hơi ồm ồm. Nhớ tới chuyện bốn giờ anh phải dậy, cô nói:"Mình phải về rồi"

Tiểu Việt cũng không nhúc nhích: "Đợi một lát nữa đi."

Nhưng cái "một lát" qua nhanh quá.

Ân Dao nhìn con đường trước mặt, dưới đèn đường vẫn có không ít người đi qua. Diễn viên quần chúng quay đêm xong từng tốp từng tốp đi ngang, ngoài ra còn có du khách, hoặc là phóng viên giải trí.

Ân Dao quay đầu, duỗi tay trùm mũ áo khoác lên cho anh, vành nón rộng sắp che nửa gương mặt anh.

"Xong rồi." Cô dắt tay Tiểu Việt: "Đi thôi."

Hai người ôm nhau đi ra từ đằng sau sạp báo, dọc đường lúc tới chỗ còn cách cửa chính khách sạn chừng mấy chục mét, Ân Dao thả tay: "Em vào trước, anh chờ chút rồi hẵng vào."

Nói xong, cũng không đợi Tiểu Việt trả lời, bước chân thoăn thoắt đi về phía cửa khách sạn, không quên quay lại vẫy vẫy tay với anh. Tiểu Việt nhìn bóng dáng cô khuất sau cửa ra vào. Anh đứng đó một mình, tâm tình có chút phức tạp. Không biết có phải Hoàng Uyển Thịnh dạy cô hay không mà cô mới học được kiểu vừa thờ ơ vừa cẩn thận giúp anh tránh những phóng viên mà có lẽ chẳng mấy hứng thú với anh.

Ngày thứ hai Ân Dao không tới trường quay, cô đợi ở khách sạn. Hoàng Uyển Thịnh phải quay phim nửa ngày, buổi chiều nhàn rồi. Buổi trưa quay xong trở về ăn cơm với Ân Dao. Nhắc tới chuyện ở trường quay, cô ấy nhện không được lại bật cười.

"Ôi, vị kia nhà cậu hôm nay hiếm khi đến nói chuyện với mình."

Ân Dao đang gặm một cục sườn, hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên: "Nói gì rồi?"

"Cậu đoán thử xem."

"Có phải thảo luận phim với cậu không?"

Hoàng Uyển Thịnh lắc đầu: "Không phải."

Ân Dao suy tư một hồi: "Chẳng lẽ có liên quan tới mình?"

"Ừ."

"...Muốn hỏi thăm cậu chuyện của mình sao?" Không đến mức đó chứ?

Hoàng Uyển Thịnh chẳng thừa nước đục thả câu nữa, kể cho cô biết: "Hôm nay bọn mình quay cảnh mình cầm roi quất cậu ấy. Lúc nghỉ ngơi sau khi quay xong cậu ấy tới nói với mình cảm ơn mình đã chăm sóc cậu." Cô ấy càng nói càng muốn cười: "...Còn trịnh trọng lắm. Cậu tưởng tượng thử đi, vẫn gọi mình là cô Hoàng, mình tưởng đâu là muốn nói gì. Trời ơi, có phải cậu ấy cảm thấy cậu là người của cậu ấy rồi nên mới biểu thị chủ quyền với mình đúng không?"

Ân Dao cũng bị chọc cười: "Vậy cậu có giành với anh ấy không?"

"Mình cần giành hả? Dù sao thì tối hôm qua cậu ngủ trên giường của mình."

Nói xong câu này, hai người bật cười cùng lúc.

Đùa xong, Hoàng Uyển Thịnh có vẻ đứng đắn chút, mức cho Ân Dao chén canh: "Mình thực sự không tưởng tượng nổi bình thường hai người các cậu ở chung thế nào. Tính cách của cậu ấy, có vẻ dễ nghiêm túc lắm đó?"

"Ừm, cũng có chút." Ân Dao nói: "Nhưng mà thú vị lắm. Giờ ở cùng mình quen rồi nên hình như anh ấy cũng thay đổi chút xíu."

Về phần thay đổi gì, Ân Dao cũng chẳng nói rõ được.

Hoàng Uyển Thịnh cười hỏi: "Là bị cậu làm hư sao?"

Ân Dao nghiêm túc gật đầu: "Hình như đúng là có xu hướng này." Nói xong lại cười.

Hoàng Uyển Thịnh dịu dàng nhìn cô: "Đúng là cậu vui vẻ hơn trước kia nhiều lắm."

Ân Dao gật đầu: "Ừm"

Tối hôm đó, Ân Dao ăn cơm cùng Hoàng Uyển Thịnh, ăn xong thì lấy đồ rồi đi tới chỗ khách sạn khác cách đó mấy trăm mét làm thủ tục nhận phòng. Cô nhấn số phòng cho Tiêu Việt, sau đó cầm quần áo vào phòng tắm.

Bây giờ Tiêu Việt kết thúc công việc, đi xe đoàn phim trở về tắm rửa thay quần áo khác, sau đó đi tìm Ân Dao.

Ân Dao nghe được tiếng gõ cửa. Tóc cô mới sấy được một nửa, cô vút máy sấy lên giường, chạy ra hé cửa. Anh đứng ở ngoài, không mặc áo khoác phao của đoàn phim nữa mà mặc trên người áo khoác liền mũ dáng dài, cô mở cửa để anh vào, Tiêu Việt đặt túi giấy lên bàn, gạt mũ xuống. Ân Dao nhìn logo bên trên túi giấy liền biết là anh mang đồ ăn tới, cô bước qua nhìn, bên trong là cà phê và bánh ngọt.

Đều là món cô thích.

"Dạo này chắc em mập lên rồi." Miệng cô nói vậy chứ lấy đồ ăn ra chẳng ngừng tay, uống một ngụm cà phê trước.

Tiêu Việt đang cởi áo khoác ra ném lên giường, quay đầu liếc nhìn cô một cái, nhân nhạ nói: "Đâu có mập, vẫn còn ốm quá."

"Lời dân ông không thể tin, anh không biết sao?" Ân Dao tựa vào bàn, vừa uống vừa nhìn anh, ánh mắt bỗng nhiên khựng lại. Cô đi qua, cách một khoảng rất gần nhìn anh, "Mất sao vậy?"

Tiêu Việt im lặng, rồi mới phản ứng lại đáp: "Quay cảnh khóc."

"Cảnh khóc?"

Anh gật đầu: "Đeo lens nên mới vậy."

"Không phải anh chỉ cận nhẹ thôi sao?"

"Không phải đeo vì cận thị, Triệu Thù..." Anh kiên nhẫn giải thích: "Là nhân vật anh diễn, không phải người Trung Nguyên, lúc nhỏ được Phủ tướng quân thu nhận nên đôi mắt sẽ không giống người khác lắm"

Ân Dao nghe hiểu, đeo kính áp tròng để đổi màu mắt. Hôm qua lúc ở trường quay cô không nhìn ra, hẳn là trong ống kính sẽ hiện rõ hơn.

Ân Dao nhú mày: "Cho nên toàn bộ phim anh đều phải đeo?"

"Ừ."

Ân Dao: "Anh có dùng thuốc nhỏ mắt không?"

Tiêu Việt lắc đầu, nhìn về sót sáng của cô, anh nhếch môi cười.

"Anh cười cái gì?" Ân Dao ngẩng đầu, nhìn kỹ trong mắt anh có tơ máu hiện rõ: "Hình như hơi nghiêm trọng"

"Không sao đâu" Tiêu Việt phớt lờ: "Ngày mai là khỏi, buổi tối em ăn gì?"

"Uyển Uyển dẫn em đi ăn, một quán Hongkong, bánh dứa ở đó ngon lắm." Ân Dao hỏi anh: "Còn anh? Cơm hộp đoàn phim hả?"

Tiêu Việt gật đầu: "Chứ sao nữa"

Ân Dao hỏi: "Ngon không?"

"Tạm được, không khó ăn." Giọng điệu anh rất thả lỏng, có vẻ uể oải mệt mỏi sau khi xong công việc. Lúc nói chuyện mắt anh rũ xuống, ánh mắt rơi trên mặt Ân Dao. Gò má phải của cô có một nốt đỏ nho nhỏ hơi sưng, cũng không phải là nghiêm trọng lắm, nhưng vì da cô trắng lại mịn nên trông rất nổi bật.

Tiêu Việt đưa tay sờ: "Chỗ này bị sao vậy?"

"Không biết, mới thấy hơi sưng, chắc là muỗi cắn đó " Cô cười nói: "Hoàn Điểm bọn anh lạ lùng ghê, mùa đông mà cũng có muỗi."

Tiêu Việt cũng cười, thanh âm có hơi trầm: "Sao chỉ cắn mỗi em?"

"Chắc ăn hiệp đó, dù sao em cũng là ma mới." Cô bước qua hai bước ngồi lên giường, cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, hỏi anh: "Hôm nay anh quay phim thế nào? Uyển Uyển nói hôm nay cô ấy cầm roi quất anh, bởi vậy anh mới khóc hả?"

"Không phải." Tiêu Việt đi qua, kéo cái ghế cạnh bàn cái qua ngồi cách cô chừng hai bước: "Chuyện này thì có gì phải khóc chứ?" Anh im lặng một thoáng, giọng anh trầm nói: "Đại ca chết rồi."

Ân Dao gạt mình, giương mắt.

"Tư trượng" Biểu cảm của Tiêu Việt rất thờ ơ, anh hơi cụp mắt. Ân Dao cảm giác được anh vẫn chưa thoát hoàn toàn khỏi cảnh quay ngày hôm nay. Kỳ thật, nghe đến tình tiết này cô cũng bất ngờ một chút. Rõ ràng hôm qua tới trường quay, vì "đại ca" trong phim vẫn đang yên đang lành, chẳng ngờ hôm nay lại diễn đến đây. Ân Dao muốn an ủi anh, nhưng ở mặt này cô rất vụng về, cuối cùng chỉ nhỏ giọng hỏi một câu: "Vậy hôm nay anh ta rồi đoán sao?"

Tiêu Việt nhìn cô một cái, cúi đầu cười: "Không có, không phải quay theo trình tự."

Ân Dao gật đầu, tỏ ra hiểu rõ. Giờ nhìn lại mắt anh, có thể tưởng tượng cảnh khóc này có lẽ rất khó quay, đến mức tâm trạng anh đến giờ vẫn chịu chút ảnh hưởng. Cô không hỏi tiếp, đặt ly cà phê trong tay lên ghế dài ở cuối giường, đứng dậy đi qua nắm tay anh. Tiêu Việt ôm cô. Ân Dao đứng đấy, cao hơn anh, cổ khom lưng, đặt một chiếc hôn xoa dịu lên trán của anh. Lát sau Tiêu Việt kéo cô ngồi trên người anh. Tư thế này, thích hợp để hôn.

Trong phòng có nửa phút tĩnh lặng vô cùng, sau đó có thêm tiếng hít thở nặng dần. Cánh tay Tiêu Việt vững vàng ôm eo Ân Dao, họ dính sát vào nhau, gần đến mức Ân Dao có thể cảm giác được phản ứng trên cơ thể anh bắt đầu như thế nào. Mãi đến khi nụ hôn này kết thúc, Tiêu Việt vẫn không buông tay, anh bế cô đặt xuống giường, tắt đèn lớn trong phòng, thuận tay bật đèn tường trên đầu giường rồi đứng dậy cởi áo của mình.

Ân Dao nằm trên giường nhìn anh, đúng lúc anh liếc mắt sang cô, hàng mày đen nhánh hơi nhếch lên tựa như đang hỏi cô nhìn cái gì. Ân Dao không nói lời nào, ánh mắt dần dần trở nên nóng bỏng. Cô nở nụ cười, chờ Tiêu Việt lại gần, cô không cho anh thời gian, bỏ nhào lên người anh một cách rất quyết đoán.

"Hôm qua nhìn thấy anh ở đó, em đã muốn thế này..." Cô cúi người hôn lên mắt mày anh, khi bờ môi cô chạm đến mềm hàng mi mềm mại, Tiêu Việt không thể không nhắm mắt lại, yết hầu gật gật. Anh muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chẳng thốt nên lời, cứ mặc cô làm càn như thế.

Thân thể Ân Dao cũng nóng lên như anh, vẻ như lại mê mẩn, cô vô thức nói linh tinh. Mặt cô dán vào vai anh, giọng vừa thấp vừa chật: "Anh nên mặc bộ trang phục ngày hôm qua, em giúp anh cởi giày... gỡ đai lưng, rồi tháo dây buộc tóc của anh..."

Vì lời này mà lý trí Tiêu Việt hoàn toàn rệu rã, anh không có kiên nhẫn chịu sự dầy và chậm chạp của cô nữa bèn trở mình đoạt lại quyền chủ động.

Ân Dao diễn hình là kẻ mạnh mẽ nhưng thực chiến bình thường. Nửa đầu quá trình còn miễn cưỡng chịu đựng, đến đoạn sau thì không còn chút sức lực chống đỡ, hoàn toàn dựa vào anh. Tiêu Việt ôm cô, mặt cô chôn giữa gối, đôi mắt ẩm ướt, hồ hấp hỗn loạn, nhưng chẳng muốn để anh ngừng. Mãi tới cuối cùng, trong lòng mới mơ mơ màng màng sinh ra chút hồi hận.

Không nên nói vớ vẩn.

Cũng chẳng rõ làm đi làm lại bao lâu, Ân Dao hoàn toàn không còn khái niệm thời gian nữa.

Hết thấy chậm dần, ý thức từ từ khôi phục, cô nấp trong chăn, ngón tay không an phận vuốt ve hàng mày Tiêu Việt: "Không phải anh phải quay phim cả ngày hả? Sao còn.... thế này"

Cô không nói hết, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Cô đã hoàn toàn nhận ra sức lực giữa đàn ông và phụ nữ là một trời một vực.

Tiêu Việt nhìn cô, vén tóc ướt mồ hôi trên trán cô: "Mệt sắp chết rồi à?"

Ân Dao không cam lòng thừa nhận: "Vẫn ổn, không nghiêm trọng vậy đâu."

Tiêu Việt không lật tẩy cô, ánh mắt anh dừng ở môi cô, nơi đó bị hôn đến đỏ lên. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, giọng khàn khàn nói xin lỗi: "Hôm nay anh, có hơi thiếu kiềm chế"

Ân Dao ừ, hôm nay anh quả thật có chút...

Nhưng cô cũng chịu một nửa trách nhiệm: "Là em chọc anh."

Cô vẫn nghịch lông mày của anh, thoải mái tán gẫu cùng anh: "Triệu Thủ, cái tên này hay lắm!". Cô lại hỏi vấn đề đã từng nhắc tới: "Trong phim này anh có yêu đương không?"

Tiêu Việt lắc đầu: "Không có."

"Chắc là có người thích tướng quân Triệu đúng không?"

Anh gật đầu.

"Hắn không thích người ta?"

"Ừm" Tiêu Việt nói: "Hắn thích công chúa."

"Công chúa không thích hắn?"

Anh lại gật đầu.

"..." Ân Dao không nhận được, cười nheo mắt anh: "Đáng thương!"

Không có vai nào mà anh yêu đương với người ta sao?

Tiêu Việt hiển nhiên cũng không thêm đề ý đến chuyện này, ánh mắt âm áp nhìn cô: "Trong phim này anh có ôm công chúa, chắc tầm ngày kia quay."

Ân Dao chợt hiểu. Anh từng hứa với cô, có đoạn thân mật sẽ báo trước để cô biết. Cô chỉ đùa thôi, ấy thế mà anh lại xem là thật. Cõi lòng Ân Dao hơi nóng lên, sao ngốc quá vậy. Khó trách Uyển Uyển nói, tính cách anh thế này rất dễ nghiêm túc.

Tâm trạng của Tiêu Việt đang tốt thế này, Ân Dao cũng không muốn để anh biết khi đó cô chỉ thuận miệng nói bừa. Cô gật đầu đáp: "Được, duyệt."

Nằm trên giường thế này nửa tiếng, Ân Dao đứng dậy đi tắm. Xong xuôi cô ngồi vào bàn ăn bánh ngọt. Tiêu Việt nằm một mình trên giường mấy phút cũng đứng dậy đi tắm.

Ân Dao nghĩ một hồi, cảm thấy vẫn nên xuống dưới mua thuốc nhỏ mắt cho anh. Vừa nãy nhìn, hình như mắt anh đỏ thêm. Ân Dao mặc áo khoác vào, nhân lúc Tiêu Việt đi tắm cô chạy xuống lầu một chuyến. Bên trái khách sạn khoảng một trăm mét có tiệm thuốc. Nghe lời người được sĩ giới thiệu, Ân Dao mua thuốc nhỏ mắt với cả dung dịch bảo vệ mắt. Vừa bước vào sảnh lớn khách sạn thì Tiêu Việt gọi điện tới. Anh tắm xong bước ra, chẳng thấy cô đâu.

"Em đang đi lên, giờ còn ở dưới lầu nè." Vừa bắt máy cô liền cười nói: "Anh gấp gì chứ, em có chạy đâu."

Nói xong, cúp điện thoại, ấn thang máy.

Lúc Ân Dao gõ cửa, Tiêu Việt đang mặc quần áo, áo thun dài tay mới mặc vào một nửa, anh vừa xỏ tay áo, vừa đi ra mở cửa, Ân Dao bước vào đưa đồ cho anh.

Tiêu Việt nhắc cái túi lên nhìn, thoáng ngạc nhiên: "Em đi đâu mua?"

"Bên cạnh có tiệm thuốc, gần lắm." Ân Dao nói, "Anh dùng thử xem, có thể sẽ thoải mái một chút."

Cô đi đến bên giường, cởi áo khoác, lại quay lại tiếp tục ăn bánh ngọt, quay đầu liếc anh một cái, thúc giục: "Mau dùng thử đi."

Tiêu Việt gật đầu, cầm đồ đi phòng vệ sinh.

Một hồi sau, anh bước ra, bước tới bên cạnh Ân Dao ngồi xuống một cái ghế khác.

Ân Dao hỏi anh: "Anh thấy sao rồi?"

"Đề chịu lắm."

"Vậy sau này quay phim mang theo đi." Ân Dao lấy trong túi giấy ra một cái muỗng nhỏ khác, đưa cho anh: "Muốn ăn không?" Nói xong mới xem thời gian, đã sắp mười giờ rồi, đối với diễn viên mà nói, giờ này mà ăn gì đó thì đúng là tội ác. Nhưng Tiêu Việt không từ chối, ăn cùng cô một chút.

Ân Dao trầm mặc một lúc, quay đầu nói với anh: "Mai em phải đi."

Tiêu Việt chợt sững ra, anh ngước mắt: "Ngày mai mấy giờ?"

"Mười giờ, sáng sớm anh phải quay phim đúng không?" Ân Dao nói: "Anh không cần lo, tài xế của Uyển Uyển sẽ đưa em đi, nhưng sau đó có lẽ em không có cơ hội trở lại. Tháng một anh đóng mấy đúng không?"

"Ừm, chắc cỡ trung tuần tháng một." Tiêu Việt nói: "Anh quay xong sẽ về, trước cuối năm sẽ không quay phim mới."

"Được" Ân Dao cười nhìn anh: "Vậy em chờ anh ở Bắc Kinh, nhưng mà cuối năm sẽ hơi bận. Có thể phải đi Mỹ, nên cũng không chắc có nhiều thời gian ở bên anh. Cho nên anh vừa về tới thì tranh thủ thời gian tìm em, có được không?"

Dĩ nhiên Tiêu Việt nói được.

Hai người hẹn nhau như thế.

Ngày hôm sau lúc Ân Dao thức dậy, bên cạnh đã trống trơn. Tiêu Việt đi sớm rồi. Ân Dao biết hôm nay anh vẫn dậy lúc bốn giờ để hóa trang. Đêm hôm qua cô muốn tạm biệt anh, nhưng ngủ quá không dậy nổi. Hắn là đồng hồ báo thức có reo nhưng chắc chắn Tiêu Việt đã tắt đi.

Ân Dao cầm điện thoại. Trên WeChat có hai tin nhắn của anh.

"Thật xin lỗi, không thể tiễn em"

"Đi đường cẩn thận."

Tối hôm qua Ân Dao nhìn ra được, anh tự trách vì điều này, mãi cho đến khi ngủ cũng không mấy vui vẻ. Nhưng thật ra cô rất hiểu nghề nghiệp của bọn anh, thời gian đầu phải là của mình, một người như xe bị tuột xích sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người. Cô sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà bất mãn với anh.

Ân Dao trả lời: Không sao đâu, không cần đề tâm, tạm biệt.

Lần này Ân Dao về Bắc Kinh không thuận lợi lắm, thời tiết không tốt, máy bay bị hoãn, đành dai đến chạng vạng tối mới tới Bắc Kinh. Sau khi xuống máy bay cô vốn định về nhà trước một chuyến, thay quần áo khác, nhưng bây giờ xem thời gian gấp gáp đành phải đi thẳng đến nhà Tạ Văn Châu. Bởi vì mấy ngày trước đã hứa đến đó ăn cơm tối. Đường kẹt xe nghiêm trọng, Ân Dao gọi số điện thoại nhà riêng, là di Phương nghe máy, chỉ nói cậu Tạ đang bận trong phòng sách. Ân Dao chạy tới nơi thì đã trễ bốn mươi phút, qua giờ cơm rồi.

Cô kéo vali, về mặt mặt mới phong trần vào cửa. Di Phương nhận chiếc túi trong tay cô: "Ôi, cô Dao Dao, cô từ đâu tới vậy?"

"Con đi xa nhà, vừa mới về." Ân Dao mỉm cười: "Máy bay làm lỡ thời gian cho nên mới muộn như vậy. Con đi thẳng đến đây luôn. Anh con đâu?"

"Đang ở trên lầu." Di Phuong nói chuyện vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ như trước: "Đạo này cậu Tạ cực kỳ bận rộn, hôm nào cũng phải rất muộn mới nghỉ ngơi. Khi này mới xuống hỏi, biết cô vẫn chưa tới nên bảo tôi hâm nóng thức ăn chờ một chút."

Ân Dao càng thêm áy náy: "Con lên lầu gọi anh ấy ạ."

Cô cời áo khoác, chỉnh lại tóc tai rồi lên phòng sách trên lầu của Tạ Vân Châu. Tất nhiên cô đâu dám tùy tiện xông vào, đứng ngoài gõ cửa hai lần, nghe anh ta lên tiếng, mới đẩy cửa ra.

Tạ Vân Châu đang nói chuyện điện thoại, Ân Dao không quấy rầy. Cô an vị ngồi trên sofa chờ anh ta nói xong, mới nói: "Em xin lỗi, để anh chờ lâu rồi."

Tạ Vân Châu không truy cứu gì cả, sắc mặt có vẻ mệt mỏi. Nhìn cô một hồi rồi ngón tay chỉ vào tầng một của giá sách bên cạnh: "Nhìn cái đồ đó, có phải đều là đồ của cô không?"

Ân Dao đi qua xem, có một thùng giấy vuông rất to. Cô ngồi xổm xuống, mở hộp ra kiểm tra rồi ngậy ngậy cả người. Sau vài giây, cô quay đầu, giọng lạnh đi: "Cái này ở đâu ra? Sao lại ở nhà anh?"

"Cận Thiệu đem tới." Tạ Vân Châu nhún mày, giọng cũng hơi lạnh: "Cậu ta nói trước khi kết hôn Lương Tân Nam đưa cho cậu ta bảo trả lại cho cô, nhưng cậu ta lại xách qua chỗ anh."

Suốt mấy tháng qua, anh ta vẫn không nói với Ân Dao, hôm nay cô tới, mới đề cập tới.

"Nếu cô muốn thì lấy đi." Tạ Vân Châu nói: "Không thì để anh xử lý."

Ân Dao không nói gì, quay mặt trở lại nhìn con khi bóng phía trên cùng, là do mẹ cô tặng. Bên cạnh là cái ống đựng tiền xu của di cho. Năm đó cô về nước đã gửi một đồng đồ về theo, ghi địa chỉ nhà của Lương Tân Nam. Về sau hai người cắt đứt quá đột ngột. Cuối cùng cô không qua nhà anh ta nữa, đồ cũng không cần.

Giờ cũng hơn ba năm

Ân Dao cầm từng món đồ lên, tất cả đều quen thuộc. Nhìn một nửa, cô không lật xem dưới đáy, lại đặt mấy món đồ trở lại rồi đẩy nắp lên, quay người nói: "Đội lạt nửa com nước xong xuôi, em sẽ đem đi."

Tạ Vân Châu gật đầu, trầm mặt thật lâu, cuối cùng nói một câu: "Nghe thẳng thót Cận Thiệu kia nói, hôm nay Lương Tân Nam xử lý thủ tục ly hôn."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Tại sao phải nghe lời em?

Ân Dao không nói gì, ngồi xổm chỗ đồ lộn thùng giấy từ giá sách ra.

Tạ Vân Châu nhìn bóng lưng của cô, giữa đôi mày nhíu chặt. Đã lâu như vậy nhưng đối với chuyện này cô vẫn tỏ ra vẻ không chịu thông suốt.

"Cô có nghe hay không?" Giọng anh ta trầm xuống.

Ân Dao quay sang: "Vì sao anh nói chuyện này với em?" Giọng cô bình tĩnh, trong mắt cũng không nhìn rõ cảm xúc dao động.

"Anh nói cô biết, không cần thiết phải nhớ thương cậu ta." Trước giờ khi Tạ Vân Châu đánh giá người khác vẫn luôn cay nghiệt lại lý trí: "Năng lực xử sự của cậu ta kém cỏi như vậy, còn tệ hại hơn dự liệu của anh. Năm đó cô theo cậu ta cũng không có gì tốt lành."

Ân Dao hiểu ý Tạ Vân Châu: "Anh cảm thấy em còn tơ tưởng tới anh ta?"

Tạ Vân Châu không nói gì, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, anh ta cho rằng như vậy.

Ân Dao cũng không biết anh ta dựa vào đâu mà phán đoán như thế, nghĩ một chút, cô nói: "Em cảm thấy, hình như mọi người đều nghĩ em không thể buông bỏ được Lương Tân Nam."

"Bộ dạng cô mấy năm này ra sao, tự cô không biết?" Sắc mặt Tạ Vân Châu nghiêm túc nhìn cô.

Ân Dao: "Bộ dạng em thế nào?"

Tạ Vân Châu lười nói.

Ân Dao trầm mặc, cô rũ mắt nhìn hoa văn trên mặt thảm, bình tĩnh nói: "Đừng tưởng em nặng tình như vậy, giờ em nhận ra, đối người khác cũng chẳng phải là không được." Cô nói đến đây bỗng dừng lại, giống như là nhớ tới điều gì, ngừng đầu nộ nư cười: "Quên nói với anh, em có bạn trai rồi."

Tạ Vân Châu sững sờ. Anh ta thật không biết chuyện này, cũng chẳng rõ có phải cô thuận miệng bịa chuyện hay không.

"Anh xem, anh cũng đâu có hiểu rõ chuyện của em. Bởi vậy anh vẫn nên tự lo cho mình đi." Ân Dao hất mày, ngữ điệu ung dung: "Lần trước nghe Cận Thiệu nói, cô cả của bất động sản Kim Thành dạo này hôm nào cũng chặn anh, anh tránh cô ta như tránh ôn thần. Chuyện gì xảy ra vậy? Nghe có vẻ máu lửa quá".

"..." Tạ Vân Châu lập tức đen mặt.

Ân Dao tươi cười, nói rất hăng hái: "Chỉ bằng anh theo cô ta đi, vậy em có chị dâu rồi."

"Nói xằng gì đó." Tạ Vân Châu lạnh mặt, bất mãn lườm cô: "Ăn com!"

Anh ta tích một bụng tức đứng lên.

Ân Dao cười đến ngồi bệt ra đất.

Tạ Vân Châu quát lớn: "Còn ra thể thống gì nữa"

"Em thế này đó" Ân Dao phớt lờ: "Em đâu cần anh thích."

Tạ Vân Châu lười nói với cô, chỉ ném một câu: "Xuống lầu ăn cơm." Quay người đi ra ngoài.

Tâm tình Ân Dao rất tốt, đứng dậy theo sau lưng anh ta.

Ăn xong Ân Dao không ở lại thêm, Tạ Vân Châu bảo lái xe đưa cô đi. Trên xe Ân Dao nhận điện thoại của Tiết Phùng Phùng, không có nói chuyện gì đứng đắn. Chẳng qua chỉ là hỏi cô trở về có buồn sẽ không. Chuyến đi này Ân Dao mượn chiều bài tới thăm Hoàng Uyển Thịnh nên Tiết Phùng Phùng hoàn toàn không hề hoài nghi, còn hỏi cô thăm đoàn thể nào.

Mặt Ân Dao không đổi sắc: "Cũng đâu phải lần đầu đến đó, chuyện quay phim đều một kiểu thể thôi, cũng không có gì mới để báo cáo với chị."

"Được rồi, về nhà nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt."

Ân Dao đáp: "Biết rồi, tối nay tôi xem trước phương án, ngày mai thảo luận cùng chị"

Tiết Phùng Phùng thích cô có thái độ tích cực thể này, cười nói: "Cơm trưa ngày mai sẽ cho cô đãi ngộ cao nhất". Ý là không ăn trong canteen ở studio mà muốn dẫn cô đi nhà hàng.

Tiết Phùng Phùng cúp điện thoại, Cận Thiệu bùng rượu đã pha xong đến: "Dao Dao về rồi sao? Sao không gọi cô ấy đến?"

"Bị máy bay trì hoãn delay vô cả ngày, lại phải chạy tới nhà anh trai cô ấy, còn phải tới thăm cậu à? Cậu là ai chứ?" Tiết Phùng Phùng lườm hần, không khách sáo đoạt lấy ly rượu trong tay hần, uống hai ngụm rồi đặt cái ly "cạch" một cái: "Cậu nói xem, sao Lương Tân Nam lại không thể cùng con chim non họ Bạch đoàn tụ sum vầy, rặng long đầu bạc vậy? Thật đáng tiếc cho một đôi trai tài gái sắc. Hai nhà Lương Bạch là danh gia vọng tộc mà không có tiền xây cái tháp Tòa Yêu để nhốt hai đứa đó à?"

Cận Thiệu nuốt ngụm rượu trong mồm.

"Có cần phải cầm hận cỡ đó không vậy?" Hần cười nói: "Lương Tân Nam vất vả lắm mới thoát khỏi biển lửa. Mẹ anh ấy bị chọc tức, bây giờ còn nằm trong bệnh viện đó, người ta cũng đủ đáng thương rồi."

"Tự chuốc lấy, đáng thương cái gì?" Tiết Phùng Phùng phát cáu, lời nói sắc nhọn như dao: "Tôi nói rồi, nếu hần dám vác cái thân một đời vợ đó tới gieo họa cho Dao Dao, đừng trách tôi độc ác thiên hần."

"..."

Cận Thiệu muốn gờ ngón cái trước mặt cô ấy, hần muốn cười lắm nhưng cuối cùng vẫn để tâm tới tình nghĩa anh em: "Cần không? Anh ấy phạm phải tội ác tày trời sao? Phụ nữ mấy người đó, chỉ biết yêu ghét rõ ràng. Có thể đơn giản như đàn ông bọn tôi thì tốt rồi. Cô không rõ chuyện trong nhà anh ấy...."

Hần uống một hớp rượu, nói thao thao với Tiết Phùng Phùng: "Mẹ của Lương Tân Nam tới 38 tuổi mới có anh ấy, thật sự là cuộc cả mạng sống để sinh thằng con trai này, thiếu chút đã không còn. Mấy năm nay già trẻ nhà họ Lương có ai không chiều bà ấy đâu. Vài năm trước bà cụ còn nhần nhện bà ấy, nói chuyện mềm mỏng ba phần. Cô nói bà ấy bị dày vò thân thể, làm sao Lương Tân Nam chống đối?"

Tiết Phùng Phùng vẫn không bị lay chuyển: "Nếu hần có người mẹ như vậy thì đừng chọc Dao Dao, chia tay sớm cho xong chuyện."

Cận Thiệu lắc đầu cười: "Cô coi cô đi, nói nghe nhẹ nhàng quá à. Có ai vừa bắt đầu đã muốn cam chịu đâu? Thật sự anh ấy sớm biết người trong nhà đã nhắm trúng cô Bạch kia làm vợ tương lai của mình. Nhưng vốn dĩ còn hy vọng, muốn khuyên Dao Dao về lại nhà họ Tạ, mà cô cũng biết tính cách Dao Dao rồi đó. Anh Tân Nam hiểu cô ấy, nên mãi đến cuối cùng cũng không mở miệng. Cô nói anh ấy không yêu Dao Dao sao? Tôi thấy là vì quá yêu, nên mới không nỡ ép buộc cô ấy dù chỉ một chút"

Tiết Phùng Phùng nhú mảy dò xét: "Cậu trắng trợn nói thay hần. Ý là đáng đời Dao Dao đúng không?"

"Tôi nói đáng đời Dao Dao chỗ nào?" Cận Thiệu bắt đầu đi đầu hàng: "Tôi nghĩ nói được chưa? Tôi uống rượu tôi uống rượu."

Trên sân khấu quán bar, nam ca sĩ mới tới ngâm nga một bài hát giai điệu chậm chậm.

Chỗ quầy bar tạm thời yên tĩnh một lát, Tiết Phùng Phùng uống cạn ly rượu, không chịu ngừng lại, hỏi tiếp một câu: "Cho nên tên khốn đó vất vả "Chịu nhục" kết hôn như thế sao còn ly dị? Công toi rồi?"

"Cô lại không hiểu" Cận Thiệu hát cảm: "Cô lớn tuổi hơn tôi mà khả năng nhìn thấu lòng người đúng là quá dở. Thời gian qua nào có dễ dàng như cô tưởng. Bạch Nghênh Nghênh là ai? Cũng là người được gia đình nuông chiều từ bé đến lớn, vốn rất điệu ngoa, lòng dạ cao ngạo tính tình hống hách. Cô ta lại thích Lương Tân Nam nữa chứ. Bị lạnh nhạt nhiều, còn có thể mỗi ngày mặt nóng dần mỏng lạnh sao? Một đời vợ chồng bất hoà, ngày nào cũng gây lộn tung bùng, thích nhiều đến mấy cũng bị mài mòn hết rồi. Cô Bạch Nghênh Nghênh đó cũng không phải cái loại nhẫn nhục chịu đựng....À " Cận Thiệu chợt nhớ ra: "Hình như tôi chưa nói với cô, trước khi ly hôn cô ta quấy điên đảo, tới tuyệt thực cũng làm"

Tiết Phùng Phùng hơi nghi ngờ: "Con chim non họ Bạch cứng rắn vậy sao?"

"Tuồng chi có bấy nhiêu đó sao?" Cận Thiệu xích lại gần một chút, lấy tay che miệng, nói chậm chậm: "Nghe nói đã cầm súng lên đầu anh Tân Nam của tôi rồi!"

F**k

Tiết Phùng Phùng trợn mắt, kinh ngạc vô cùng: "Quá đỉnh, Bạch cô nương còn gan dạ hơn Lương thiếu gia!"

Cả đêm Cận Thiệu phải nghe cô nàng này nói quàng, cuối cùng cũng có một câu hợp khẩu vị. Không hiểu sao Tiết Phùng Phùng rất phấn khích: "Lúc này mới kết hôn được bao lâu đâu. Hai người vừa yêu nhau vừa dày dạn nhau y như đóng phim. Mẹ nó sáng khoái quá, đáng đời là một đời!"

"..."

Cận Thiệu im lặng: "Được rồi! Cô cứ cười trên nỗi đau của người khác đi, có thể cười lớn hơn chút nữa không? Đừng có hưng phấn quá rồi phá luôn quán bar của tôi!"

"Tôi phá quán cậu làm gì?" Tâm trạng Tiết Phùng Phùng rất tốt: "Hôm nay rượu này tôi mời!"

Tiết Phùng Phùng vui vẻ mấy ngày liền. Tin tức Lương Tân Nam và Bạch Nghênh Nghênh ly hôn không công khai. Bởi vậy ngoại trừ đám bạn của Cận Thiệu, thì có thể nói Tiết Phùng Phùng là người duy nhất hiểu rõ nội tình. Ban đầu cô ấy cũng không vui khi thấy Lương Tân Nam ly hôn, nhưng giờ lại cảm thấy tinh thần thoải mái.

Chuyện này Ân Dao hoàn toàn không hay biết gì cả. Chỉ là không hiểu sao cảm thấy mấy ngày nay Tiết lão đại rất dễ tính, gần như xin gì được nấy. Thậm chí Ân Dao thương lượng với cô ấy chuyện muốn chụp sớm một hạng mục vào cuối tháng sau, vậy mà cô ấy cũng đồng ý sắp xếp. Tất nhiên, kết quả bàn bạc rất thuận lợi, Ân Dao được đi Mỹ sớm như ý nguyện. Cô làm như vậy chỉ có một mục đích, vì đề cuối tháng một đề trống toàn bộ. Thế này thì chờ Tiêu Việt đóng máy trở về, cô cũng vừa về đến nơi.

Qua năm mới, mọi chuyện đều tiến hành dựa theo kế hoạch của Ân Dao. Ngày 15 cô từ Mỹ về, 18 Tiêu Việt quay xong, anh mua vé máy bay ngày 19. Cùng hôm đó Ân Dao có lịch chụp, không cách nào đến đón anh. Nhưng ngược lại, người đại diện Tiêu Sơn rảnh rồi, chủ động tới sân bay đón người. Chạng vạng Ân Dao thừa dịp ăn cơm tối nhắn cho anh một tin: Mật mã nhà em anh còn nhớ chứ? Muốn làm em mới xong công việc, anh tự ăn cơm tối rồi ngủ sớm đi.

Cách một lúc, lại bổ sung một câu: Trời lạnh, anh mặc nhiều quần áo chút, bên trái túi quần áo còn trống, anh cứ tùy ý để đồ. Nếu có kịch bản phải xem, cũng có thể mang tới.

Thật ra Ân Dao không suy nghĩ nhiều, chẳng qua lần trước nghe anh nói qua cuối năm sẽ không quay phim mới nên đương nhiên cho rằng sẽ có khá nhiều thời gian ở bên nhau. Nhưng nội dung những tin cô nhắn, bắt lộn cho ai đọc, thì đều có thể phỏng đoán hàm ý trong đó. Dù sao thì nhìn qua rất giống đang rù anh sống chung.

Nhắn xong, cô vội vàng làm việc. Đêm hôm đó, việc chụp hình tới mười một giờ mới kết thúc. Ân Dao khéo léo từ chối lời mời của Tiết Phùng Phùng, lúc mọi người đồng loạt rời đi ăn khuya, cô về văn phòng lấy đồ rồi xuống lầu lấy xe. Trong điện thoại có tin nhắn WeChat Tiêu Việt gửi tới lúc mười giờ, hỏi lúc nào cô về.

Ân Dao ngồi vào trong xe, trả lời anh: Bây giờ em về.

Gần như trong nháy mắt liền có tin nhắn gửi tới.

Tiêu Việt: Anh ở bên ngoài studio của em.

Ân Dao sững sờ, xem hết hàng chữ đó rồi vứt điện thoại sang một bên, khởi động xe chạy đi, đi thẳng rẽ phải mấy chục mét, quả nhiên thấy có người đứng dưới tàng cây. Cô dừng xe lại, anh đi tới, đèn đường kéo dài bóng anh. Ân Dao có một cảm giác rất quái lạ thường, đã nhiều lần kết thúc công việc vào lúc đêm muộn thế này rồi lái xe dọc theo con đường này trở về, nhưng chỉ riêng hôm nay có người đứng đây đợi cô.

Ân Dao quay đầu mở cửa xuống xe, đi vòng qua đầu xe, rồi dừng ở vị trí bên phải đèn xe. Tiêu Việt chạy tới trước mặt cô, thân thể che khuất một luồng sáng mờ mờ nên khuôn mặt tối tăm không rõ. Ân Dao chưa kịp nói một lời đã bị ôm lấy, gương mặt cô cọ vào ngực áo Tiêu Việt. Lạnh quá. Tựa như vô thức, ngón tay cô giờ lên chạm vào mặt anh, quả nhiên cũng lạnh buốt. Cô không nhìn được, xòe bàn tay áp lên mặt anh: "Anh tới đây lúc nào?"

"Chưa lâu lắm." Giọng nói trầm thấp hòa vào trong gió đêm Bắc Kinh, tựa hồ cũng có vẻ hơi khô lạnh.

Ân Dao biết anh nói dối, nhưng dù cho cô có vạch trần thì anh cũng sẽ không thừa nhận.

"Không phải bảo anh ngủ ở nhà một giấc sao?" Âm điệu của cô không cao không thấp, trong giọng nói có chút trách cứ: "Sao không nghe lời em?"

Tiêu Việt cúi đầu, mắt chăm chú nhìn cô. Anh nhận ra rõ ràng cô gầy hơn một chút so với lần trước.

Anh nhàn nhạt hỏi lại: "Tại sao phải nghe lời em?"

"..." Ân Dao cũng nói không nên lời lý do: "Anh đi máy bay không mệt sao? Em đau lòng, anh không biết hả?"

Tiêu Việt đương nhiên biết, nhưng anh lười nhiều lời, trực tiếp nắm tay cô: "Anh muốn đón em, nhất định phải có lý do sao?"

Nói xong dắt cô đi tới bên cạnh xe.

"Đề anh lái". Tiêu Việt kéo cửa bên ghế phụ.

Ân Dao nghe theo sự sắp xếp của anh, ngồi vào trong xe. Tiêu Việt đóng cửa, đi sang bên kia, mở cửa lên xe.

Anh khởi động ô tô, nghiêng đầu nói: "Em mệt thì ngủ một lát đi."

Ân Dao thật sự rất mệt, có lẽ đã nhìn thấy anh, nên trong rất bình yên. Cơ thể căng cứng cả một cùng trở nên lười nhác, vốn muốn tán gẫu với anh một hồi, nhưng xe vừa qua hai con đường, cô đã dựa vào ghế ngủ mất.

Xe chạy, Ân Dao mê man cả quãng đường, cũng không biết đến nơi lúc nào. Cô có cảm giác mơ hồ rằng xe dừng lại, có người đưa tay ôm cô. Vừa mở mắt ra đã thấy mình nằm trong vòng tay Tiêu Việt.

Ân Dao ngái ngủ, ráng nhìn anh: "Anh định ôm em lên sao?"

"Không có đâu." Tiêu Việt chuẩn bị rút tay lại, Ân Dao không cho phép, cô nhẹ nhàng ôm cổ của anh, làm cho nửa thân trên của anh lọt vào trong xe.

Bãi đỗ xe lớn như thế, đêm khuya vắng vẻ yên tĩnh.

Ân Dao bị đè trên ghế, cánh tay bị áp chế. Tiêu Việt hơi thô bạo cần mồi cô. Ân Dao giãy dụa một hồi, một cánh tay thoát ra, đẩy anh một chút. Hơi thở cô dồn dập mà nặng nề, mắt hơi ửng hồng. Giọng nói cô đứt quãng: "Ra đằng sau...Có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ái Sợ Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Anh có giận không?

Lời này thốt ra, không chỉ khiến Tiêu Việt hơi giật mình, mà chính Ân Dao cũng đờ đẫn mấy giây. Cô chậm chạp nhú mày, cảm thấy mình thật sự bị anh làm cho đầu óc mụ mị rồi. Hôm nay cô đến kỳ kinh nguyệt đó! Ra đằng sau làm gì? Chỉ nhìn chứ không ăn sao? Cô không chịu được.

Ân Dao tiếc nuối đẩy đẩy Tiêu Việt: "Đều tại anh. Hôm nay em không được..."

"Cái gì..." Tiêu Việt vừa hỏi đột nhiên im bặt. Hiểu rồi.

Nhiệt độ sau tai anh lại tăng cao rõ rệt, cổ họng anh căng lên.

Chợt Ân Dao giữ chặt tay áo anh, có vẻ nũng nịu: "Anh ôm em ra ngoài đi."

Ánh mắt giao nhau, Tiêu Việt né đi trước. Lúc này anh không làm trái, khom lưng ôm cô vào trong ngực, chậm chậm lui về sau, chú ý giữ khoảng cách để cô không đụng đầu. Ôm cô ra khỏi xe, anh thả cô xuống rồi lấy túi xách cô để trong xe. Đóng cửa xe xong, anh quay người lại thấy Ân Dao đang nhìn mình đầy dịu dàng.

"Hôm nay anh mệt lắm hả?" Cô nói: "Hay là không vui? Sao có vẻ không muốn nói chuyện?"

Tiêu Việt im lặng, trong mắt rõ ràng có chút gọn sảng.

Ân Dao đi qua kéo tay anh: "Là bởi vì đợi lâu sao? Bên ngoài lạnh quá nên anh không vui hả?"

"Không phải." Ngừng một chút, anh đáp: "Anh đâu có không vui."

Tiêu Việt dắt tay cô, đi về hướng thang máy. Thật ra Ân Dao nói không sai, trong lòng Tiêu Việt thật sự có chút bất ổn. Bởi vì lời Tiểu Sơn nói hồi chiều, cũng bởi vì tin nhắn Ân Dao gửi. Trong lúc chờ cô anh lại nghĩ vẩn vơ sang chuyện khác, chẳng biết thế nào, lại sinh ra cảm giác buồn bực. Anh không hi vọng bộ phim kia thật sự do cô nhúng tay, anh cũng không muốn làm người mà cô vẫy tay thì tới. Thế nhưng, lâu như vậy không gặp, anh rất nhớ cô. Lại chẳng thể vừa thấy mặt đã hỏi cô mấy chuyện này.

Tiêu Việt đi rất nhanh, Ân Dao theo sau bước chân anh, trong lòng vẫn còn nghi hoặc. Cô đâu có ngốc. Mặc dù hôm nay Tiêu Việt chủ động ôm cô trước, nhưng anh nói rất ít, cũng không cười. Nào giống lần trước ở Hoàn Kiếm, anh vui vẻ là rất rõ rệt, vừa cười vừa chiều theo lời nói của cô, khoảnh khắc nhìn cô đôi mắt anh rất sáng. Nhưng bây giờ anh không muốn nhiều lời, cũng không thể ép anh mở miệng. Ân Dao đoán có thể do công việc, định tìm cơ hội hỏi Tiểu Sơn một chút, may mà lần trước Tiểu Sơn có đề lại danh thiếp.

Ân Dao đành tạm thời bỏ qua việc này. Cô thân nhiên trò chuyện cùng anh: "Anh chắc chắn cuối năm không có phim mới à?"

"Ừm." Cảm xúc của anh khá hơn một chút, giọng nói điềm đạm: "Hai phim tiếp theo, đều bắt đầu vào tháng ba."

"Vậy thì tốt rồi." Cô cười, bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện gì, lại hỏi anh: "Vậy còn tết? Anh phải về nhà hả?"

Cô có xem qua lý lịch của anh trên mạng, biết anh là người Nam Kinh.

Tiêu Việt gật đầu.

Lúc này đã tới thang máy, anh dừng lại, một tay nhấn nút điều khiển, một tay còn lại nắm tay cô: "Em thì sao?"

Ân Dao đi theo anh vào thang máy, bình thản đáp: "Em không về, mẹ em qua đời, em không còn nhà để về nữa."

Tiêu Việt quay đầu, Ân Dao nhìn thấy ánh mắt của anh, cô mỉm cười: "Đừng thương xót em, nhiều năm như vậy, em cũng quen rồi."

Thang máy ổn định lên cao, số thứ tự chậm chậm thay đổi. Tiêu Việt thu tầm mắt lại, trầm mặc không lên tiếng. Máy giãy trước khi cửa thang máy mở ra, anh nhìn cô, anh tỏ ra bình thản hỏi: "Muốn đến nhà anh không?"

Ân Dao gạt mình, ngần ngại nhìn anh. Tiêu Việt đối mặt với cô rồi anh hơi ngượng ngập quay đầu đi không nhìn cô nữa. Cửa thang máy mở ra, anh vẫn nắm tay cô đi ra ngoài. Nhưng chỉ mới đi hai bước, bước chân anh bỗng dừng dừng lại. Cũng chính giây phút đó Ân Dao nhìn thấy người trước mặt. Ánh mắt cô dừng nơi đó, dường như hai tay vô thức khẽ run lên.

Tựa như trong một thoáng này, bầu không khí đông cứng lại.

Lương Tân Nam đứng bên tường, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt rét lạnh nhìn chằm chằm vào Tiêu Việt.

Không ai nói gì, chuyện này tới trong giấc mơ của Ân Dao cũng chưa từng xuất hiện. Cô nghiêm mật nhìn Lương Tân Nam mấy giây, luồng tức giận trong lòng cứ bốc lên không ngớt. Giây phút bình tĩnh ngắn ngủi, cô thấp giọng nói với Tiêu Việt: "Anh vào nhà trước đi."

Tiêu Việt bất động, nhìn cô chằm chằm. Ân Dao cũng nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của anh, nhìn rõ cảm xúc nơi đó. Cô im lặng dắt tay anh đi tới cửa, bước ngang qua Lương Tân Nam.

Ân Dao ấn vân tay mở cửa, tay mò vào trong bật đèn tường bên cửa.

Tiêu Việt vào nhà trước, cầm giày cho cô.

Nhưng Ân Dao nói: "Anh ở nhà đợi em, mấy phút thôi."

Cô đóng cửa lại, quay người đi tới thang máy, Lương Tân Nam theo sau lưng cô bước vào thang máy. Buồng thang máy chuyển động, hai người không nói tiếng nào. Thậm chí Ân Dao không nhìn anh ta, cô nhìn trong góc, cố gắng đè ép tính tình của mình.

Thang máy đi đến tầng dưới cùng, Ân Dao bước ra ngoài trước, băng qua lối đi chật hẹp, rẽ ngoặt rồi dừng trước cây cột thứ nhất của garage.

Lương Tân Nam bước tới bên cạnh Ân Dao, cô đứng xa một chút, quay đầu nói: "Anh tới đây làm gì?"

Môi giật giật, Lương Tân Nam không thốt nên lời.

"Anh làm gì vậy Lương Tân Nam?" Ân Dao hoàn toàn không thể để ép được con giận: "Lần thứ hai rồi, anh dựa vào cái gì mà chạy tới cửa nhà tôi. Tường cả thành Bắc Kinh đều của nhà họ Lương sao? Bởi vì lần trước tôi chưa nói phải không? Vậy bây giờ tôi cho anh biết, đừng có lần sau nữa!"

"... Anh ly hôn rồi, Dao Dao." Giọng Lương Tân Nam nghèn nghẹn.

Ân Dao nhìn chằm chằm anh ta mấy giây, có chút buồn cười, tức đến đỏ mắt: "Cho nên, lúc anh kết hôn muốn tới tìm tôi, bây giờ ly hôn vẫn muốn tới thông báo với tôi sao? Anh coi tôi là cái gì, hôn nhân của anh tan vỡ cũng đâu phải tôi gây ra."

Lương Tân Nam trong lòng chưa xót, thấp giọng nói: "Anh không hề chạm vào cô ta."

"Đó là chuyện của anh, không liên quan tới tôi." giọng điệu Ân Dao có chút bồn chột: "Chắc anh sẽ không trông cậy tôi giữ mình như ngọc vì anh chứ? Anh cũng thấy rồi đó, tôi có người khác rồi."

"Mấy năm này chẳng phải bên cạnh em vẫn luôn có người sao?" Lương Tân Nam đỏ mắt cười gằn: "Em thích thật sao? Em dám nói em thích bọn họ giống như những năm đó em thích anh không? Anh không thích được người khác, anh không tin em có thể!"

Giọng anh ta vô thức cao lên, trong garage trống trải cực kỳ rõ ràng.

Tiêu Việt dừng bước trong lối đi nhỏ, không đi tiếp về phía trước.

Một hai giây, anh nghe thấy giọng nói quen thuộc: "Vậy anh đừng tin"

Cô không cãi một câu.

Mặt Lương Tân Nam càng tái đi, lát sau anh ta cúi đầu hỏi một câu: "Em thật sự không cho anh một chút cơ hội sao?"

Ân Dao không biết làm sao anh ta lại có thể hỏi được câu này. Đột nhiên cô nhận ra không nên xuống đây nói chuyện với anh ta. Có lẽ hoàn toàn không có tình cảm, nhưng sự phẫn nộ lại rất dễ sinh sôi. Cô cũng không biết vì sao cảm xúc của mình còn bị ảnh hưởng vì người đàn ông này, chỉ vậy mà tức giận phát khóc. Hoặc giả, do cô chưa từng trút hết một trận vì đoạn tình cảm này. Năm đó đột ngột chia tay, tới một câu cãi nhau với anh ta cũng chẳng có. Cô cắt đứt vừa vội vàng lại dứt khoát, không nghe anh ta giải thích một câu, cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt trước mặt anh ta. Giống như chuyện hậu sự chưa xong xuôi, còn thiếu bước khóc tang trước quan tài. Cô gắng gượng kìm nén mấy năm, lúc này dường như không kìm được nữa.

Lương Tân Nam hoảng hốt nhìn cô: "Em đừng khóc."

Trong lối đi nhỏ cách anh ta chừng chục mét, Tiêu Việt rũ mắt, môi mím lại cực mỏng, mắt nhìn đăm đăm vết bùn đen sì dính trên tường trắng. Anh đứng đó một lúc, rồi quay người trở về.

Vài phút sau, Ân Dao lau mắt, giọng trầm đi: "Lương Tân Nam, tôi gặp được một người rất tốt, tôi đã rất thích anh ấy. Anh đừng làm phiền tôi nữa, được không?"

Trong lòng Lương Tân Nam khó chịu tới cùng, nhìn cô chằm chằm thật lâu, không nói uộc, cũng chẳng nói không được. Im lặng bỏ đi.

Giữa lúc Ân Dao quay người đi về hướng thang máy đi, sau lưng vang lên tiếng khởi động ô tô rồi tiếng bánh xe ma sát. Âm thanh kia xa dần, hết thấy trở về tĩnh lặng.

Trong nội tâm Ân Dao như thể vừa trút bỏ đi thứ gì, thật nhẹ nhõm.

Cô đi thang máy lên lầu.

Vào nhà không thấy Tiêu Việt đâu, cô đi vào phòng ngủ thì thấy anh đang ngồi trên thảm trải sàn ở phía trước cửa sổ sát đất, cúi đầu nhìn điện thoại. Anh không mở đèn lớn, mà chỉ bật ngọn đèn sàn sát giường. Nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu lên nhìn, ánh đèn diu dịu rơi trên khuôn mặt anh. Nhất thời Ân Dao không biết nói gì, cô đứng bất động. Cảm thấy mình cần giải thích, nhưng anh chẳng hỏi lấy một câu.

"Anh..."

"Nhà bếp có thức ăn, trong nồi màu xanh." Tiêu Việt bỗng nhiên nói thế.

Ân Dao ngạc nhiên, gật đầu: "À." Đứng hai giây rồi đi ra ngoài. Cô vào phòng bếp nhìn thấy cái nồi anh nói, cô mở nắp, bên trong là chè khoai dẻo. Giật mình, cô cúi đầu nhìn thùng rác bên cạnh, có ít vỏ khoai tím.

Vậy là... anh nấu.

Ân Dao ngồi vào bàn ăn đồ ngọt, nghe tiếng bước chân, cô quay đầu nhìn thấy anh bước ra từ phòng ngủ, cầm quần áo vào phòng vệ sinh. Lúc anh tắm, Ân Dao ăn hết một chén nhỏ, tâm trạng tốt hơn. Cô chú ý đến tiếng động trong phòng vệ sinh, lát sau, nghe tiếng cửa mở cô đứng dậy đi qua. Tiêu Việt đang sấy tóc, chợt quay lại nhìn cô. Anh nín thinh, rồi lại tiếp tục bận việc của mình.

Ân Dao bước tới ôm anh từ phía sau: "Anh giỏi quá đi"

Tiêu Việt dừng tay lại, hơi nghiêng mặt qua một chút: "Em học theo trên mạng, cũng có thể làm được."

Anh nói chậm rãi, bình thản. Ân Dao muốn tìm tòi chút gì từ đó, nhưng không có. Cô dán mặt trên lưng anh ngửi hương sữa tắm nhẹ nhàng.

Tiêu Việt xoay người lại, nhìn cô mấy giây, anh đưa tay chạm vào đôi mắt đỏ ửng.

Ân Dao chủ động nói: "Người vừa này là bạn trai cũ của em, em và anh ta yêu nhau mấy năm. Về sau chia tay rồi thì không gặp lại, em đã nói cho anh ta biết đừng tới tìm em nữa."

Cô nói xong ôm lấy eo anh: "Anh có giận không?"

Tiêu Việt không lên tiếng, Ân Dao biết tâm trạng anh bất ổn. Cô muốn dỗ anh, nhưng về như không tìm ra cách. Nếu hôm nay thân thể cô thuận tiện sẽ có rất nhiều chuyện có thể làm, nhưng xui xẻo quá.

Do dự một hồi, Ân Dao ngẩng đầu, nhón chân lên hôn miệng anh.

"Em đền bù cho anh, có được không?" Giọng cô mềm mại, liếc anh một cái rồi cúi đầu.

Tiêu Việt còn chưa hiểu, thì cô đã ngồi xổm xuống trước mặt anh...

Trong đầu anh lơ mơ, rốt cuộc cũng biết cô muốn làm gì, anh nhú mồm, tay bóp vai cô muốn kéo cô lên, nhưng ngón tay anh lại bị cô giữ chặt.

...

Hơn một giờ sáng, Ân Dao nằm trên giường, tay vuốt ve chiếc đồng hồ cô đưa cho Tiêu Việt. Cô vừa phát hiện ra nó trên tủ đầu giường, không ngờ lần này anh lại dùng, chắc là không cần quay phim nên mới đeo. Cô ước thử đồng hồ lên tay mình, rộng quá, rất dễ tuột xuống.

Khi Tiêu Việt tới, cô còn đang chơi. Đợi anh nằm xuống bên cạnh, cô gỡ đồng hồ ra đeo lên giúp anh.

"Nước hoa em tặng anh đâu?" Cô hỏi: "Anh không thích mùi đó sao?"

"Thích." Tiêu Việt nhàn nhạt trả lời.

"Vậy sao anh không dùng?" Cô cười nhìn anh: "Anh sợ dùng hết rồi không có nữa sao?"

Tiêu Việt không trả lời, tay phải bắt lấy cánh tay đang lộn xộn của cô.

Ân Dao ngằm thừa nhận đây chính là ý của anh.

"Anh dùng đi, dùng hết em lại đưa anh" Cô cười sờ lông mày Tiêu Việt: "Nước hoa của anh em tài trợ có được không?"

Rót cuộc cũng chọc cho anh cười, Ân Dao nằm cạnh anh, trò chuyện câu được câu chăng cùng anh. Anh đáp không quá nhiệt tình, nhưng cô cũng chẳng thềm để ý. Ngoại trừ cái chuyện xuất hiện ngoài ý muốn nhưng đã bị cô thuận tay giải quyết vấn đề sót lại. Những chuyện khác đêm nay đều rất tốt đẹp. Bọn họ chia xa rồi gặp lại, anh tới đón cô tan làm, còn dốc lòng học làm đồ ngọt. Dĩ nhiên, cô cũng thành công đồ anh hết giận. Nhớ tới đáng về anh khi đó, chắc anh cũng thoải mái.

Bỗng dưng Ân Dao xoay người, tay chống đầu nhìn anh: "Anh có muốn đi đâu chơi không? Ý em là nước ngoài."

Tiêu Việt suy nghĩ một lát, nói: "Iceland."

"Iceland?" Ân Dao hơi bất ngờ. "Em đi rồi, lúc mười chín tuổi. Em từng tới đó chụp cực quang." Cô cười: "Em vẫn muốn đi nữa, năm sau có thời gian mình đi cùng nhau được không?"

Tiêu Việt: "Chưa chắc sẽ có thời gian."

"Không muốn mất hứng." Ân Dao nói: "Có lẽ có mà, anh đi với em không?"

Anh gạt đầu.

Ân Dao lại hôn anh, chọc cho thân thể anh nóng lên, môi dán bên tai anh hỏi: "Anh muốn nữa không?"

Cả gương mặt Tiêu Việt đều đỏ rần, anh mím môi, giữ chặt cổ tay cô rồi yên lặng nhìn cô: "Không muốn."

Dường như trước mắt hiện ra đôi mắt cô ửng đỏ mang theo chút sương mù ẩm ướt.

Anh vừa yêu vừa tức cô, rồi rấm khó chịu đè nặng trong lòng. Anh bỗng không kiềm chế nổi bèn ghì chặt cô vào lòng, dùng sức ôm một lúc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: "Anh không tin em";

Sáng sớm hôm sau khi Ân Dao chuẩn bị đi làm, Tiêu Việt còn đang ngủ. Lúc cô rời giường rất cẩn thận nhưng vẫn khiến anh thức giấc, anh mở to mắt mơ màng.

Ân Dao khẽ nói: "Không có gì đâu, anh ngủ tiếp đi."

Anh sờ tay cô, nhẹ kéo lại rồi tiếp tục nhắm mắt, nửa khuôn mặt vùi vào trong chăn. Gần như trong chớp mắt ấy Ân Dao không muốn đi, đáy lòng thật sự tranh đấu một hồi rồi chậm rãi đẩy ngón tay của anh ra, đứng dậy xuống giường.

Cả một cái ngày trời làm việc, gần như không có lúc rảnh rỗi, chỉ có thể chờ tới giờ cơm trưa mới sờ đến điện thoại, nhắn cho anh một tin, nhưng tổng cộng không nói được mấy câu. May mắn buổi tối kết thúc công việc không trễ lắm. Khi Ân Dao về nhà, Tiêu Việt đang tựa trên ghế sofa xem kịch bản, mặc bộ quần áo ở nhà mà trước đó cô mua. Nghe thấy động tĩnh cánh cửa, anh đưa mắt nhìn qua, có hơi ngạc nhiên.

Không ngờ cô về sớm như vậy.

Ân Dao cười với anh: "Thay quần áo đi, ra ngoài chơi."

Đạo này Cận Thiệu muốn làm đồ ngọt trong quán bar. Ân Dao cũng không hiểu nổi cái chỗ lố vồn như vậy có cái gì hay để dày vò, nhưng ông chủ Cận rất hào hứng, thế là đêm nay có một hoạt động ăn thử đồ ngọt nho nhỏ. Dĩ nhiên không phải mở cho người ngoài, vốn dĩ chỗ hân cũng chẳng có mấy người khách. Đơn giản là tự làm chơi, còn đặc biệt gọi Ân Dao. Ân Dao rất sẵn lòng tới, một mặt là cô thích đồ ngọt, một mặt khác, cũng muốn đưa Tiêu Việt đi chơi, muốn thấy anh vui vẻ một chút.

Ân Dao đổi giày ở cửa, Tiêu Việt đứng dậy hỏi cô đi đâu.

"Đi ăn kè, sẵn tiện gặp bạn của em luôn." Ân Dao nói: "Thực ra thì quán cậu ta ế lắm nên không có nhiều người đâu, anh muốn đi không?"

Tiêu Việt gạt đầu.

Thay quần áo xong, phát hiện Ân Dao còn ở trong phòng chứa quần áo chưa ra, anh bèn đi tới cửa nhìn thử xem. Ân Dao đã đổi bộ đồ màu trắng, đang cầm túi thử, cô quay đầu hỏi anh: "Anh thấy cái nào đẹp?"

Hiếm khi thấy cô cũng xoắn xuyết phối đồ giống như những cô gái bình thường, đáng về cau mày... hơi dễ thương.

Tiêu Việt trả lời: "Màu đen."

Ân Dao nghe lời anh.

Lúc đến nơi đã hơn tám giờ, quả đúng như Ân Dao nghĩ, cũng chẳng náo nhiệt hơn bình thường bao nhiêu. Chỉ lưa thưa mấy bàn, cô đảo mắt một vòng rồi dẫn Tiêu Việt tới quầy bar.

Từ xa, Cận Thiệu nhìn thấy hai người bọn họ vào cửa, hơi nường mày. Chờ hai người tới gần, hấn làm ra vẻ tươi một cách cười khoa trương với Ân Dao, nom giống đóa hoa mầu đơn to.

Ân Dao không thèm để ý tới mặt mũi tràn đầy xán lạn của hấn, cô nói với Tiêu Việt: "Cận Thiệu, ông chủ nơi này, hồi nhỏ chơi chung với em, anh không cần khách khí với cậu ta."

Cận Thiệu làm ra vẻ đau lòng: "Chỉ giới thiệu cho người ta? Trọng sắc khinh bạn." Quay đầu nhìn về phía Tiêu Việt, biểu cảm cũng thay đổi, hấn cười nhạt nói: "Rất vui được biết cậu, nghe Dao Dao nói qua rồi, hoan nghênh hạ cố ghé thăm"

Nói xong thì bung một ly rượu cho anh.

"Cảm ơn." Tiêu Việt nhận lấy, nghiêng đầu nhìn Ân Dao một chút.

"Anh uống đi." Ân Dao cười nói: "Em thử hết rồi, hôm nay không uống rượu. Lúc về em lái xe."

Cận Thiệu tràn đầy hứng thú mà nhìn hai người bọn họ tương tác. Hấn thăm nghĩ gu của Ân Dao đúng là chẳng có quy luật, không chỉ mặt không cùng kiểu mà tính cách cũng khác biệt lớn như thế. Người trước đó dẻo mồm, hoạt bát, hiểu chuyện, còn người này hoàn toàn không phải.

Tiêu Việt cúi đầu uống rượu, Ân Dao chú ý tới chỗ ca sĩ đàn hát bên kia, thật lòng bội phục trình độ có mới nói cũ của Cận Thiệu: "Lại đổi người à?"

"Đúng rồi đó." Cận Thiệu có chút đắc ý nói: "Người này đáng đáp được lắm đúng không? Có phải rất giống cậu người mầu theo cô trước kia không, đều là mắt một mí..."

Hấn ta nói mà không biết giữ mồm giữ miệng, bị Ân Dao hung dữ lườm một hồi. Hấn cười nhạo nhún vai, gọi người mang đồ ngọt lên cho cô, rồi hấn đi tới bàn bên cửa sổ chào hỏi mấy người khách.

Ân Dao quay đầu nhìn Tiêu Việt, nhìn thẳng vào mắt anh, anh không nói gì. Sau đó mắt anh liếc qua nhìn người ca sĩ nọ, xem xong lại tiếp tục uống rượu, nói về thờ ơ: "Đúng là rất giống."

Ân Dao: "..."

Đột nhiên cô rất muốn đánh Cận Thiệu.

Chuyện Chu Thúc khó khăn lắm mới qua, bây giờ lại bị lật ra, mà lần này cô hoàn toàn không thể nói được gì bởi vì những gì cần giải thích thì lần trước đều nói xong rồi, giờ chẳng còn gì mới để nói nữa. Ân Dao có hơi xấu hổ, ho khẽ một tiếng, cô sờ tay Tiêu Việt dưới quầy bar. Anh không cự tuyệt, mặc cô nắm chặt.

Nhân viên phục vụ mang đồ ngọt lên.

Lúc này Cận Thiệu về tới, hấn dùng cái giọng Quảng Đông gà mờ than thở: "Đồng bào Hồng Kông thật là khó chiều."

Ân Dao đoán hấn là đồ ngọt của hấn bị chê bai, cô nhìn về phía chiếc bàn bên cửa sổ. Người bên đó cũng nhìn về phía này, là một người phụ nữ tóc ngắn ăn mặc rất thoải mái, không dễ đoán tuổi, chăm sóc khá tốt, mặt rất trơn bóng.

"Người bạn Hồng Kông của cậu?"

Cận Thiệu thờ dãi: "Đâu có, khách quý đó. Cậu út tôi nhấn lời bảo tôi mấy ngày nay tiếp người ta chơi". Hấn nhích lại gần, cũng không thèm để ý Tiêu Việt đang bên cạnh, nói với Ân Dao: "Người phụ nữ đó còn thừa cơ sơ mớ tôi" Giọng điệu hấn ưỡ oải, nét mặt cũng chẳng có mấy phần tức giận.

Nếu là bình thường, nhất định Ân Dao sẽ không khách sáo dăm hấn một câu: "Nhìn cậu cũng hưởng thụ lắm, dứt khoát đi theo người ta đi!"

Nhưng hôm nay có Tiêu Việt ở đây, cô sẽ tự ý thức kiềm chế, nói nửa đùa nửa thật: "Vậy cậu bảo vệ mình cho tốt đi"

Ăn hai phần đồ ngọt, Ân Dao cảm thấy có hơi ngấy bèn nói ý kiến cho Cận Thiệu. Cận Thiệu lại làm một phần đem lên, tất nhiên Ân Dao đâu ăn được nhiều như vậy, Cận Thiệu liền bảo Tiêu Việt ném thử.

Ân Dao nhắc nhở: "Bọn họ làm diễn viên, phải rất tốn sức duy trì dáng vóc, cậu đừng gây họa cho anh ấy."

Cận Thiệu: "Còn trẻ vậy mà, trao đổi chất tốt lắm, cô lo cái gì?"

Tiêu Việt cũng không quá để ý, thật sự giúp hấn ném chỗ đồ ngọt còn lại, nghiêm túc cho đánh giá, anh còn thuận miệng giới thiệu mấy loại nguyên liệu nấu ăn có thể thay thế ra sao. Mắt Cận Thiệu sáng lên, nhìn anh bằng ánh mắt khác: "Anh hai, anh cũng nghiên cứu cái này nữa hả?"

Ân Dao: "Anh ấy nhỏ tuổi hơn cậu đó!"

Cận Thiệu không thèm để ý tới cô, tiếp tục thảo luận cùng Tiêu Việt xem làm sao cải tiến đồ ngọt. Trái lại Ân Dao trở thành người thừa, nhưng cô thấy hình như Tiêu Việt cũng không phiền chán, nên không quấy rầy bọn họ nữa mà vào toilet gọi điện thoại cho Tiết Phùng Phùng.

Đợi cô quay lại, hai người đàn ông đang uống rượu bên quầy bar. Lúc cô đi tới mới phát hiện mặt và tai Tiêu Việt đều đã đỏ lên, không biết đã uống bao nhiêu. Anh không phải người không biết tiết chế như vậy, cho nên nhất định là Cận Thiệu gây ra.

Ân Dao nhìn Tiêu Việt một hồi, sau khi xác định anh hoàn toàn tỉnh táo, cô hỏi: "Về nhà chưa?"

Tiêu Việt gật đầu, nhích tới gần chút nói với cô: "Anh muốn vào nhà vệ sinh." Khuôn mặt anh ửng hồng, đôi mắt đen sâu thẳm, giọng anh thấp chi đủ để cô có thể nghe thấy.

Trong lòng Ân Dao có một chút ngứa ngáy: "Muốn em đi cùng anh không?"

Anh lắc đầu: "Anh không uống say".

"Được."

Chờ Tiêu Việt đi khỏi đó, Ân Dao quay đầu nhìn Cận Thiệu: "Cậu cố ý bắt anh ấy uống rượu nhiều như vậy làm gì?"

Cận Thiệu cười nhạt một tiếng: "Không phải là thay cô thử từ lượng sao? Mai mốt dẫn đi chơi cũng giúp cô cân rượu mà."

"Không cần cậu quan tâm." Ân Dao cúi đầu mở túi lấy chìa khóa xe.

Cận Thiệu thuận tay ném hai tấm danh thiếp vào túi của cô.

Ân Dao không hiểu thế nào bèn móc một tấm ra nhìn rồi ngẩng đầu: "Đưa tôi cái này làm gì?"

Cận Thiệu cười ý tứ sâu xa, hần sấp tới gần cô hạ giọng nói một câu, sắc mặt Ân Dao liền thay đổi, đẩy hần ra: "Đầu óc cậu có vấn đề sao? Muốn dất khách cũng đừng kéo tới chỗ tôi".

"...Tôi giúp cô hỏi thăm một chút thôi mà" Cận Thiệu không ngờ cô phản ứng mạnh như thế, chuyện này quá bình thường ở trong giới: "Nếu tạm thời cô không có ý định thả người đi thì thôi, giữ cái danh thiếp lại cũng đâu có gì xấu."

"Rốt cuộc mấy người các cậu coi người khác là cái gì hả?" Ân Dao lạnh mặt: "Hàng hóa sao? Còn tùy tiện chuyển tay? Mặc dù trước kia tôi tìm người mẫu, nhưng cũng không đối xử với bọn họ như vậy. Huống chi đây là Tiêu Việt."

Cận Thiệu nhìn ra được cô tức giận thật. Cô đã từng nói Tiêu Việt không giống, nhưng hần không coi là thật, nhưng xem ra bây giờ không dám không tin rồi.

Cận Thiệu không thể chịu nổi con gái tức giận, nhất là đây còn là Ân Dao. Hần hơi đau đầu, bèn đổi giọng nịnh hót: "Được được được, tôi sai rồi được chưa?"

Ân Dao không để ý đến hần, cô xé tấm danh thiếp trong tay ném qua, đang muốn tìm tấm còn lại trong túi xách thì đúng lúc này Tiêu Việt trở về.

"Đi thôi." Anh nói.

Sắc mặt Ân Dao trở lại bình thường, cô đáp: "Được."

Tiêu Việt ngẩng đầu, ánh mắt vượt qua cô, đang chuẩn bị tạm biệt Cận Thiệu nhưng Ân Dao không cho cơ hội, cô kéo anh đi ngay.

Cận Thiệu không biết làm thế nào đành thờ dãi.

Quả thật đêm nay Tiêu Việt uống hơi nhiều. Anh ngồi xe trở về, vào đến nhà lại ngồi dựa vào ghế sofa một hồi, men say bốc lên. Ân Dao tắm rửa xong đi ra thấy anh bất động nên bước qua nhìn anh: "Sao rồi?"

Tiêu Việt gắng gượng duy trì tinh thần, nhìn cô một lát rồi đột ngột ngã người sang, đầu tựa trên vai cô.

"Đầu đau."

Ân Dao nhíu mày: "Ai bảo anh uống nhiều như vậy?"

Mắt anh nhắm nghiền, giọng trầm thấp vang bên cổ cô: "Anh ta bảo anh uống."

Hiếm có dịp hỏi gì đáp nấy thế này.

Ân Dao ngắm hàng mi thật dài của anh: "Cậu ta bảo anh uống thì anh cứ uống sao? Anh bị khờ hả?"

Lúc này Tiêu Việt có hơi thiếu tỉnh táo, lại rất khó chịu, không giống dáng vẻ bình thường lắm. Anh nắm lấy ngón tay Ân Dao, nói về hờn dỗi: "Sao em lại mắng anh?"

"Em không có mắng anh." Ân Dao bắt đắc dĩ gờ tay ôm anh vào trong ngực: "Cận Thiệu xấu quá, lần sau đừng chơi với cậu ta."

Lúc cô nói lời này có vẻ rõ ràng đã quên rằng chính cô là người dẫn Tiêu Việt tới quán bar.

"Anh thả tay ra, em lấy nước nóng cho anh uống." Ân Dao nói xong nhưng người đàn ông trong ngực lại chẳng nhúc nhích tí nào, thậm chí mặt anh còn cọ cọ vài cái chỗ vai gáy cô.

Rất hiếm khi Ân Dao thấy anh có dáng vẻ lưu manh thế này, cô phì cười: "Anh làm gì đó?"

Tiêu Việt im re nhưng cũng không buông tay, hơi thở nặng nề rơi vào lên vùng da cổ của cô. Ân Dao cũng lười cử động, cứ ôm anh như thế. Không biết đợi bao lâu trên sofa, cuối cùng cũng đỡ được anh lên giường, cũng chẳng kêu anh tắm, cứ vậy mà đi ngủ.

Ngày thứ hai, Ân Dao vẫn phải làm việc như cũ, sáng sớm cô không có đi ngay mà ở trong phòng bếp nghiên cứu cái nồi Tiêu Việt mua cả nửa ngày, sau đó tìm gạo nấu cháo. Trước khi đi cô về phòng ngủ nhìn một chút, người đàn ông trên giường còn ngủ rất say. Có lẽ là do say rượu nên bất kể động tĩnh nào cũng không thể quấy nhiễu anh. Ân Dao ngồi bên giường cúi người nhìn một hồi, nhớ tới dáng vẻ anh đêm qua, cô có hơi buồn cười hôn lên môi anh rồi đóng cửa lại đi ra ngoài.

Hơn mười giờ Ân Dao mới xem tới tin nhắn của anh, anh nói anh ăn cháo rồi, còn đặc biệt nói câu "Cháo nấu ngon lắm". Ân Dao đang uống cà phê trong phòng trà nước, nhìn thấy tin nhắn này liền mỉm cười.

Cô chưa hồi âm, bởi vì phải lập tức chụp ảnh.

Đến hai giờ chiều, trong lúc nghỉ giải lao, cô chợt nhớ ra một chuyện, mới vội vàng nhắn tin cho Tiêu Việt: Hôm nay đi giúp việc tới nhà dọn dẹp, chắc cỡ ba giờ rưỡi tới, anh xem trong nhà có việc gì thì sắp xếp nhà.

Nghĩ một chút, cô lại nhắn tiếp một tin: Phòng sách của em bữa bọn quá, anh bảo đi thu dọn giúp em đi."

Không đợi được anh hồi âm, Ân Dao cũng không để ý, cô lại đi làm việc.

May mắn là hôm nay công việc hoàn thành rất sớm, 4:30 Ân Dao kết thúc việc chụp hình. Cô không lập tức trở về mà muốn tới trung tâm thương mại mua đồ chống rét. Ngày mai ngày mốt nhân rồi, tự dung cô có một ý tưởng, muốn cùng Tiêu Việt đi Kim Sơn Linh ở Vạn Lý Trường Thành ngắm mặt trời mọc mùa đông, bởi vậy cô còn lấy lens máy ảnh mới sắm ở studio đem về.

Đồ chống rét chọn xong, chỉ có mấy kiểu dáng thôi. Ân Dao chọn lấy một bộ đơn giản nhất màu đen, mua hai bộ giống nhau như đúc. Cỡ nam và cỡ nữ, mặc vào là thành đồ tình nhân.

Lái xe về nhà, đã hơn sáu giờ.

Ân Dao đậu xe xong, không cầm lens máy ảnh và quần áo mới sắm theo mà để lạo hết trong cốp sau, đỡ mắt công ngày mai lại phải đem xuống. Vừa mở cửa liền có thể cảm giác được trong nhà sạch tỉnh, mặc dù mấy ngày nay Tiểu Việt ở lại cũng dọn dẹp nhà cửa rất sạch sẽ, nhưng so với nhân viên giúp việc chuyên nghiệp chắc chắn sẽ khác nhau.

Phòng khách không có ai, Ân Dao vào phòng ngủ tìm Tiểu Việt, cũng không thấy anh. Cô đi ra, nghe thấy phòng sách có tiếng động, cô bước vào. Tiểu Việt đang đứng ở trước bàn. Tất nhiên phòng sách cũng đã thu dọn xong, mấy cái túi giấy và hộp rỗng đặt cạnh cửa, trên bàn rất chỉnh tề.

Ân Dao nhìn thấy bên trong kệ trang trí có bày đồ chơi cũ của cô, con khi lông mềm màu nâu ngòi đằng kia.

Cô hơi kinh ngạc, bước qua đó: "Anh giúp em sắp xếp lại hả?"

Tiểu Việt ừ khẽ, anh xoay người, gấp hai cái túi giấy đưa cho cô: "Anh không biết phải cất mấy thứ này ở đâu, em tự làm đi."

Ân Dao vô thức đưa tay nhận lấy, cô muốn trò chuyện cùng Tiểu Việt nhưng anh lại không nhìn cô mà đi thẳng ra khỏi phòng sách. Ân Dao sững sờ, cúi đầu xem đồ trong tay. Cô mở hai cái túi giấy ra, vừa mới liếc qua tay liền khựng lại. Là một chồng thư vượt đại dương mà những năm đó cô và Lương Tân Nam gửi cho nhau. Còn có ảnh cô chụp cho anh ta từ khi anh ta hai mươi tuổi đến hai mươi lăm tuổi. Ân Dao đứng cứng ngắc ở đó một lúc lâu rồi vứt xuống những thứ này ra khỏi phòng sách tìm Tiểu Việt. Anh đứng ở phòng khách, không biết đang suy nghĩ điều gì. Ân Dao bước tới nắm tay anh nhưng bị anh tránh đi. Anh bước về trước mấy bước, Ân Dao không qua theo.

"Không phải anh cố ý xem đồ của em." Tiểu Việt không quay đầu lại, anh nói.

Nhất thời Ân Dao không biết tiếp lời thế nào, môi cô hơi run, hỏi một câu: "Anh giận lắm, đúng không?"

"Anh không nên giận sao?" Tiểu Việt bỗng nhiên xoay người, đôi mắt đen nhánh nhìn cô: "Là em nói em vứt hết rồi, em quên sao?"

Ân Dao không quên, thật sự cô từng nói với anh rằng đồ của bạn trai cũ cô bỏ hết rồi. Cô im lặng khiến sắc mặt Tiểu Việt càng khó coi hơn. Môi anh mím thật chặt, ngừng vài giây, giọng anh vừa trầm vừa lạnh vang lên: "Trong lòng em đã có người thương, tại sao còn muốn tìm anh?"

Ân Dao nhủ mảy: "Không phải như anh nghĩ."

"Vậy chứ thế nào?" Giọng anh đè nén, bình tĩnh một cách dị thường: "Em cất giấu hình ảnh của người khác, vì sao còn muốn chụp ảnh cho anh? Những chuyện em đã làm vì người khác, có phải em định làm lại toàn bộ với anh không?"

Cổ họng Ân Dao như căng lên, cô mở miệng giải thích: "Cái hộp đó là gần đây em mới cầm về, em tưởng bên trong chỉ đựng đồ của em thôi. Em cũng không biết có cả thư và ảnh chụp, nếu như em biết em sẽ không đem theo. Chuyện này em không có gạt anh, anh tin không?"

"Anh không tin em." Vấn đề giấu trong lòng khiến Tiểu Việt khó chịu vô cùng, anh bật thốt ra: "Vào cái ngày anh ta kết hôn, em tới tìm anh là vì sao?" Lời này đã cào xé lòng anh hai ngày, đêm đó từ garage trở về, anh tra tên Lương Tân Nam trên điện thoại, hết thấy chỉ tiết đều sáng tỏ.

Tiểu Việt rất chán ghét bộ dáng mình khó chịu đòi cô giải thích, nhưng bây giờ anh không có cách nào nhịn được. Ánh mắt anh đỏ ửng, hỏi cô: "Em coi anh là cái gì?"

Ân Dao há miệng, nhưng phát hiện không thể nào thốt nên lời giải thích. Tại sao đêm đó cô muốn đi tìm anh, thật sự không liên quan đến Lương Tân Nam sao? Trong lòng cô hiểu rõ, dù cho sau đó không giống, nhưng lúc bắt đầu, cô thật sự không vô tội. Ân Dao chưa từng nghĩ, có một ngày sẽ đối mặt với sự thật này, mà điều duy nhất cô có thể giải thích là thư và ảnh chụp, nhưng anh cũng chẳng tin. Tình huống không cách nào phá vỡ thế này làm cho Ân Dao cực kỳ khó chịu, chẳng hiểu sao lòng cô chột bực tức.

Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều chỉ nhìn vào lúc bắt đầu thôi sao?

"Tiểu Việt" Ân Dao nhìn thẳng anh: "Nói trắng ra là anh không tin em nghiêm túc với anh. Nếu đã lâu như vậy mà anh cũng không thể tin tưởng điểm này, vậy anh nói em biết đi, em phải làm thế nào?"

Phòng khách ngột ngạt đến lạ.

Hai người nhìn nhau chằm chằm.

Mấy giây sau, mấy chữ trầm thấp phá vỡ sự tĩnh lặng.

"Kết hôn, em nghĩ tới chưa?" Tiểu Việt siết chặt ngón tay, bờ môi run lên rất nhẹ: "Em từng nghĩ tới chuyện kết hôn với anh chưa?"

Ân Dao sững sờ, cô bình tĩnh nhìn anh mấy giây rồi cười: "Anh mới bao nhiêu tuổi hả? Kết hôn?" Trong một thoáng này, cô cảm thấy mình thật không đủ hiểu anh. Anh còn suy nghĩ ngây thơ hơn cô, dễ dàng nhắc hai chữ này vậy ư?

Nụ cười của cô như đâm vào lòng Tiểu Việt: "Tới bây giờ em chưa từng nghĩ tới."

"Phải, em không muốn lừa anh, em thật sự không nghĩ tới chuyện này." Mới yêu đương mấy tháng thì muốn kết hôn? Ân Dao cảm thấy lúc mình 16 tuổi có lẽ mới nghĩ đến.

"Mình mới hẹn hò bao lâu đâu, có thể bàn chuyện kết hôn sao?" Ân Dao nói: "Tình cảm một người cũng không phải chỉ dựa vào giấy chứng nhận kết hôn. Em sẽ không treo hai chữ này trên miệng, đây là chuyện rất thận trọng."

"Anh hiểu ý em rồi." Sắc mặt Tiểu Việt tái xanh: "Ngay từ đầu trong lòng em, anh và Chu Thúc không có gì khác biệt."

"Anh đủ chưa?"

Đột nhiên Ân Dao cảm giác không thể nào nói thông, tình cảm của cô đã bị phủ nhận nhiều lần, không ngờ bây giờ anh còn nhắc tới Chu Thúc. Trong nháy mắt, lòng cô bốc lên cơn tức: "Tất nhiên anh khác với cậu ta rồi. Anh đẹp hơn cậu ta nên tôi ngủ với anh. Tôi còn thích Lương Tân Nam đó, tôi tìm anh là để chơi bời chút thôi. Anh muốn nghe mấy câu này mà, dù sao trong lòng anh, tôi là người như vậy." Ánh mắt của cô hơi nóng lên, cô tức giận quay mặt đi: "Anh khó chịu thế này thì còn nán lại làm gì, tôi đâu có trối anh."

Những lời cô nói như đâm thẳng vào tim Tiểu Việt. Anh nhìn chằm chằm cô thật lâu, bờ môi tái nhợt run run. Lát sau anh lên tiếng: "Em bảo tôi đi thì tôi đi? Không phải em tốt bụng lắm sao? Em tốt với Chu Thúc vậy mà, em tiễn cậu ta đi Mỹ. Vậy em cho tôi cái gì rồi?"

Khóe miệng Ân Dao khẽ động, mắt cô đỏ lên. Cô chẳng nói chẳng rằng đi mấy bước tới trước chỗ huyền quan, lấy chiếc túi xách đêm qua đem ra ngoài đang đặt trên tủ. Cô mở túi lấy một tấm danh thiếp nhét vào trong tay Tiểu Việt: "Người này nhìn trùng anh, cũng muốn có anh như tôi. Một tuần này cô ta đều ở khách sạn Bách Duyệt. Anh muốn cái gì cô ta cũng có thể cho anh, phim điện ảnh, phim truyền hình, mua cho anh cái gì Anh để cũng được. Đi đi"

Cô bình tĩnh nói dứt lời, nhìn anh mấy giây rồi quay người đi vào phòng ngủ.

Không biết qua mấy phút, cô nghe thấy tiếng cánh cửa bị đóng lại.

Ân Dao đứng dựa vào tường phòng ngủ một lúc lâu. Khi cô đi ra ngoài, phòng khách đã chẳng còn ai.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Em ném hết đi

Mấy phút trước phòng khách còn giương cung bạt kiếm mà bây giờ lại tĩnh lặng như thể chưa xảy ra bất cứ chuyện gì. Đồng hồ treo trên mặt tường xám lạnh vẫn chuyển động theo tiết tấu như cũ, kim đồng hồ hiển thị thời gian đã qua sáu giờ rưỡi.

Ngoài cửa sổ, Bắc Kinh vừa mới lên đèn.

Ân Dao đứng ngẩn ngơ một hồi rồi đi tới phòng sách. Trên bàn còn bày hai chiếc túi giấy kia, cô trầm mặc nhìn một lát, con tức lại trào lên khiến lòng dạ chua xót, cô cầm hết những vật đó ném vào thùng rác như trút giận.

Ân Dao nán lại trong phòng tới gần hai tiếng.

Điện thoại ngoài phòng khách vang lên mấy lần, cô đi ra ngoài. Vừa nói máy, bên kia Tiết Phùng Phùng hỏi ngay: "Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải đã bảo đêm nay cô chờ tôi ở văn phòng sao? Tôi mới ra ngoài một chuyến đã chẳng thấy cô đâu. Dạo này hôm nào cô cũng như vậy, vừa xong việc liền chạy đâu không thấy tăm hơi. Rốt cuộc là cô đang bận cái gì?"

Mới Ân Dao mấp máy, nhưng chẳng nói gì.

Tiết Phùng Phùng gọi cô: "Ân Dao?"

Ân Dao nắm chặt điện thoại miễn cưỡng lên tiếng, đôi mắt dõi về phía vách tường: "Tôi cũng không biết."

Tiết Phùng Phùng im lặng: "Tôi vốn thấy gần đây cô vất vả định đưa cô đi ăn cơm đó. Ngược lại cô thì hay rồi, cũng không thêm cho tôi một cơ hội." Cô ấy nói dứt lời nhưng không nghe thấy Ân Dao đáp lại liền nhận ra được điều bất thường: "Cô đang làm gì vậy? Đang lo lắng à?"

"Không làm gì hết" Ân Dao lấy lại tinh thần, cô thu hồi ánh mắt lại: "Chị đang ăn cơm sao?"

"Không phải tôi vừa mới về sao? Nước còn chưa uống một ngụm, làm sao có thời gian ăn cơm?"

"Tôi cũng chưa ăn." Ân Dao nói nhỏ giọng, dừng lại một chút, cô nói: "Vậy tôi mời chị ăn cơm nha, tôi tới đón chị."

"Cô tới đón tôi?" Tiết Phùng Phùng kinh ngạc.

Ân Dao ừ một tiếng: "Giờ tôi đến"

Cúp điện thoại, Ân Dao cảm thấy rất buồn bực, cô cời áo len trên người vào phòng ngủ đổi một chiếc khác. Lúc kéo cửa tủ quần áo ra, cô liếc nhìn mấy món đồ bên trái, áo sơ mi đen, hoodie và áo khoác, cô hơi ngần ngừ một chút, rồi đóng cửa tủ lại. Xoay người lại thoáng trông thấy đồng hồ đeo tay và quyền kịch bản đánh dấu chỉ chữ trên tủ đầu giường.

8 giờ 30, Ân Dao ra ngoài. Cô lái xe đến studio đón Tiết Phùng Phùng, đưa cô ấy tới một nhà hàng đồ Nhật trong ngõ Ngũ Đạo Doanh.

Từ lúc lên xe, Tiết Phùng Phùng đã cảm thấy Ân Dao có hơi khác thường, nhưng cũng không nói được rằng khác chỗ nào.

Đến nơi, hai người ngồi ăn tối.

Tiết Phùng Phùng dò hỏi: "Hôm nay công việc kết thúc sớm, cô đi làm gì vậy?"

"Đi dạo một lúc, mua ít đồ." Ân Dao đang ăn nem rán tôm, cũng không ngẩng đầu lên mà tập trung ăn hai cái, rồi nói: "Cái này không tồi, ngon đó."

"Ngon cũng đừng ăn nhiều quá, dễ mập."

Ân Dao không nói gì, lúc này điện thoại rung lên. Cô nhận một cuộc gọi từ số máy lạ. Trong ống nghe là một giọng nữ trong trẻo, đối phương lễ phép nói với cô rằng hệ thống nhầm lẫn, phòng cô đặt tạm thời không cung cấp sử dụng, hỏi cô có thể thay đổi hay không.

Ân Dao kiên nhẫn nghe hết, cô hỏi: "Tôi có thể hủy không?"

Dường như đối phương thoáng sững sờ, hỏi: "Chị chắc chắn muốn hủy bỏ à?"

"Ừ"

Tiết Phùng Phùng nhìn Ân Dao nghe điện thoại liền hỏi: "Sao vậy?"

"Quản lý khách sạn, muộn vậy mà còn làm việc."

Tiết Phùng Phùng nghi hoặc: "Cô muốn ra ngoài?"

Ân Dao ngẩng đầu lại gấp một cái nem rán, nói: "Muốn đi gần đây chơi hai ngày, có điều bây giờ không muốn đi nữa"

"Vì sao?"

"Lạnh quá"

"... " Tiết Phùng Phùng nhìn cô một hồi: "Hôm nay cô sao vậy?"

"Chẳng sao hết" Ân Dao cúi đầu ăn tiếp.

Tiết Phùng Phùng thăm phòng đoán một phen, một ý nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu, cô ấy chau mày: "Có phải Lương Tân Nam tới tìm cô đúng không?"

Ân Dao sững ra, hơi khó chịu ngừng đầu: "Đừng nhắc tới anh ta."

Cô biểu hiện kiểu này, Tiết Phùng Phùng càng thêm tin chắc là có liên quan tới Lương Tân Nam. Cô ấy giận run suốt nửa đã nhay dựng lên: "Tên khốn đó có bị bệnh không? Hắn thật sự muốn tìm cô tái hợp hả? Hắn cho là hắn là ai chứ? Ly hôn là xong sao? Mơ mộng hão huyền gì vậy?"

Ân Dao: "Chị đừng kích động như thế."

Tiết Phùng Phùng cắn giận bất bình: "Cô tuyệt đối đừng để ý đến hắn! Nếu hắn lại tới tìm, nhất định cô phải nói cho tôi biết đó!"

Ân Dao gật đầu: "Tôi không có ý định để ý đến anh ta."

Cô không biết giải thích thế nào cho Tiết Phùng Phùng rằng hiện giờ tâm trạng của cô không tốt chẳng có liên quan gì tới Lương Tân Nam, mà là bởi vì một người khác. Đêm nay Ân Dao không muốn về nhà lắm, buổi tối cô về chỗ Tiết Phùng Phùng. Đêm khuya, hai người ở phòng khách dùng máy chiếu xem một bộ phim điện ảnh nghệ thuật, đằng dai tới rất muộn mới đi ngủ.

Ân Dao nằm trên giường đến nửa đêm, sờ điện thoại di động ở đầu giường. Nhìn rồi xem thông báo WeChat, lại mở vòng bạn bè ra xem. Sáu tiếng trước, Hoàng Uyển Thịnh chia sẻ ảnh chụp một mẻ bánh quy mới nướng, bảy giờ trước Cận Thiệu khoe ảnh đồ ngọt mình tự cải tiến. Vài diễn viên người mẫu từng hợp tác qua cũng không ngoại lệ lại đổi ảnh selfie mới. Ân Dao không có chuyện gì làm, ngón tay vô thức trượt xuống, dừng ở sáu ngày trước, có Tiêu Việt đăng một tin.

Là ảnh người tuyết nhỏ anh tự nặn người.

Hôm đó Hoàng Điểm có tuyết rơi, anh đang đợi quay phim, ở trường quay nhầm chán đành tự chơi một mình. Khi Ân Dao thấy được, cô liền nhắn một tin trên WeChat, cô bảo: Thầy Tiêu hăng hái ghê.

Anh trả lời bằng một hình biểu tượng "Nhóc kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực". Là trộm từ chỗ cô chứ anh vốn không thích nhắn kiểu này. Vì tán gẫu với cô nhiều nên mới bắt đầu dùng những thứ cô đã từng gửi. Ân Dao nhìn chằm chằm người tuyết nhỏ cả nửa ngày, cô ấn mở ảnh đại diện của anh, lại ấn vào mục "Nhắn tin". Giao diện trò chuyện hiện ra, lịch sử tin nhắn dừng ở chiều hôm qua, cô đang nói chuyện đi giúp việc, anh đáp "Được", còn hỏi: Buổi tối em muốn ăn gì?

Ân Dao nói tùy ý, anh hồi âm "Được".

Mấy dòng chữ ngắn ngủi, không có sau đó nữa.

Bốn giờ sáng, Ân Dao ném điện thoại và cố gắng ngủ.

Đêm nay Bắc Kinh lại bắt đầu có tuyết rơi.

Giữa trưa ngày thứ hai Ân Dao rời khỏi nhà Tiết Phùng Phùng. Trên đường kẹt xe khiến người ta cáu bẳn. Dù sao cô cũng không cần đi làm, ngồi trong xe nghe một bài Rock n' Roll, không biết là vì đêm hôm qua không ngủ không ngon giấc hay đơn giản là bởi vì ngày tuyết nên đường xá khó đi mà đọng phải rào chắn. Sau khi báo cảnh sát, chờ xử lý xong hết thầy đã là chạng vạng.

Vào nhà bật đèn, tất cả đều là đáng vẽ trước đó. Đôi giày thể thao phối màu đen đỏ vẫn còn trong tủ giày, trong phòng ngủ cũng y như cũ. Đầu cô đau dữ dội, mơ màng nằm dài trên ghế sofa, không muốn tiếp tục nghĩ đến bất kì chuyện gì.

Hôm sau tỉnh lại, Ân Dao phát hiện mình bị cầm. Không nghiêm trọng lắm, chỉ là nghẹt mũi đau họng. Bên ngoài đã bắt đầu tan tuyết. Mái tóc Ân Dao rối bù, cô đứng dậy khỏi sofa. Cô đứng bên cạnh cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, là một ngày nắng.

Xoay người về phòng vệ sinh rửa mặt. Lúc đánh răng, trông thấy chiếc bàn chải bên cạnh cô hơi giật mình. Dời ánh mắt nhìn chằm chằm bồn nước. Lát sau ngược mắt lên, lại nhìn thấy dao cạo râu trên kệ.

Ân Dao vội vàng rửa mặt, mặc áo khoác rồi ôm điện thoại xuống lầu. Tùy tiện tìm một quán ăn gần đó, ăn xong cũng không muốn về nhà dành rảnh rồi lượn lờ trong vườn hoa của tiểu khu. Chuyển đi Kim Sơn Linh bị hủy bỏ, hai ngày này cô không có bất kỳ sắp xếp nào khác, không cần đi làm cũng không có tiệc tùng gì cả. Lần đầu tiên cô cảm thấy rảnh rồi đến mức phát sợ. May là sau đó công việc dày đặc, Ân Dao đi sớm về muộn cả một tuần.

Tối thứ sáu, cô có hẹn.

Dạo này Hoàng Uyển Thịnh nghiên cứu sảy khô, gặt hái chút ít thành quả bên mời Ân Dao đến ăn thử. Ân Dao cũng chẳng ăn bao nhiêu, ngược lại giúp cô ấy làm bánh quy. Hai người ngồi vào bàn ăn cùng nhau làm việc. Ân Dao cúi đầu, quét dầu vào bên trong từng cái khuôn. Hoàng Uyển Thịnh quay đầu liếc nhìn cô một cái, nói: "Tâm trạng cậu có vẻ không ổn lắm."

Ân Dao ngừng đầu.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn cô đầy lo lắng: "Lần trước bọn mình ở cùng nhau, cậu rất hay xem điện thoại. Hôm nay sang đây đã sắp hai tiếng rồi mà chưa nhìn một lần."

Ân Dao hơi bất ngờ nhìn cô ấy nói: "Cậu hay thật."

Hoàng Uyển Thịnh mỉm cười: "Cậu và cậu ấy làm sao vậy? Cãi nhau sao?"

"Mình không biết, có lẽ..." Ân Dao hơi cụp mắt: "Còn nghiêm trọng hơn cãi nhau rất nhiều."

"Nói chia tay rồi?"

Ân Dao trầm mặc: "Mình không nói."

"Vậy cậu ấy thì sao?"

Ân Dao lắc đầu.

"Vậy bây giờ còn liên lạc không?"

Lại lắc đầu.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn ánh mắt cô: "Vậy cậu định làm thế nào bây giờ?"

"Mình cũng không biết."

Ân Dao lại cúi đầu tiếp tục làm việc, cô nghe thấy Hoàng Uyển Thịnh khẽ thở dài một hơi.

Buổi tối lúc chuẩn bị trở về nhà, Ân Dao nhận được một lời mời kết bạn, là người đại diện Tiểu Sơn của Tiêu Việt.

Cô chán chừ một lúc rồi chấp nhận.

Tiểu Sơn gửi tới một sticker chào hỏi, tán gẫu vài câu với cô sau đó mới nhắc đến chuyện chính. Cậu ta bảo hôm nay có mâu thuẫn âm ỉ ở công ty. Công ty muốn đề Tiêu Việt làm khách mời thường xuyên cho một show truyền hình nhưng Tiêu Việt không đồng ý, hai bên giằng co. Bởi vì thời hạn hợp đồng sắp kết thúc, lúc này mà gây gổ với công ty, rất có thể sẽ không được ký tiếp. Ý Tiểu Sơn là muốn đề Ân Dao giúp khuyên nhủ Tiêu Việt. Cậu ta nghĩ tới tính cách Tiêu Việt, ai nói chuyện cũng vô ích, nhưng không chừng cô Ân có thể thử một lần.

Dĩ nhiên, cậu ta cũng không hiểu rõ tình hình.

Ân Dao không biết nói thế nào cho cậu ta hiểu, cuối cùng chỉ đáp: Thật xin lỗi, tôi không có cách nào giúp cậu.

Nghe cô nói như vậy, Tiểu Sơn có hơi kinh ngạc, bởi vì lần gặp mặt trước đó, thái độ của cô rất tốt, cậu ta tưởng hẳn là cô sẽ nhận lời. Cậu ta hơi thất vọng, nhưng cũng không tiện nói nhiều, hồi âm vài câu khách sáo, bảo đã làm phiền cô rồi. Ân Dao đọc hết, cô bỏ điện thoại vào trong túi xách, khởi động xe lái ra khỏi bãi đỗ.

Về đến nhà đã hơn mười giờ, Ân Dao đem theo hai hộp bánh quy vào cửa. Lúc đổi giày lại nhìn thấy đôi dép lê kiểu nam đặt bên tường. Cô vào phòng ngủ, đồng hồ và kịch bản vẫn đặt nguyên vẹn ở chỗ cũ, trên mặt thảm cạnh cửa sổ có một đôi tất len của anh. Cô muốn thay đồ mặc ở nhà, mở tủ quần áo ra có quần áo của anh, vào nhà vệ sinh lại có đồ của anh, ra phòng bếp mở tủ lạnh lấy chai rượu trái cây vẫn có thể nhìn thấy xoong nồi chén bát anh mua.

Mười một giờ, Ân Dao ngồi ở ban công phòng ngủ uống hết một chai rượu trái cây, cô đứng dậy đi lấy điện thoại. Cô không cho mình thời gian do dự, lướt danh sách Wechat, tìm tới ảnh đại diện hình chiếc đàn cello đen trắng. Nhanh chóng gửi một câu: "Chứng nào anh rảnh, tới dọn đồ của anh đi!"

Nhấn xong cô vứt điện thoại, lại vào phòng bếp cầm chai rượu trái cây, dựa vào vách tường chậm rãi uống hết.

Nửa tiếng sau, trở lại phòng ngủ, trên điện thoại đã có thêm một tin nhắn mới...

"Không cần nữa, em ném hết đi!".

≡ 5s quảng cáo:

Chào mấy thím! Tình hình là nay cũng không phải ngày Hoàng đạo gì sất nhưng được một hôm nghỉ làm nên tui ở nhà... khai trương hố mới. Truyện Lạc Đường của tác giả Thán Tây Trà nhee.

Mặc dù Ai Sợ Ai còn dang dở nhưng vì "đam mê" nên tui lại tiếp tục đào, đào, đào ㄖ____ㄖ

Mấy thím sang "xông đất" giúp tui với hihiu

Yêu ☐☐♥

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cô ấy gây lăm

Sinh nhật Ân Dao vào lúc Bắc Kinh bắt đầu ấm lại. Từ sau trung tuần tháng Ba, nhiệt độ thấp nhất không còn âm độ nữa. Vào thời điểm này, Ân Dao về nước. Lúc cô đi trời đông giá rét, khi trở về hoa đào vừa chớm nở. Đất trời đã chuyển mùa.

Tiết Phùng Phùng nói cô may mắn, thời gian lạnh nhất vào cuối tháng Một đến đầu tháng Hai cũng chính là trước Tết âm lịch một khoảng thời gian ngắn ấy cô đi công tác ở London. Nửa cuối tháng Hai cô tới Seattle bầu bạn với đi, từ đầu đến cuối thong thả ôm ấp khí hậu ôn đới hải dương, vừa khéo tránh đợt rét lạnh thấu xương nửa cuối mùa đông của thủ đô.

Năm nay Yin Studio mới ký hợp đồng với hai thợ chụp ảnh, lại tuyển thêm mấy thực tập sinh, đội ngũ lớn mạnh thêm bước nữa.

Tiết Phùng Phùng quản lý mọi thứ đầu vào đấy, Ân Dao yên tâm phẩy tay làm bà chủ như trước. Hôm về nước cô không tới studio mà nhắn tin cho Tiết Phùng Phùng báo đã đến nơi rồi kéo vali đi thẳng về nhà.

Trước khi vào thang máy cô nhận được điện thoại của Tạ Vân Châu. Lần cuối gặp Tạ Vân Châu là trước khi cô đến London, vào ngày hai mươi ba tháng chạp, Tết ông Công ông Táo. Khi đó bọn họ bàn vấn đề cô muốn ăn Tết ở đâu. Ân Dao từ chối khéo lời mời của anh ruột, đi thẳng tới London công tác. Thời điểm năm mới lại bay ra nước ngoài làm một người cần cù. Bởi vậy, đêm giao thừa Tiết Phùng Phùng còn đặc biệt vì cô mà đăng một bài hậu trường kèm theo chú thích: "Cô Ân ăn Tết ở nơi đất khách quê người một mình". Làm ra vẻ cô rất đáng thương.

Ân Dao cũng không nhìn thấy bài viết này, đã rất lâu cô không lên Weibo, tới WeChat cũng rất ít xem, hầu hết công việc quan trọng đều dùng mail.

Tạ Vân Châu gọi cuộc điện thoại này để thúc giục Ân Dao sang ăn cơm. Đầu tháng này Ân Dao vừa trải qua sinh nhật hai mươi sáu tuổi, khi đó cô ở nước ngoài, Tạ Vân Châu không

có cách nào mừng sinh nhật cô, đến một bữa cơm cũng không thể ăn cùng nhau. Không biết có phải vì nguyên nhân này hay không mà gần đây anh ta liên lạc với Ân Dao hai lần liên tiếp, bảo cô về nước rồi thì tới ăn cơm.

Ân Dao nhận điện thoại, nghe được giọng nói quen thuộc, giọng điệu của Tạ Văn Châu vẫn cái kiểu không ảm áp cũng chẳng mềm mỏng ấy, anh ta hỏi cô đến đâu rồi.

"Dưới lầu, vào thang máy ngay đây." Khi Ân Dao nhấn phím đi lên thì nghe Tạ Văn Châu nói đã bảo tài xế tới đón cô, sắp tới rồi.

Anh ta lại theo thói quen ra lệnh, tự sắp xếp, nhưng hiện giờ Ân Dao cũng học được cách không làm trái ý anh ta nữa, cô đáp: "Biết rồi, em lên thay quần áo xong thì đi ngay."

Ra ngoài rất lâu, trong nhà cửa sô đóng kín mít. Vừa vào cửa liền có cảm giác rất bức bối, Ân Dao mở cửa sô một nửa sau đó đến phòng ngủ thay quần áo, lại sang phòng chứa đồ chọn chiếc túi phù hợp. Cô vô ý liếc mắt trông thấy hai cái thùng giấy chỗ góc tường, thoáng chốc tim hơi thất lại.

Đêm đó, cô mượn rượu gọi anh tới lấy đồ, chẳng qua là vì chắc chắn rằng anh đã mất công đánh dấu kịch bản thế này, và lại anh làm việc luôn nghiêm túc, dù thế nào cũng sẽ đến đây một chuyến. Nào ngờ, anh quyết đoán cắt đứt quan hệ hơn cô tưởng, tới cái này cũng chẳng cần. Rõ ràng là không muốn gặp lại cô. Tin nhắn đó khiến Ân Dao trầm trọc cả đêm dài. Cô cũng không tìm anh nữa. Sáng sớm tỉnh mơ cô hùng hùng hồ hồ đứng dậy tìm thùng đựng từng món từng món đồ của anh, như thể thanh lý một loại hải cẩu nào đó. Xếp xong mấy thứ sau cùng, cô ném kịch bản vào trong, bỗng nhiên khí thế tắt phụt. Cô không biết đến cùng thì sự tức giận này có mấy phần là đối với anh, mấy phần là đối với chính mình.

Chuyện đã hơn một tháng trước, Ân Dao không muốn nghĩ tới nữa, cô mau mau cầm túi đi ra ngoài.

Lúc Ân Dao tới, Tạ Văn Châu đang ở nhà chờ cô. Anh dặn dò di Phuong nấu một bàn đồ ăn, toàn chọn món cô thích.

Ân Dao xem điệu bộ kia liền biết thật sự là vì bù đắp sinh nhật cô. Cô nhiệt tình ăn khá nhiều, Tạ Văn Châu ngồi ở phía đối diện nhìn cô ăn canh, anh ta lên tiếng: "Cô đừng liều mạng làm việc như thế."

Ân Dao sững sờ: "Em có liều mạng đâu."

Tạ Văn Châu nhún mày: "Cô gây thành cái dạng này, đừng nói với anh là không có liên quan tới công việc."

Ân Dao im lặng, cũng không biết giải thích thế nào, cô cúi đầu, cầm đũa gắp miếng đậu hũ trong chén.

Trước giờ Tạ Văn Châu chỉ coi trọng công việc, có thể dành ra một chút tâm tư đặt trên người cô em gái này đã là không dễ dàng. Anh ta không có cách nào nhìn ra được điều gì đó từ sắc mặt của cô, nhưng cũng cảm giác được tình trạng của cô không tốt như lần trước tới đây.

Nhìn cô một hồi, về mặt anh ta chợt có hơi gượng gạo: "Cô có chuyện gì khó xử, đừng ngại nói với anh."

"Nói anh biết cũng vô ích thôi" Ân Dao cúi đầu nói một câu.

Tạ Văn Châu: "Cô không nói thì sao biết anh không làm được?"

Lời này thật sự là...

Ân Dao nghe xong thì phì cười, cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh ta và chuyển chủ đề: "Nghe nói Uyển Uyển tặng bánh quy cho anh."

Tạ Văn Châu không ngờ đột nhiên cô nhắc tới chuyện này, hơi sững sờ rồi nhàn nhạt đáp lời: "Ừm"

Ân Dao bèn hỏi tiếp: "Anh ăn chưa? Có phải ngon lắm không?"

"Cũng tạm." Tạ Văn Châu cũng không muốn trả lời mấy câu này, anh ta lờ mờ cô: "Cô cứ hỏi chuyện cô ấy làm chi?"

"Em có hỏi nhiều đâu, em mới hỏi một lần." Ân Dao chú ý đến nét mặt anh ta, trong lòng có hơi bất ngờ. Thật ra lần trước gọi điện thoại, nghe Hoàng Uyển Thịnh nói chuyện này cô đã cảm thấy có chút khó tin rồi.

Ân Dao không hiểu rõ tình hình cụ thể, chỉ biết là bọn họ vô tình gặp nhau chỗ Cận Thiệu. Lúc ấy Hoàng Uyển Thịnh đang phân phát bánh quy. Giờ cô ấy xem bánh quy hướng như "qua lưu niệm", thường xuyên mang theo người mấy hộp.

Trong ấn tượng của Ân Dao, anh trai cô luôn lạnh nhạt với phụ nữ. Hồi nhỏ, bạn nữ tặng đồ là không không bao giờ nhận, nếu lên lút nhét vào cặp, anh ta cũng sẽ không dùng. Kết quả, một là vào sọt rác, hai là đến tay Ân Dao. Cho nên cô không tưởng tượng nổi đáng về anh ta xách theo hai hộp bánh quy nhỏ.

Tạ Văn Châu nhìn biểu cảm của cô, không mấy vui vẻ: "Cô đang nghĩ cái gì nữa vậy?"

Ân Dao lắc đầu cười cười: "Không có gì."

Hôm nay, Ân Dao không chỉ ăn cơm mà còn nhận được quà.

Tạ Văn Châu tặng đồ tất nhiên là hào phóng. Ân Dao nhìn sợi dây chuyền kia mà chẳng dám sờ, cô quay đầu nhìn người đang ngồi trên sofa đọc báo.

"Không phải cô vừa chụp cái này sao?"

Tạ Văn Châu liếc mắt qua nhìn cô.

Ân Dao nói: "Quý giá quá, em không dám đeo."

"Không đắt." Tạ Văn Châu trả lời gọn lỏn.

Ân Dao không hỏi nhiều nữa, cô nhận đồ rồi không làm phiền anh ta thêm, chạng vạng cô rời khỏi nhà anh ta.

Ân Dao không về nhà ngay, cô nhớ hình như mấy tháng này Hasselblad ra mắt sản phẩm mới bèn đến cửa hàng xem thử. Không ngờ lại gặp một người trong trung tâm thương mại.

Tiểu Sơn tới trả quần áo cho một nhân hàng tài trợ cho công ty. Lúc cậu ta định lên thang cuốn thì trông thấy Ân Dao, cô đứng bên ngoài cửa hàng đồ ngọt, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Mới đầu Tiểu Sơn chưa dám xác định, đến gần mấy bước mới gọi cô: "Cô Ân?"

Ân Dao nghe giọng nói liền quay đầu theo phản xạ, nhìn thấy cậu ta, rõ ràng cô hơi sững sốt.

Tiểu Sơn cười: "Thật đúng là cô, em còn tưởng nhìn lầm, sao cô gầy đi nhiều quá."

Bỗng dưng Ân Dao không biết nên phản ứng thế nào, cô gạt đầu nhìn chiếc túi trong tay cậu ta: "Cậu đến mua quần áo sao?"

"Không phải không phải, là công ty mượn, em đang định đem trả." Tiểu Sơn giải thích.

Ân Dao gạt đầu: "À."

Lúc này, Tiểu Sơn cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Mặc dù trước giờ Tiểu Việt không nhắc tới, nhưng rất nhiều manh mối đã nói cho cậu ta biết hai người này đã chia tay, ít nhất là hiện giờ không còn liên lạc. Cậu ta có phần ngập ngừng, rất muốn hỏi Ân Dao điều gì đó nhưng khổ nỗi lại chẳng biết phải mở lời như thế nào.

Đang lúc xoắn xýt, cậu ta nghe Ân Dao hỏi: "Dạo này anh ấy ổn không?"

Tiểu Sơn có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn thật thà nói cho cô biết: "Không tốt lắm, chạy sang Cam Túc rồi Nghe nói mấy ngày trước còn làm tay bị thương." Cậu ta thờ dãi có phần bất đắc dĩ: "Hạn hợp đồng của công ty sắp đến, cũng không đề cập tới chuyện ký tiếp. Bộ phim anh ấy đang nhận, đạo diễn là bạn của anh ấy, cực kỳ không đáng tin. Muốn đầu tư nhưng không có vốn, lại là lần đầu quay, không ai muốn nhận vai nam chính nên mới đẩy cái hồ đó cho anh Tiểu Việt. Đã không có cát sê thì chớ, còn phải cho mượn ngược lại năm trăm ngàn. Toàn bộ hành trình đều quay ở Tây Bắc, điều kiện gian khổ lắm."

Ân Dao im lặng lắng nghe, bỗng nhiên có chút hối hận vì đã hỏi cậu ta.

Tiểu Sơn nhìn biểu cảm của cô, thử hỏi một câu thăm dò: "Cô Ân, hai người có phải đã..., có phải... hay không?"

Tuy không nói hết ra nhưng Ân Dao hiểu ý cậu ta. Từ sau tin nhắn đó, bọn họ không có bất kì liên hệ nào. Kiểu này không tính là chia tay, vậy chứ coi là gì nữa?

Cô gạt đầu.

Về mặt Tiểu Sơn tỏ ra tức giận, cậu ta thờ dãi một tiếng, cũng không dám hỏi thêm đành chào tạm biệt cô rồi đi lên lầu trả quần áo.

Rời khỏi trung tâm thương mại, Tiểu Sơn lại đến công ty một chuyến, đợi đến tối mới rảnh để gọi điện cho Tiểu Việt.

Cậu ta biết tổ quay phim không đáng tin kia dạo này đang quay tại thị trấn nhỏ Bắc La Chuyển Tỉnh ở A Khắc Tắc. Điều kiện rất tệ, ngay cả sóng điện thoại cũng chẳng ra sao, đợi hơn nửa ngày mới kết nối với bên kia. Không nghe thấy tiếng người mà lại nghe được tiếng gió thổi呼呼 trước.

Tiểu Sơn gọi Tiểu Việt một tiếng, cậu ta hỏi: "Tay anh sao rồi? Tới bệnh viện khám chưa?"

Mấy chữ xen lẫn trong tiếng gió: "Không sao hết."

Giọng anh khàn khàn.

Tiểu Sơn hỏi tiếp: "Anh đang làm gì vậy? Ăn cơm tối chưa?"

"Chưa ăn, bây giờ mới đi."

Tiểu Sơn không nén được tiếng thờ dãi, cũng không biết hỏi gì thêm nữa. Do dự một thoáng, cậu ta ngập ngừng nói với anh: "Hôm nay em... gặp cô Ân."

Trong điện thoại yên lặng một lúc, Tiểu Sơn không nghe thấy anh nói chuyện bèn gọi anh, anh từ một tiếng.

"Em đi trả quần áo, gặp nhau trong trung tâm thương mại." Tiểu Sơn lại nói tiếp.

Tiểu Việt không đáp lời.

Anh nắm điện thoại đi dọc theo lối đi, chân đạp trên cát đá, cách một lớp giày vẫn có thể cảm nhận được sự gồ ghề. Đứng trước phát com, có người gọi anh, anh giơ tay lên đáp lại, chân anh đá hòn đá ven đường. Cùng lúc đó, giọng Tiểu Sơn lại truyền tới: "Cô Ân, cô ấy gầy lắm".

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Định từ bỏ sao?

Bước chân Tiểu Việt dừng lại, không đi tiếp về phía trước mà cúi đầu đứng trên đá vụn ven đường

Bên kia, Tiểu Sơn vẫn đang nói về "cô Ân", nhưng anh không lên tiếng ngăn cản, cũng chẳng chủ động hỏi thăm, đến tên của cô cũng không muốn nhắc tới.

Tiểu Sơn nói xong, không nghe anh đáp lại. Cậu ta nói ngưng ngừng: "Anh, hai người có thể tái..." Cậu ta ngập ngừng: "Ý em là, cũng đâu nhất định phải chia tay. Cô Ân rất tốt, nếu là cãi nhau, anh nhường cô ấy chút đi. Dù nói thế nào thì cô Ân cũng là con gái, cũng muốn được dỗ dành, anh..."

"Tiểu Sơn!" Rốt cuộc Tiểu Việt ngắt lời cậu ta, giọng anh khàn khàn bảo: "Đừng nói nữa."

"Không phải... Không phải em muốn khuyên nhủ gì đâu". Tiểu Sơn thờ dãi: "Chỉ là em là cảm thấy cô Ân vẫn còn quan tâm anh. Lúc em nói tay anh bị thương, trông đáng vẻ cô ấy buồn lắm"

Tiểu Sơn không biết nghe cậu ta nói thế thì Tiểu Việt suy nghĩ thế nào, bởi cậu ta không nghe được câu trả lời. Trong điện thoại chỉ truyền tới tiếng gió đêm Tây Bắc.

Tiểu Sơn biết dạo này hôm nào Tiểu Việt cũng phải quay đêm, cũng không dám làm trễ giờ com của anh. Cậu ta dặn dò vài câu rồi tắt máy.

Tiêu Việt vẫn đứng một chỗ. Trong lều vải lớn đằng trước có ai đó thò nửa người ra gọi anh. Anh nhét điện thoại vào trong túi quần, sai bước qua đó.

Sau giờ cơm chiều có một chút thời gian nghỉ ngơi, Tiêu Việt ở trong lều vải chờ quay. Mấy ngày liên tục không có thời gian ngủ một giấc ngon lành, thật ra anh rất mệt mỏi, nhưng đôi mắt nhắm lại một lát đã mờ ra. Anh để nền tâm trạng bức dọc, cầm điện thoại chơi một game nhỏ, thắng hai ván liên tiếp nhưng không hào hứng. Rồi anh tiện tay ấn mở WeChat, trong vòng bạn bè, gần nhất là Hoàng Uyển Thịnh đăng bài. Cô ấy chụp bánh ngọt mình vừa làm, trong ảnh có người khác xuất hiện nhưng không có chụp mặt mà chỉ có đôi tay cầm túi bắt kem đang vắt kem lên bánh ngọt.

Tiêu Việt liếc sơ qua thì biết người nọ là ai. Trên mu bàn tay của cô có một vết sẹo nho nhỏ màu đỏ sậm, là vết thương cũ. Ngón tay anh dừng lại một lúc, sau đó ném điện thoại sang bên cạnh, cầm kịch bản lên đọc.

Giờ phút này, Ân Dao và Hoàng Uyển Thịnh cùng nhau hoàn thành mẻ cupcake cuối cùng. Cô thò phào nhẹ nhõm, như kiểu rất có cảm giác thành tựu.

Hoàng Uyển Thịnh đưa cho cô hai cái bánh, nói: "Cậu vừa trở về thì đến giúp mình làm việc ngay, thật là ngại quá."

Ân Dao ưỡn oai nằm liệt trên ghế sofa: "Mình cũng không ngờ mình cần cù cỡ này."

"Cậu mà không cần cù sao?" Hoàng Uyển Thịnh cười nói: "Cuối năm vẫn đi công tác, đúng là siêu nhân nữ. Lại còn trôi qua hai tháng ở nơi đất khách quê người nữa chứ".

Ân Dao ừ một tiếng. Hoàng Uyển Thịnh quay đầu nhìn cô rồi hỏi: "Sao rồi? Ra ngoài thay đổi hoàn cảnh như vậy, tâm tình có chuyển biến tốt không?"

"Cũng tạm." Ân Dao cười nhạt: "Cậu cũng biết đó, đầu phải lần đầu tiên mình thất tình, có kinh nghiệm mà."

Hoàng Uyển Thịnh nghe được ý tứ giấu trong lời nói của cô, lưỡng lự một lúc, cô ấy vẫn hỏi: "Vẫn còn nhớ cậu ấy sao?"

"Mình nói không nhớ, cậu tin không?" Ân Dao cầm một chiếc bánh, cắn phần kem phía trên.

Hoàng Uyển Thịnh nhìn đáng vẻ của cô, cô ấy cười cười: "Không nghĩ tới chuyện tìm cậu ấy sao?"

Ân Dao lắc đầu: "Anh ấy sẽ không để ý đến mình."

"Sao cậu biết?"

Ân Dao ăn hết chiếc bánh trong tay, giọng nói của cô phẳng lặng không chút gọn sóng: "Nếu mình là anh ấy thì cũng không muốn để ý đến mình nữa."

Lần cãi nhau đó, cô nói mà không biết lựa lời. Nghĩ tới nghĩ lui, lần nào cô cũng cảm thấy bản thân vừa xấu xa vừa khó ưa. Cô bảo với Cận Thiệu rằng cô chưa từng dùng cách si nhục để đối xử với người khác, huống chi là Tiêu Việt. Ấy thế mà, cô lại thẳng thừng dùng thủ đoạn đó đáp trả Tiêu Việt. Cùng lắm anh chỉ nói lấy có một câu.

"Anh ấy ở bên mình không mấy vui vẻ." Ân Dao nói ra kết luận mà cô đã suy nghĩ bấy lâu: "Một vài tư tưởng và thái độ của bọn mình khác nhau rõ rệt. Có lẽ mình không hợp với anh ấy, đây đưa thêm nữa sẽ chỉ tổn thương anh ấy."

Hoàng Uyển Thịnh hơi bất ngờ, hiếm khi nghe được lời lý trí thế này từ miệng Ân Dao.

"Vậy bây giờ cậu định từ bỏ sao?" Cô ấy hỏi.

Ân Dao: "Xét về mặt lý trí là vậy."

"Thế còn mặt tình cảm?"

"... Có gắng bảo vệ lý trí thôi."

Ân Dao cũng không phải nói suông, trên thực tế, trong vòng mấy tháng sau đó cô làm như vậy thật. Toàn bộ đồng nghiệp trong Yin Studio đều nhận ra trạng thái của cô thay đổi, gần như dờn trọng tâm cuộc sống vào trong công việc. Hồi trước, vừa xong việc liền đi ngay, mà bây giờ thích nán lại văn phòng. Chỉ cần ở Bắc Kinh, hầu như hôm nào cũng đi làm, một ngày ba bữa cơm đều giải quyết trong căn tin của studio, số lần đi công tác cũng nhiều hơn trước kia.

Trời nóng nực nên việc chụp hình trở nên rất vất vả, nhất là chụp ngoại cảnh. Vốn dĩ cân nặng của Ân Dao tăng một chút vào tháng năm, làm xong tháng sáu bỗng dung tuột xuống, còn gầy hơn trước kia. Lúc này tới Tiết Phùng Phùng cũng có phần lo lắng, mấy ngày liên tục giúp cô cải thiện cơm nước. Ngược lại Ân Dao không quan tâm, gầy chút cũng tốt, cô ăn đồ ngọt không kiêng nể gì cả nhưng Tiết Phùng Phùng cũng không thể nói gì. Có điều dạo này không có đồ gì mới để nếm thử, bởi vì Hoàng Uyển Thịnh vào tổ quay phim rồi, không thể tiếp tục nghiên cứu đồ ngon nữa. Đã hai tháng Ân Dao không gặp cô ấy, nghe nói bộ phim cô ấy đang quay là một phim chính kịch lịch sử nên thời gian quay rất dài.

Mãi đến trung tuần tháng bảy, Hoàng Uyển Thịnh mới xin đoàn phim cho nghỉ, trở về Bắc Kinh để quảng bá cho bộ phim cổ trang "Minh nguyệt" đang có tiếng vang cực tốt. Lướt xem và danh tiếng rất lớn nên đoàn làm phim muốn mở một cuộc gặp mặt.

Bộ phim này, Ân Dao cũng không xa lạ, tháng mười hai năm ngoái cô đã đến thăm đoàn, chỉ là không ngờ bây giờ đã phát hành. Nghe Hoàng Uyển Thịnh nói tới, rõ ràng cô sùng sốt một chút.

Hoàng Uyển Thịnh thấy đáng về Ân Dao hoàn toàn không biết gì cả liền hiểu người này vẫn đang trong trạng thái cai internet, Weibo không lên, TV cũng chẳng xem.

Cuối cùng, cô ấy vẫn nhắc một câu: "Nếu cậu lên Weibo nhìn thử, sẽ cực kỳ ngạc nhiên."

Ân Dao hơi nghi hoặc nhìn cô ấy.

Hoàng Uyển Thịnh: "Mình nói Tiêu Việt."

Ân Dao ngây người, chợt nhận ra đã rất lâu không có ai nhắc tới cái tên này ở trước mặt cô. Cô cố gắng che giấu tâm tình dao động và hỏi: "Anh ấy thế nào?"

"Còn nhớ rõ không? Mình nói phim này phát sóng, cậu ấy sẽ lên một bậc thang. Cậu còn nói mình giống người đại diện."

"Nhớ."

Hoàng Uyển Thịnh mỉm cười: "Sự thật chứng minh, mình thật sự rất có tư chất của người đại diện."

Ân Dao đã hiểu.

Cô không nói gì, Hoàng Uyên Thịnh quan sát biểu cảm của cô, cười nhẹ: "Thật sự không tò mò hả? Dầu sao cũng đi thăm đoàn rồi, không muốn nhìn xem thành phẩm thế nào sao?"

Ân Dao im lặng một lúc, cô đáp: "Gần đây hơi bận, tối rảnh sẽ xem."

Hoàng Uyên Thịnh ừ. Cứ tưởng hôm nay sẽ bị hỏi chuyện gặp mặt của đoàn làm phim nhưng rồi cuộc Ân Dao không nói gì hết nên cô ấy cũng không kể với Ân Dao rằng Tiêu Việt không đến.

Sau hôm đó, Hoàng Uyên Thịnh về Hoàn Kiếm, mà Ân Dao đi Lisbon, một tuần sau cô ốm bệnh trở về. Ngày nắng gắt mà bị cảm cúm rất khó chịu. Tiết Phùng Phùng cho cô nghỉ, Ân Dao ở nhà ngủ ba ngày. Xế chiều hôm thứ hai Ân Dao mới đến studio. Cô không chụp hình nên cũng lười trang điểm. Đã rất lâu rồi cô không cắt tóc, tóc đã dài qua vai một đoạn, xòa ra sau lưng. Lại thêm vừa mới bị bệnh chưa khỏi hẳn nên sắc mặt hơi tái. Trông có vẻ không có sức sống, so với trạng thái trước đó thì kém đi rất nhiều.

Tiết Phùng Phùng hơi lo lắng hỏi: "Muốn nghỉ phép dài hạn không? Nhìn thân thể cô hao mòn quá."

Ân Dao cảm thấy không cần thiết: "Thật ra cũng ổn, không nghiêm trọng vậy đâu." Cô cúi đầu uống cà phê nóng mà Đinh Đình đưa.

Tiết Phùng Phùng nói: "Cận Thiệu nhờ tôi hỏi cô, vì sao hơn nửa năm rồi cô không để ý tới cậu ta?"

Ân Dao im lặng không đáp.

"Tôi mai cậu ta tổ chức tiệc sinh nhật, nói là mong cô tới đó." Tiết Phùng Phùng nhủ mảy: "Nè, rốt cuộc hai người sao vậy? Tôi cũng tò mò lắm, có phải cậu ta phạm tội chết gì rồi không? Ví dụ như tác hợp cho cô và Lương Tân Nam?"

"Không phải." Ân Dao nói: "Tôi bận quá, không rảnh để ý tới cậu ta."

Tiết Phùng Phùng không tin, nhưng cũng chẳng mấy bận lòng. Cô ấy lại hỏi tiếp: "Vậy đêm mai có đi không?"

"Để sau đi, mệt quá không đi được."

Ân Dao nán lại văn phòng đến tối, cô ăn cơm tối trong studio. Vì tới trễ nên căn tin không còn nhiều đồ ăn, cũng chỉ còn hai bàn có người ngồi. Cô một bàn, ba cô bé thực tập ngồi một bàn khác ở bên kia lối đi nhỏ.

Ân Dao ăn xong, thấy ba cô bé kia vẫn chưa đi mà ngồi xúm lại một chỗ nhìn điện thoại, đáng vẻ rất phấn khích. Cô chỉ nghe được một tí âm thanh, hình như là phim truyền hình, phối nhạc rất hay.

Ân Dao bước qua, vốn muốn nhắc nhở mấy cô ấy về trường học sớm một chút, chú ý an toàn. Kết quả nói xong rồi, lúc đang định đi thì tình cờ nhìn thấy màn hình điện thoại di động, ánh mắt cô chợt khựng lại.

Cô bé bên trái rất hoạt bát, ngạc nhiên hỏi: "Cô Ân, cô cũng hóng phim này sao?"

Ân Dao im lặng rồi vô thức trả lời: "Có xem một chút."

Cô bé kia nói một cách kích động: "Cô Ân, cho cô xem tập mới nhất hôm nay. Ngược quá trời ngược!" Vừa nói vừa thoát khỏi giao diện, sau đó nhanh chóng ấn vào danh sách hot search một lần nữa.

Ân Dao nhìn thấy bốn chữ rõ ràng - "Triệu Thủ chiến tử".

Cô thoáng sững sờ. Giao diện mới đã nhảy ra, một đoạn video ngắn bắt đầu phát, dài hai phút rưỡi. Là trích đoạn tướng quân Triệu trước khi chết. Bắt đầu từ lúc chàng trúng tên, ngã ngựa. Đến cuối cùng máu me đầy mình, chàng quỳ rạp bên cạnh cờ soái. Hồi ức xuất hiện, chàng mặc trang phục thiếu niên, cưỡi ngựa băng qua kinh thành. Thất lưng gấm, giày đen, tay áo phất phơ trong gió. Sau đó chuyển sang cảnh tay chàng nắm chặt chiếc bùa bình an đã bị máu thấm ướt.

Cô bé bên cạnh giải thích chỗ ngược cho Ân Dao hiểu. Cái bùa bình an đó vốn không phải công chúa nhỏ mà chàng thích tặng cho, là tỷ nữ bên cạnh công chúa thầm mến chàng đã tặng. Nhưng mãi đến lúc chết, chàng vẫn không hay biết.

Trước giờ Ân Dao đâu rõ, hóa ra bộ phim này, kết cục của anh là như thế.

Cô lại vô thức nhớ tới mùa đông năm ngoái tới Hoàn Kiếm thăm anh, mắt anh đỏ ừng bảo là quay cảnh khóc bởi vì đại ca chết rồi. Cô hỏi anh có cảnh tình cảm hay không, anh báo trước để cô chuẩn bị, anh nói anh phải ôm công chúa...

Đêm đó, sau khi về nhà, chuyện gì Ân Dao cũng làm không xong. Cô ở trong phòng tới ba tiếng, rửa hồng một đồng ảnh. Rạng sáng, cô nằm trên giường xem Weibo của Tiêu Việt. Từ tháng Bảy đến nay, anh không có cập nhật nào, nhưng khu vực bình luận lại cực kỳ sôi nổi.

Ân Dao đứng dậy mở chai rượu, uống được một nửa, cô ngồi ngoài ban công gọi điện thoại cho Tiêu Việt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: "Em xin lỗi";

Cho dù đã lấy hết dũng khí, nhưng lúc điện thoại kết nối, nhịp tim Ân Dao vẫn dồn dập như cũ, bất giác siết chặt điện thoại. Cô đi sang bên cạnh hai bước, dựa lưng lên cửa thủy tinh tựa như đang tìm một nơi chống đỡ.

Tiếng "tút" chậm chạp kéo dài đã kết thúc, Ân Dao muộn màng nhận ra cô vẫn chưa nghĩ kỹ để chọn từ. Chưa kịp mở miệng đã nghe được giọng nói hưng phấn ở đầu kia: "Cô Ân!"

Ân Dao ngạc nhiên.

Là Tiểu Sơn.

"Là cô sao?" Tiểu Sơn quá đỗi mừng rỡ.

Ân Dao đáp: "Là tôi."

"Ồ, sao lúc này cô... Ôi trời!" Tiểu Sơn kinh ngạc quá nên nói năng có phần lộn xộn: "Là thế này, Tiểu Việt đang quay phim! Điện thoại anh ấy em đang giữ giữ, giờ tụi em đang ở Tây An!" Cậu ta nói rất nhanh, nói đến đây, rõ ràng có hơi sốt ruột: "Hôm nay anh ấy lại quay đêm, vẫn chưa kết thúc, chỉ bằng... Chỉ bằng đợi anh ấy xong việc, em báo anh ấy gọi lại cho cô?"

Ngẫm nghĩ lại cảm thấy không ổn, không chừng đêm nay quay xong cũng sau hai giờ, chẳng lẽ bắt người ta đợi tới lúc đó?

Cậu ta lập tức nói: "Thôi vậy đi, bây giờ em đi tìm anh ấy!"

Canh lòng dề trên bàn mới uống được nửa chén, ban đầu định đem cho Tiểu Việt một chén nhưng giờ chẳng thêm đoái hoài tới. Cậu ta vội vàng vàng đưa tiền cho ông chủ trong chợ đêm rồi nói với Ân Dao: "Gần lắm, cô đợi chút nha! Đợi chút nữa em nhất định gọi lại cho cô!"

Ân Dao định nói không cần gấp gấp như vậy, kết quả Tiểu Sơn vội vã lên đường, không kịp đợi cô trả lời cậu ta đã cúp điện thoại.

Trường quay ở một công xưởng bỏ hoang.

Lúc Tiểu Sơn chạy tới, còn đang quay phim. Đạo diễn cực kỳ thích bởi móc chi tiết, một động tác không vừa ý cũng bắt quay lại lần nữa. Cậu ta đã chờ hơn nửa tiếng, càng chờ càng sốt ruột. Đợi mãi mới đến lúc Tiểu Việt từ trên xe bán tải cũ bước xuống, đạo diễn lại kêu anh qua nói chuyện. Đằng sau, diễn viên cần quay đã vào vị trí.

Dây điện quấn tạm trên tầng cây, đèn của đoàn phim treo cao cao, ánh sáng trắng soi sáng gương mặt mặt mỗi không chịu nổi của từng người. Thời tiết quá oi bức nhưng chẳng có thiết bị tránh nóng, quần áo sớm bị mồ hôi thấm ướt. Động lực duy nhất là cố nhịn mấy ngày nữa sẽ đóng máy.

Tiểu Sơn nóng lòng đợi dưới tầng cây, chờ đạo diễn nói xong, lập tức nhân chút thời gian nghỉ ngơi cậu ta kéo Tiểu Việt qua. Cậu ta lôi cổ tay phải của anh, vừa nãy quay cảnh đánh nhau, tay phải anh đập vào cửa xe, đau dữ dội. Bây giờ bị cậu ta kéo, toàn bộ bả vai đều run rẩy.

Tiểu Sơn không phát hiện, cậu ta kéo đẩy anh vào trong phòng hóa trang đoàn phim dựng lên tạm thời.

"Nhanh nhanh nhanh, cô Ân gọi điện cho anh!"

Tiểu Việt đang cúi đầu ấn khuỷu tay, nghe thế liền ngơ ngác. Đôi mắt đen như mực nhìn về phía Tiểu Sơn, đau đến mức trên gương mặt tái nhợt toàn là mồ hôi.

"Người ta chờ anh một tiếng rồi." Tiểu Sơn vừa nói vừa từ lịch sử cuộc gọi bấm gọi lại.

Tiểu Việt còn chưa kịp phản xạ thì điện thoại đã nhét vào trong tay anh.

Trong phòng hóa trang không có người khác, Tiểu Sơn không nói hai lời liền đóng cửa lại.

Ân Dao đợi cả tiếng đồng hồ, đã không trông mong Tiểu Việt sẽ gọi lại, nhưng cô cũng không ngủ. Cô vui trong chán nhìn một tấm ảnh, là tấm ảnh mà rất lâu trước đây cô dùng máy ảnh phim chụp lên. Lúc ấy được anh đồng ý, cô giữ lại. Về sau cô rửa ra, màu sắc rực rỡ, nhưng đêm nay cô lại dùng tấm phim đó rửa một lần nữa, rửa ảnh đen trắng. Loại này khá khó làm nên cô phải hủy rất nhiều tấm.

Không thể không nói, so với cố gắng tạo kiểu thì chụp lên càng khiến người ta bất ngờ hơn. Cơ thể anh buông lỏng mà tự nhiên, tóc đen nhánh xoả tung, anh tùy ý nâng tay trái lên, cơ lưng bóng loáng... Tia sáng lưu lại trên người anh bóng mờ mờ chân thật nhất.

Điện thoại bên gối đột nhiên rung lên, Ân Dao lấy lại tinh thần. Ánh mắt dời qua, cô thấy rõ tên người gọi trên màn hình. Ân Dao phát hiện bản thân có hơi kích động, lòng bàn tay cô nóng lên. Cô nhận điện thoại, nhưng lại không xác định đầu kia là ai, cô ngập ngừng alo một tiếng: "... Tiểu Sơn?"

Không có ai đáp lời, nhưng Ân Dao nghe rõ tiếng thờ rất khẽ.

"Tiểu Việt?" Cô vô thức gọi anh.

Mấy giây sau cô nghe được một tiếng "Ừ" rất thấp. Chẳng rõ tại sao, Ân Dao ngăn người một lát.

"Anh... kết thúc công việc rồi?"

"Chưa."

Giọng Tiểu Việt khàn khàn, Ân Dao không kịp suy nghĩ đã hỏi: "Anh bị bệnh sao?"

Hỏi xong mới nhớ từng có một lần cũng thế này, khi đó anh đang ở Hoàn Kiếm quay "Mình nguyệt".

Đó cũng xem như là thời điểm bọn họ ngọt ngào nhất.

Không biết có phải Tiểu Việt cũng nhớ lại chuyện này hay không, anh chẳng đáp lời. Trong điện thoại yên tĩnh quá mức, gần như không có lời nào để nói, nhưng vẫn không có ai cúp máy. Lát sau, là Ân Dao lên tiếng trước, cô sợ cứ kéo dài thế này sẽ làm chậm anh quay cảnh tiếp theo. Cô cố dè nén tâm tư rồi bời: "Em gọi điện là muốn nói xin lỗi với anh, có lẽ có hơi muộn... Dù đã chia tay, em cũng muốn để anh biết, em không muốn làm tổn thương anh, những lời khi đó em nói không phải thật lòng. Em xin lỗi."

Tiểu Việt cúi đầu đứng đấy, lục phủ ngũ tạng đều nhộn nhạo. Bên tay anh là chiếc bàn thấp, đồ dùng trang điểm bày bừa lộn xộn, phòng hóa trang chật hẹp như cái lồng hấp. Cách cánh cửa gỗ cũ nát, ngoài kia nhân viên đoàn phim đang hồi hả, tiếng chi đạo ồn ào xông vào. Tay phải của anh đau đến khó chịu. Cuộc sống kim nén suốt năm tháng, nay lại bị một cuộc gọi của cô đánh vỡ ý chí.

Trong ống nghe, giọng Ân Dao có phần ngập ngừng: "Sau đó em đã thử suy nghĩ. Anh nói đúng, em không nên bởi vì anh ta kết hôn thì chạy tới đùa bỡn anh, đúng là rất vô trách nhiệm. Anh trách em cũng phải, em đã khiến cuộc sống của anh rối loạn."

Nói đến đây, dường như đủ rồi, dường như vẫn chưa đủ. Cô nhìn chăm chăm ảnh chụp trong tay, vào lúc này lý trí vượt lên trên tất cả, cô nói khẽ: "Mong anh sau này mọi sự được suôn sẻ."

Tiêu Việt nghe rõ ý cô, anh chờ đến nắm chặt điện thoại, thật lâu không thốt nên lời.

Anh cứ tưởng...

Hóa ra là ý này.

Mỗi anh cứ chờ đợi mãi, cúi đầu cười tự giễu một tiếng

Chỉ nửa phút, anh tựa lưng trên cửa, nói thờ ơ: "Tôi hiểu rồi." Nhưng một lúc, anh nói: "Chuyện cãi nhau, em không cần xin lỗi, tôi cũng đã nói lời quá đáng."

Cách đường dây điện thoại, Ân Dao không thể nhìn thấy vẻ mặt anh. Nghe anh đáp như vậy, cô đành nói: "Vậy được rồi, coi như chuyện này qua đi."

Nghe một chút cô nói tiếp: "Em có xem phim mới của anh, hay lắm." Khi nói câu này cô cố gắng ra tỏ ra thoải mái.

Tiêu Việt không đáp lại, chỉ ừ một tiếng.

Ngoài cửa, có người đến gọi Tiêu Việt đi quay. Tiêu Sơn và người họ cãi nhau, khá ồn ào.

"Gấp cái gì gấp cái gì! Đợi lát nữa quay thì có làm sao? Tưởng ai chứ? Bộ không phải anh ta gọi bắt nên Tiêu Việt của chúng tôi mới tới đây rước vạ hay sao?!"

Có lẽ là tức giận quá nên giọng cậu ta như xuyên tường phá vách, cánh cửa nào có ngăn nổi, tới Ân Dao cũng nghe được âm thanh ồn ào bên kia, cô đành nói với Tiêu Việt: "Anh đi làm việc đi, em không làm phiền anh nữa."

Nói xong, không nghe thấy Tiêu Việt đáp lời, cô đợi anh tắt điện thoại, nhưng không biết tại sao anh vẫn chưa cúp máy, tiếng om sòm không ngừng truyền tới. Ân Dao tưởng anh quên tắt bèn tự mình cắt đứt cuộc trò chuyện.

Cửa phòng hóa trang bị kéo ra, Tiêu Sơn vừa mắng đuổi người kia đi, lửa giận đang ngút trời. Một giây sau quay người nhìn thấy Tiêu Việt, lập tức đổi sắc mặt: "Sao rồi?"

"Tôi đi quay phim." Tiêu Việt đưa di động cho cậu ta, bước về phía trước.

Tiêu Sơn ngăn người, chạy theo hỏi anh: "Nói chuyện với cô Ân thế nào?"

Tiêu Việt không muốn trả lời, mà thật ra anh cũng không biết trả lời thế nào.

Nhờ ánh đèn của đoàn phim, Tiêu Sơn thấy rõ sắc mặt của anh, trong lòng đoán được kết quả, cậu ta thất vọng thờ dãi.

Công đã trắng rồi!

Đêm nay xem như Ân Dao đã giải quyết xong phiền muộn, cô cho rằng đến đây là kết thúc. Lúc xử lý chuyện của mình và Tiêu Việt cô đã dùng đủ lý trí, thậm chí cô còn dùng lối tư duy của Tạ Văn Châu để suy nghĩ vấn đề "có thích hợp hay không".

Chuyện đang dở xử lý xong, Ân Dao mong rằng có thể vì thế mà nhẹ nhõm hơn, cô không còn có né tránh tất cả những chuyện liên quan đến Tiêu Việt nữa. Thỉnh thoảng sẽ xem tin tức giải trí vụn vặt để tìm hiểu tình hình của anh.

Anh quay phim xong, từ Tây Bắc trở về, "Mình nguyệt" đã phát sóng lần hai, rốt cuộc có tay săn ảnh lần theo hành tung của anh.

Ân Dao thấy ảnh sân bay của anh trên Weibo, anh đeo khẩu trang, bị một đồng người vây quanh, không nhìn rõ mặt. Cô chưa từng nghiêm túc để ý tới giới giải trí, đây là lần đầu tiên cô thật sự cảm nhận được sự chênh lệch giữa hot và không hot. Nhớ lúc trước anh lộ mặt đất cô đi xem phim trước mặt mọi người cũng chẳng ai chú ý.

Về phần sau đó, Tiêu Việt nhận quảng cáo gì, có phim nào bàn bạc với anh, Ân Dao không để ý nữa. Cô tới New York bận rộn một trận, chỉ có điều lúc gọi điện tán gẫu với Hoàng Uyên Thịnh có nghe cô ấy nhắc tới chuyện Tiêu Việt và cô ấy cùng được mời tham gia chương trình gì đó trên truyền hình. Nhưng Ân Dao không hỏi nhiều.

Sau khi trở về từ New York, cô phải đến dự dạ tiệc từ thiện của bên đối tác. So với năm ngoái thì sớm hơn hai tháng, vào ngày 20 tháng 9. Địa điểm tổ chức là tại khách sạn Bách Duyệt.

Năm nay lễ phục của Ân Dao, Tiết Phùng Phùng sớm đã chọn xong, cô ấy chọn một bộ rất mát mẻ, gần như lộ hết phần lưng. Trái lại đồ trang sức không chọn nên cô đành đeo dây chuyền kim cương mà Tạ Văn Châu tặng. Đến khi nhìn thấy Ân Dao mặc lễ phục, Tiết Phùng Phùng thật lòng cảm thấy vẫn là gây một chút mới tốt, càng gây càng tốt. Vòng eo thật xúng với câu "vừa đủ một nắm". Lại thêm bờ vai và tấm lưng ấy, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng đủ khiến lòng người chộn rộn.

"Hôm nào tôi cũng hối hận, không dắt cô xông pha giới giải trí."

Ân Dao thấy cô ấy lại bắt đầu nói sảng, cũng lười đáp, cô quay đầu liếc bộ âu phục màu trắng trên người cô ấy, thật lòng thật dạ khen một câu: "Chị cũng đẹp trai lắm."

"Đương nhiên rồi." Tiết Phùng Phùng đá lỏng nheo một cái, đưa tay kéo kéo váy Ân Dao, làm bộ muốn chụp lấy ngực cô. Ân Dao bắt được tay cô ấy: "Đừng làm rộn".

Chạng vạng bọn cô đến khách sạn, Ân Dao kéo Tiết Phùng Phùng đi thăm dò, một đám phóng viên gờ máy chụp hình liên tục. Đợi tới lúc vào sảnh tiệc, cuối cùng cũng tự do một chút.

Hai người được cô lẽ tân dẫn tới một bàn ngồi xuống. Tiết Phùng Phùng không ngồi được bao lâu liền đứng dậy đi xã giao, Ân Dao cũng bị ép đi theo một bên. Chờ hồi thăm hết một vòng xong, đứng mãi chân luôn rồi.

Ân Dao trở về chỗ ngồi, điện thoại đột nhiên reo lên. Hoàng Uyên Thịnh nhắn trên Wechat: "Qua đây cùng đi toilet!"

Ân Dao ngược mắt tìm kiếm nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng của cô ấy, không biết đã đến đây lúc nào. Cô ấy mặc một bộ lễ phục màu trắng cổ chữ V khoét sâu, ngồi ở một bàn gần sân khấu.

Ân Dao đứng dậy bước qua, Hoàng Uyên Thịnh đứng ở hành lang bên kia đợi cô.

Ân Dao đi được nửa đường thì dừng bước.

Bên kia có một người đi tới, âu phục đen, sơ mi trắng, thân hình cao ráo, khuôn mặt khôi ngô.

Tám tháng dài đằng đẳng, Ân Dao chưa từng gặp anh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Đùng tắt!

Ân Dao có chút mất hồn đứng ở đó, mãi đến khi Hoàng Uyển Thịnh quay người lại vẫy tay với cô, cô mới đi qua. Ân Dao chắc chắn Tiêu Việt cũng nhìn thấy cô, bởi vì bước chân anh rõ ràng khựng lại một chút. Nếu như không phải vì chỗ ngồi của anh ở đây nên buộc phải vòng qua lối đi nhỏ này, phải chăng anh sẽ không bước tới? Vấn đề này, không có thời gian để suy nghĩ.

Hoàng Uyển Thịnh kéo tay Ân Dao, đang muốn khen lễ phục của cô thì khóe mắt liếc thấy Tiêu Việt đã đến gần, cô ấy liền quay sang cười với anh.

Tiêu Việt đi tới chào hỏi cô ấy, gọi một tiếng "chị Uyển Thịnh".

Từ sau khi "Mình nguyện" phát sóng, tình cảm chị em nhà họ Triệu ở bên ngoài khá được thoải phồng. Trong phim tình cảm giữa họ khiến người ta xúc động, ngoài phim thì fan hai nhà cũng hòa hợp, tới bây giờ vẫn gọi họ là "Tỷ tỷ", "đệ đệ". Tháng trước có buổi tuyên truyền, đều là mấy diễn viên chính tham gia. Phần giao lưu còn ổn, nhưng đến phần chơi mấy trò sinh động như kiểu gameshow thì với tính cách của Tiêu Việt hiển nhiên không mấy thích ứng. Bởi vì nguyên nhân là Ân Dao nên Hoàng Uyển Thịnh quan tâm anh hơn một chút so với người khác, ở hiện trường dẫn dắt anh, qua vài lần hai người cũng thân thiết hơn không ít. Tiêu Việt nghe lời cô ấy, cuối cùng không còn gọi là "cô Hoàng" nữa. Ban này lúc Hoàng Uyển Thịnh thấy anh ở khu vực phỏng vấn, cô ấy chợt nảy ý định trên Ân Dao. Tất nhiên lúc này cô ấy rất muốn hoàn thành ý định này.

"Mới thấy chỗ ngồi của cậu, hình như ở bên kia" Cô ấy cười chỉ phương hướng cho Tiêu Việt rồi quay đầu vỗ tay Ân Dao: "À, mình quên lấy túi, cậu đợi mình một lát." Nói xong liền đi về phía bàn rượu bên kia đi.

Chỗ này chỉ còn lại hai người. Một bên là khu vực phỏng vấn thăm dò ồn ào, một bên là đại sảnh dạ tiệc náo nhiệt, thỉnh thoảng có người đi dọc theo hành lang. Ân Dao nhẹ nhàng nhấc váy, đứng sang bên cạnh. Cô ngẩng đầu, thấy Tiêu Việt chưa đi mà đang nhìn cô. Ân Dao hơi bất ngờ, cô tưởng anh nói chuyện với Hoàng Uyển Thịnh xong sẽ đi chứ...

Đứng gần như thế cô mới phát hiện ra anh đã gầy đi, cũng đen hơn một chút, dù sao cũng ở lại Tây Bắc gần nửa năm mà. Nhìn chung thì da anh vẫn đẹp, đôi lại là người khác chưa biết sẽ thô cỡ nào. Có lẽ do gầy và tóc cắt ngắn nên so với trước kia thì khuôn mặt anh trở nên góc cạnh hơn. Chẳng rõ là nguyên nhân này hay là cái gì khác, thoát trông anh trưởng thành hơn một chút. Nếu chỉ bàn về gương mặt này, Ân Dao cảm thấy dù cả đời cũng không nhìn đủ.

Nhưng cũng không thể nhìn hoài như vậy, cô muốn nói gì đó, nhưng không tìm được lời mở đầu. Lần cuối liên lạc đã là hai tháng trước, khi đó anh còn chưa quay xong, vẫn đang ở Tây An. Bọn họ qua quyết gọi một cuộc điện thoại, chuyện đã nói xong nên cũng không còn lý do gì tìm anh nữa. Liên lạc như bạn bè là chuyện không mấy thực tế. Cũng không ai thiếu một người bạn. Lòng bàn tay Ân Dao không ngừng nóng lên, cô nắm làn váy, thấy có người đi tới, cô lại nhích sang bên cạnh.

Lúc ngẩng đầu lần nữa, cô mỉm cười với Tiêu Việt: "Lần đầu tiên thấy anh mặc vest."

Vừa này từ xa xa trông thấy cô cũng có chút ngạc nhiên, dường như anh có thể khống chế bất kể kẻ phong cách gì, luôn khiến người ta có cảm giác mới mẻ. Thật ra Ân Dao muốn khen một câu "Đẹp lắm", nhưng lời này quanh quẩn ở đầu lưỡi rồi nuốt trở vào. Cô kiểm điểm lại tật xấu của mình, không thể tái phạm với anh nữa. Ân Dao nhìn vào đôi mắt Tiêu Việt, không biết giờ phút này anh đang nghĩ gì. Ánh mắt của anh bình thản, nghe cô nói thế cũng chỉ gật đầu một cái, môi mỉm nhẹ, hình như không có ý định mở miệng.

Nếu không muốn nói chuyện, sao còn đứng ở đây không đi?

Ân Dao khẽ nhú mày, mơ hồ cảm thấy mình vô lý. Nhưng cô không có cách nào kiềm chế nổi lòng mình phập phồng vì anh, lòng bàn tay đã bị mồ hôi thấm ướt. Kiểu hồi hộp thế này thật vô nghĩa. Cô cup mắt không nhìn Tiêu Việt nữa, tầm mắt dừng trên giấy da không nhuộm bụi trần của anh.

Lúc này, đằng trước có người quen đi tới, chưa kịp thấy người mà giọng đã vang dội: "Cô Ân!"

Là tổng biên tập của một tạp chí thời trang trước kia hợp tác, có quan hệ rất tốt với Tiết Phùng Phùng. Ân Dao tiến lên chào hỏi, đối phương bắt tay cô, khen lễ phục của cô cực kỳ đẹp, vừa thân thiện lại vừa gọi cảm. Trò chuyện một hồi lâu, Ân Dao quay đầu lại, phát hiện Tiêu Việt đã đi rồi.

Ân Dao đứng đó một lúc lâu mới thấy Hoàng Uyển Thịnh bước tới. Lấy cái túi mà lâu như vậy, Ân Dao có góc đi nữa cũng biết là cô ấy cố ý. Lúc vào toilet, Ân Dao hỏi một câu, Hoàng Uyển Thịnh tỏ vẻ vô tội: "Mình không biết cậu ấy muốn tới, duyên phận của hai người mà."

Ân Dao vừa rửa tay vừa nói: "Mình không đàn đâu."

Hoàng Uyển Thịnh cười, liếc nhìn cô một cái rồi nói khẽ: "Cậu cũng biết trước giờ mình không muốn chủ động quản chuyện của người ta, nhưng mà... Thật sự cậu giống như vẫn rất thích cậu ấy, mình không thể làm gì khác ngoài tự quyết định thôi."

Ân Dao không phủ nhận điều gì.

"Sao rồi? Chắc không đến mức chẳng nói câu nào chứ?" Hoàng Uyển Thịnh hỏi.

"Nói rồi." Ân Dao cúi đầu cười cười, dường như có phần bất đắc dĩ: "Anh ấy không để ý tới mình."

Tiệc rượu đêm nay long trọng lại náo nhiệt, nhưng Ân Dao lại không quan tâm. Cô ngẫu nhiên nghiêng đầu nhìn về bên trái, dưới ánh đèn người kia ngồi yên lặng. Trái phải anh đều là diễn viên nữ, không thấy anh nói chuyện với ai. Sau đó cô không còn cơ hội gặp riêng anh nữa.

Lúc tan cuộc ai nấy tự mình lái xe đi, Ân Dao tạm biệt Hoàng Uyển Thịnh ở bãi đỗ xe. Nhìn thấy Hoàng Uyển Thịnh lên xe báo mẫu đi rồi, cô vẫn đứng nguyên một chỗ, bởi vì Tiết Phùng Phùng còn đang tán gẫu với nhóm tổng biên tập quen trời đất. Ân Dao đứng ở bãi đỗ xe, gọi tài xế của studio lái xe ra.

Cô cup máy, vừa bỏ đi động bộ vào trong túi, quay đầu lại đã nhìn thấy có người từ thang máy bước ra. Ân Dao hơi sững người, cô thu hồi ánh mắt. Đằng trước có một chiếc xe màu đen lái tới gần, dừng ở một chỗ không xa. Cửa sau xe bị đẩy ra, Tiểu Sơn thò ra nửa người. Người đầu tiên cậu ta nhìn thấy không phải Tiêu Việt.

"Cô Ân?" Cậu ta kinh ngạc nhảy xuống xe, bước tới mấy bước.

Ân Dao cười chào: "Tiểu Sơn."

"Trùng hợp quá." Tiểu Sơn cười toe toét, mắt nhìn về phía Tiểu Việt ở sau lưng cô. Nhất thời không biết tình hình bây giờ là thế nào nên cậu ta không dám nói lung tung, đành phải cười lúng túng: "Cô cũng tới đây dự đêm tiệc từ thiện sao?"

Ân Dao gật đầu.

"Vậy cô lái xe sao? Hay là bọn em đưa cô đi nha?" Cậu ta liếc nhìn Tiểu Việt, ra hiệu với anh, lại nghe Ân Dao nói: "Không cần đâu".

Lúc này, một chiếc ô tô chạy tới, Ân Dao nói với cậu ta: "Tôi lên xe đây."

"À dạ..." Tiểu Sơn có hơi thất vọng, nhìn cô nhấc váy bước lên chiếc xe kia, ánh mắt vẫn nhìn theo. Lúc này thấy được thiết kế phần sau bộ váy của cô, cậu ta thộn mặt ra: "Bộ đồ này... hơi bị sexy nha, hôm nay cô Ân đẹp quá đi."

Chờ Ân Dao lên xe, của xe đóng lại rồi cậu ta đột nhiên quay đầu. Ngó thấy sắc mặt Tiểu Việt, cậu ta lập tức phân bua: "Đừng hiểu lầm, em rất kính trọng cô Ân, không có ý khác đâu!"

Tiểu Việt không để ý tới cậu ta, anh đi thẳng tới chỗ xe, kéo cửa sau xe ra bước lên. Tiểu Sơn cùng ngồi vào.

Tài xế là trợ lý mà công ty mới phân tới, là một cậu nhóc hiền lành, Tiểu Sơn cũng không tránh cậu ta: "Cô Ân sao gầy quá, lần trước còn đỡ hơn bây giờ một chút. Này em mới thấy, eo nhỏ tới..." Tiểu Sơn gãi đầu, liếc nhìn Tiểu Việt, thấy sắc mặt anh rất khó coi, lông mày nhíu chặt, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiểu Sơn ở cạnh anh lâu như vậy, dù sao đi chăng nữa cũng hiểu anh hơn là người khác. Cậu ta thờ dãi nói: "Anh đau lòng thay cô ấy, giấu ở trong lòng thì được cái gì chứ, cô ấy có biết đâu..."

Tháng chín Ân Dao rất bận rộn, cũng không rảnh nghĩ ngợi đến chuyện đêm tiệc từ thiện. Bên Bắc Kinh này có hai hạng mục khẩn cấp chờ giải quyết, trong một tuần cô đã hoàn thành, rốt cục cũng quyết định để mình nghỉ ngơi. Tiết Phùng Phùng cũng lo cô mệt mỏi nhiều nên cho cô nghỉ phép mười ngày.

Ân Dao ru rú trong nhà hai ngày sau đó một mình vác túi đi Quảng Tây. Cô không nói với ai, cũng không sắp xếp lộ trình, mỗi ngày đều nổi hứng bắt chọt, muốn ra ngoài thì ra ngoài, không muốn thì ở lại khách sạn.

Một ngày trước khi trở về, cô dừng ở Nam Ninh. Buổi tối, cô ra ngoài ăn đêm, tiện tay chụp một góc chợ đêm đầy khói lửa, đăng lên vòng bạn bè.

Hoàng Yến Thịnh ấn like, để lại một bình luận: Đi đâu chơi đó, nhân nhả quá đi.

Ân Dao hồi phục: Nghi phép mà, ở Nam Ninh.

Lúc Tiểu Sơn nhìn thấy bài đăng của Ân Dao trong vòng bạn bè, cậu ta đang ở Hoàn Kiếm. Tiểu Việt đã vào tổ nửa tháng, mặc dù bây giờ có trợ lý đi theo, nhưng rảnh rồi cậu ta vẫn tới xem thử.

Tiểu Việt quay xong một cảnh, anh về phòng hóa trang nghỉ ngơi. Tiểu Sơn vẫn còn ngồi nhìn điện thoại, cậu ta bấu môi lẩm bẩm một câu: "Hiếm khi cô Ân đăng bài, quả nhiên dân chuyên nghiệp có khác, chụp đại mà cũng nghệ thuật ghê..."

Tiểu Việt xách túi đi ngang qua cậu ta, anh liếc qua, không nói gì. Tìm trong túi chai thuốc nhỏ mắt rồi đi ra ngoài.

Lát sau, có mấy diễn viên trẻ vừa quay xong bước vào. Điều kiện đoàn phim có hạn, phòng hóa trang này là mọi người dùng chung, nguyên một bàn bày đầy đồ trang điểm, Tiểu Sơn lấy balô của Tiểu Việt từ trên ghế đặt lên bàn, nhường chỗ cho hai diễn viên nữ.

Cậu ta ra ngoài gọi điện cho trợ lý Tiểu Việt báo cậu ấy lái xe tới đây. Ai ngờ mới vừa nói vài câu, thì nghe được trong phòng hóa trang vang lên tiếng gì đó, hình như thứ gì vỡ nát. Cậu ta xoay người đi vào thì ngửi được một mùi hương cam quýt nồng nặc. Nữ diễn viên đang mặc đồ diễn choáng váng, nhặt ba lô lên, luống cuống tay chân thu dọn trên đất, người bên cạnh cũng qua giúp đỡ. Tiểu Sơn bước tới. Nữ diễn viên gây chuyện liên tục nói xin lỗi cậu ta. Đối phương là một cô gái chưa đến hai mươi, đương nhiên Tiểu Sơn không tiện nói gì. Cậu ta dịu giọng an ủi, đối phương đòi bồi thường nhưng bị cậu ta cự tuyệt. Một lọ nước hoa thôi mà, không cần thiết. Để người ta cho là bọn họ xấu tính, ra vẻ kênh kiệu, vậy mới là vì nhỏ mất lớn.

Mùi hương trong không khí vẫn rất nặng. Mảnh vỡ dưới đất đã dọn xong, bị dọn vào trong góc. Đợi cô gái kia đi, Tiểu Sơn ù ù cạc cạc nhìn ngó, nước hoa này không phải của cậu ta, vậy chắc chắn là của Tiểu Việt. Chẳng biết khi không anh lại nhét một lọ nước hoa trong cặp làm gì, cũng có thấy anh dùng đâu.

Chín giờ, quay nốt mấy cảnh còn dư, rốt cuộc đoàn phim cũng kết thúc công việc. Phó đạo diễn gọi mọi người ăn cơm. Đoàn phim rất khách sáo còn tổ chức sinh nhật cho Tiểu Việt, buổi trưa vừa chia bánh ngọt, buổi tối lại ra ngoài liên hoan. Tiểu Sơn xách balô đi tìm Tiểu Việt, báo anh thay đồ trong xe. Xe đi được nửa đường, cậu ta mới kể chuyện nước hoa với anh. Tiểu Việt đang ngồi dựa vào ghế, nghe thế liền quay đầu.

Tiểu Sơn nhìn thấy nét mặt của anh thì ngẩn người: "Sao vậy? Đồ vật thôi mà, đừng nói anh muốn bắt người ta bồi thường nha?"

Tiểu Việt không trả lời, nhưng khuôn mặt hơi lạnh đi, cảm xúc trong đôi mắt không rõ ràng.

Tiểu Sơn hoảng hồn, không rõ anh bị làm sao: "O, hay là... nếu anh thích quá thì đợi về rồi em mua cho anh một lọ, mà em cũng có thấy anh xài đâu..."

Tiểu Việt trầm mặc không lên tiếng. Cậu trợ lý ngồi đằng trước cũng cảm giác bầu không khí bất thường, cậu ta nhìn thoáng qua gương chiếu hậu.

Tiểu Sơn còn định nói tiếp thì thấy Tiểu Việt quay mặt đi chỗ khác, anh cụp mắt, yết hầu gật gật: "Thôi bỏ đi".

Đêm nay gần mười một giờ Ân Dao mới về khách sạn, cô không đi ngủ ngay mà tắm trước sau đó nằm trên ghế sofa nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Đây là ngày nghỉ cuối cùng.

Lúc 0 giờ, cô và Hoàng Yến Thịnh gọi điện thoại, tán gẫu nửa tiếng thì buồn ngủ. Cúp máy xong cô đặt điện thoại lên chiếc bàn gỗ bên cạnh, cũng lười đứng dậy về giường, mơ màng nhắm mắt lại. Không biết ngủ bao lâu, cô giật mình nghe điện thoại reo lên. Theo bản năng cô đưa tay mò lấy điện thoại, mắt còn chưa nhìn rõ tên người gọi trên màn hình thì ngón tay đã ấn nghe. Ân Dao xoay người trên ghế sofa chật chội, cô áp điện thoại bên tai. Khi nghe giọng nói trong điện thoại, cơ thể cô chợt cứng đờ, tưởng rằng đang mơ, mãi đến khi nghe anh nói một câu nữa.

Cô ngẩn người: "...Tiểu Việt?"

Anh không đáp.

Trong ống nghe truyền đến tiếng hít thở nặng nề, mấy giây sau, giọng anh trầm khàn vang lên: "Anh làm rơi vỡ lọ nước hoa rồi..."

Câu này không đầu không đuôi, Ân Dao vừa ngủ dậy nên giờ đầu óc còn chưa tỉnh táo. Ngừng một lát, cô hỏi: "Anh uống rượu sao?"

Trong thoáng chốc, đầu kia không có động tĩnh, anh không trả lời.

Ân Dao đứng dậy từ trên sofa, cô vuốt trán, qua mấy giây, nghe được một câu nữa: "Em có mắng anh không?"

Gần như Ân Dao chắc chắn rằng anh uống rượu. Lần trước anh uống rượu ở chỗ Cận Thiệu, bị tên khốn đó chuốc cho mất đồ bưng. Sau khi về nhà anh quán lấy cô trên sofa, hỏi cô vì sao muốn mắng anh. Trạng thái giống y như hiện giờ. Cô biết hôm nay là sinh nhật của anh nên rất có thể là lúc chúc mừng đã uống rượu.

Đầu óc Ân Dao rối bời, nhất thời không biết đáp sao cho phải. Cô nhắm nghiền rồi hỏi tiếp: "Anh ở đâu, có người chăm sóc anh không?"

"Không có." Anh đáp nhỏ xiu.

Ân Dao cau mày: "Tiểu Sơn đâu, cậu ấy không ở bên cạnh anh sao?"

Trong điện thoại lại im re, chẳng biết là anh không muốn trả lời hay là nghe không hiểu vấn đề.

Ân Dao bất đắc dĩ, nói: "Giờ em cúp máy rồi liên lạc với Tiểu Sơn, bảo cậu ấy đi tìm anh, có được không?"

"Không được." Vậy mà trả lời câu này không chần chừ xiu nào.

Ân Dao nắm điện thoại, không lên tiếng. Chốc lát sau lại nghe anh nửa mê nửa tỉnh nói rằng: "Anh làm vỡ rồi..."

Ân Dao đã hiểu ý anh. Cô từng tặng cho anh một lọ nước hoa, có lẽ là cái lọ ấy rơi bể.

"Vỡ thì vỡ." Ân Dao nói: "Anh đừng nghĩ nữa."

Thật ra cô muốn nói cùng lắm thì em tặng anh một lọ nữa, nhưng lời này không thể nói tùy tiện. Trước kia cô từng nói, dùng hết sẽ tặng anh tiếp, thậm chí đồng ý bảo rằng muốn tài trợ nước hoa cho anh, nhưng bây giờ không giống nữa.

"Em tắt máy trước, giúp anh tìm Tiểu Sơn được không?"

Câu trả lời vẫn là không được.

Hơi thở anh nặng nề, trong giọng nói khàn khàn xen lẫn một chút buồn binh: "Đừng tắt."

Ân Dao:...

Lần đầu tiên cô gặp vấn đề thế này, đối mặt với một người say rượu, cô không biết phải làm sao cho ổn. Do dự lắng nghe thanh âm dứt quãng ở đầu kia, chân tay cô có phần luống cuống.

Cũng không biết cứng rắn bao lâu, môi Ân Dao mấp máy, cuối cùng mở miệng dỗ anh: "Nước hoa không còn thì thôi, mai em mua thêm cho anh, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: "Được chưa?"

Tiếp tục một khoảng tĩnh lặng nữa. Không biết rốt cuộc thì giờ phút này trong đầu óc hỗn loạn mơ hồ của người kia đang suy nghĩ cái gì. Tiếng hít thở dè dặt trong điện thoại khiến Ân Dao rất khó chịu.

Cuối cùng lát sau cũng thêm được mấy chữ.

"... Giống nhau không?" Giọng anh rất nhỏ, suýt nữa nghe không rõ.

"Ừm, giống nhau."

"Em không được gạt anh..."

"Không gạt anh." Ân Dao bình tĩnh từ tốn, tỏ ra cực kỳ kiên nhẫn với anh.

Không biết có phải Tiêu Việt đã ung bụng rồi hay chẳng, mà sau câu này, đợi mãi vẫn không nghe anh đáp lại. Rốt cuộc không nghe thấy giọng anh nữa, vì chẳng hiểu sao cuộc điện thoại này chấm dứt rồi. Ân Dao gọi lại, thông báo tắt máy. Hẳn là điện thoại hết pin. Ân Dao gọi điện thoại cho Tiểu Sơn, biết cậu ta đã ở cạnh Tiêu Việt, trong lòng cô thả lỏng. Cô hỏi thêm một câu, nhờ Tiểu Sơn nói cô biết được đúng là lúc liên hoan anh uống quá nhiều.

Cúp điện thoại, Ân Dao mới nghĩ đến chuyện nước hoa, đột nhiên cô hối hận không nên hứa bừa. Đó là sản phẩm kỷ niệm tròn năm hồi năm ngoái, đã không thể mua giống được nữa. Thật sự bị anh quấy cho lú lẫn. Thậm chí quên suy nghĩ đến việc chia tay rồi còn cho tặng đồ cho anh liệu có tính là vẫn vương tư lòng chơi trò mờ ám hay không. Giờ thì hay rồi, lời đã nói ra, nếu như nuốt lời lại giống như lừa anh. Ân Dao càng nghĩ càng cảm thấy tiến không được mà lùi chẳng xong, như thể đã gục ngã trước cuộc điện thoại này.

Anh đúng là quá giỏi.

Sáng ngày hôm sau vừa đáp xuống Bắc Kinh, cô liền đi tìm nước hoa, thật sự không tìm được kiểu giống nhau như đúc, chỉ có thể tìm được loại có cùng hương cam quýt. Cô lên WeChat hỏi Tiểu Sơn địa chỉ của họ ở Hoàn Kiếm, chuẩn bị gửi qua trong ngày.

Tiểu Sơn đang ăn cơm trong nhà ăn của khách sạn, trả lời tin nhắn cho Ân Dao xong, cậu ta có hơi phấn khích. Cậu trợ lý ngồi đối diện thấy thế, mặt dần ra: "Anh Tiểu Sơn, bị sao vậy?"

Tiểu Sơn phẩy phẩy tay, không nhiều lời với cậu ấy, ngẫu nhiên ăn hết rồi mang phần cơm trưa lên lầu tìm Tiểu Việt. Cậu ta có thể phòng nên đi thẳng vào trong. Có tiếng nước trong phòng vệ sinh.

Tiểu Việt đang rửa mặt. Tiểu Sơn đặt đồ ăn lên bàn, tựa ở cửa phòng vệ sinh cười khan. Tiểu Việt nghiêng đầu, mặt anh chưa lau, giọt nước còn đọng, mày và mí mắt anh đều ướt đầm, giọng điệu buồn bực hỏi chuyện gì.

Tiểu Sơn vỗ ho: "Không có gì, rửa mặt trước đi rửa mặt trước đi..."

Tiểu Việt giặt khăn mặt lau khô gương mặt, trầm mặc đứng trước bồn rửa tay một hồi, đầu anh vẫn mơ màng như cũ. Anh hỏi hận vì đã uống rượu.

Mấy phút sau, Tiểu Việt đi ra ngồi vào bàn ăn. Tiểu Sơn ngồi ở một bên sắp xếp thông báo, nói xong câu cuối, cậu ta chỉ vào một phần: "Đứng rồi, hôm chụp ảnh, chị Triệu bên bộ phận thời trang sẽ đi theo, em xin nghỉ mấy ngày ấy."

Tiểu Việt gật đầu.

Tiểu Sơn nói xong chuyện công, không phiền anh ăn cơm nữa. Cậu ta ngồi trên giường xem tin nhắn trong group công ty. Nghe hết tin nhắn thoại 60 giây rồi mà cũng không thấy Tiểu Việt có động tĩnh gì, cậu ta không nhịn nổi nữa bèn hỏi: "Tôi qua anh gọi điện thoại cho cô Ân hả?"

Về mặt Tiểu Việt thoáng cứng đờ, dùng đũa trong chén.

Tiểu Sơn lại hỏi câu nữa: "Hai người nói gì vậy?"

"Không phải cậu nghe được rồi sao?" Tiểu Việt hỏi ngược lại một câu, nhưng mắt không nhìn Tiểu Sơn.

"Em có nghe được đâu!" Tiểu Sơn tỏ ra vô tội: "Lúc em tới anh nói xong rồi, điện thoại cũng đã tắt. Là cô Ân gọi điện cho em, em mới biết anh tìm cô ấy. Chắc anh không quên đó chứ?"

Cũng không phải là Tiểu Việt quên, nhưng anh không trả lời. Tinh thần dần dần rối rắm, bất giác lại nhớ tới tối qua, khéo môi anh xụ xuống.

Tiểu Sơn thấy bộ dạng anh hơi lơ đãng, cậu ta lại sốt sắng, lo lắng hỏi: "Có phải hai người làm hòa rồi không? Cô Ân tìm em hỏi địa chỉ, là muốn tới tìm anh hả?"

Tiểu Việt giặt mình một giây, mắt nhìn về phía Tiểu Sơn: "Cô ấy hỏi địa chỉ?"

"Đúng vậy đó." Tiểu Sơn rất vui vẻ, cười hóm hờ, không nhịn được nên gheo một câu: "Quá dữ, thật không ngờ, chỉ một cuộc điện thoại đã hạ gục cô Ân rồi!"

Nói tới đây thì dừng lại, bởi vì điện thoại Tiểu Sơn reo lên. Là trợ lý gọi điện thoại báo đã lái xe tới rồi, phải chạy ra trường quay thôi.

Toàn bộ từ chiều đến tối đều không được nghỉ ngơi, phần diễn của Tiểu Việt rất nặng, đổi hai tổ quay, sau khi kết thúc công việc mới có thời gian cầm điện thoại.

Về đến phòng đã sắp mười hai giờ, anh muốn gọi điện thoại cho Ân Dao nhưng cảm thấy có lẽ cô đã ngủ. Anh tìm WeChat của cô, nhật ký trò chuyện dừng ở tháng một, cô bảo anh tới lấy đồ, anh nói bỏ rồi, kêu cô ném đi. Xem bao nhiêu lần vẫn khó chịu như thế. Nhưng anh vẫn nhắn một tin cho cô, hỏi cô đã ngủ chưa. Tin nhắn này không được hồi đáp.

Sáng hôm sau, Tiểu Sơn vội vàng chạy tới trường quay tìm Tiểu Việt. Cậu ta vào phòng quay xem thử, Tiểu Việt vẫn chưa quay xong, nên đành đứng chờ một bên. Cảnh này kết thúc, Tiểu Việt nghỉ ngơi, cậu ta nhanh nhẹn đưa đồ chuyển phát nhanh mới nhận cho anh.

Tiểu Việt nhìn thấy chiếc hộp trong tay Tiểu Sơn, anh ngẩn người, ngờ ngác nhìn mấy giây mới gờ tay nhận.

"Thì ra cô Ân cần địa chỉ là vì muốn gửi đồ, này là cô ấy dùng giao hàng khẩn cấp sao? Nhanh quá." Tiểu Sơn cực kỳ phấn khích: "Mau xem là cái gì đi!"

Lúc này, cậu trợ lý bên cạnh cũng tò mò lại gần, ngồi xổm bên cạnh nhìn Tiểu Việt mở món đồ. Hộp bọc kín gọn gàng, anh xé băng dán quanh đường viền và mở hộp ra.

Tiểu Sơn nhìn thấy lọ nước hoa bên trong, đầu tiên là kính ngạc, sau đó bình tĩnh hiểu ra. Cậu ta vỗ đầu một cái, ghép nguyên nhân và kết quả lại với nhau, đầu óc lập tức sáng tỏ.

Dưới đáy lọ nước hoa có một tờ giấy note, Tiểu Sơn rướn cổ lại gần, muốn biết trên giấy viết cái gì, nhưng chưa kịp nhìn rõ thì tờ giấy kia đã bị rút đi.

Tiểu Việt lấy điện thoại từ chỗ trợ lý, anh thấy Ân Dao đã trả lời tin nhắn.

"Tôi qua ngủ rồi."

Thời gian là buổi sáng 6h40.

Bây giờ là 10h10.

Tiểu Việt hỏi cô: Bây giờ có thể gọi điện thoại cho em không?

Đợi nửa phút không thấy hồi âm, anh bước ra ngoài, đứng bên cạnh hòn non bộ đoàn làm phim dựng lên tạm thời, gọi điện cho Ân Dao.

Lúc đi động reo, Ân Dao đang định rời phòng làm việc. Cô từ chỗ cửa quay lại, nhìn thấy cái tên trên màn hình, cô thoáng ngẩn người, chần chờ một hồi mới nghe máy. Đầu kia rất nhiều tạp âm, có thể nghe ra anh đang ở trường quay.

Ân Dao dựa vào cạnh bàn: "Tiểu Việt?"

Rất nhanh nghe được anh lên tiếng.

"Là tôi."

Giọng nói trong điện thoại khác hẳn đêm ấy, chừng chặc tỉnh táo. Ân Dao chờ anh mở miệng, mấy giây sau, cô nghe anh nói: "Tôi nhận được rồi."

Ân Dao hiểu, cô cúi đầu liếc qua hoa văn trên miếng lót chuột, ừ một tiếng

Không nghe thấy cô nói chuyện nên trong lòng Tiêu Việt chợt có cảm giác lạ lùng nào đó, ngón tay vô thức siết chặt điện thoại, giọng anh trầm hơn một chút: "Đêm hôm đó, tôi..."

Anh ngừng lại, tựa như đang sắp xếp lại từ ngữ. Ân Dao có thể hiểu đại khái cảm xúc trong anh. Cô biết anh có hơi kiêu ngạo, việc thất thố đêm đó với anh mà nói thật sự là trải nghiệm khó mà tiếp nhận.

Không muốn làm anh khó xử nên Ân Dao chủ động tiếp lời: "Em biết, hôm đó anh uống rượu nên không mấy tỉnh táo, chuyện này rất bình thường." Ân Dao ngẩng đầu, thấy Tiết Phùng Phùng đứng ở cửa phòng làm việc ra hiệu thúc giục, cô gật đầu đáp lại. Thời gian gấp rút, cô đành phải nói với Tiêu Việt: "Chuyện này anh đừng để trong lòng, giờ em phải làm việc rồi."

Tiêu Việt chưa kịp nói xong đã bị chặn lại. Anh đâu thể không cho cô làm việc nên chỉ có thể đáp một tiếng "Được".

Cuộc gọi này vội vã kết thúc.

Tiêu Việt cúi đầu nhìn giấy ghi chú trong tay, dưới góc phải có chữ "Yin Studio", là đồ chuyên dụng trong studio của cô.

Trên giấy có hai dòng chữ viết ngoáy nho nhỏ màu đen...

Xin lỗi, em không thể mua giống.

Sinh nhật vui vẻ.

Tiểu Sơn đứng sau hòm non bộ nghe hết toàn bộ, cả thầy không nghe được mấy chữ, cậu ta nhìn bóng lưng Tiêu Việt, lắc đầu tiếc rên sất không thành tiếng, rồi bước qua nói: "Không phải thứ hai anh có thông cáo sao? Sắp được về Bắc Kinh rồi"

Tiêu Việt nghiêng đầu.

Tiểu Sơn nhướn mày, nhếch miệng cười nhìn anh: "Đi tìm cô ấy đi."

Kỳ nghỉ của Ân Dao kết thúc, sau khi trở về cô liên tục làm việc bốn ngày. Đã thích ứng với cảm giác lượng công việc dày đặc, cô không bài xích bận rộn, cho nên khi Tiết Phùng Phùng đột ngột chuyển cho cô một hạng mục, Ân Dao cũng không thêm dè ý, gần như đồng ý không do dự. Chuyện này vốn phân cho một nhiếp ảnh gia khác trong Yin Studio, cũng đã bàn xong phương án rồi. Kết quả vì người đó có lý do riêng nên thời gian này không cách nào sắp xếp chụp ảnh, bên tạp chí không hài lòng nên hiện tại Tiết Phùng Phùng mới chuyển sang cho Ân Dao.

Mà mãi đến khi nhìn thấy bản kế hoạch Ân Dao mới biết được người mình phải chụp là ai. Cô nhìn thấy cái tên đó, sững sốt một hồi lâu mới lấy lại tinh thần. Thoạt tiên cảm thấy quá trùng hợp, nhiều thợ chụp ảnh như vậy, làm sao anh lại rơi vào tay cô, chốc lát sau lại cảm thấy quá bình thường, dựa vào tình thế hiện tại của anh, tài nguyên về mảng thời trang sẽ càng ngày càng tốt. Trong cái vòng lớn này, chụp cho anh là chuyện sớm muộn. Ân Dao đoán hẳn là Tiêu Việt cũng biết, chẳng rõ anh nghĩ thế nào, nhưng chỉ cần anh dám đến thì cô dám chụp.

Ngày chụp chốt vào thứ tư. Trong thời gian này, Ân Dao và Tiêu Việt không liên lạc, việc liên hệ của bọn họ dừng lại ở cuộc điện thoại qua quýt hồi tuần trước. Hôm đó cô gấp quá, bị Tiết Phùng Phùng thúc giục nên luống cuống, thậm chí không có thời gian nghe anh nói.

Hôm nay thời gian chụp cũng gấp gáp, bởi vì buổi sáng Tiêu Việt có thông cáo, nên xác định vào hai giờ chiều. Phòng chụp thì dùng phòng C của Yin Studio. Lúc Ân Dao từ khu làm việc tới, trong phòng đã có rất nhiều người, có người bên tạp chí đến xem, cũng có bộ phận thời trang bên công ty Tiêu Việt, nhân viên công tác tùy theo vị trí của mình đồng loạt chuẩn bị.

Lúc Tiêu Việt từ phòng hóa trang bước ra, Ân Dao đang chỉnh tam số máy ảnh, ánh mắt cô dừng trên người anh một lúc, anh mặc bộ thứ nhất. Không biết ai chọn, phối hợp màu đen tuyền vừa cảm dục, vừa lạnh lùng. Về phần hiệu quả, không ngoài suy nghĩ của cô, chỉ bày phần tạo hình trên người anh cũng cực kỳ xinh đẹp rồi.

Trước khi Ân Dao thu tầm mắt, ánh mắt cô và Tiêu Việt ngắn ngủi chạm nhau. Cô gật đầu nhẹ với anh. Mặt anh có trang điểm, có lẽ là hiệu quả sau khi make up, Ân Dao phát hiện ánh mắt của anh hơi thay đổi, màu con ngươi rất tối, đuôi mắt mỏng, đột ngột liếc sang sẽ cực kỳ...

Cực kỳ mê hoặc.

Ý thức được anh vẫn luôn nhìn mình khiến Ân Dao không tự nhiên lắm, cô không muốn bị ảnh hưởng trong lúc làm việc nên vô thức tránh tiếp xúc với ánh mắt Tiêu Việt. Dĩ nhiên, việc này sau khi bắt đầu chụp là không cách nào tránh khỏi, cô nhất định phải nhìn anh từ trong màn hình. May là một khi bắt đầu chụp, theo thói quen Ân Dao bước vào trạng thái tập trung, không dễ dàng phân tâm như vậy.

Không biết có phải là vì cô hiểu rõ anh hơn người khác hay không mà dường như cô biết anh biểu cảm thế nào, tư thế ra sao sẽ biểu hiện tốt nhất. Thuận mồm nói mấy chữ là có thể đạt được hiệu quả như ý muốn. Càng về sau, anh thể hiện càng tốt.

Ân Dao nói: "Nhìn tôi, anh mắt lạnh một chút." Anh liền có thể làm tốt.

Cô nói: "Cười một chút." Anh cũng có thể cười tới mức còi lòng người ta rung động, thần trí chao đảo. Mấy cô nàng trong phòng chụp ngắm không chớp mắt. Ân Dao suýt khen anh rồi.

Toàn bộ quá trình chụp ảnh rất thuận lợi. Điều duy nhất khiến Ân Dao không mấy dễ chịu là Tiêu Việt dẫn theo một cô gái, chắc là người trong công ty bọn anh. Ân Dao không biết sự không thoải mái này phải chăng xuất phát từ lý do cá nhân hay thế nào. Nhưng khi cô bé kia giúp Tiêu Việt chỉnh trang phục thêm lần nữa, không hiểu sao Ân Dao có hơi bực bội. Cô không chắc có phải cô ta cố ý đụng chạm cơ thể Tiêu Việt hay không. Cô ta chỉnh hết lần này tới lần khác nhưng hiệu quả vẫn không làm người ta vừa lòng.

Lúc chụp tới bộ cuối, Ân Dao muốn Tiêu Việt xắn tay áo sơ mi lên một tí. Vừa mở miệng nói một câu thì cô bé kia liền kéo tay Tiêu Việt bắt đầu xắn áo.

"Nhiều rồi." Ân Dao nhiu mày: "Nói rộng ra một chút."

Cô ta nghe xong, liếc nhìn Ân Dao rồi thả tay áo xuống một chút. Vẫn không phải là đáng vẽ như mong muốn. Điều chỉnh mấy lần cũng không vừa ý. Ân Dao đưa máy ảnh cho trợ lý bên cạnh, tự mình bước qua ra tay.

Cô xắn tay áo Tiêu Việt lên thêm một chút, lại nhẹ nhàng nói ra một xú tạo ra đáng vẽ thoải mái biếng nhác, tránh vẽ cứng nhắc.

Tiêu Việt đứng trước phông trắng cúi đầu nhìn cô, ánh sáng trắng của đèn chụp quá sáng chói, đến lỗ xỏ khuyên be bé bên tai trái của cô, anh cũng có thể trông thấy.

Yết hầu anh giật giật, thấp giọng hỏi: "Được chưa?"

≡ *Mấy thím cứ hỏi tui khi nào ra chương mới. Thì trời ơi tình hình là dạo này tui bị ghiền mấy phim "tình huynh đệ". Hụ hụ bởi vậy nên thời gian càng eo hẹp. Tui cũng cố tranh thủ để edit nè, mấy thím thông cảm nhe*

Xì-poi chương sau--

"Anh không muốn chia tay!"

Hẹn gặp mấy thím vào cuối tuần. Yêu ♥

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Anh không muốn chia tay

Ân Dao nghe tiếng liền ngẩng đầu nhìn anh. Nom vẻ mặt anh không chán ghét, con ngươi đen trong trẻo. Tuy ánh mắt không mấy nhiệt tình, nhưng cũng không lạnh như trước. Đứng ở chỗ này mới nhìn rõ đuôi mắt anh có một màu đỏ rất nhạt, là hiệu quả của màu mắt. Màu này dùng nhiều sẽ lờ lợt, nhưng với anh thì không hề. Màu đỏ rất mỏng, dùng rất khắc chế, tự nhiên như thể đôi mắt anh vốn thế, dễ dàng quyến rũ hồn phách, khiến con gái nhà người ta mê đắm không thôi.

Ân Dao không đáp, cô dời ánh mắt, cúi đầu kéo ống tay áo anh rồi rời đi.

Ánh mắt Tiêu Việt tối đi một chút.

Việc chụp ảnh tiếp tục, đôi phòng nền và bối cảnh đã chuẩn bị xong. Tạo hình cũng điều chỉnh sơ qua, thêm một cặp mắt kính, áo sơ mi để hở mấy cúc phối với quần dài ống rộng. Lại là một loại khí chất khác. Mấy tấm sau cùng, Ân Dao bảo anh tùy ý ngồi dựa vào ghế sofa da. Cô nhìn từ trong màn hình thấy Tiêu Việt đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tìm kiếm cô. Không hiểu vì sao ánh mắt kia khiến Ân Dao run lên. Trong một hai giây ngắn ngủi, cô nheo mắt ấn chụp.

Thời điểm kết thúc không tính là muộn lắm. Ân Dao buông máy ảnh rồi mới phát hiện không biết từ lúc nào Tiết Phùng Phùng đã đến đây, cô ấy đang trò chuyện vui vẻ với người phụ trách bên tạp chí. Bên cạnh còn một người khác, hình như là giám đốc công ty Tiêu Việt. Kiểu trao đổi tình cảm trong làm ăn thế này, Tiết Phùng Phùng đã thông thạo. Ân Dao thấy cô ấy ở đó thì an tâm thu dọn đồ của mình. Ai ngờ ba vị này trò chuyện hưng phấn quá, như thể chưa nói đủ, còn định đổi địa điểm để tiếp tục. Bên đối tác mời ăn cơm cũng không phải chuyện lạ. Nếu Tiết Phùng Phùng không ở đây, Ân Dao còn thoái thác được, nhưng hôm nay cô không có quyền này. Vừa vào WC thì bị Tiết Phùng Phùng gọi điện tới giục cô ra bãi đỗ xe.

Lúc Ân Dao đi tới, Tiêu Việt đang định lên chiếc xe bên cạnh. Anh đã đổi lại quần áo của mình, thấy cô bước tới, anh dừng bên cửa xe. Ánh mắt chạm nhau. Nghe Tiết Phùng Phùng gọi, cô quay đầu ngồi vào trong xe.

Trợ lý Đinh Đinh ngồi bên cạnh cô, cô ấy hơi kích động: "Sao anh ấy đẹp trai quá vậy!"

Quanh năm studio chụp đủ kiểu nghệ sĩ, có thể làm ngôi sao thì có mấy người khó nhìn chứ? Nhưng mà ai lại một môi vì nhìn nhiều đàn ông xinh đẹp? Tới người nào thì khen người nấy thôi. Huống chi Tiêu Việt trông như thế.

Lời khen ngợi của Đinh Đinh rất bình thường, Ân Dao gật đầu đồng ý: "Đúng là không tệ."

"Sao lúc trước lại không phát hiện chứ?" Đinh Đinh ngờ vực nói.

Ân Dao không tiếp lời nữa.

Chỗ ăn cơm nằm trong một hẻm nhỏ, hiếm khi không âm ỉ thế này. Phong cách cũng không tồi, thích hợp để ăn khuya. Có hai phòng bao nhỏ, bên Yin Studio đồng nhân viên nên ngồi riêng một bàn. Tiết Phùng Phùng và hai người phụ trách ngồi cùng nhau. Đương nhiên Ân Dao cũng ngồi cùng bàn với cô ấy, còn có thêm một thợ trang điểm và trợ lý phục trang bên công ty Tiêu Việt. Bàn còn mấy chỗ trống. Tiêu Việt không có ở đây, anh vào toilet rồi. Ân Dao nhìn vị trí đối diện, cảm thấy ngày hôm nay trải qua vừa đen đui lại hải hước. Cứ ngỡ sẽ trở thành người lạ, khó mà gặp lại nhau. Chớp mắt lại phải ngồi cùng bàn ăn cơm.

Tiêu Việt từ phòng vệ sinh bước ra, đang đi thì nhận được cuộc gọi của Tiểu Sơn. Anh còn tưởng có việc gì gấp, thuận tay ấn nhận. Anh dừng bước đứng cạnh tường.

Trong điện thoại, giọng Tiểu Sơn oang oang: "Chụp xong rồi hả?"

Tiêu Việt đáp lời rồi anh đưa điện thoại ra xa tai một chút.

Âm lượng của Tiểu Sơn vẫn không giảm: "Hôm nay cô Ân chụp hả?"

Tiêu Việt: "Ừ."

Anh đã hiểu Tiểu Sơn gọi cuộc điện thoại này chẳng có gì chuyện gì đáng kể cả.

Tiểu Sơn có phần kích động, lại có hơi tức nước. Khi trong group chat công ty gửi một đồng ảnh hậu trường, cậu ta mới biết lần chụp này đổi nhiếp ảnh gia. Không ngờ mới xin nghỉ phép về quê một chuyến lại bỏ qua chuyện trọng đại thế này. Trong nhóm bàn tán khí thế ngất trời, cậu ta không chen lọt một câu. Đến lúc này mới gọi điện thoại hỏi Tiêu Việt. Nhớ tới lời mấy người kia kể, cậu ta hỏi với ý sâu xa: "Nghe nói cô Ân chiếm tiện nghi của anh rồi?"

Tiêu Việt nhăn mày, mắt nhìn chằm chằm đường vân trên sàn nhà bằng gỗ.

"...Xấn cái tay áo cũng tính à?" Giọng anh rất nhạt, mấy chữ như rít ra từ kẽ răng: "Cô ấy không ôm tôi, cũng không có hôn tôi."

Tiểu Sơn:...

??? Vậy anh mắt hừng như vậy làm gì?

Câu hỏi này bị Tiểu Sơn nuốt ngược trở vào. Tiêu Việt nói một cách rất khác thường, ngữ khí lạnh nhạt không chút nhiệt độ nào. Trong lời nói lại kìm nén sự cáu kỉnh, ai cũng có thể

nghe ra. Tiểu Sơn gãi đầu, nhân cơ hội này chắm một mồ hôi: "Chuyện này... Hai người chia tay rồi, sớm muộn gì cô Ân cũng phải ôm người khác, hôn người khác thôi."

Vừa nói dứt lời, trong điện thoại liền im lặng. Đợi mấy giây mới phát hiện Tiểu Việt cúp máy. Tiểu Sơn cũng không thêm đề ý, cậu ta cười thành tiếng, nhét điện thoại vào trong túi.

Trong phòng, Ân Dao đang trò chuyện với thợ trang điểm. Giọng cô nhỏ, hoàn toàn bị giọng mấy người khác đang tán gẫu lấp đi. Thợ trang điểm nói câu gì đó, cô nhích tới gần nghe. Vừa lo lắng nhắc mắt liền thấy có người đi tới, ngồi xuống ở đối diện. Trợ lý trang phục ngồi cạnh nhanh nhẩu đặt một ly Sake trước mặt anh. Ánh mắt Tiểu Việt vừa liếc qua, Ân Dao đã nghiêng đầu đi trả lời câu hỏi của thợ trang điểm.

Đồ ăn lần lượt mang lên, mọi người ăn không nhiều, trái lại tán gẫu rất thân thiện. Chủ đề trong bữa ăn bị lái sang người Tiểu Việt. Vị giám đốc bộ phận thời trang bên công ty anh rất khéo nói cô ý mở rộng con đường cho anh, muốn tranh thủ hợp tác lần tiếp theo với bên tạp chí. Còn đề cập chuyện công ty có kế hoạch chụp một bộ chân dung cho anh, hi vọng về sau có thể mời Ân Dao tiếp nhận. Tiết Phùng Phùng đáp ứng ngay.

Ân Dao không nói gì, cô có hơi uể oải, cúi đầu nhìn điện thoại. Trong tai vẫn có thể nghe thấy giọng Tiểu Việt ở phía đối diện và cô bé kia trò chuyện. Trong lúc sơ ý đụng đồ ly rượu, ống tay áo cô dính Sake. Ân Dao ý thức được tâm trạng mình đang từ từ nóng nảy, không kìm được. Cô nói với Tiết Phùng Phùng muốn vào toilet, ra đến cửa mới gọi điện thoại báo mình về trước. Nhiệt độ không khí tháng mười đã trút xuống, vừa ra ngoài liền có cảm giác lạnh buốt. Ân Dao mặc ít, gió thổi qua, ống tay áo bị rượu thấm ướt dán vào cổ tay, lạnh đến khó chịu.

Ân Dao đi về phía trước, chưa được bao xa thì cô rẽ sang một lối đi khác. Trong hẻm có người cùng đi ra. Khi Ân Dao bước tới bên cạnh một bức tường gạch phủ đầy dây leo thì bị đuổi kịp. Dáng người cao ráo chắn trước mặt Ân Dao, cô dừng người.

"Có chuyện gì sao?"

"Em sao vậy? Chưa ăn xong mà." Tiểu Việt chau mày, mượn ánh sáng ven đường nhìn cô.

"Không muốn ăn, về ngủ." Ân Dao lạnh nhạt nói.

"...Là bởi vì có mặt tôi?"

Ân Dao im lặng, ngược mắt nhìn anh.

Tiểu Việt: "Có phải em không muốn gặp tôi đúng không?"

Giọng anh trầm lạnh, giọng điệu có phần sắc bén. Anh không ngốc, có thể cảm nhận được hôm nay Ân Dao rất lạnh nhạt với anh, luôn không nhìn anh.

Ân Dao im lặng mấy giây, cô nghĩ tới đủ thứ, có chút câu kinh: "Đúng vậy đó, có gì em lại muốn gặp anh?"

Câu này vừa nói ra, cảm giác được người anh cứng đờ. Chiếc đèn đường bên phải chẳng mấy sáng sủa, ánh sáng tỏa ra vừa lại lạnh lẽo lại mờ mờ. Trong lòng Ân Dao đã khó chịu rất lâu, cô chán ghét cảm xúc của mình hôm nay cứ vì anh mà gợn sóng. Giờ phút này cũng không muốn bận tâm cảm nhận của anh nữa mà nói thẳng: "Anh chưa từng chia tay sao? Nếu không muốn về lại bên nhau thì đừng có tìm em nữa. Lần đó là anh say rượu, em có thể không so đo, nhưng lúc khác thì không thể. Lần sau em sẽ không chụp cho anh nữa. Đã muốn cắt đứt với em rồi thì làm cho dứt khoát một chút đi."

"Tôi không muốn cắt đứt với em!" Tiểu Việt nâng giọng ngắt lời cô. Lời cô nói vô tình vô nghĩa, rõ ràng đã kích động đến Tiểu Việt. Anh khó mà tiếp nhận, lồng ngực phập phồng rõ ràng.

"Vậy anh muốn thế nào?" Chẳng lẽ phải dằn dai không dứt như thế này ư?

Ân Dao hiểu lầm ý anh, ánh mắt cô lạnh đi: "Anh mà còn lượn lờ trước mặt em như vậy, em không chắc có thể khống chế được mình đâu. Đến lúc đó anh đừng nói em chọc anh mà không chịu trách nhiệm!"

Tiểu Việt mím chặt môi, dưới ánh sáng mờ mờ, ánh mắt của anh tối tăm khó nhận ra. Chỗ này vắng vẻ, hồi lâu vẫn chưa thấy người đi đường, thỉnh thoảng mới có xe chạy ngang. Ân Dao không nói thêm nữa, đêm nay cô đã hơi thiếu kiểm chế. Cô không muốn làm cho hồng bét thêm nữa nên xoay người muốn đi. Chợt cô tay cô nóng lên.

Bị anh kéo lại.

"Anh không muốn chia tay." Tiểu Việt nắm ngón tay cô: "Mặc kệ em có thích anh hay không."

Lời này anh nói trong lúc kích động, không kịp suy nghĩ. Trong thoáng chốc đã đâm trúng chỗ giận của Ân Dao, nói liền với lần cãi nhau trước đó. Ngực Ân Dao bốc lên cơn giận khó nén, trào lên cổ họng chưa xót. Cô xoay người, bật thốt nên lời: "Em không thích anh mà em theo đuổi anh, em đồ anh? Em thiếu đàn ông vậy sao? Ai thèm quân anh có uống say hay không, nước hoa của anh nát có liên quan gì tới em..." Cô bỗng nhớ tới chuyện đêm nay, càng buồn càng tức, nín nhịn đến đôi mắt đã ươn ướt: "Em bị bệnh đó, nên mới giận đối với con bé đó, còn đi ghen tuông với vãn vãn với anh. Mặc mớ gì tới em chứ. Em đâu phải không là anh thì không thể..."

Chưa kịp nói hết câu thì cô đã bị Tiểu Việt ôm lấy. Ngón tay anh sờ lên đôi mắt ướt nhoe, cúi đầu hôn cô. Ân Dao đẩy anh, tay bị anh bắt được. Chẳng biết là anh tức giận hay thế nào mà lực tay rất mạnh, miệng cũng thế.

Ân Dao giãy dụa nhưng thất bại, giống như xì hết hơi rồi nên không còn nhúc nhích nữa.

Có tiếng ô tô ngang tai.

Hai người đã uống Sake nên đều nếm được mùi rượu tương đồng trong miệng nhau, rất nhạt. Môi lưỡi va chạm, khó tránh khỏi thất thần, phản ứng lại như là theo bản năng. Ân Dao bắt giác kéo áo Tiểu Việt, dựa sát vào anh. Lúc lâu sau, rốt cuộc anh cũng buông tay, cô quay mặt sang hướng khác, tiếng thở dốc nặng nề. Trên mặt cô vẫn còn ẩm ướt, bị gió thổi qua rất lạnh lẽo. Giữa hai người cách nhau một khoảng, họ không nói lời nào, trông đáng vẻ này như là sau khi làm chuyện không nên làm, chẳng biết xử lý ra sao.

Chớp mắt sau, Tiểu Việt bước lên một bước, cúi đầu nhìn cô chăm chú: "Anh không muốn khiến em khóc."

Ân Dao ngược mắt.

Nhìn nhau một hồi.

Tiểu Việt giơ tay lên giữ phần gáy cô rồi chầm chậm hôn khẽ môi cô, sau đó ôm cô vào trong ngực. Mặt anh nhẹ nhàng vùi vào phần tóc bên cổ Ân Dao, thì thầm bằng giọng rầu rầu: "Anh chưa từng chia tay..."

Ân Dao ngẩn người, cảm giác được mặt anh bồng cộ cô, môi áp vào làn da tai cô, hơi thở anh nóng rực. Anh nhỏ giọng rù rì: "Khó chịu lắm, anh không muốn chia tay."

Chương 40: "Anh đã phạt rồi"quot;

Lại một chiếc xe chạy ngang mang theo tiếng ồn khó mà phớt lờ. Mấy chữ trầm đục vừa nảy giống như bị gió cuốn đi, chỉ còn hơi thở Tiêu Việt lưu trên cổ Ân Dao. Cô để mặc anh ôm, có hơi ngơ ngác. lát sau, cuối cùng cô cũng giơ tay lên ôm lưng Tiêu Việt. Đường như anh sùng sốt một chút, cách mấy giây, giống như không kim được nổi lòng, anh siết chặt tay, bờ môi khắc chế mà chạm khẽ lên trên vành tai cô. Ân Dao chợt cảm thấy lỗ tai tê rần. Có lẽ vào lúc này, cô mới ý thức được mình đã trải qua hơn nửa năm vô vị biết bao. Người đàn ông trong ngực vẫn có thể làm cho cô đỏ mặt tím run như trước. Tình cảm trong lòng ngổn ngang, một sự tủi thân không hiểu sao lại vọt lên, đôi mắt nóng lên không thể kiềm chế, đầu Ân Dao nhúc nhích, trán tựa trên ngực trái Tiêu Việt, có hơi khó chịu kéo áo anh, ngón tay nắm chặt một chiếc cúc áo kim loại phía dưới cùng, cảm giác lạnh lẽo cứng rắn khiến người ta cảm thấy chân thực.

Tiêu Việt cảm giác được gì đó bèn đưa tay chạm vào mặt cô, đầu ngón tay sờ đến làn da uơn ướt. Đêm nay cô rất khác với trước đây, đã khóc hai lần rồi. Tiêu Việt nhú mày, muốn lau nước mắt cho cô nhưng lại bị cô nắm chặt tay. gương mặt cô cọ cọ trên áo khoác anh, khiến áo anh ướt một mảng, cuối cùng để chịu một chút, thân thể gầy gò mỏng manh dựa sát vào anh. Dáng vẻ vô cùng quyến luyến và ý lại. Ân Dao thế này khiến Tiêu Việt nói không nên lời, đáy lòng của anh vừa mềm lại khô, thăm nhìn một hồi, không cách nào kiềm chế, anh giữ bờ vai thon gầy của Ân Dao, một tay nâng khuôn mặt của cô, mạnh mẽ chặn cánh môi cô mà mút hôn, đầu lưỡi cuộn lấy khiến cô thở không ra hơi, đôi mắt cô mông lung, nhưng anh vẫn cảm thấy chưa đủ, thậm chí... muốn cắn cô. Thân thể anh nổi lên phản ứng. Muốn làm chuyện đó với cô, rất muốn.

Một phần lý trí còn lại khiến Ân Dao đẩy Tiêu Việt ra. Đây là trên đường, dù cho có phần yên tĩnh nhưng cũng không có nghĩa là được tùy ý làm bừa. Cô lùi về sau một bước, nghe tiếng thở dồn dập nặng nề của Tiêu Việt, chính cô cũng có chút khó nhịn.

Hai người im lặng một hồi.

Gió đêm thổi qua, dần dần leo sau lưng đung đưa không ngừng, phát ra tiếng vang xào xạt.

Ân Dao lên tiếng trước, cô hỏi: "Anh còn muốn về ăn tiếp không?"

Tiêu Việt: "Không đi." Ngừng một lát, anh nói: "Là vì có em, nên anh mới đến ăn cơm." Giọng anh lại khôi phục vẻ nghiêm chỉnh, tự kiềm chế, nhưng lời nói lại thẳng thắn hơn trước đây.

"Người trong công ty anh..." Cô chỉ nhắc tới mấy chữ này.

"Anh đã nói rồi."

Ân Dao không hỏi anh nói thế nào, cô quay đầu nhìn đường: "Em về studio, anh muốn đi không?"

Tiêu Việt không chần chờ mà gật đầu.

Ân Dao cúi đầu lau khuôn mặt: "Vây đi thôi."

Đường này không đi xe được, hai người đi bộ về phía trước một đoạn rồi bắt taxi. Suốt cả quãng đường họ không trao đổi, trên xe rất yên tĩnh như là cần chút ít thời gian để bình ổn cảm xúc đêm nay.

Lúc về tới Yin Studio đã hơn mười giờ rồi, phòng chụp bận rộn vào ban ngày giờ phút này không có một ai, khu làm việc cũng vắng lặng. Ân Dao tới phòng chụp lấy máy tính, rồi về văn phòng trên lầu. Tủ của cô ở văn phòng, chìa khóa xe cũng ở đó, vốn định cầm đồ xong thì đi, nhưng chẳng biết làm sao khi bất chợt nhìn thấy cả phê, ký ức lại nhảy đến thời điểm rất lâu trước đó. Cô quay đầu hỏi Tiêu Việt ở đằng sau: "Có muốn uống cà phê không?"

Tiêu Việt gạt mình nhìn vào đôi mắt cô, tựa như cũng nhớ tới điều gì, anh gật đầu nhẹ. Ân Dao cầm chiếc cốc đi pha cà phê. Cô đang ở phòng trà nước, Tiêu Việt không đi theo. Anh đứng bên cạnh bàn làm việc của cô, nhìn lướt qua trang bìa tạp chí trên bàn. Cạnh bên có quyển lịch trình, cô chuẩn bị bỏ vào túi xách nhưng chưa kịp lấy, trên đó từng cột từng cột chẳng chịt chữ. Tiêu Việt tiện tay lật đến tờ mới nhất. Lịch chụp hôm nay cũng có, góc trên cùng bên phải có đánh dấu sao, cô dùng chữ cái viết tắt tên anh: xy.

Tiêu Việt không nhìn tiếp, lúc anh khép lại mới phát hiện trang cuối có kẹp một tấm hình. Lúc Ân Dao bước tới, Tiêu Việt vẫn đang nhìn tấm ảnh trắng đen ấy. Cô liếc thấy bèn đặt hai cốc cà phê lên bàn, rồi nhanh chóng khép quyển lịch trình, gom cả món đồ kẹp bên trong cùng nhét vào túi xách. Về mặt cô thán nhiên quay đầu, trông thấy đôi mắt trong trẻo của Tiêu Việt thì hơi ngẩn người. Ân Dao tránh ánh mắt của anh, cô cúi đầu uống cà phê. Tiêu Việt đưa tay bưng một cốc khác.

Trong đêm, hương vị nồng đậm tràn khắp văn phòng vắng lặng.

Hai người đều không ngồi xuống mà đứng bên cạnh chiếc bàn, Ân Dao uống gần nửa cốc mới chỉ chỉ cái ghế bên cạnh bảo anh: "Ngồi đi."

Tiêu Việt không khách sáo, anh ngồi xuống ghế của cô. Ân Dao vẫn đứng cạnh bàn, tay nắm ly cà phê. Lặng im một lúc, cô khuấy cà phê, lưng tựa vào bàn. Tiêu Việt ngẩng đầu nhìn cô, trên môi anh dính chút cà phê.

Ân Dao cúi đầu bình thản nói: "Những chuyện đã qua em không có cách nào thay đổi, đã từng yêu người khác, cũng từng... có mối quan hệ giống như với Chu Thúc. Lúc trước tìm tới anh, thật sự là mục đích cũng không trong sáng..." Cô cụp mắt nhìn anh: "Nghe qua đúng là một người rất hoang đường phải không? Anh chắc chắn anh có thể tiếp nhận sao?"

Tiêu Việt trầm mặc một chút, gật đầu: "Ừ."

"Còn có, kết hôn..." Về mặt Ân Dao nghiêm túc: "Hiện giờ em vẫn không thể hứa với anh chuyện này, người với người cũng không phải cứ yêu nhau thì sẽ kết hôn, em vẫn nghĩ như vậy, anh có thể hiểu không?"

Ánh mắt Tiêu Việt hơi dao động, nghĩ một lát, anh lại gật đầu.

Ánh mắt Ân Dao dịu dàng.

Bình tĩnh nhìn anh mấy giây, khúc môi lộ ra nét cười: "Có thể em sẽ ở cạnh anh rất nhiều năm, đợi anh bốn mươi tuổi, hao phí hết tuổi trẻ tươi đẹp của anh, sau đó lại... vứt bỏ anh. Như vậy anh cũng không để ý sao?"

Giọng cô có ý trêu đùa. Nhưng khi nhìn thấy biểu cảm của Tiêu Việt, cô liền hối hận. Tưởng đâu anh có thể hiểu, ai ngờ...

Ân Dao chán ghét tất xấu đến chết không đổi của mình, cô lập tức giải thích: "Em nói đùa thôi."

Tiêu Việt hơi gật đầu, ngồi dậy đặt cái cốc trong tay xuống bàn, nghiêng đầu nói với cô: "Bốn mươi tuổi, vậy anh còn mười sáu năm, dài quá."

Ân Dao cau mày, sắc mặt khó coi: "Dài lắm hả?"

Dường như cô chẳng may may ý thức được mình đặt tiêu chuẩn kép, lúc cô đùa với người ta thì không giữ mồm giữ miệng, bị phản kích một chút thì giống bị đâm trúng chỗ đau.

Tiêu Việt nói: "Anh cũng nói đùa."

Ân Dao nghe không lọt lời này, cô đẩy anh ngồi trên ghế, lấn người đè lên. Động tác của cô có hơi mạnh bạo, hôn đến khi môi Tiêu Việt đỏ ửng. Ngón tay cô lần mò đến cổ áo anh, cời áo anh, cô giật liên tục hai chiếc cúc áo sau đó bị Tiêu Việt giữ chặt ngón tay. Rốt cục anh cũng xác định là cô làm thật, ánh mắt anh có hơi hoảng hốt.

Đôi mắt trong veo của Ân Dao liếc nhìn anh, cô cười khê hôn dọc từ cằm anh xuống. Thủ đoạn của cô phong phú, làm cho anh không chống đỡ được.

Nhờ chút lý trí còn sót lại, Tiêu Việt ấn một bên bả vai trắng nõn của cô, nóng đến mắt đỏ lên: "Em chắc chắn... Muốn ở đây?"

Ân Dao khàn khàn hỏi lại: "Anh nhận được à? Dù sao thì em cũng không nhận được!"

Tiêu Việt không đáp, trong mắt như ẩn giấu lửa châm chú nhìn cô, sau đó đưa tay kéo một bên vai khác của cô. Ánh mắt Ân Dao rất sâu, cô nằm sấp trên người anh không nhúc nhích, chưa được mấy giây thì bị anh bế lên.

Phía sau là bàn làm việc rộng rãi.

Trước khi tinh thần hoàn toàn rã rời, Ân Dao hơi mừng thầm vì sớm đã kéo rèm cửa sổ lại.

...

11h30, khu làm việc Yin Studio vẫn sáng đèn như cũ.

Ân Dao tựa trên ghế sofa, nhìn Tiêu Việt thu dọn văn phòng của cô. Một đồng lõa xôn sau trận hoang đường, đến Ân Dao cũng cảm thấy không tự nhiên lắm. Nhất là ban ngày còn ở dưới lầu ra về đứng đắn chụp anh, buổi tối lại ở đây cời đồ của anh. Thật sự là... một sự đối lập vô cùng mãnh liệt.

Ân Dao nhìn Tiêu Việt vứt những thứ đồ đã dùng qua vào trong túi rác. Chợt cô nhớ tới chuyện phải giải thích một chút vì sao trong ngăn kéo của cô lại có áo mưa.

"Cái đó..." Ân Dao mở miệng.

Tiêu Việt nghe tiếng quay đầu lại.

Ân Dao chỉ chỉ đồ còn lại trên bàn: "Là rất lâu trước đây rồi, em chưa từng dùng."

Tiêu Việt không có nói tiếp.

"Là muốn thử một chút, nhưng vẫn không dùng đến." Ân Dao có hơi lúng túng nhưng vẫn thật thà nói với anh: "Bối vì không thích người đó." Về phần là ai, cô đã không nhớ rõ.

Nói đến đây, không biết có gì mạch suy nghĩ Ân Dao lệch ra, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bỗng hỏi: "Có khi nào quá hạn rồi không?"

Tiêu Việt:...

Mỗi anh chớp mắt, xoay người cầm chiếc hộp ở góc bàn nhìn qua rồi nói với Ân Dao: "Còn một năm rưỡi."

"À."

Ân Dao không nói tiếp, cô đưa tay lấy điện thoại trên tủ đựng sách báo.

Lát sau, Tiêu Việt thu dọn xong, anh bước qua ngồi cạnh cô. Ân Dao vừa nhấc mắt, nhìn thấy áo anh đã bị kéo mất cúc áo, ngón tay cô chạm vào một cái khuy: "Em thích bộ đồ này của anh, đừng ném."

Tiêu Việt ừ, anh cúi đầu nhìn cô.

"Mặc đồ lót vào đi." Giọng anh trầm thấp, nhưng vẫn lộ ra chút khàn khàn. Nói xong anh đưa một món nhỏ trong tay cho cô.

Ân Dao gật gật đầu, lại hơi nghiêng người qua dựa vào ngực anh: "Anh ôm em một lát đi"

Tiêu Việt đưa tay kéo cô, mặt hơi đỏ cái góc độ, ôm cô vào trong khuỷu tay mình.

Ân Dao chần chờ mấy giây, đôi mắt nhìn vào một vết đỏ dưới xương quai xanh của anh.

"Lúc đó, em nói khó nghe quá." Cánh môi cô hơi nhấp nháy: "Anh..."

Cô không hỏi hết, về sau cũng không biết nên dùng từ gì.

Cảm giác Tiêu Việt cúi đầu, Ân Dao ngẩng mặt lên, ánh mắt chạm nhau, cô nhỏ giọng: "Em xấu tính quá, đúng không?"

Tiêu Việt không từ hờ nhưng Ân Dao nhìn ra được ánh mắt anh thay đổi. Không biết vì cớ gì, cô cố chấp muốn đáp án.

Bị cô nhìn thật lâu, Tiêu Việt rốt cục gật đầu: "Anh từng nghĩ như vậy."

Ánh mắt Ân Dao âm thầm, tay buông khỏi áo anh nhưng lại bị Tiêu Việt nắm lại.

"Anh biết khi đó em nói vớ vẩn, em sẽ không đối với anh như vậy." Tiêu Việt nói: "Anh không để ý chuyện này."

Ân Dao không nói gì, im lặng tựa vào ngực anh, ngón tay bị anh nắm đến ảm lên.

Yên tĩnh hồi lâu, cô vừa áy náy vừa quyến luyến ôm anh, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào ngực anh: "Anh phạt em đi."

Lời này vừa nói xong, Ân Dao đợi mấy giây cũng không có động tĩnh.

Cô đang muốn ngẩng đầu, thì có luồng hơi thở nóng rực quét qua bên tai, anh khàn khàn cười một tiếng.

"Vừa nãy anh đã phạt rồi." Anh nói.

***[Phiên âm tên của Tiêu Việt là "XiaoYue"]

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: "Chín tháng";

Ý anh là thế nào, Ân Dao nghe xong liền hiểu, mặt cô hơi nóng lên. Quả thật hôm nay anh có chút dầy vò cô, nhưng cô cũng không tốt hơn chỗ nào, có lẽ là kiểu "mất mà có lại" nên... rất khó kiểm chế. Họ lưu lại rất nhiều dấu vết trên cơ thể nhau.

Câu này của Tiêu Việt thành công khiến Ân Dao im bật, nhưng cô không buông anh ra, cũng không nghe lời mặc nội y vào. Cô dính đến gần, hết thấy trên người cô, anh đều có thể cảm giác được.

"Sao em gầy quá vậy?" Lần trước ở trong sảnh tiệc Bách Duyệt nhìn thấy anh đã muốn hỏi, nhưng sau đó cô chào hỏi với người khác, không để ý đến anh nữa.

Ân Dao nói: "Em không biết."

"Em ăn cơm không ngon sao?"

"Ăn cơm cũng không thêm được mấy lạng thịt, chắc là... ngủ không ngon."

"Ngủ không ngon?"

Ân Dao gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh cũng không mập lên mà, gầy mấy kg phải không?"

"5kg."

5kg đối với anh cũng được xem là nhiều rồi, thân hình của anh vốn không cần giảm cân, chỉ sợ quay vài bộ phim còn phải tăng cân nữa.

Ân Dao vừa tỉ mỉ quan sát gương mặt anh: "Hình như anh ở Tây Bắc rất lâu, lần trước thấy anh hơi đen, giờ trắng lại rồi".

Tiêu Việt ừ một tiếng.

Khoảng thời gian đó trải qua rất cầu thả, cũng không mấy chú tâm đến việc chóng nắng. Rất nhiều lần quay đêm, hai ngày liên tục không rửa mặt.

"Tiêu Sơn nói tay anh bị thương, bây giờ thế nào?" Ân Dao cúi đầu nhìn cánh tay anh.

"Không sao, ớn cả rồi."

Ân Dao muốn hỏi thêm vài câu nhưng có hơi kiêng dè, với cô mà nói sau khi họ chia tay là một đoạn thời gian khó khăn. Không biết Tiêu Việt thế nào, mặc dù làm hòa rồi, nhưng không có nghĩa là trong lòng của anh không có khúc mắc gì. Nhất là khi họ cãi nhau, anh nói câu không tin cô. Ân Dao không biết hiện giờ có mấy phần thay đổi. Đêm nay cô đã tỏ rõ với anh rằng cô thích anh, nhưng anh vừa hướng nội vừa bướng bỉnh, nói chuyện không bùi tai chút xíu nào. Chính là kiểu rất cứng đầu rất khó lay chuyển, có lẽ còn cần rất nhiều thời gian để khiến anh tin tưởng điều này.

Nghĩ đến chuyện đêm nay anh nói "Mặc kệ em có thích anh hay không...", Ân Dao nghĩ sao anh có thể ngốc cỡ đó. Cõi lòng cô mềm mại vô cùng, cô ngẩng đầu xoay mặt anh lại, nằm trên người anh hôn anh. Tiêu Việt không chịu nổi khi cô làm thế. Hai người dính nhau một hồi.

Đã gần mười hai giờ, ngày hôm nay sắp kết thúc, cũng không thể cứ ở lì văn phòng không xuống.

Ân Dao hỏi: "Về chỗ em?"

Tiêu Việt không trả lời ngay, hình như đang suy nghĩ chuyện gì, Ân Dao liền hỏi: "Không tiện à?"

Tiêu Việt gật đầu, nói với cô rằng ngày mai anh có hoạt động, hôm nay kết thúc việc chụp ảnh trợ lý mới vội vàng đem quần áo tới cho anh. Đã đưa đến nhà anh rồi, muốn để tới anh thử rồi cho ý kiến, có vấn đề gì thì sáng sớm mai còn có thể xử lý gấp. Trong lòng Ân Dao hiểu rõ, hiện giờ anh rất bận bịu. Đầu thể giống như trước, về tới Bắc Kinh là ở lại bên cạnh cô, không có thông cáo, làm tờ trong nhà có đọc kịch bản mấy ngày cũng chẳng ai tìm. Nhất thời, hai người đều im lặng, sau đó bất chợt lên tiếng cùng lúc, vừa mới nói một chữ, ánh mắt chạm nhau, liền biết nghĩ tới cùng một điểm rồi.

Mười hai giờ, xe lái ra khỏi Yin Studio.

Rạng sáng đường trống trải rất nhiều, cả quãng đường thông thoáng. Ân Dao ngồi ghé phó lái, nhìn đằng trước, cô có hơi tò mò, mặc dù đã rất lâu không đến nhà anh nhưng vẫn còn nhớ kỹ.

"Là ở đây sao?" Cô quay đầu hỏi.

"Đôi chỗ ở rồi, công ty thuê." Tiêu Việt dừng xe ven đường, kế bên là cửa hàng tiện lợi. Anh nói với Ân Dao: "Mua ít đồ."

Thời điểm này cũng chỉ có cửa hàng tiện lợi 24h còn kinh doanh. Sau khi xuống xe, Tiêu Việt lấy chiếc khẩu trang màu đen từ trong túi ra đeo lên. Lần đầu tiên Ân Dao thấy anh thế này, có hơi không quen, cô nhìn chăm chú thêm một hồi.

"Thế này mà không nhận ra được sao?" Cô nói, "Nhưng em thấy đôi mắt của anh rất đặc biệt."

"Người khác sẽ không quan sát tỉ mỉ vậy đâu." Tiêu Việt dắt tay cô, đẩy cửa bước vào.

Trừ nhân viên sau quầy ra thì trong cửa hàng không có ai khác. Ân Dao đi bên cạnh Tiêu Việt, nhìn anh cầm bàn chải đánh răng, khăn mặt, hộp đồ lót nữ đi đến quầy thu ngân. Dường như lưỡng lự một hồi, nhưng cuối cùng trước khi tính tiền anh vẫn lấy một hộp bao cao su trên quầy hàng bên cạnh. Ân Dao không biết có phải lần đầu anh mua thứ này hay không, nhìn qua thì anh rất tự nhiên, chỉ là đôi mắt không nhìn cô, cho dù có biểu cảm gì thì cũng bị khẩu trang che lại rồi.

Thanh toán xong rồi đi, xe chạy không lâu đã đến nơi. Ân Dao xem xét tiểu khu này liền hiểu ra vì sao anh lại dời tới đây, tính riêng tư so với nơi ở trước đó của anh thì tốt hơn nhiều.

Thang máy dừng ở lầu tám, Tiêu Việt dắt Ân Dao ra ngoài, ấn vân tay mở cửa.

Đèn sáng lên, anh vào trước tìm một đôi dép lê chưa mang đưa cho cô. Ân Dao vào nhà nhìn thử, phong cách có hơi "công nghiệp". So với tiêu chuẩn bày trí một phòng ngủ một phòng khách thì ở đây có thêm một phòng chứa quần áo. Phòng khách không lớn lắm, nhưng rộng rãi hơn căn hộ loft kia rất nhiều. Phòng bếp dạng mở, trong phòng thu dọn rất sạch sẽ, có thể thấy anh vẫn duy trì thói quen tốt như trước đây.

Đã muộn rồi, Ân Dao cũng không lè mề, cô đi tắm trước. Cô không có áo ngủ để thay, sấy tóc xong cô trùm khăn tắm ra ngoài. Thấy Tiêu Việt đang gọi điện thoại, cô chỉ chui phòng để quần áo, thấy anh gạt đầu, cô tự đi vào. Ân Dao không lấy áo thun, cô chọn một chiếc sơ mi không mới lắm, là kiểu anh từng thích mặc, màu đen, cô mặc vào che được đến đùi.

Ân Dao bước ra ngoài, Tiêu Việt còn chưa tắt máy, anh dựa người vào ban công, quay đầu trông thấy cô, ánh mắt anh không có di chuyển nữa. Ân Dao không chú ý đến anh, cô bước tới bên cạnh bàn, tìm điện thoại trong túi xách rồi đứng tại chỗ cũ xem công việc trong nhóm chat. Vừa gội đầu nên mái tóc dài của cô xỏa ra hòa cùng màu đen của chiếc áo trên người, nhìn từ đằng xa, dưới áo đen là đôi chân dài trắng như tuyết.

Ân Dao đang cúi đầu trả lời tin nhắn cho Tiết Phùng Phùng, bỗng dưng bị ôm lấy. Người đàn ông phía sau cúi đầu ngửi hương tóc cô.

"Không đi tắm hả?" Ân Dao vẫn đang soạn tin nhắn.

Tiêu Việt không động đậy, tay anh ôm chặt eo cô: "Em đang làm gì vậy?"

"Trả lời tin nhắn." Ân Dao nói với anh: "Tiết Phùng Phùng để lại một đồng lời nhắn, em không hồi âm câu nào thì quá đáng lắm"

Anh chỉ ừ không nói gì, nhưng cũng chẳng buông tay. Ân Dao cảm thấy mình hiểu được một chút suy nghĩ của anh, có lẽ anh cũng giống cô, cũng cảm thấy không mấy chân thực. Hôm qua vẫn còn trong trạng thái người lạ không liên hệ với nhau, hôm nay thì...

Có hơi giống đang mơ.

Vừa nãy lúc tắm, nhìn mọi thứ trong phòng tắm của anh, cô đã có cảm giác này. Ân Dao để mặc Tiêu Việt ôm một hồi, sau đó tự anh buông tay.

"Anh tắm đây, em vào phòng ngủ ngủ trước đi." Anh nói.

Ân Dao cầm điện thoại vào phòng. Trên giường anh, chăn ga gối đệm đều là màu xám. Ân Dao phát hiện kịch bản ở dưới gối của anh. Cô mở ra xem thử, nhìn tên phim hình như là phim cổ trang võ hiệp. Anh đã đọc khoảng một nửa rồi, cũng đã đánh dấu lời thoại. Ân Dao chợt nhớ tới quyển kịch bản trong nhà cô, không biết có phải sau đó anh lại phải cần thêm một cuốn nữa hay chăng.

Lúc Tiêu Việt tắm xong về phòng ngủ, Ân Dao vẫn còn nhắn tin như cũ. Anh vén chăn nằm bên cạnh cô, cầm tựa trên vai cô. Anh nhìn lướt qua màn hình điện thoại: "Vẫn chưa nhắn xong à?"

"Ừm, gần rồi." Ân Dao nói: "Em đang dở chị ấy, đêm nay giữa đường em cho chị ấy leo cây mà"

Tiêu Việt không đáp, nhìn cô gửi xong một tin mới lên tiếng: "Vậy vì sao em chưa ăn xong đã đi? Vì anh sao?"

"Không phải đâu." Ân Dao lờm anh: "Em đã nói rồi, anh quên hả?"

Tiêu Việt không quên, khi đó cô giận dỗi nói chuyện lớn tiếng với anh, toàn nói linh tinh, nhưng cũng để lộ rằng cô ghen tuông.

"Cô ấy do công ty sắp xếp, phụ trách trang phục của anh." Tiêu Việt giải thích với Ân Dao.

"Em biết." Ân Dao tự kiểm điểm mình: "Là vấn đề của em, không biết bị sao nữa. Không muốn thấy cô ta động chạm anh, trong phòng chụp có hơi cẩu."

"... Bôi vậy em mới chỉnh áo cho anh?" Mất mấy Tiêu Việt khẽ nhướn, anh bỗng hiểu ra chút chút: "Em không để ý tới anh, là vì giận chuyện này?"

"Không phải." Ân Dao nghiêng người sang, mắt cô nhìn thẳng anh, hơi giống như đang tính sổ: "Chỉ là em không hiểu, cô ta sò anh, chạm vào anh anh không quan tâm. Em đụng tới anh thì anh lại thúc giục em."

"Anh có giục em đâu." Tiêu Việt ngẩn người: "Anh chỉ muốn nói chuyện với em."

Ân Dao...

Không phản bác được.

Cô nhìn chăm chăm anh vài giây, bàn tay giờ ra muốn gỡ đầu anh nhưng cuối cùng cũng chỉ là nhẹ nhàng đặt trên tóc anh rồi dùng sức vò một cái.

"Phục anh rồi." Cô có hơi cạn lời, vùi đầu vào lồng ngực của anh. Cánh tay thò qua bên người anh vút điện thoại trên tủ đầu giường: "Ngủ thôi."

"Em mệt sao?"

"Vấn ỏn" Ân Dao nói: "Nhưng mai anh phải dậy sớm làm việc."

"Ủm " Tiêu Việt lên tiếng rồi giờ ỏn tắt đèn phòng ngủ, nhưng anh cũng chưa ngủ ngay. Trong bóng tối anh ỏm eo Ân Dao, đôi tư thế, tay mò qua cỏi nút áo sơ mi của cô. Lúc nhìn thấy ở phòng khách thì đã muốn làm thế này.

Ân Dao thật sự không ngờ anh lại như vậy, cô đề tay anh: "Anh không muốn ngủ sao?"

"Ngủ không được."

Anh hôn cô, ra vẻ nghiêm túc mà bắt đầu. Ân Dao bị anh vờn và tới đầu óc mơ hồ. Cũng không biết anh lấy áo mưa ra lúc nào, cô nửa tỉnh nửa mê hỏi anh: "Có phải anh cảm dục quá lâu rồi không..."

Chẳng trông mong gì anh sẽ trả lời, nhưng chính lúc anh tiến vào, bờ môi anh dán trên tai cô, giọng khàn khàn mà nói rằng: "Ủm, chín tháng."

...

Hừng đông, Ân Dao mơ màng tỉnh lại. Cô xoay người, toàn thân mỏi nhừ, mệt mỏi đến mức chỉ muốn ngủ tiếp. Tay mò sang bên, chỗ bên cạnh đã trống không. Cô giật mình, bỗng nhiên tỉnh táo hoàn toàn. Chốc lát sau, thấy ánh đèn từ khe hở dưới cửa phòng ngủ, trong lòng bình tĩnh trở lại. Cô ngồi dậy, nhặt áo sơ mi ở cuối giường mặc vào, vừa cài nút, vừa đứng dậy xuống giường.

Cửa phòng mở ra, nhìn thấy người đàn ông đứng trong phòng khách, ỏu phục trên người thẳng thớm. Tiêu Việt đang thất cả vạt, quay đầu thấy cô, anh thoáng bắt ngờ.

Ân Dao bước qua đứng trước mặt anh: "Em giúp anh"

Cô ngẩng đầu lên, nắm một đầu cà vạt đỏ rượu, ngón tay lỏn dưới cổ sơ mi anh một lúc: "Xong rồi."

Tiêu Việt cụp mắt: "Anh đánh thức em à?"

"Không có." Ân Dao cười, cơ thể cô ỏp sát người anh, đang định nói chuyện thì bất chợt cảm giác được gì đó. Cô kinh ngạc: "Anh..."

Tiêu Việt chau mày.

Ân Dao đưa tay sờ lên bị anh đẩy ra.

Đôi mắt Ân Dao cong cong: "Anh làm sao đó?"

"Bây giờ là buổi sáng."

"À, ý là, không phải vì em, là..." Ân Dao kéo cà vạt của anh, cô nhón chân rồi thì thầm bên tai anh hai chữ.

Mặt Tiêu Việt mặt đỏ bừng, ép cô vào trong ngực: "Đừng lỏn xỏn!"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hôn anh một cái đi

Ân Dao được anh ỏm nên nghe lời không lỏn xỏn nữa, cô buông ngón tay ra, nghiêm túc vuốt cà vạt của anh. Hiển nhiên là cô ngủ không đủ giấc, vẫn còn buồn ngủ, thân thể miễn cưỡng dựa vào anh. Cô ngửi được hương nước hoa trên người anh. Thật ra vừa nãy đã ngửi thấy rồi, nhưng chỉ thoáng thoáng thôi, giờ tới gần mới rõ ràng hơn. Kiểu của nam đều rất thanh dạm, có hương vị tuổi trẻ tinh khiết, càng ngửi càng dễ chịu. Ân Dao biết đây là đồ cô tặng, cũng không chơi trò "biết rõ còn có hỏi".

"Anh mặc đồ tây đẹp lắm." Đây là lời mà lần trước gặp nhau ở đêm tiệc đã muốn nói, bây giờ nói bù. Giọng cô cũng uể oải như thế, mềm nhũn, ngón tay cô vờn về một chiếc khay trên áo anh: "Hôm nay anh phải làm việc cả ngày?"

Tiêu Việt ừ, nói với cô: "Buổi chiều ghi hình một chương trình, phải rất muộn mới kết thúc."

Ân Dao gặt đầu.

Tiêu Việt nhìn cái trán nhăn mịn của Ân Dao, ngừng một chút anh nói tiếp: "Ngày mai anh về Hoàn Đỉnh."

"...Ngày mai?" Ân Dao ngược mắt.

"Ủm." Anh cụp mắt, lông mi có hơi run run: "Còn bộ phim đang quay."

Ân Dao hiểu ra, anh chỉ về chạy thông cáo, cũng chưa kết thúc vai. Làm liên tục không nghỉ suốt ngày đêm thế này mệt mỏi bao nhiêu, Ân Dao có thể tưởng tượng được, đương nhiên cô sẽ không than phiền với anh về thời gian gặp nhau quá ngắn. Ngược lại Tiêu Việt càng để ý chuyện này, anh nhủ mày nói: "Buổi tối kết thúc, anh đi tìm em."

"Được" Ân Dao cười: "Vậy anh làm việc cho tốt, buổi tối gặp."

Cô tách khỏi người Tiêu Việt, đứng thẳng người giúp anh chỉnh một bên vai áo.

Lúc này, trợ lý của Tiêu Việt gọi điện thoại tới, xe đã đến, đang chờ dưới lầu. Ân Dao không làm mất thời gian của anh, cô tiễn anh ra ngoài. Cô nhìn anh bước tới ngoài thang máy nhấn phím đi xuống, cô không đóng cửa lại mà vẫn đứng chỗ cửa.

Trong thời gian chờ thang máy đi lên, Tiêu Việt nghiêng đầu nhìn cô, lúc thang máy sắp đến lầu tám bỗng nhiên anh bước về, cúi đầu nói: "Hôn anh một cái đi."

Đột nhiên đòi hôn thế này khiến Ân Dao rất bất ngờ, nhưng cô vẫn chiều ý anh, ngẩng mặt lên hôn một cái lên môi anh.

Sau khi Tiêu Việt đi, Ân Dao về giường anh ngủ thêm một giấc. 8h30 rời khỏi nhà, đến studio.

Đình Đình đưa bữa sáng cho cô, chú ý thấy cô còn mặc quần áo ngày hôm qua, tình huống kiểu này không thường gặp, trong lòng Đình Đình kinh ngạc, mang theo nghi hoặc mà ra ngoài.

Chưa tới ba phút, Tiết Phùng Phùng bước vào. Ánh mắt của cô ấy không thể kém hơn Đình Đình được, cũng chẳng thêm đoán mà hỏi thẳng: "Tôi qua cô qua đêm bên ngoài à?"

Ân Dao ừ.

Từ lúc Tiết Phùng Phùng nghe Cận Thiệu nói Lương Tân Nam đi phía Nam, sau đó Ân Dao và anh ta không còn dây dưa gì nữa thì trong lòng đã nhẹ nhõm đi nhiều. Và lại năm nay công việc căng bận rộn hơn nên cô ấy không quan tâm tới chuyện riêng của Ân Dao, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc thì cũng lười hỏi đến.

Vốn dĩ Ân Dao muốn thẳng thắn chuyện giữa mình và Tiêu Việt, nhưng Tiết Phùng Phùng không hỏi nên cô cũng không đề cập. Cô định tối nay nói tiếp, dù sao thì họ cũng vừa mới làm hòa.

Tiết Phùng Phùng tới chủ yếu là bàn công việc, sau khi nói xong, cô ấy hẹn Ân Dao tan làm cùng nhau tới chỗ Cận Thiệu. Lần trước sinh nhật Cận Thiệu, Ân Dao không tới, chỉ nhờ Tiết Phùng Phùng đưa quà cho hắn. Thật sự là rất lâu không gặp, Ân Dao gật đầu nhận lời.

Thật ra ban đầu Cận Thiệu không trông đợi gì tới nay Ân Dao sẽ đến nên lúc thấy cô hắn hơi sững sốt. Nhưng mà Ân Dao vừa bước vào quán bar, ánh mắt đầu tiên của cô không phải nhìn hắn mà nhìn về phía bên phải, quả nhiên lại đối ca sĩ vừa chơi đàn vừa hát rồi.

Tiết Phùng Phùng trông thấy một bàn người quen nên qua chào hỏi, còn Ân Dao thẳng đi tới quầy bar. Cận Thiệu nhìn cô, nở nụ cười rất thân thiện nhưng trong giọng nói lại có đôi phần u sầu: "Tôi tưởng đôi này cô không tới nữa chứ."

Ân Dao ngồi xuống, nói: "Khoảng thời gian trước bận quá."

Cận Thiệu cười nhạt, không vạch trần cái cớ này của cô. Hắn đưa cho cô một ly vang trắng: "Không dẫn cậu ấy theo à?"

Người hắn nói là ai, hai người bọn họ đều hiểu.

"Anh ấy không có thời gian." Ân Dao nhận rượu, "Sắp bận tới chết rồi."

Xem ra còn bên nhau.

Lông mày Cận Thiệu chau lại, khuấy tay hắn chống trên quầy bar: "Cậu ấy hot nhanh thật, dạo này toàn nhìn thấy quảng cáo của cậu ấy..." Hắn thờ dài, vẻ mặt có phần tiếc nuối: "Xem ra không có cơ hội tìm cậu ấy thử đồ ngọt rồi. Lần trước rù mà cậu ấy không tới, tôi còn tưởng là hai người chia tay đó, thì ra là bận thật."

"Lần trước?" Ân Dao sững sờ.

"Đúng vậy."

"Làm sao cậu tìm được anh ấy?"

Cận Thiệu vô tội nói: "Tôi có WeChat của cậu ấy mà, lúc trước uống rượu đã thêm rồi."

Ân Dao:....

Không ngờ thế mà hai người này còn thêm WeChat lẫn nhau.

"Cậu tìm anh ấy hồi nào?"

"Được vài tháng rồi." Cận Thiệu nhớ lại: "Tháng năm hay là tháng sáu gì đó"

Ân Dao: "Anh ấy thêm đề ý tới cậu sao?"

"Đề ý chứ." Cận Thiệu nói: "Tuy không tới, bảo là đang quay phim, nhưng vẫn gửi tin nhắn thoại chỉ công thức cho tôi đó."

Ân Dao có hơi kinh ngạc: "Còn bản ghi âm không?"

"Còn chứ." Cận Thiệu cầm điện thoại mở ra cho cô xem: "Đây nè."

Một tin nhắn thoại 38 giây, vừa ấn mở liền nghe được giọng của Tiêu Việt, trầm thấp, anh nói không nhanh không chậm. Anh bảo sửa bỏ trong công thức là không cần thiết, có thể sẽ ảnh hưởng hương vị, còn nhắc đến vài cách điều chỉnh. Trong lúc đó thỉnh thoảng anh ngừng lại, có tiếng hít thở rất khẽ.

Ân Dao nghe xong trong lòng hơi phức tạp, không biết lúc ấy anh dùng tâm tình thế nào để trả lời tên Cận Thiệu phiền phức này.

Tốt tính đến mức ngốc nghếch.

Cô trả điện thoại lại cho Cận Thiệu: "Sau này cậu đừng tùy tiện làm phiền anh ấy."

"Tôi làm phiền chỗ nào, đây là thảo luận vấn đề nghiêm túc nha." Cận Thiệu nói: "Vớ lại, tôi và cậu ấy còn rất hợp ý, lần sau cô dẫn cậu ấy tới chơi đi." Chợt hắn im lặng, sờ mũi: "Chuyện lần trước tôi bảo đảm không tái phạm, vẫn không được sao? Tôi coi cậu ấy là bạn trai cô, tiếp đãi nhiệt tình."

"Vốn dĩ anh ấy chính là bạn trai tôi." Ân Dao nhớ lần trước hắn chúc rượu Tiêu Việt, khiến anh say khướt. Cô nhún mày nói: "Anh ấy không uống được nhiều rượu, không có chơi với cậu được đâu."

"Đàn ông uống tí rượu có làm sao?" Cận Thiệu cười: "Cô bảo vệ cậu ấy chặt quá rồi. Nếu thành chồng cô rồi sao? Không cho ra khỏi cửa luôn hả?"

Chắc vì đột nhiên nghe được chữ "chồng" nên Ân Dao thoáng ngơ ngác, có một cảm giác rất đối xa lạ.

Thật sự là lần đầu tiên Cận Thiệu thấy cô có biểu cảm tương tự với "thẹn thùng", khó tránh khỏi giật mình. Lúc trước cô quen Lương Tân Nam, Cận Thiệu chưa từng nhìn thấy đáng về cô yêu đương là thế nào vì những năm đó cô không về nước, cũng không liên lạc với mọi người. Nếu không phải Lương Tân Nam tiết lộ với anh em bọn hắn thì chẳng ai biết được chuyện này. Mấy năm này tuy bên cạnh cô có người, nhưng đều không phải quan hệ nghiêm túc thật sự. Cuối cùng bây giờ Cận Thiệu cũng dám chắc, Ân Dao thật sự động lòng rồi, đúng là có chút đáng về của một cô nhóc.

Hắn cảm khái cúi đầu, thăm thờ dài một hơi. Nghĩ tới cuối năm ngoái Lương Tân Nam uống tới say mềm ở đây, hàm hồ nói một câu "không thể nữa rồi". Giờ phút này, rốt cuộc Cận Thiệu cũng đồng cảm, không tránh khỏi tiếc thâm, tội nghiệp Lương Tân Nam còn đang dốc sức ở phía Nam. Chuyện trong nhà không thuận lợi, gây ra rui ro cũng kéo anh ta qua thu dọn cục diện rồi rã. Vợ trước ra nước ngoài, hiện giờ người thương lại có niềm vui mới. Thật sự quá xui xẻo rồi, cũng không biết cuối năm có thể về Bắc Kinh hay không. Cứ cho là về được, chỉ sợ cũng sẽ ứng với câu nói kia, không thể nữa rồi.

Ân Dao không nán lại quán bar thêm nữa. Uống với Tiết Phùng Phùng hai ly rượu xong, cô nhìn đồng hồ liên tục. Vừa qua tám giờ là xách một phần chè về trước.

Tiết Phùng Phùng nhìn bóng lưng cô vội vã đi ra cửa, cô ấy nhăn mày: "Không biết gấp cái gì nữa."

"Hẹn hò chứ gì." Cận Thiệu tiếp lời.

"Cậu cũng biết bên cạnh cô ấy có người?" Tiết Phùng Phùng nhìn hắn chằm chằm.

"Đúng đó, cô tưởng chỉ có mình cô biết?" Cận Thiệu nhoen cười: "Bạn trai cô ấy tôi cũng gặp rồi."

???

"Bạn trai?!"

"Đúng vậy, cô không biết hả?"

Tiết Phùng Phùng...

Ân Dao chạy về tới nhà trước chín giờ nhưng cũng chẳng rảnh rồi. Cô lôi hai thùng đồ ra từ phòng cất quần áo, lấy từng món ra rồi bỏ hết quần áo Tiêu Việt vào máy giặt giặt một lần, sau khi sấy khô thì treo vào tủ quần áo.

Làm xong tất cả thì đã sắp mười một giờ. Tiêu Việt vẫn chưa về, Ân Dao cũng không thấy lạ. Lúc trước, nhờ Hoàng Uyển Thịnh mà cô biết được ghi hình chương trình tới qua rặng sáng là chuyện thường xảy ra, Tiêu Việt cũng đã nói phải rất muộn mới kết thúc. Cô cũng không ngồi không chờ anh mà vào phòng sách bận chuyện của mình.

Ảnh chụp cho Tiêu Việt, thợ photoshop đã hoàn thành hậu kỳ, không soi ra sai sót nhưng Ân Dao luôn cảm thấy chưa hoàn toàn vừa ý. Thế là nhân lúc này, cô tự sửa thử, muốn xem phong cách khác biệt một chút.

Một khi bận rộn thì rất dễ quên mất thời gian.

Lúc nghe tiếng gõ cửa, Ân Dao mới cảm giác bà vai đã hơi mỏi. Cô đứng dậy bước ra ngoài mở cửa, không phải nhìn thấy Tiêu Việt trước mà thay vào đó là một bó bách hợp màu hồng. Không biết muộn thế này anh còn mua ở đâu, một bó rất to, hương thơm thanh nhã lan tỏa.

Ân Dao nhận hoa, trông thấy khuôn mặt anh rõ ràng đã mệt mỏi, cô đưa tay kéo anh vào.

"Quên mất mã à?"

Anh lắc đầu, nhưng cũng chẳng nói vì sao không tự vào, Ân Dao cũng không dây dưa vấn đề này nữa. Cô khom người lấy dép lê giúp anh, vẫn là đôi dép hồi trước. Lúc cô mở tủ giày ra, đôi giày thể thao nam màu đen đỏ vẫn còn ở đó.

Tiêu Việt trông thấy, tầm mắt anh ngừng lại. Anh không nói gì mà cúi đầu đổi giày và cởi áo khoác đặt trên tủ, chỉ mặc một chiếc áo dài tay.

Ân Dao đi vào đặt hoa xuống, thấy Tiêu Việt theo sau. Cô nhìn ra anh đã rất mệt mỏi, cô cũng không nói gì nhiều, chỉ hỏi: "Muốn đi tắm không?"

Tiêu Việt gật đầu.

Anh đi thẳng từ trường quay tới, cũng chưa về nhà, ngoại trừ bó hoa kia thì chẳng mang gì cả.

Ân Dao chỉ chỉ phòng ngủ: "Đồ của anh trong tủ quần áo, thiếu cái gì thì nói với em. Em ở phòng sách, còn chút chuyện phải làm xong trước."

"Được."

Tiêu Việt vào phòng vệ sinh, lơ đãng nhìn qua, khăn mặt, dao cạo râu và đồ rửa mặt đều đã thay mới nhưng vị trí không thay đổi, vẫn đặt ở chỗ cũ. Anh vội tắm qua loa, dùng khăn tắm Ân Dao vào phòng ngủ của cô mặc quần áo. Hết thấy bày trí hầu như đều như cũ, màu sắc phụ kiện trên giường đều không thay đổi, chỉ riêng trên tấm thảm kê bên cửa sổ sát đất có thêm một con gấu trúc lông xù.

Anh mở tủ quần áo ra, đồ của anh đặt gọn gàng bên trong, trong ngăn kéo nhỏ có đồ lót lúc trước anh chưa từng mặc.

Ân Dao làm xong, trở về phòng ngủ, thấy Tiêu Việt đang ngồi cạnh cửa sổ, đang cầm con kia gấu trúc to tướng kia mà nhìn.

Anh vừa tắm xong, tóc còn rối, trên người mặc bộ đồ áo thun quần dài màu xám cô mua từ năm ngoái, tất cũng không mang, chân trần ngồi trên thảm.

Ân Dao lấy đôi tất trong ngăn kéo rồi bước qua, ngồi xuống bên cạnh anh: "Anh thích cái này?"

Tiêu Việt nghiêng mặt qua.

Ân Dao mỉm cười: "Uyển Uyển tặng em, dễ thương không?"

"Ừm"

Ân Dao cúi đầu nhìn chân anh, đưa đôi tất qua: "Mang vào đi."

Tiêu Việt lại không nhận mà nhỏ giọng hỏi cô: "Vì sao em không vứt đồ của anh?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bạn trai tôi

"..."

Nhất thời Ân Dao không dám chắc rằng anh đang nghiêm túc hỏi vấn đề này hay là cố ý. Rõ ràng đâu phải tên ngốc, một sự thật đơn giản như vậy thì có thể có nguyên do gì chứ?

"Anh thật sự không biết hả?" Cô nói.

"Anh muốn nghe em nói."

...Thế hóa ra là muốn nghe lời bùi tai?

Hết lần này tới lần khác lời lẽ của anh rất nghiêm túc, không có chút xíu ý bóng đùa với Ân Dao, cô cũng không thể ậm ừ cho qua. Thật ra ngẫm lại chuyện này vẫn có một chút ý nghĩa khó mà ngang hàng. Lúc trước anh bảo cô ném đi, tin nhân đó đúng là rất tuyệt tình. Hiện giờ cũng do anh nhắc lại trước, thể hiện một điều rằng mặc kệ chuyện này như thế nào thì anh đều chiếm ưu thế. Việc này nếu là trước kia, Ân Dao nhất định sẽ không chịu thua, ít nhất cũng phải hỏi ngược một câu "Anh bảo em vứt thì em vứt, em sợ anh à". Nhưng bây giờ cô sẽ không đầu vô mồm như thế với anh. Biết anh docks lòng thế nào vì mối quan hệ này nên cô không đành lòng chơi mấy nước cờ dư thừa với anh.

"Em muốn ném, nhưng không làm được, không nỡ." Trong tay cô vẫn cầm đôi tất, cô chồm người qua, đề lên người con gấu trúc bên chân anh: "Bồi vì thích anh."

Cả bộ ngực của gấu trúc xẹp xuống, Ân Dao nắm một cánh tay của nó.

"Là nói thật."

"Anh đâu nói không tin." Lời vừa nói xong, đôi môi hơi mím lại, màu đỏ nhàn nhạt.

Ân Diệu nhìn thấy khoe độ cong khoe miệng anh, tâm trạng cũng phập phồng theo. Cô nghiêng người qua, gần đến mức có thể ngửi được mùi nước cạo râu trên mặt anh: "Có phải muốn nghe cái này không."

Cô duỗi ngón tay ra sờ cái cằm vừa mới cạo râu: "Hơi đỏ, bị xước rồi?"

"Ừ."

"Sao buổi tối còn phải cạo?" Rõ ràng gốc râu cũng chưa ra dài mà.

"Sợ đâm vào em." Vừa dứt lời, anh đột nhiên nghiêng người qua.

Không biết con gấu trúc dưới gối Ân Dao đã bị ép thành hình dạng gì, thân thể cô không vững, thoáng chốc lao đảo, trượt chân từ trên bụng gấu trúc xuống, ôm Tiêu Việt ngã xuống thảm. Đầu vừa khéo kề sát vào cửa sổ sát đất. Chẳng ngờ tay Tiêu Việt lại nhanh hơn một bước, vốn muốn bảo vệ đầu của cô, kết quả tay lại cọ dọc theo cửa sổ thủy tinh xuống, bị đập rất mạnh. Ân Dao giật nảy mình: "Sao rồi, có phải đau lắm không?"

Tiêu Việt lắc đầu: "Không sao."

Ân Dao muốn ngồi dậy nhìn tay anh nhưng vai cô bị ấn xuống.

"Em lặp lại lần nữa đi."

"Cái gì..."

"Thích anh."

"..." Ân Dao bật cười, nhìn vào đôi mắt trong veo của anh: "Ồ, thích anh."

Mí mắt cô chớp chớp, bị chiếc đèn treo phía trên chiếu vào nên hơi khó chịu, lông mi cô nheo lại, một hai giây sau, đôi mắt bị bàn tay Tiêu Việt che lại. Cô vừa định lên tiếng thì một đôi môi mềm mại đặt lên môi cô lặng yên không một tiếng động. Anh không có thêm động tác nào quá giới hạn, cứ thế che mắt Ân Dao mà hôn một hồi. Sau đó đỡ cô dậy rồi đưa tay kéo con gấu trúc đã bị đá ra xa xa.

Ân Dao đoán tâm trạng anh rất tốt, còn chưa muốn ngủ, có thể muốn chơi thêm một lát. Cô hỏi: "Không mang tất?"

Tiêu Việt: "Không lạnh."

Ân Dao sờ thử mắt cá chân anh, cảm thấy ấm ấm nên cũng tùy ý anh.

"Ăn chè không?" Trông thấy ánh mắt nghi hoặc của anh, cô cười: "Em đi lấy."

Buổi tối Ân Dao đem về từ chỗ Cận Thiệu, cô nghĩ hiện giờ anh gầy, ăn một chút cũng không sao. Cô vào phòng bếp lấy ra, múc một muỗng cho anh ăn.

"Thế nào?"

Viên khoai tự làm tron nhẵn trượt trong miệng, Tiêu Việt ăn xong, nói: "Không tệ, em ăn đi."

Ân Dao cũng tự ăn một miếng, lại múc một muỗng đưa tới bên miệng anh. Tiêu Việt đang nhìn điện thoại, trả lời tin nhắn cho Tiểu Sơn, cô dứt cái gì anh cũng há miệng. Một phần chè, hai người ăn không còn thừa chút nào.

Hơn một giờ sáng Tiêu Việt mới nằm dài trên giường. Ân Dao thu dọn xong tất cả, từ ngoài đi vào mới phát hiện anh đã ngủ, chiếm hơn nửa cái giường. Anh nằm nghiêng, không kê đầu trên gối, chân cũng chẳng đắp, điện thoại vẫn để trên giường. Trạng thái vừa dính gối liền ngủ ngay thế này, hiển nhiên là đã mệt là rồi. Ân Dao tung chiếc chăn lông mòng ra đắp trên người anh. Cô tắt đèn nằm bên cạnh, nghe tiếng hít thở đều đều kia rồi dần thiếp đi.

Ngày hôm sau, sáng sớm Ân Dao thức dậy đi siêu thị, sau khi trở về liền vào bếp tìm cái nồi bị nhét trong tủ. Thời gian qua hơn nửa năm, cô mới nghiên cứu cách nấu cháo lần nữa. Lúc này cô đang dựa theo phương pháp đã tìm tới trên mạng, thả vào nồi khá nhiều thứ. Khi ước chừng sắp nấu xong, cô lại đi rửa đồng chén đĩa đã lâu không dùng.

Sau khi thức dậy, Tiêu Việt ra khỏi phòng ngủ, lần theo động tĩnh đi vào phòng bếp. Xem ra anh ngủ ngon giấc, da dẻ rất đẹp, chỉ có điều đôi mắt còn hơi lơ đãng. Ân Dao kêu anh đi rửa mặt, anh lại không đi, cứ đứng bên cạnh nhìn cô rửa một cái muống sứ nhỏ. Ân Dao cũng không thúc giục nữa, để mặc anh nhìn. Chốc lát sau, cô rửa xong, đang chuẩn bị nói chuyện với Tiêu Việt thì đột nhiên nghe được tiếng mở cửa. Ánh mắt của cô vẫn đang nhìn anh, hai người đồng thời sững sốt. Ngay sau đó, Ân Dao kịp phản ứng lại. Suýt nữa thì quên, ngoại trừ Tiêu Việt, còn có một người biết mặt mà nhà cô.

Theo bản năng cô hạ thấp giọng nói cho anh biết: "Là Tiết lão đại."

Mặc dù không có chút chuẩn bị nào, Ân Dao cũng không có ý định tới lúc này còn che giấu. Nhưng mặc kệ thế nào, cũng phải hỏi ý kiến Tiêu Việt. Thật ra bản thân cô không căng thẳng lắm, chỉ sợ rằng anh sẽ không được tự nhiên thôi.

"Anh muốn gặp chị ấy không?"

Đương nhiên Tiêu Việt gật đầu, nếu không gặp vậy chẳng lẽ trốn trong phòng bếp sao? Huống chi đó là bạn tốt của cô.

Tiết Phùng Phùng ở dưới lầu nhấn ba tin liên tục nhưng không thấy Ân Dao hồi âm. Trục tiếp gọi điện thoại cho cô thì cô không bắt máy nên lúc này mới chạy lên lầu. Bước vào không thấy ai, cô ấy đứng ở cửa vừa coi giày vừa kêu Ân Dao. Ai ngờ giày chưa coi xong, thì mắt đã trông thấy Ân Dao đi ra từ phòng bếp, sau lưng còn có một người đi theo.

Lúc này Tiết Phùng Phùng ngây người.

Nếu tới qua, đối với lời nói của Cận Thiệu cô ấy còn ba phần tin bảy phần ngờ vực, thì hôm nay lại đập vào mắt cô ấy "bằng chứng vững như núi".

Hiếm khi Ân Dao nhìn thấy thần sắc ngẩn ngơ trên mặt Tiết Phùng Phùng, bỗng nhiên có hơi buồn cười. Thế nhưng tâm trạng này lại bị lấn át bởi một tia chột dạ nảy sinh từ việc "giấu giếm không báo". Thấy cô cười cười, Tiết Phùng Phùng hơi nhiu mày.

Không cần giải thích gì thêm nữa.

Ân Dao chỉ chỉ Tiêu Việt: "Bạn trai tôi."

Tiêu Việt nghiêng đầu nhìn cô một cái rồi chủ động chào Tiết Phùng Phùng: "Chị Tiết."

"Không cần khách sáo vậy đâu." Ân Dao nói: "Anh gọi chị ấy là chị Phùng Phùng đi."

Tiết Phùng Phùng muốn nói hết da gà da vịt, sắc mặt không mấy dễ coi. Trước khi Tiêu Việt mở miệng thì đã ngăn lại: "Thôi thôi thôi!" Cô ấy trùng mắt với Ân Dao: "Cô già mồm cái gì..."

Cô ấy liếc Tiêu Việt, câu kể tiếp không nói nữa: "Thật sự là đến sai thời điểm." Nói rồi xò giày đi ra ngoài.

Ân Dao bước tới cửa: "Tôi nấu cháo rồi, chị không ăn thử sao?"

Tiết Phùng Phùng hừ lạnh: "Tôi sợ chưa chết."

Cô ấy giẫm lên giày cao gót, trước khi vào thang máy còn quăng lại một câu: "Đừng quên hôm nay cô đi làm." Ngụ ý là "Chút nữa tính sổ với cô!".

Khúc nhạc dạo ngắn ngủi ấy chẳng mấy may ảnh hưởng đến Ân Dao, ngược lại là dường như Tiêu Việt suy nghĩ gì đó, lúc ăn sáng cứ nhìn cô liên tục. Ân Dao vừa ngược mắt, anh lại cúi đầu húp cháo tỏ vẻ thần nhiên như không có chuyện gì, khiến Ân Dao không hiểu. Nhìn qua thì tâm trạng anh dường như vẫn rất tốt, cũng không có gì không vui, ăn xong còn đi chà nồi rửa chén. Ân Dao cũng đi theo, nhân rồi đứng nhìn, tán gẫu câu được câu chẳng với anh về bộ phim anh đang quay. Chỉ là, vừa rửa chén xong, chưa nghỉ ngơi được mấy phút thì nhận được điện thoại từ phòng báo an ở cửa ra vào chỗ bãi đỗ xe của tiểu khu gọi tới, là Tiểu Sơn đến.

Ân Dao đưa Tiêu Việt xuống lầu.

Xe bảo mẫu đã chờ sẵn dưới bãi đỗ xe tầng hầm.

Tiểu Sơn trông thấy hai bóng người phía trước, cậu ta nhanh nhẩu mở cửa sau xe, thò một nửa người ra vẫy tay chào Ân Dao: "Cô Ân!"

Tới qua cậu ta biết được hai người họ làm hòa rồi, tâm trạng phấn khởi lan tỏa mãi đến lúc này. Nhận được một nụ cười đáp lại, Tiểu Sơn cười toe toét, vô cùng vui vẻ nhìn họ đi tới.

Lúc sắp đến gần xe, chợt Tiêu Việt dừng bước. Anh xoay người, kéo khẩu trang xuống. Thấy anh cúi đầu che cho người đi theo sau vào trong ngực mà hôn, Tiểu Sơn ho khan một tiếng. Cậu ta tranh thủ thời gian nhìn xung quanh, xác định không có người mới thở phào, mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm rồi lại làm bộ ngẩng đầu nhìn trời. Khi thấy cậu trợ lý ngồi ghế lái đang nằm nhoài trên cửa sổ nhìn lên, cậu ta bèn giơ tay vỗ đầu anh chàng kia: "Nhìn cái gì."

Anh bạn trợ lý đỏ mặt, rụt đầu lại.

Tiêu Việt lên xe. Cách một cửa sổ xe, Ân Dao dặn dò: "Đi đường cẩn thận, hạ cánh rồi nhớ nhắn tin cho em"

Anh gật đầu, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống dưới: "Ăn nhiều một chút, đừng để gầy nữa."

Ân Dao phì cười: "Ồ."

"Em lên đi, anh đi đây." Tiêu Việt nói.

Ân Dao gật đầu rồi bước tới gần cửa sổ xe: "Đưa tay cho em"

Tiêu Việt ngẩn người, Tiểu Sơn và cậu trợ lý đứng trước cũng tò mò mà nhìn anh nâng tay trái lên, rồi bị Ân Dao nắm chặt. Cô xấn tay áo anh lên, lấy một chiếc đồng hồ đeo lên cổ tay anh, rồi kéo tay áo xuống.

"Tạm biệt."

Cô đứng ra xa, ra hiệu cho cậu trợ lý có thể lái đi rồi.

Ô tô khởi động, rời khỏi chỗ đậu.

Tiêu Việt nhìn xuyên qua cửa sổ xe ra ngoài.

Ân Dao vẫy tay về phía anh, nhìn chiếc xe kia lái đi.

Trong xe, Tiểu Sơn thấy Tiêu Việt đang nhìn đồng hồ kia, dáng vẻ lơ đãng. Cậu ta nhìn không được bèn xích lại gần để nhìn. Mặt đồng hồ bị tay áo Tiêu Việt che khuất gần phân nửa, nhất thời cậu ta không phân biệt được là hiệu gì, rất đặc biệt, chỉ nhìn độ tinh xảo thì cũng biết chắc chắn là không rẻ. Có điều phụ nữ tặng đồng hồ cho bạn trai cũng rất bình thường, nhất là một người phụ nữ không thiếu tiền như Ân Dao, tặng đồ đắt một chút cũng chẳng có gì, đâu tới mức nhìn lâu như vậy chứ?

Trừ phi...

"Đồng hồ cặp hả?". Trong bụng Tiểu Sơn rất rõ, người đang yêu đều thích như thế, nhất là hai người này vừa mới làm hòa, gắn bó như keo sơn. Chuyện này quá bình thường, nhưng vì giữ thái độ chuyên nghiệp, cậu ta vẫn phải sát phong cảnh mà nhắc nhở rằng: "Lúc đeo nhớ che kín đừng để bị chụp, fan hâm mộ bây giờ lợi hại lắm!"

Tiêu Việt dẹp bỏ mối lo của cậu ta: "Không phải đồ cặp."

"À à." Tiểu Sơn nhẹ nhõm "Vậy anh đeo tùy thích!"

Sau khi về nhà Ân Dao không lè mề, thay quần áo khác rồi tới studio. Cô tự giác đi tìm Tiết Phùng Phùng trước, nhưng vào văn phòng không nhìn thấy ai. Lúc đi lấy ly cà phê, quả nhiên thấy Tiết lão đại đang ăn sáng. Cô bưng ly cà phê qua ngồi. Tiết Phùng Phùng ngẩng đầu liếc cô một cái, lại cúi đầu tiếp tục nhìn trang web. Ân Dao cũng không vội, chờ cô ấy xem hết.

Tiết Phùng Phùng đặt điện thoại sang bên cạnh, mắt lườm Ân Dao: "Vấn đề là cô không có ý định nói với tôi?"

"Không phải, tôi định tối nay nói với chị."

Tiết Phùng Phùng trợn mắt liếc xéo: "Vậy là tới Cận Thiệu cũng xếp trước tôi?"

".... Tôi sợ chị xoi mói anh ấy." Ân Dao thật thà giải thích.

Tiết Phùng Phùng bị nghẹn họng. Sự thật là như thế, nhưng cô ấy đã mang tiếng "nhà bình luận thời thượng" nên cũng không cho rằng việc thích nhận xét là khuyết điểm. Cô ấy hỏi lại Ân Dao: "Cho nên cô cho là tôi đánh giá thấp cậu ta? Cô không có lòng tin với cậu ta?"

Cô ấy luôn có thể đâm trúng trọng điểm. Mỗi khi Ân Dao trao đổi với cô ấy thì từ đầu tới cuối đều phải duy trì logic rõ ràng, không bị chuyển dời.

"Không phải tôi không có lòng tin với anh ấy, tôi biết chẳng ai hoàn mỹ. Chỉ là tôi không muốn thấy bất kì một chút gì của anh ấy có khả năng bị bởi móc chệch bại." Ân Dao thừa dịp nói: "Cho nên mặc kệ chị tán đồng hay không tán đồng, tôi cũng muốn ở bên anh ấy. Tôi sẽ cố gắng không để chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc, tổn hại lợi ích Yin Studio."

Nói đến đây, Ân Dao vốn cho rằng Tiết Phùng Phùng sẽ không vui, đâu ngờ tới lại thấy cô ấy cười.

"Tôi đâu có phản đối, cô gấp cái gì." Tiết Phùng Phùng nhướn mày, trong mắt tính toán rõ ràng: "Chỉ dựa vào một vai nam hai đã hot tận bốn tháng, có gì để tôi chê bai cậu ta chứ? Có phải cô quên rồi không, tôi từng muốn đi con đường quản lý nghệ sĩ, nghề này kiếm bộn mà không lỗ đương nhiên tôi có hảo cảm. Cô và cậu ta yêu nhau, tương lai chỉ cần công khai mối quan hệ, tôi vét chút canh cũng đủ giúp Yin Studio nổi tiếng rồi."

Ân Dao:...

Chiều thức gì đây?

"Chị đúng là từ đầu đến đuôi toàn logic của thương nhân." Ân Dao chế giễu: "Này được tính là bị lợi ích làm mê muội rồi?"

"Tôi không dùng logic thương nhân thì còn có thể làm gì?" Tiết Phùng Phùng khoanh tay: "Cô có biết đáng về cô nói chuyện với cậu ta hỏi sáng trông thế nào không?"

"Đáng về gì?"

"Đáng về không quay đầu lại được."

"..."

Ân Dao không còn lời nào để chống đỡ.

Đúng lúc này điện thoại của cô reo lên, Tiêu Việt gửi tin nhắn WeChat tới.

Có một bức ảnh, anh chụp về máy bay của mình. Chẳng biết có phải anh cố tình hay không mà dây đồng hồ bên tay trái cũng lọt vào ống kính.

Phía dưới có mấy chữ: Anh phải lên máy bay.

Mấy giây sau, lại một tin nhắn tới: Em phải ăn cơm đây đủ!

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Sợ à?

Mấy ngày sau, Ân Dao phát hiện dường như những tin nhắn WeChat Tiêu Việt gửi tới đều tiếp diễn hình thức này. Vài lần khi anh kể gì đó thì đều muốn chụp ảnh cho cô xem, ví dụ như anh nói kết thúc công việc thì sẽ chụp ảnh khung cảnh trường quay có phần hỗn loạn. Có khi không nhắn lời nào mà chỉ gửi ảnh mèo con chó con, khiến cho Ân Dao sắp nhớ rõ đám thú nhỏ xung quanh trường quay của anh luôn rồi. Hai người cứ liên lạc dựa vào điện thoại và WeChat như thế.

Trong tay Ân Dao dồn mấy hạng mục, ngày thứ ba sau khi Tiêu Việt đi, cô đến Hongkong. Trong thời gian đó cô không nhìn tới Weibo, tới hôm về trở về nhận được ảnh chụp màn hình Tiết Phùng Phùng gửi qua thì mới biết bộ ảnh cô chụp cho Tiêu Việt đã lên hot search rồi. Weibo chính thức của bên tạp chí đăng hình trang bìa đã hoàn chỉnh, lại thả thêm một ít ảnh hậu trường. Weibo chính thức của Yin Studio cũng đăng một số ảnh hậu trường khác. Thế là dễ dàng nhận được độ thảo luận rất lớn.

Tiết Phùng Phùng cũng rất rảnh rồi, còn chụp một vài bình luận nhận được nhiều like cho cô xem. Toàn là lời bày tỏ cảm xúc một cách khoa trương lại rất giàu hình tượng của người hâm mộ. Cái gì mà "đẹp trai tới nghẹn ngào", "thanh máu cạn khô rồi", "vừa ham muốn vừa trong sáng" các kiểu. Dường như tấm đeo kính là được yêu thích nhất. Giữa một rừng "a a a", có một bình luận tương đối khác biệt:

"Dưới ống kính của Ân Dao lão sư, trong mắt ca ca giống như có ngôi sao."

Quả nhiên, không thể đánh giá thấp năng lực thổi phồng của fans. Máy cô nàng này luôn luôn có thêm nhiều lời màu mè hơn nữa.

Tối hôm đó, Ân Dao cũng nhận được tin nhắn WeChat của Hoàng Uyển Thịnh gửi tới. Cô ấy mới quay phim điện ảnh ở châu Phi, vừa về nước chưa đến hai ngày. Lúc thấy tin tức trên mạng thì cô ấy đã thăm đoán, sau đó mới được Ân Dao xác nhận. Hoàng Uyển Thịnh rất có ý hóng hớt mà hỏi rằng: Chừng nào mời mình ăn com?

Ân Dao trả lời: Cậu không cần vào tổ sao? Vậy thứ hai đi.

Đến thứ hai, người mời ăn com lại không phải Ân Dao. Ban đầu cô muốn bù đắp sinh nhật cho Tiết Phùng Phùng nên cẩn thận chọn nhà hàng, kết quả vừa khéo chạm mặt cậu chủ nhỏ, thế là được miễn phí luôn. Vốn tưởng Cận Thiệu ở quán bar, không ngờ lại gặp nhau ở chỗ này. Ngoài trừ Cận Thiệu, còn có anh trai cô. Cận Thiệu bảo cô qua phòng khách đằng kia chào hỏi, nhưng Ân Dao không đi. Ai ngờ trước khi về lại chạm mặt ở cửa thang máy. Chuyện này vốn không phải chuyện lớn gì, chẳng qua là Ân Dao đang phải diu con ma men Tiết Phùng Phùng.

Tạ Vân Châu vừa mới kết thúc cuộc xã giao, uống một ít rượu nhưng mặt không đỏ lắm. Anh ta mặc áo sơ mi màu xám đậm, cầm áo khoác trong tay.

Ân Dao gọi một tiếng "anh". Anh ta gật đầu, hỏi: "Uống rượu à?"

"Uống một chút." Ân Dao ngoan ngoãn trả lời, nhìn khuôn mặt anh ta, cô thầm nghĩ chẳng phải anh cũng uống đó thôi.

Tạ Vân Châu không nói gì thêm, chỉ căn dặn: "Có rảnh thì về ăn com".

Ân Dao lại ngoan ngoãn gật đầu.

Ánh mắt Tạ Vân Châu ngừng mấy giây trên người cô, rồi dời sang bên cạnh. Nhận ra anh ta nhìn qua, Hoàng Uyển Thịnh nở nụ cười nhưng không lên tiếng chào hỏi. Về mặt Tạ Vân Châu thoáng cứng lại rồi thu hồi ánh mắt. Ân Dao phát hiện ra chỉ tiết vi diệu này nhưng cô già vờ không thấy.

Thang máy đến bãi đỗ xe, ai nấy lên xe của mình, lái xe thuê mà Ân Dao gọi cũng đã đến. Cô đưa Tiết Phùng Phùng về trước, rồi mới về nhà mình. Thời gian đã muộn, tắm rửa với dọn dẹp xong, Ân Dao nằm dài trên giường.

Tiêu Việt gửi WeChat tới, nói anh đã kết thúc công việc.

Ân Dao gửi tin nhắn giọng nói cho anh: Về khách sạn rồi hay là đang trên đường?

Anh cũng gửi tin nhắn giọng nói giống như thế, giọng anh có hơi ử ử oái, bảo rằng đang ở khách sạn.

Ân Dao hỏi: Có phải mệt lắm không?

Anh đáp qua loa: Vẫn ổn.

Ân Dao: Anh tranh thủ thời gian đi tắm đi.

Tiêu Việt: Ừ.

Vẫn luôn thế này, nếu anh xong việc muộn thì Ân Dao không trò chuyện lâu với anh, chỉ thúc giục anh mau nghỉ ngơi. Như mọi khi, cô ước chừng thời gian anh tắm, khoảng hai mươi phút sau, nhắn một câu "Ngủ ngon".

Tiêu Việt cũng hỏi âm hai chữ như thế.

Chưa được ba phút, bỗng nhiên lại nhận một tin: Có thể gọi video không?

Ân Dao ngạc nhiên, họ chưa từng gọi video trên điện thoại. Cũng không phải ghét mà là... không ai đề cập tới chuyện này. Cho nên bỗng dưng Tiêu Việt nói như vậy, khiến cô cảm thấy có hơi kì lạ.

Ân Dao hỏi: Sao vậy?

Tiêu Việt: Không có gì, muốn nhìn em thôi.

Ân Dao đang mặc một bộ váy ngủ tơ tằm hai dây cổ áo rất thấp. Thoạt tiên cô cúi đầu nhìn thử, cân nhắc xem có cần tìm bộ đồ trong tủ quần áo trông vào hay không. Ngẫm lại thì cảm thấy gọi video với bạn trai mình chắc không cần phải quá để ý tới chuyện áo quần chỉnh tề hay không chỉnh tề đâu.

Vừa khéo đúng lúc này, điện thoại trên giường rung lên, không đợi cô trả lời, Tiêu Việt đã trực tiếp gọi video tới. Ân Dao bắt máy, vì cảm điện thoại không vững nên màn hình rung rinh. Cô điều chỉnh góc độ xong thì nhìn thấy anh. Đương nhiên hiệu quả camera không cách nào so sánh được với gặp mặt ngoài đời thực. Chẳng biết có phải mạng bên kia không tốt hay không, cứ chốc chốc hình ảnh lại bị mất. Chỉ có điều là anh vẫn rất đẹp, đôi mắt đen nhánh, khuôn mặt hơi mỏi mệt, mái tóc vừa sấy xong xoã tung trông rất mềm mại. Hình như anh mặc hoodie, lộ ra cổ áo màu xám.

Hai người đều không quen lắm, lại chỉnh góc độ thử, Ân Dao hỏi: "Anh thấy rõ không?"

Tiêu Việt: "Có thể thấy rõ rồi."

Anh nói câu này xong thì im lặng, trái lại ánh mắt rất tập trung, thật sự đúng như lời anh nói, chỉ nhìn cô thôi.

Nếu là đối diện nhau thì Ân Dao sẽ thấy không sao cả, nhưng cách màn hình nên có chút xíu không tự nhiên. Cô hỏi anh: "... Tán gẫu không?"

Tiêu Việt ừ khẽ, rồi ánh mắt dời sang chỗ khác một cách rất khó nhận ra. Đột nhiên cảm thấy hơi nóng, muốn cời hoodie.

"Em buồn ngủ hay không?" Anh chủ động hỏi.

Ân Dao nói: "Em đang nói chuyện với một người đẹp như vậy, anh cảm thấy em sẽ buồn ngủ sao?"

Tiêu Việt cười: "Em nhớ anh không?"

"Không nhớ."

Tiêu Việt cũng không dối, vẫn nhìn cô như thế.

Ân Dao chuyển đề tài: "Hồi trưa em lên Weibo, thấy anh kéo cello."

Tiêu Việt chợt nhớ ra, lúc trước anh có ghi hình một chương trình, giữa chừng có biểu diễn.

"Đẹp trai lắm." Ân Dao khen anh không tiếc lời.

Tiêu Việt chỉ nhìn cô, không tiếp lời.

"Anh còn có gì mà em chưa biết không?" Ân Dao hỏi.

"Em muốn biết cái gì?"

"Tất cả của anh, từ da đến xương."

Tiêu Việt:...

Đầu kia, Ân Dao cười mặt mày xán lạn: "Thầy Tiêu có phải thầy cảm thấy lời thoại này quá tòm hay không?"

Lúc cô trêu anh luôn như vậy, lần nào cũng tự chọc cười mình trước. Khi cười lên, người cô hơi rung nhẹ. Tiêu Việt vô thức nhìn về một nơi nào đó, yết hầu hơi nhúc nhích, gọi tên cô: "Ân Dao."

"Hả?"

"Kéo áo lên một chút."

... Ân Dao nghe xong thì giật mình. Cô biết anh thế nào rồi, bèn cúi đầu kéo cổ áo lên một chút: "Thế này được không?"

"Được." Giọng Tiêu Việt hơi trầm xuống.

Ân Dao cũng không định đêm hôm khuya khoắt còn đi dụ anh, lỡ mà bén lửa thì cô không có cách nào dập cho anh được. Cô đành nói: "Trễ rồi, anh ngủ đi, hôm nay cũng mệt lắm rồi."

Anh gật đầu, nhưng không cử động.

Sau đó Ân Dao tắt cuộc gọi trước, rồi nhắn cho anh một tin: Mau ngủ đi.

Tiêu Việt: Ừm.

Ân Dao nghĩ một lát, lại soạn một dòng chữ: Em bận hết tuần sau sẽ được nghỉ mấy hôm. Em đến quay phim cùng anh có được không?

Tin nhắn trả lời hiện ra rất nhanh: Thật sao?

Ân Dao: Ừm, nhưng anh phải mau ngủ đi.

Anh vẫn đáp siêu nhanh: Được, anh ngủ đây.

Ân Dao nói lời giữ lời, sau khi xử lý xong mấy hạng mục khẩn cấp, cô tìm Tiết Phùng Phùng xin nghỉ bốn ngày. Cuối tháng mười một chạy tới Hoàn Kiếm.

Hôm đó Tiêu Việt phải quay phim, người tới đón cô là Tiểu Sơn. Cậu ta lái xe tới, nhưng không đi khách sạn, mà đưa cô tới thẳng trường quay. Sau đó bảo trợ lý mua com tói cho cô.

Khi Tiêu Việt đến, Ân Dao vẫn đang ngồi trong xe bảo mẫu ăn com. Bỗng nhiên cửa xe bị kéo ra, cô trông thấy anh mặc trang phục cổ trang, áo trắng giày trắng, cao quý tiêu sái. Bảo rằng "về đẹp riêng một cõi" cũng chẳng ngoa.

Ân Dao đang ăn một khúc đậu que, Tiêu Việt ngồi vào xe, duỗi ngón tay lau chút nước sốt dính trên khóe miệng cô.

"Ngon không?" Giọng anh rất ấm áp.

"Ngon cực kỳ." Ân Dao nhìn ra ngoài, cửa xe không đóng, Tiểu Sơn chắn trước cửa xe giống như đang canh gác.

"Tạo hình này của anh không tồi." Cô nhìn Tiêu Việt: "Diễn vai hiệp sĩ danh môn sao? Anh dùng binh khí gì, kiếm hả?"

"Không có binh khí." Tiêu Việt nhìn đáy mắt trong veo của cô: "Dùng độc."

Không ngoài dự liệu, anh trông thấy biểu cảm kinh ngạc trên mặt cô.

"Sợ à?"

"Em sợ cái gì?" Đồi mắt Ân Dao hơi cong cong: "Anh cũng sẽ không dùng với em."

...

Tiểu Sơn đứng bên ngoài nghe hai người này trò chuyện, cảm thấy hơi đau trứng, bèn kéo cửa xe lại.

Ân Dao ăn xong khúc đậu que cuối cùng, đặt đĩa xuống. Tiêu Việt lấy hộp com của cô cho vào túi rồi đặt một bên.

Ân Dao uống một ngụm trà sữa, hỏi: "Anh uống không?"

Anh lắc đầu.

Ân Dao uống thêm một ngụm, nói với anh: "Cũng ngon lắm."

"Vây à?" Tự dưng anh dựa sát vào, vây cô trong khoảng không gian với ghế dựa, ngâm môi dưới của cô, chậm chậm lần lên, đầu lưỡi tiến vào.

Tay Ân Dao đang cầm ly trà sữa mới uống được hai ngụm, vì sợ bất cẩn đổ lên đồ diễn của Tiêu Việt nên cô không ôm anh. Lưng cô dính vào ghế, thân thể không cử động, chỉ có môi lưỡi đáp lại.

Đã một tháng không gặp.

Tiêu Việt có phần chìm đắm, hôn xong anh ôm Ân Dao. Anh cầm ly trà sữa của cô, đợi cô hít thở bình thường rồi đưa ly tới bên miệng cô. Cô cắn ống hút, uống nửa ly.

Tiểu Sơn ở bên ngoài gõ cửa xe, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo.

Tiêu Việt nói bên tai Ân Dao: "Buồn ngủ thì ngủ ở đây một giấc đi, anh còn phải quay cho xong."

Ân Dao gật đầu, sờ đai lưng của anh: "Diễn với nữ chính hả?"

"Không phải, đều là đàn ông." Anh ngừng một giây, giọng dè dặt: "Có cảnh tình cảm, anh sẽ nói cho em biết."

Ân Dao bật cười, đẩy vai anh: "Đi đi, đừng để đạo diễn mắng."

Xong việc thì đã sau tám giờ tối.

Ân Dao ngủ trong xe một giấc, mãi đến khi Tiểu Sơn mở cửa xe, cô mới thức dậy, nghe cậu ta bảo Tiêu Việt quay xong rồi. Cô vịn cửa xe nhìn ra ngoài, thấy bên kia có bóng người đi tới, được nửa đường thì bị người khác gọi lại. Là một nữ diễn viên. Bọn họ nói vài câu, rồi Tiêu Việt đi tới. Tóc giả của anh đã gỡ ra, đồ diễn cũng cởi rồi, đổi sang một chiếc áo khoác thoải mái màu đen.

Xe đến khách sạn, cả hai cẩn thận tránh khả năng có phóng viên ở đó và vào phòng.

Tiết Phùng Phùng gọi điện thoại tới, Ân Dao ra ban công nghe. Lúc trở vào cô nghe có tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Tiêu Việt đang tắm.

Ân Dao nghe một hồi, có hơi kích động, đẩy cánh cửa đang khép hờ kia ra. Cô đứng trước bồn rửa, mở vòi nước rửa tay. Cách một lớp thủy tinh trong suốt, giữa luồng hơi nóng mịt mờ cô trông thấy anh quay đầu lại, đồi mắt đen ướt át nhìn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Âi Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Giống như vụng trộm

Lúc được ôm về giường, Ân Dao thuận tay sờ điện thoại trên chần, đã qua mười giờ. Cho nên việc tắm rửa này có hơn một tiếng. Cô trùm khăn tắm sấy tóc, Tiêu Việt giúp cô lấy quần áo trong vali, anh hỏi cô muốn mặc bộ đồ ngủ nào, Ân Dao nói tùy ý. Cô nghiêng đầu lại nhìn thử, thấy anh cầm bộ có hình con mèo, phong cách có hơi dễ thương, trẻ con. Tiết Phùng Phùng tặng, cũng không phải là kiểu cô thích, chỉ là lúc sắp đi rất gấp, không có chọn mà tiện tay ném vào vali.

Tiêu Việt vẫn tiếp tục tìm trong vali. Ân Dao nhắc anh: "Bên phải, túi màu trắng."

Tiêu Việt mở cái túi hơi nhỏ hơn đựng đồ lót, lấy một món ra.

Trong phòng cái gì cũng có, điều kiện tốt hơn rất nhiều so với khách sạn mà Ân Dao đến thăm hồi năm ngoái. Tiêu Việt dọn hết quần áo đã thay ra ném vào máy giặt. Anh xem thử đồ có sẵn trong tủ lạnh, có một ít rau, trứng gà cũng còn dư, đủ nấu mì cho cô. Ân Dao ngửi mùi thơm đi tới, thấy Tiêu Việt đang thêm trứng gà vào trong nồi. Nồi mì nhỏ nhỏ, rau xanh, cà chua, trứng gà, đơn giản nhưng cũng đầy đủ.

Tiêu Việt chỉ liếc mắt nhìn cô một cái rồi lại xoay mặt đi chỗ khác. Ân Dao thầm đoán có phải là anh không vui hay chẳng, vừa nãy ở phòng tắm, bọn họ thực sự rất ăm ỉ, quá trớn. Mà thật ra đều do Ân Dao, trước sau như một, ở trước mặt anh cô không thận trọng được. Trong gian tắm rửa chật hẹp bị anh ôm lấy, lúc thân mật nhất cô đùa anh, bảo anh gọi chị, dĩ nhiên là anh không vui. Ân Dao dựa vào ý nghĩ "anh không chịu vậy thì để em" mà gọi anh một tiếng "em trai". Có lẽ đã kích động tới anh, chẳng được kết quả gì tốt, còn bị anh bắt nạt mãi đến xin tha thứ, gọi "thầy Tiêu" mấy lần cũng không được tha. Kết quả là khiến cho phòng tắm ngồn ngộn lộn xộn.

Ân Dao nhìn nước mì trong nồi sôi ừng ục, hỏi: "Anh thường xuyên tự nấu ăn ở đây sao?" Xem ra nồi chén vẫn rất đầy đủ.

"Ít khi nấu." Tiêu Việt cầm thìa đảo mì, nói: "Em ngồi một lát đi, sắp xong rồi."

"Ừm." Ân Dao rất nghe lời ngồi vào bàn.

Ít lâu sau Tiêu Việt cho mì vào một cái tô cách nhiệt, bung qua. Còn lại nửa chén canh, anh tự uống.

"Anh không ăn sao?" Ân Dao hỏi.

Tiêu Việt lắc đầu: "Em ăn đi." Anh nhấp một ngụm canh.

Ân Dao đoán hẳn là anh đang kiểm soát cân nặng, mặc dù đã đủ gầy rồi, nhưng đóng phim cổ trang thì đúng là phải gầy một chút mới được, mặc trang phục có thắt lưng vào mới đẹp.

Mỉm cười, Tiêu Việt gật đầu. Anh ăn rất ngon miệng. Thậm chí Tiêu Việt còn lấy cho cô một lọ tương ớt Tiêu Sơn đem tới, khiến khẩu vị của cô càng tốt hơn.

Lúc cô cúi đầu ăn mì, Tiêu Việt cũng không làm gì khác, anh ngồi đối diện nhìn điện thoại. Ân Dao ăn được một nửa, ngừng đầu nói chuyện với anh: "Anh thấy em mập chưa?"

Tiêu Việt nhìn cô, cho một đáp án phủ định: "Chưa mập." Lần trước trước khi đi báo cô ăn cơm đầy đủ, bây giờ xem ra không mấy tác dụng. Anh nghĩ một lát, nói: "Tối mai nấu cơm cho em ăn."

Ân Dao ngạc nhiên: "Anh không quay phim sao?"

"Phản diễn ngày mai không nhiều, bốn năm giờ có thể kết thúc."

"... Nhưng em đến thăm anh mà" Ân Dao cười nhìn anh: "Chẳng phải nên là em chăm sóc anh sao, nếu để anh nấu cơm, hình như em không xứng chức lắm."

"Xứng chức gì?"

"Bạn gái đó."

Tiêu Việt khẽ nhếch mày, mỉm cười, ánh mắt từ trên mặt cô thu hồi lại, cúi đầu tiếp tục nhìn điện thoại.

Bầu không khí hiện ra sự dễ chịu không tên.

Bởi vì vừa ăn xong, Ân Dao không đi ngủ ngay, cô ngồi trên ghế sofa kiểm tra chất lượng của cái tivi màn hình lớn bày trong phòng. Tiêu Việt thì ngồi một mình trên sofa đơn ôn kịch bản.

Từ 10h30 đến 11h30, thời gian một tiếng cứ thế trôi qua, bình thản hết như chỉ có một người trong bốn họ đang ở nhà. Dĩ nhiên, phần kịch liệt nhất đã làm trong phòng tắm, đêm nay hai bên đều không còn tinh thần sức lực gì lắm lại lần hai.

Cái mà Ân Dao đang xem là chương trình tạp kỹ, một đám nghệ sĩ ở cùng nhau, vô cùng náo nhiệt. Cô chọn bữa thôi nhưng cũng khéo, đúng lúc đang phát tiết mục có Hoàng Uyển Thịnh.

Lúc Ân Dao xem sắp hết, Tiêu Việt bước qua ngồi bên cạnh cô. Cô hỏi anh: "Anh có thể lên chương trình thế này không?"

Tiêu Việt nhìn thoáng qua, nói: "Có hơi ồn ào."

Ân Dao hiểu ý anh, anh cảm thấy mình không thích hợp, mà có lẽ... cũng không thích.

"Vậy nếu như công ty anh sắp xếp thì sao, có thể thoái thác cả sao?"

Tiêu Việt lắc đầu: "Có khi không từ chối được."

"Vậy nên, có đôi khi làm việc cũng không vui vẻ, đúng không?" Ân Dao ngược mặt nhìn anh. Thật ra bọn họ rất ít trao đổi chuyện công việc, chẳng biết vì sao hôm nay lại muốn tâm sự cùng anh.

Tiêu Việt không phủ nhận, gật đầu: "Em thì sao, công việc luôn rất vui?"

"Sao có thể?" Ân Dao cười cười: "Nhiều khi cũng sẽ gặp người mình không muốn chụp, hoặc là rất khó hiểu được ý nhau, không đạt được cảm giác mà em muốn, sẽ khá khó chịu. Dù sao đâu phải ai cũng giống anh thế này, điều kiện bản thân tốt lại còn thông minh, nghe hiểu được lời em, đúng không?"

Tiêu Việt cũng cười, dừng một giây, giọng ôn hòa nói: "Anh còn tưởng là biểu hiện của anh không tốt, em cũng không cười."

Ân Dao giải thích: "Trạng thái khi em làm việc là như vậy đó. Anh không cảm thấy hôm đó người trong studio của em đều rất thích anh sao, không vất vả."

"Anh không nhìn người khác."

"... Được rồi" Ân Dao chỉ có thể cười: "Hôm đó anh rất giỏi, em cảm thấy anh rất thích hợp chụp tạp chí."

Tiêu Việt không nói gì, nhưng hiển nhiên là vui vẻ.

"Em xem tivi đi." Cơ thể anh giãn ra, buông lỏng dựa vào lưng ghế sofa, lại xem phản diễn ngày mai một lần nữa và suy nghĩ một vài tình tiết.

Ân Dao tiếp tục xem thêm mười lăm phút đồng hồ, kết thúc rồi, cô tắt TV. Bỗng nhiên sấp qua nhìn kịch bản của Tiêu Việt, cô ý hỏi: "Có muốn em diễn cùng anh không?"

Tiêu Việt biết cô đang nói đùa, ném kịch bản sang một bên: "Buồn ngủ rồi, đi ngủ."

Nằm trên giường, đèn tắt, Ân Dao bị anh ôm vào trong ngực. Trong bóng tối có thể nghe được rõ ràng hơi thở lẫn nhau.

Ân Dao thì thầm gọi anh: "Thầy Tiêu."

Anh không đáp lời, cái cảm động đập, kê trên trán cô, ra hiệu đã nghe thấy cô nói.

"Có đồng nghiệp nữ gõ cửa phòng rủ anh đi chơi không?"

"..."

Biết ngay cô gọi "thầy Tiêu" thì không có chuyện tốt mà.

Tiêu Việt có hơi bất đắc dĩ bóp tay cô: "Đừng nói linh tinh."

"Đâu có nói linh tinh, chỉ là em tò mò nên hỏi thử thôi." Ân Dao nói: "Trước kia từng nghe Uyển Uyển phổ cập hiện tượng lộn xộn trong đoàn phim." Tất nhiên, Hoàng Uyển Thịnh chỉ nói lướt qua thôi, dựa vào tính cách của cô ấy sẽ cực ít thì phải sau lưng người ta.

"Không ai gõ cửa phòng anh." Tiêu Việt trả lời cô, mà không hề nói rằng chuyện tương tự là có thật. Nhưng không phải ngày đầu tiên anh quay phim, đã biết phải đề phòng chuyện như vậy như thế nào. Về phần những chuyện hỗn loạn mà Hoàng Uyển Thịnh nói, bình thường là hai bên đều có ý, nếu không cũng sẽ chẳng xảy ra.

Ân Dao gật đầu, không hỏi thêm nữa, cô hôn lên cằm anh một cái: "Ngủ ngon."

Ngày thứ hai, Tiêu Việt phải dậy sớm hóa trang, 4h30 anh thức dậy. Ân Dao vẫn đang ngủ say, anh đi lúc nào cũng không biết, thức dậy mới thấy anh gửi WeChat. Cô dùng bữa sáng ở khách sạn, buổi sáng không ra ngoài, sau bữa cơm trưa mới đi dạo. Chạng vạng, khi nhận được tin nhắn của Tiêu Việt, Ân Dao đang trên đường đi siêu thị. Bởi vì anh nói muốn nấu cơm, nên cô xung phong nhận việc đi mua nguyên liệu nấu ăn. Gửi định vị cho anh xong, cô vào siêu thị.

Lúc Tiêu Việt tới, Ân Dao đang chọn cá rô. Chợt bên cạnh vang lên giọng nói: "To quá không ngon."

Vừa quay đầu liền trông thấy anh. Anh đeo khẩu trang, chỉ lộ ra cặp mắt mà cô rất quen thuộc. Thật ra Ân Dao cũng ngại trang, cô đội mũ, có điều là mũ nổi nên chẳng che được cái gì. Khẩu trang bị cô nhét vào trong túi, tính tiền xong bước ra cửa mới đeo lên. Máu đen cùng kiêu.

Lúc đi thang cuốn, Ân Dao tự giác cách anh một khoảng, Tiêu Việt liếc nhìn cô rồi đến gần một bước. Ân Dao có hơi nghi hoặc mà nhìn anh.

"Có cảm thấy... rất phiền phức hay không?" Anh hạ thấp giọng: "Thế này giống như vụng trộm."

Ân Dao biết anh muốn nói gì, nhìn xung quanh thử rồi cũng đề thấp giọng như thế, cô đáp: "Không đâu, vẫn rất kích thích."

"..."

Tiêu Việt chỉ thấy được đôi mắt cô, cong cong, cho nên là cô cười khi nói câu này. Anh muốn nắm tay cô, nhưng thang cuốn đã đi hết. Bước chân Ân Dao đi rất nhanh, anh đành phải xách đồ theo sau lưng cô.

Đọc đường toàn là người.

Hoàng hôn, ánh chiều tà dịu dàng trải khắp con đường.

Hai người vẫn cách nhau một khoảng như cũ, không nhanh không chậm đi về hướng khách sạn.

Nửa đường ngang qua một cửa tiệm nhỏ, Ân Dao dừng bước lại. Tiêu Việt hỏi: "Muốn xem thử không?"

Ân Dao gật đầu.

Là một cửa hàng hoa khô rất văn nghệ, nơi này không lớn, trái lại phong cách rất riêng biệt. Bên trong chẳng có mấy người, không ngờ nơi nhộn nhịp như Hoàn Kiếm lại có một cửa tiệm yên tĩnh như vậy.

Ân Dao đi hai vòng, vừa ý một bó.

Tiêu Việt lấy ví tính tiền khiến cho cô bé tóc xoăn đang chờ thanh toán bên cạnh nhìn anh nhiều thêm một chút. Bình thường mà nói, ở nơi này mà thuận tay móc ví đều là nghệ sĩ, bởi vì thanh toán qua điện thoại để đề lộ thông tin. Cô gái quan sát, bỗng có chút sững sờ, muốn nhận lại không dám nhận, chỉ cảm thấy đôi mắt cực kỳ giống. Chắc không trùng hợp như thế chứ? Đối với một cô gái theo đuổi thần tượng mà nói, bất ngờ sung sướng lớn nhất cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi. Cô nàng ngẩn ngơ rất lâu, sau đó trông thấy Tiêu Việt cầm bó hoa khô kia đưa cho người đứng phía sau, hai người cùng nhau ra cửa.

Ân Dao vốn định ở Hoàn Kiếm đến hết kì nghỉ, nhưng ý nghĩ này vào buổi sáng ngày thứ ba liền chết yểu. Lại là chuyện giống như lần trước, bởi vì thời tiết xấu kéo dài, chuyến bay của nhiếp ảnh gia sớm định từ trước đã bị hủy bỏ, người đó còn đang ở nước ngoài. Ân Dao lại bị Tiết Phùng Phùng réo về cứu viện. Thậm chí cô không kịp nói một tiếng trước mặt Tiêu Việt mà đột ngột thu dọn đồ đạc ra sân bay.

Đến trưa Tiêu Việt mới xem tin WeChat cô gửi, đương nhiên chỉ có thể chấp nhận. Lúc bận rộn ở trường quay còn đỡ, quay xong về lại khách sạn, trong phòng trống rỗng, tâm trạng cũng có phần khác biệt.

Thứ gì cô cũng lấy đi, chỉ sót lại chiếc mũ nổi. Tiêu Việt cầm trong tay nhìn một hồi, chụp tấm hình gửi cho cô, nhưng không thấy hồi âm. Anh chờ mấy phút rồi gọi một cuộc điện thoại.

Ân Dao còn đang ở trong phòng chụp tại Vương Kinh, tất nhiên không có thời gian nhận cuộc gọi này. Điện thoại di động của cô, Đinh Đinh đang giữ hộ.

Điện thoại rung lên hai hồi, Đinh Đinh cúi đầu nhìn thấy tên người gọi trên màn hình: Thầy Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Ái Sơ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Anh lừa em?

Cuộc gọi này Đinh Đinh không nhận. Bình thường trong lúc làm việc cô ấy phải giữ điện thoại của Ân Dao, thay cô nhận những cuộc gọi khẩn cấp nhưng là những cuộc được cho phép. Thậm chí trong đó bao gồm một vài cuộc gọi riêng tư, chẳng hạn kiểu bạn bè thân thiết như Hoàng Uyển Thịnh. Nhưng cũng có một vài cuộc điện thoại Đinh Đinh không dám nhận, giống như hiện giờ. Cô ấy không xác định được người gọi đến là ai, là công hay tư. Bởi vì không phù hợp lắm với cách Ân Dao ghi chú "có họ có tên" như trước giờ. Thật ra studio cũng từng hợp tác với một nghệ sĩ họ Tiêu, nhưng Đinh Đinh không nghĩ tới phương diện này. Đợi đến thời gian giải lao lúc người mẫu thay quần áo, cô ấy qua nói với Ân Dao rằng có một cuộc điện thoại như thế.

Ân Dao nghe Đinh Đinh nghiêm túc nói "Có một vị Thầy Tiêu...", suýt nữa thì bật cười.

"Được, tối nay tôi gọi lại." Cô cũng đáp lời một cách đứng đắn như thế.

Nhưng cuộc điện thoại này mãi đến hai tiếng sau đó mới gọi lại.

Xe của studio đưa Ân Dao về, cô tựa vào ghế nghe điện thoại thong thả vang lên tiếng "tút", cũng không sốt ruột, ngược lại có hơi hưởng thụ thời khắc như vậy. Kết thúc một ngày làm việc bận rộn, sau đó vào đêm muộn, trên đường về gọi điện cho người kia. Giống như một loại nghỉ thức rất kỳ diệu, tỏ ra cuộc sống của mình cần cù cố gắng lại có kỳ vọng. Thực tế, chăm chỉ cố gắng có lẽ là bị ép buộc, nhưng kỳ vọng lại là thật. Lúc Ân Dao đang tự cảm nhận ý nghĩa cuộc đời thì cuộc gọi được kết nối. Nghe thấy giọng Tiêu Việt rồi nhưng cô không nói gì, thoạt tiên chỉ cười.

Tiêu Việt nghe cô cười thì chẳng hiểu gì, anh đứng bên cửa sổ, trước mặt có chậu dây leo đặt trong giỏ treo trên tường, phiến lá xanh mon mơn. Anh nhìn nó, kiên nhẫn đợi cô nói chuyện.

"Ừm... Hôm nay em kết thúc công việc muộn " Ân Dao giải thích với anh: "Anh đợi lâu lắm rồi phải không?"

"Vấn ỏn." Tiêu Việt hỏi cô: "Còn đang trên đường? Đang lái xe?"

"Là trên đường, nhưng mà không lái xe, tài xế ở studio đưa em về." Cô thuận miệng hỏi anh: "Hình như hôm nay anh kết thúc công việc rất sớm?" Khi anh gọi điện có lẽ chưa đến chín giờ.

Tiêu Việt nói: "Hon tám giờ nghỉ rồi." Cho nên trở về cũng sớm. Nếu như hôm nay Ân Dao không đi, anh đã nghĩ sẽ dẫn cô ra ngoài dạo chơi, đi chợ đêm ăn chút đồ ngon, hoặc cô muốn đi tới với cửa tiệm nhỏ nghịch ít đồ cũng được, anh có thể đi cùng. Nhưng bây giờ đây kế hoạch đã không thể hoàn thành.

Anh hỏi Ân Dao: "Em xem WeChat anh gửi chưa?"

"Vẫn chưa, lên xe là gọi cho anh ngay." Khung xem trước hiện thông báo có hình ảnh, nhưng cô không ấn mở: "Anh gửi gì vậy?"

"Mũ của em bỏ quên ở đây."

"Em biết rồi." Ân Dao nói: "Lên máy bay thì nhớ ra, anh giữ giúp em đi." Màu sắc đó cô rất thích, bây giờ không mua được cái giống như thế nữa, nếu mất thật thì tiếc lắm.

Nói tới đây, không kìm được muốn hỏi anh một câu: "Chùng nào thì anh đóng máy?"

"Còn phải hơn hai mươi ngày nữa." Tiêu Việt ngẫm nghĩ, rồi giọng điệu rất chắc chắn nói với cô rằng: "Không đến một tháng."

"Có thể về trước Giáng sinh không?"

Thật ra Tiêu Việt cũng không dám chắc, nhưng anh vẫn trả lời: "Ừ."

Thế là Ân Dao có sự chờ mong mới, tháng mười hai hạng mục chồng chất như núi cũng có vẻ dễ thương. Trong thời gian này, cô đến Riga một chuyến, chụp ảnh quảng cáo cho một nhãn hàng, bởi vậy đã để lỡ tin đồn đầu tiên kể từ khi Tiêu Việt nổi tiếng. Sau khi về nước cô mới nghe Tiết Phùng Phùng nói, đối tượng scandal là nữ chính trong bộ phim cổ trang anh đang quay. Là người mới, ra mắt chưa đến hai năm. Diễn một bộ phim thần tượng, nhờ ngoại hình xinh xắn ngọt ngào nên nhận được sự chú ý rộng khắp. Nghe nói là nhân vật nữ chính do phía đầu tư chỉ định.

Ngon nguồn vụ lùm xùm này là mấy tám hình hậu trường, qua sự thổi phồng chủ quan của vài blogger đã thành công gây tranh cãi. Có điều chẳng mấy người tin, người sáng suốt đều nhìn ra được những phỏng đoán này không có căn cứ chút nào. Đối với việc đột nhiên Tiêu Việt bị dính vào tai tiếng, fan hâm mộ rất kích động, mắng ầm ầm đả tạc khoản câu like viết xằng viết bậy. Sau đó người đại diện hai bên đều mượn truyền thông lên tiếng, chuyện coi như qua.

Tiết Phùng Phùng đề cập việc này với Ân Dao chủ yếu là muốn để cô hiểu một chút về tâm lý fan hâm mộ của nghệ sĩ nam đang hot.

"Vị trí khó khăn nhất trong giới giải trí là gì? Bạn gái của sao nam." Tiết Phùng Phùng lờ ỉ mà ý nhiều: "Chả cần làm gì hết, nhưng trong vòng một đêm thì trở thành kẻ thù chung của ngàn vạn thiếu nữ. Cô sớm chuẩn bị cảm giác đó đi." Cô ấy gõ gõ bàn: "Tôi đi họp đây." Đi tới cửa thì dừng bước, quay người lại nói: "Tôi hơi hối hận, lỡ đến lúc thấy cô bị người ta chửi, chắc chắn tôi sẽ không chịu được".

Ân Dao cười: "Có phải chị nghĩ xa quá rồi hay không?"

"Hai người để ý cho tôi!" Tiết Phùng Phùng lờ lẽ nghiêm khắc cảnh cáo: "Chưa nghĩ xong chuyện phải ứng phó thế nào thì đừng để bị chụp được."

Ân Dao gật đầu: "Biết rồi."

Mặc dù cô đáp như thế, nhưng thật ra cũng không quá lo lắng. Trước mắt, chỉ dựa vào tần suất gặp mặt giữa cô và Tiêu Việt, xác suất bị chụp được hẳn là rất thấp. Chỉ có điều, nhờ Tiết Phùng Phùng cung cấp tin tức này mà cô có được một cơ hội.

Tối hôm đó, Ân Dao nhắn WeChat cho Tiêu Việt: Anh có chuyện gì không thật thà với em phải không?

Hắn cơ hồ giấy hỏi: Chuyện scandal?

Ân Dao: Anh còn chuyện khác?

Tiêu Việt: Anh tưởng em không quan tâm.

... Vậy ra là đang chờ cô chủ động hỏi? Lần đầu tiên Ân Dao nhanh chóng hiểu được suy nghĩ của anh.

Cô đáp: Em vừa về nước mà, mấy ngày trước không có lên mạng. Là Tiết Phùng Phùng nhắc tới, bằng không em còn chưa biết đầu. Vừa nãy lên Weibo tìm thử, bạn gái scandal của anh xinh đẹp quá. Lần trước ở trường quay tới mù nên không thấy rõ, tiếc ghê.

Tiêu Việt gửi một cái meme "không muốn nói chuyện".

Ân Dao bật cười. Trêu anh xong, cô gửi tin nhắn thoại qua: Được rồi được rồi, không cho anh nói nhiều với người ta ở trường quay. Nếu bị scandal lần nữa em sẽ giận đó.

Anh nhắn lại một tin: Không có nói nhiều với cô ấy, ảnh chụp chỉ chụp được một nửa, là đạo diễn đang giăng phim. Hôm đó muốn giải thích với em, nhưng em đang bận, hôm sau Tiêu Sơn đã xử lý xong chuyện này, nên anh không nhắc tới.

Tổng cộng 15 giây, giọng điệu nghiêm túc. Tất nhiên Ân Dao tin anh. Lần trước khi phải quay cánh dất tay ôm ấp đối phương cũng báo trước cho cô biết, anh sẽ không nói điều lừa cô.

Thời điểm tháng mười hai chỉ còn lại chưa tới mười ngày, đoàn phim của Tiêu Việt vẫn không thấy dấu hiệu đóng máy. Nhân tố làm chậm tiến độ có rất nhiều, nhưng tìm nguyên nhân cũng chẳng có tác dụng gì. Anh vẫn về Bắc Kinh vào Giáng sinh như dự tính, đi chuyến bay 11h30 tối, gần hai giờ sáng mới đáp xuống sân bay thủ đô. Thời gian quá muộn, Tiêu Việt lại gần sân bay, sau khi trời sáng thì đi thẳng đến chỗ Ân Dao.

Chưa tới bảy giờ, Ân Dao nhận được một người ngoài cửa. À, trừ người ra còn có một con thú nhồi bông béo múp lông mềm, là một bé cún tai dài rất dễ thương.

Ân Dao vốn tự nhận mình đủ am hiểu chuyện sáng tạo bất ngờ, không ngờ người nào đó cũng biết. Rõ ràng mấy hôm trước còn nói việc đóng máy bị lùi lại.

"Anh lừa em?" Cô ôm cả anh và cún.

Tiêu Việt bị cô làm cho đập vào cánh cửa, anh cúi đầu cười, đẩy đầu con cún tai dài ra: "Để anh bỏ cái này xuống được không?"

Ân Dao buông tay ra, cầm con thú bông trong ngực anh đặt nó ngồi trên tủ. Cô chưa kịp hỏi gì thì đã được Tiêu Việt ôm vào lòng.

Trên người anh có hơi sương sớm mùa đông, khiến Ân Dao bắt đầu suy nghĩ anh về lúc nào. Tối qua hay là sáng nay? Bất kể là sân bay Hàng Châu hay là sân bay Nghĩa Ô đều không có chuyến bay sớm như vậy.

"Xây ra chuyện gì vậy?" Cô ngửa mặt lên, nhẹ nhàng sờ một vết nhân nhọt trên trán anh.

"Nhánh cây quệt một cái." Quay ngoại cảnh, bị thương thế này đã cực kỳ nhẹ.

Ân Dao: "Tối qua anh về?"

Tiêu Việt gật đầu: "Chỉ kịp chuyến bay hơn mười một giờ."

Thế là rạng sáng mới tới đến.

"Vậy là đóng máy rồi?"

Anh lắc đầu: "Chỉ về một lát thôi, buổi chiều đi."

"Buổi chiều?"

"Ừ, chuyến bay năm giờ."

"... Vậy sao còn chạy về?" Ân Dao nhún mày: "Cực quá."

Tiêu Việt không trả lời ngay, ngón tay sờ sờ của cầm cô. Anh cúi đầu hôn cô rồi mới đáp: "Đã đồng ý với em mà, quên rồi sao?"

Dĩ nhiên Ân Dao không quên.

"Nhưng không có đóng máy mà." Không biết là cô đau lòng nhiều hơn hay là bất đắc dĩ nhiều hơn: "Cởi áo khoác đi, toát mồ hôi cả rồi."

"Ừm."

Trong phòng đủ ấm, Tiêu Việt vào phòng ngủ đổi áo hoodie mỏng. Lúc bước ra mới phát hiện Ân Dao đang ở phòng bếp.

"Làm gì vậy?" Anh hỏi.

"Bữa sáng đó." Ân Dao mở tủ lạnh: "Sandwich."

Tiêu Việt: "Em biết làm à?"

"Em học rồi." Ân Dao liếc xéo anh một cái: "Có phải 'Sỹ biệt tam nhật, quất mục tương đãi' hay không?(*)"

Tiêu Việt chỉ cười, không nói. Nhìn cô quay sang đánh trứng gà trong chảo, sau khi rán xong thì gấp ra. Động tác không thạo lắm, nhưng cũng không vụng về. Tiếp đó, cô rán giăm bông và bánh mì sandwich, rồi gói những thứ này lại, thoa sốt lên. Cả quá trình trông rất ra dáng. Cô cắt sandwich dọc theo đường chéo, vừa bày ra đĩa, vừa nói với anh: "May mà tuần trước em tưởng anh sẽ đóng máy, còn mua sữa bò để trong nhà, bằng không hôm nay anh không có uống đâu."

Cô tiếp tục đưa sữa nóng cho anh.

Tiêu Việt ở một bên nhìn cô, mấy giây sau anh hỏi: "Anh có thể hiểu là em vì anh nên mới học làm bữa sáng hay không?"

Ân Dao nhướng mắt, cười: "Không thì sao, em có người bạn trai thứ hai thích uống sữa bò hả?"

Nhìn thấy ánh mắt của anh, Ân Dao biết hiệu quả của điều bất ngờ này rất được, có lẽ đủ để anh vui cả ngày.

Lúc ăn sáng, Ân Dao nói với Tiêu Việt: "Em tưởng anh không về, trưa nay còn hẹn Uyên Uyên đó. Cô ấy cũng vừa về Bắc Kinh mấy ngày, tối nay lại phải đi." Cô vốn muốn gọi điện thoại cho Hoàng Uyên Thịnh để hủy hẹn, bỗng nhiên nảy ra chủ ý khác, nửa đùa nửa thật hỏi Tiêu Việt: "Cùng lâu rồi anh không gặp cô ấy mà, cô ấy vẫn là a tỳ của anh đó. Hay là bọn mình cùng đi ăn lẩu? Đồ miễn phí, ở cửa hàng mới của cô ấy."

Tiêu Việt ăn xong một ngum sandwich cuối cùng mới trả lời: "Được."

Ân Dao kinh ngạc: "Thật hả?"

Anh gật đầu, trong mắt có nét cười: "Nếu không em sẽ bị nói là trọng sắc khinh bạn."

*[“Sỹ biệt tam nhật, quát mục tương đãi”: kẻ sĩ ba ngày không gặp, khi gặp lại phải dùng con mắt khác mà đối đãi. Ý nói, cần phải thường xuyên loại bỏ cách nhìn cũ, dùng ánh mắt mới để đối đãi với người hoặc sự vật].

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tin đồn

Chuyện "trọng sắc khinh bạn" này, Ân Dao không ngại thừa nhận, với lại cô tin rằng Hoàng Uyển Thịnh cũng biết cô là người như vậy, nên sẽ chẳng bắt ngờ bao nhiêu đâu. Thực tế, đúng là thế thật, so ra thì việc Ân Dao nói muốn dẫn Tiêu Việt đi cùng càng khiến Hoàng Uyển Thịnh ngạc nhiên hơn.

Họ hẹn nhau trong tiệm lẩu ở tầng bốn trung tâm thương mại. Hoàng Uyển Thịnh tới sớm, ngồi trong phòng riêng mười phút mới đợi được hai người. Ân Dao và Tiêu Việt được nhân viên phục vụ dẫn vào cửa. Hoàng Uyển Thịnh đang nhắn tin WeChat, ngẩng đầu trông thấy họ liền cười, ngoắc ngoắc tay.

Ân Dao đi tới ngồi xuống, nói: "Việc làm ăn rất thịnh vượng?"

"Cũng được." Hoàng Uyển Thịnh cười cười nhìn cô, nói với ý sâu xa: "Tâm trạng tốt, cả người xinh đẹp hơn."

Tiêu Việt ngồi bên cạnh Ân Dao, lên tiếng chào: "Chị Uyển Thịnh."

Hoàng Uyển Thịnh đáp lời, cười nói: "Hai hôm trước gặp đạo diễn Trương, còn khen cậu với chị đó. Trong tay ông ấy có bộ phim mới, đoán chừng mấy ngày nữa sẽ tìm cậu."

Tiêu Việt cũng cười thân nhiên: "Lúc trước ông ấy cũng mắng em không ít."

Là nói đến lúc quay “Mình nguyệt”. Tình tình đạo diễn Trương chẳng ra sao cả, ngoại trừ Hoàng Uyển Thịnh, ai cũng từng bị chửi. Thịnh thoảng có vài tình tiết nhỏ, Tiêu Việt biểu hiện không hợp ý ông ấy, tránh không được mà bị lải nhải mấy câu, nhưng so với những người khác thì tần suất cực thấp. Bộ phim đó đã nâng đỡ Tiêu Việt rất nhiều, thật ra anh rất biết ơn đạo diễn Trương.

Tất nhiên Hoàng Uyển Thịnh biết câu này là nói đùa, cô ấy cũng ngạc nhiên trước trạng thái thoải mái của Tiêu Việt hiện giờ. Vì toàn bộ kỷ tuyên truyền trước đó, có thể cảm giác được anh rầu rĩ không vui. Lần trước ba người chạm mặt nhau là vào đêm tiệc từ thiện tháng chín, khi đó bầu không khí rất ngượng ngáp. Trạng thái trước đó của hai người này cũng chẳng mấy tốt đẹp, nhưng tình thế hiện giờ đã khác đi nhiều.

Hoàng Uyển Thịnh trêu chọc: "Bây giờ mình hơi giống bóng đèn."

Thật ra sau đó, người hơi giống bóng đèn ngược lại là Tiêu Việt. Lúc ăn cơm, anh nói chuyện không nhiều, gần như toàn là Ân Dao và Hoàng Uyển Thịnh tán gẫu. Nhưng anh cũng không cảm thấy bị bài xích, ngược lại anh rất thích ngắm dáng vẻ Ân Dao ở trước mặt bạn thân. Bất kể là khi khoa trương nói xấu Tiết Phùng Phùng với Hoàng Uyển Thịnh. Hay có đôi chút kiểu ngạo mà khoe mình đã học làm sandwich được rồi, lần sau có thể cùng nhau nghiên cứu phương pháp nấu ăn, đều rất đáng yêu.

Lúc sắp ăn xong, chủ đề lại vòng về bộ phim mà đạo diễn Trương sắp quay. Hoàng Uyển Thịnh ngẫm nghĩ, có ý tốt nhắc nhở Tiêu Việt: "Chị nghe nói vai nữ chính muốn giao cho Trình Di Mặc, ý của phía đầu tư. Lỡ như thật sự là cô ta, cậu nhớ đề ý một chút."

Tiêu Việt không hiểu lắm, về mặt lộ ra nghi hoặc.

Hoàng Uyển Thịnh cười cười: "Dao Dao từng hợp tác với cô ta, hẳn là cũng hiểu rõ một ít."

Tiêu Việt nhìn về phía Ân Dao.

Thật ra đối với Trình Di Mặc, ấn tượng của Ân Dao không sâu đậm. Chỉ biết là trong lúc phỏng vấn, cô ta từng nửa đùa nửa thật tiết lộ rằng rất dễ dàng vì phim mà nảy sinh tình cảm. Lỡ đâu không kiểm chế nổi cùng cô có thể chủ động theo đuổi thôi. Trong lời nói đề lộ tác phong hào phóng, tới nỗi sau đó thường xuyên dính tai tiếng với người hợp tác. Những chuyện này là Ân Dao nghe Tiết Phùng Phùng bà tám. Lúc ấy cô cũng chẳng có ác cảm gì, thậm chí trước khi chính thức gặp mặt còn cảm thấy tính cách cô nàng này có phần thẳng thắn. Về sau lúc chụp hình cũng chỉ cảm thấy cô ta quá nhõng nhẽo ngang ngược, thích ra vẻ ta đây chèn ép người khác, lại còn mắng cô bé trợ lý tới sắp khóc. Sau đó mắt thấy trong mấy tin bát quái, cô ta và bạn trai Hoàng Uyển Thịnh có liên quan đến nhau, thì cô mới đề tâm nhiều hơn một chút.

Có lẽ là bởi vì trước kia không có quan hệ trực tiếp với mình nên bây giờ nghĩ đến cái kiểu thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến có khả năng sẽ rơi xuống đầu Tiêu Việt, Ân Dao có cảm giác hơi khác thường. Cô khẽ nhíu mày, chỉ nói: "Không dễ chung đụng lắm".

Hoàng Uyển Thịnh gật đầu, lại nói với Tiêu Việt: "Vẫn chưa chốt lại, cũng không hẳn là cô ta. Chị chỉ nói trước đề trong lòng cậu sớm có dự tính."

Tiêu Việt gật đầu.

Sau khi ăn xong, họ đi dạo mấy cửa hàng trong trung tâm thương mại, hai cô gái đi đằng trước, Tiêu Việt theo sau. Trong trung tâm thương mại vừa đỏ vừa xanh, đồ giáng sinh, cây thông Giáng Sinh, rất có không khí. Đi một hồi, không tìm được bao nhiêu đồ thú vị, nhưng vẫn rất vui.

Hơn hai giờ chiều, ba người cùng lên xe ở bãi đỗ, Ân Dao tiện đường đưa Hoàng Uyển Thịnh về, rồi lại chờ Tiêu Việt về nhà anh. Vừa thu dọn xong một ít đồ cần mang tới dẫn Hoàng Điểm thì nhận được điện thoại Tiểu Sơn, nói mười phút sau đến đón Tiêu Việt ra sân bay. Chút thời gian ít ỏi này cũng chẳng làm gì được, chỉ đủ nói thêm mấy câu. Ân Dao vẫn nhớ tin tức mà Hoàng Uyển Thịnh nói, trong lòng có hơi mâu thuẫn. Một mặt, cô không muốn nhúng tay vào công việc của Tiêu Việt, kể cả khi anh lựa chọn phim vì đây là chuyện của chính anh. Nhưng một mặt khác, cô có lòng riêng. Lần đầu tiên bởi vì công việc của anh mà nảy sinh ra chút cảm giác lo âu.

"Nếu như đạo diễn Trương thật sự tìm anh, nữ chính là Trình Di Mặc, anh nhận không?" . Ân Dao nhin không được bèn hỏi anh.

"Em không mong anh nhận?" Tiêu Việt nói: "Vậy thì không nhận."

"... Vậy cũng không được." Ân Dao nhíu mày: "Phim của đạo diễn Trương rất hay, cũng đâu thể vì chuyện này mà từ bỏ."

Tiêu Việt chưa từng thấy cô vì chuyện của anh mà rối rắm thế này, dáng vẻ có rất lưỡng lự. Anh cũng không thêm đề ý bộ phim này sẽ hợp tác cùng ai, trái lại vì thái độ của Ân Dao mà tỏ ra vui mừng chút chút, anh hỏi cô: "Tóm lại là em đang lo cái gì?"

Ân Dao nói: "Em sợ cô ta ăn hiếp anh".

Tiêu Việt nhìn biểu cảm của cô, ánh mắt dần dần tối đi: "Cũng không phải ai cũng có thể ăn hiếp anh."

Anh cũng không nói gì khác, nhưng gần như Ân Dao hiểu được nửa câu sau của anh. Trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm, cười một tiếng: "Xem ra uống công em nhọc lòng rồi."

Tiêu Việt cúi đầu ôm cô. Nhưng anh không nói rằng anh thích được cô quan tâm.

Tiêu Việt trở về Hoàn Kiếm, Ân Dao cũng kết thúc một ngày nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, cô phải chụp ngoại cảnh. Buổi trưa trên đường về, ngồi trong xe cô mới biết được mình đã lên hot search. Đương nhiên, cô chỉ là bị kéo theo thôi, chủ yếu vẫn là Hoàng Uyển Thịnh và Tiêu Việt.

Tiết Phùng Phùng gửi cho cô ảnh chụp và đoạn video đang được bàn tán điên cuồng trên Weibo. Là lúc đi dạo trong trung tâm thương mại, khi đó ba người họ đều đeo khẩu trang. Ân Dao không quen đeo quá lâu, sau khi vào trong cửa hàng máy ảnh vắng người, lúc nhìn thiết bị cô thuận tay kéo khẩu trang xuống, ngăn ngửi hít một hơi. Chẳng ngờ cũng bị chụp được. Mà hai người kia lại thường xuyên xuất hiện trước công chúng, cho dù đeo khẩu trang, cũng không tránh khỏi việc bị đào sâu. Thân hình, kiểu tóc, quần áo trang sức đều có thể lấy ra phân tích.

Ân Dao về studio, thoát tiên đi tới căn tin.

Tiết Phùng Phùng vừa ăn cơm vừa hóng chuyện, ngó thấy Ân Dao, cô ấy đẩy điện thoại tới trước mặt cô: "Dân mạng đúng là thần nhân"

Cái mà Ân Dao nhìn thấy chính là giao diện bình luận Weibo, đã được mấy chục nghìn bình luận rồi. Cô lướt xuống, fans của Tiêu Việt dường như có hơi giận dữ. Dẫu sao thì chỉ cách tin đồn lần trước chưa tới nửa tháng, giờ lại ra thêm một vụ nữa, đúng là quá đáng.

"Tình chị em ấm áp không được hả? Nắm tay chưa? Ôm ấp chưa? Nhìn chỗ nào ra cừ chi thân mật vậy?"

"Mất mù hã, rõ ràng là ba người, bộ cô Ân Dao không tồn tại sao?"

"Em trai từng hợp tác với hai bà chị rồi, bạn bè gặp nhau thì có vấn đề gì?"

...

Fans của Hoàng Uyển Thịnh thì lại ở một trạng thái khác——

"Ngại ghê, chị nhà tui chính thức CP Ân Dao lão sư."

"Mở to con mắt của mi đi, người mà chị của ta dắt là Ân Dao!"

Ân Dao xem đến đây thì dở khóc dở cười, nhưng trong lòng vẫn còn lo lắng. Cô lấy điện thoại của mình nhắn cho Hoàng Uyển Thịnh một tin, nhận được một chuỗi "cười khúc" đáp lại. Ngay sau đó có một tin: Đừng lo, cái này nổi mình vẫn công nổi. Để mình xử lý, chuyện nhỏ thôi.

Ân Dao đọc những tin nhắn khác, có Tiểu Sơn gửi tới một tin, nói muốn điện thoại trao đổi với cô một chút. Ân Dao gọi qua, từ miệng Tiểu Sơn mà biết được Tiêu Việt quay phim đêm từ tối qua mãi đến sáng nay, hai tiếng trước mới về khách sạn ngủ.

"Hôm nay ban ngày anh ấy không cần tới trường quay, em cũng không gọi, để anh ấy ngủ thêm một lát nữa." Vào lúc này, Tiểu Sơn nói chuyện điềm tĩnh hơn bình thường mấy phần: "Em sợ anh ấy thức dậy, nhìn thấy rồi thì muốn công khai." Tiểu Sơn nói vậy đầu phải là vô căn cứ, trước đó Tiêu Việt đã từng tiết lộ suy nghĩ. Anh không thích anh và Ân Dao bên nhau nhưng chẳng nhận ra nhau mà cứ phải trốn tránh. Càng không muốn nói dối rằng mình độc thân trước mặt người ta.

"Trước mắt thật sự đúng là không thích hợp lắm." Tiểu Sơn cân nhắc lời nói: "Có điều em cũng đang suy tính chuyện này, nghĩ là chờ sang năm bộ phim điện ảnh kia chiếu rồi tìm thời cơ. Từ từ làm nhen, sẽ không tới mức quá đột ngột."

Dĩ nhiên Ân Dao không có ý kiến khác, cô cũng không muốn ảnh hưởng sự nghiệp của Tiêu Việt. Cô đồng ý với Tiểu Sơn: "Được, nếu anh ấy đề cập, tôi sẽ nói với anh ấy." Ngừng một chút, cô nói: "Nếu như tự anh ấy chưa xem, cũng không cần nói cho anh ấy biết."

Tiểu Sơn cũng tán thành: "Được."

Buổi chiều, Ân Dao chụp ảnh trong phòng chụp, cũng không chú ý đến diễn biến sau đó nữa. Đợi đến tối lúc cô xem lại thì độ hot đã giảm xuống rồi. Thời đại internet là như thế, luôn có chuyện sốt dẻo xuất hiện.

Ân Dao nhìn những tin tức còn lại, có một tin nói đến Hoàng Uyển Thịnh tự mình bác bỏ tin đồn, dùng sáu cái icon "cười to", sau đó tài khoản phòng làm việc của Hoàng Uyển Thịnh cũng share bài viết. Chuyện này coi như lắng xuống.

Ân Dao vào giao diện tìm kiếm xem thử, có một vài Weibo đăng tin mới hiện lên ở vị trí đầu.

Có một blogger dường da chưa đầy năm nghìn fan đăng một bài thế này——

"Sao mà mạch suy nghĩ của mấy người thống nhất vậy chứ, không ai động não sao? Ba người có mấy cách ghép đôi, học đốt hoán vị tổ hợp hả?"

Dưới phần bình luận sắp được hai trăm bình luận, phần lớn là một chuỗi "Ha ha ha ha ha", cũng có người biểu thị "tràn đầy đồng cảm".

Ân Dao ấn vào, thấy blogger này còn đăng một bài khác, không đề đề tài, cũng không đề cập danh tính, chỉ có một hàng chữ: Không ngại thì tìm thử xem, trong ảnh hậu trường với tất cả những nghệ sĩ có ấy từng chụp, có như thế này hay không?

Bên dưới có sáu ảnh động cắt ra, là lần chụp trước đó Ân Dao xắn tay áo cho Tiêu Việt, rõ ràng những ảnh này được lấy ra từ cảnh hậu trường mà Weibo chính thức của bên tạp chí lúc trước đã đăng lên. Trong video hậu trường hoàn chỉnh chiếu cảnh này rất nhanh. Khi bị cắt ra thế này, có vài chi tiết đã được phóng đại. Chẳng hạn như ánh mắt Tiêu Việt lúc cúi đầu. Ảnh động thứ hai, mọi anh mập mạp, không cách nào nhìn rõ anh nói gì. Sau đó là động tác Ân Dao ngẩng đầu. Cuối cùng là một tấm hai người mặt đối mặt. Thật sự là cắt quá tỉ mỉ, tới yết hầu Tiêu Việt nuốt xuống một cái cũng bị cắt ra làm một ảnh riêng. Bình luận vẫn chưa đầy một trăm, nhưng trong đó có một cái thế này: Rồi xong, tui là fan ca ca, cảm thấy hơi ngọt là làm sao? [khóc][khóc][khóc]...

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Không tin cậu hỏi anh ấy

Ân Dao tiếp tục đọc những bình luận khác. Có một cái được rất nhiều người trả lời, ảnh đại diện là ảnh Tiêu Việt mặc áo phục. Ba hàng chữ rất dài:

Tôi không dám nói... chắc là anh có bạn gái rồi. Tôi từng gặp ở Hoàn Kiếm, anh mua cho hoa cho cô ấy [tìm vợ][tìm vợ][tìm vợ]. Có phải là người này hay không tôi không dám chắc, do tôi nhận nhầm hay chẳng? Nhưng mà giống lắm á á á (haizz, bình luận này lát nữa tôi xóa. Để tôi khóc một hồi trước đã, tôi buồn lâu lắm rồi...)

Có thể thấy, những fan hâm mộ này đều rất thích anh.

Nhưng tôi cũng thích anh mà.

Ân Dao buồn bực thoát khỏi Weibo, không xem mấy cái này nữa. Cô ấn mở WeChat, trong khung chat có tin nhắn mới.

"Vừa mới có tuyết rơi, chắc buổi tối sẽ có tuyết lớn."

Xem ra, chắc anh vội quay phim, vẫn chưa xem tin giải trí hôm nay. Người bên cạnh cũng chưa nói cho anh biết. Như vậy cũng tốt.

Ân Dao trả lời: Vậy anh có thể đáp người tuyết nữa rồi.

Sau đó nhấn thêm một câu: Mặc nhiều quần áo, đừng để bị đông cứng!

Không đợi được Tiêu Việt hồi âm, bởi vì hôm nay anh vẫn phải quay đêm.

Ân Dao ở lại studio đến hơn chín giờ, trong lúc đó cô nhận một cuộc gọi của Cận Thiệu. Tên kia là kẻ hóng chuyện điển hình, không chê chuyện lớn. Trong điện thoại, hắn cười "ha ha" một trận, hỏi cô: "Có bạn trai là mình tính, kích thích không?"

Ân Dao cạ lời mà phân bác một câu: "Phải rồi, có giỏi thì cậu cũng tìm một người như vậy đi."

Cận Thiệu: "Không dám đâu, tôi đẹp trai cỡ này, đến lúc đó hôm nào cũng lên tin giải trí, cha tôi có thể tha cho tôi sao?" Cậu ta nửa pha trò nửa nghiêm túc nói: "Nào có giống cô chứ, tự do tự tại."

Ân Dao không đáp lại, Cận Thiệu nói tiếp: "Giáng sinh tụ tập cũng không gọi tôi, đúng là bạn thân! Vị kia nhà cô đâu, dẫn cậu ấy tới chơi đi. Tôi đóng cửa hàng đón tiếp hai người, đảm bảo không bị chụp hình."

"Anh ấy quay phim, về rồi nói tiếp."

Ân Dao tưởng đầu hôm nay Tiêu Việt lại phải quay suốt đêm, sau khi về nhà cô bận rộn làm việc. Lúc chuẩn bị ngủ, nhận được tin nhắn Tiêu Việt gửi tới.

"Nếu anh nói anh muốn công khai cho người khác biết chuyện chúng ta đang yêu nhau. Em thấy thế nào?"

Ân Dao vốn đang kéo lỗ tai của con cún bông tai dài trong ngực, nhìn thấy tin nhắn này, cô hơi ngẩn người.

Ân Dao đang nghĩ nên trả lời thế nào. Nhưng dường như Tiêu Việt không thể kiên nhẫn, anh gọi video tới. Cô ngồi dậy, dùng ngón tay chải lại tóc rồi nhận cuộc gọi.

Lúc Tiêu Việt xuất hiện trên màn hình, thoát tiên Ân Dao trông thấy trên mặt anh lại có thêm vết đỏ.

"Chỗ này..." . Tay cô chạm vào màn hình, sau đó mới phản ứng kịp, lại chỉ mặt mình: "Chỗ này của anh lại bị thương hả?"

"Không sao, không nghiêm trọng." Tiêu Việt điều chỉnh góc độ màn hình, nhìn thấy đầu con cún bông trong khuỷu tay cô.

Ân Dao kéo lỗ tai cún cho anh xem: "Thấy cung không?"

"Ừm."Anh đáp, môi hơi nhếch lên nhưng lông mày nhẹ chau lại, không phải là trạng thái thả lỏng.

Ân Dao cũng nghiêm túc: "Anh biết rồi à?"

Tiêu Việt gật đầu.

"Em cũng mới biết hồi trưa, phóng viên giỏi thật". Ân Dao nói.

Tiêu Việt: "Em chưa trả lời anh."

"...Ồ, phải rồi." Ân Dao nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng của anh trên màn hình: "Anh biết mà, công khai rồi, không thể không ảnh hưởng đến anh. Anh mới hai tư tuổi, hẳn là có rất ít sao nam yêu sớm như vậy. Ít nhất thì ở trước mặt công chúng bọn họ là người độc thân. Anh hiểu ý em không?"

"Anh biết."

"Anh biết gì chứ " Ân Dao nửa đùa nửa thật, dịu dàng chậm rãi nói: "Fan của anh sẽ đau lòng lắm. Nói không chừng sẽ vì yêu sinh hận, mắng anh ích kỷ, cuồng yêu đương. Những người lúc trước khen anh đẹp trai cũng sẽ nói anh xấu, khó coi... Anh sẽ mất đi cơ hội công việc. Anh cũng có thể chấp nhận sao?"

Tiêu Việt gật đầu.

"Đúng là anh đang yêu, không muốn ra về chưa có bạn gái khiến người khác hiểu lầm". Anh hơi nhíu mày, nghiêm túc nói: "Lừa gạt người ta cũng không phải chuyện gì tốt lành."

"Anh thật là..." Ân Dao cười, không nói hết lời. Tiểu Sơn đúng là hiểu rõ anh, anh thật sự không giống những người trong giới giải trí.

"Em thì sao?" Tiêu Việt hỏi lại cô: "Em nghĩ thế nào?"

"Em sẽ hơi áp lực." Về phần có áp lực nào, cô không nói cụ thể. Cô suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Anh có thể cho em thêm một chút thời gian hay không?"

Tiêu Việt trầm mặc một lát, gật đầu.

"Không vội" Anh kiểm chế tâm trạng, nói: "Anh chỉ hơi thử thôi."

Liên quan tới chuyện này, việc trao đổi của hai người tạm dừng ở đây. Nhưng đam mê hóng hớt của dân mạng chưa dừng lại. Chỉ cần đủ bèn bĩ thì dù không có manh mối cũng có thể đào ra được chuyện xưa. Có một blogger tìm ra video tiệc từ thiện tháng chín, cảnh soi được ít ỏi vô cùng. Ấy thế mà khi ghép lại với nhau, hiệu quả cho ra lại không tồi. Ví dụ như hai người này trong đêm tiệc có mấy lần nhìn về vị trí của đối phương. Cộng thêm chuyện hậu trường xấn tay áo trước đó, lại chen vào các vai diễn hiện đại của Tiêu Việt, phối nhạc,... Vừa đủ tạo ra kịch bản giả, có hon ngàn lượt đăng lại.

Tiểu Sơn vẫn luôn chú ý tới dư luận, cậu ta phát hiện hai người này có một nhóm fan couple, đứng là vì điều.

Thượng tuần tháng một, Tiêu Việt rời Hoàn Kiếm. Phim mới đã đóng máy nhưng anh cũng chẳng thể nghỉ ngơi, các đài truyền hình lớn bắt đầu công tác chuẩn bị tiết mục cuối năm. Tiêu Việt cũng có một màn biểu diễn, hát và đàn piano. Sau khi trở về anh chỉ nghỉ ngơi một ngày thì bắt đầu luyện tập, chờ diễn tập và ghi hình.

Tan tầm Ân Dao tới phòng tập tìm anh. Trong tất cả nhạc cụ, anh đàn cello tốt nhất, dương cầm kém một tí, và lại đã rất lâu không động vào. Khi luyện tập rất chăm chỉ.

Lúc Ân Dao tới, chỉ có một mình Tiêu Việt ở đó. Cô đẩy cửa đi vào, anh đàn rất tập trung nên không nhận ra. Ân Dao đứng đấy nghe xong, âm cuối cùng rơi xuống, cô nhẹ nhàng vỗ tay.

Tiêu Việt quay đầu, thấy cô, đôi mắt anh sáng lên một chút.

Ân Dao đi về phía trước mấy bước: "Em muốn nghe nữa."

"Muốn nghe gì?"

"Tùy thôi, anh chọn đi."

Tiêu Việt đàn "Thuyền ca".

Ân Dao dựa vào tường nhìn anh, anh đàn rất hay. Ngón tay thon dài xinh đẹp lướt trên phím đàn, rất điêu luyện. Ân Dao đã biết tại sao trong số người hâm mộ của anh có một bộ phận rất lớn cảm thấy hứng thú với tay anh như thế.

Khi tiếng nhạc dừng lại, Ân Dao vẫn dựa vào tường không nhúc nhích. Tiêu Việt nghiêng đầu nhìn cô. Ân Dao lấy lại tinh thần, bước tới. Cô khom lưng hôn lên mặt anh một cái.

Tiêu Việt cười: "Đây là phần thưởng?"

"Anh có thể nghĩ như vậy." Ân Dao ngẩng đầu, còn chưa đứng thẳng dậy đã bị Tiêu Việt giữ chặt, cô ngồi bên cạnh anh.

"Đàn cùng anh đi." Anh cầm ngón tay của cô đặt lên phím đàn.

"Chỉ sợ không được..." Ân Dao nói: "Em học lâu lắm rồi, hơn nữa còn bỏ dở nửa chừng, hay là anh dạy em đi?"

Tiêu Việt không đáp, dẫn dắt ngón tay cô nhấn phím kế tiếp. Ngón tay anh ấm áp, hình như cũng chẳng phải thật sự muốn dạy cô, mà chỉ là muốn chơi cùng cô một lát.

"Sao anh học giỏi vậy?" Ân Dao hỏi anh: "Khi còn bé anh có luyện đàn tới khóc hay không?"

Tiêu Việt lắc đầu, mắt nhìn cô: "Em từng khóc à?"

Ân Dao thờ dãi: "Em khóc rất nhiều lần, mẹ em rất thất vọng về em. Anh không biết lúc đó em thâm cỡ nào, cả ngày đều muốn khóc. Chị họ em luyện tốt, anh trai em luyện tốt, tới Lương Tân Nam cũng..."

Cô đột ngột ngưng bật.

Tiêu Việt thấy được sự luống cuống trong mắt cô trong thoáng chốc, khựng một chút, anh nhẹ nhàng nắm chặt ngón tay cô.

"Xin lỗi, không biết tại sao em lại nói tới anh ta..." Ân Dao chau mày: "Có lẽ trong cuộc sống của em lúc nhỏ, anh ta xuất hiện quá nhiều."

Tiêu Việt mí mắt sụp xuống: "Anh cũng muốn biết em lúc nhỏ."

"Em lúc nhỏ..." Ân Dao bật cười thành tiếng: "Năm tuổi em học đàn, lúc đó anh...Ồ, hai tuổi rồi?"

Tiêu Việt nhướn mắt.

Ánh mắt Ân Dao dịu dàng: "Chắc là rất đáng yêu."

Tiêu Việt quay mặt sang hướng khác.

Ân Dao nhích lại gần hôn khẽ môi của anh: "Anh phải biết rằng em không xem anh là em trai."

Tiêu Việt nghiêng mặt một chút, môi chạm môi cô.

Trong lòng cả hai không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, cứ thế hôn nhau.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra vang lên tiếng động. Tiểu Sơn xách túi giấy bước vào. Mắt thấy hai người ngồi trên ghế nhanh chóng tách ra, nhất thời cậu ta biết mình đến sai thời điểm. Cậu ta tiến không được, lùi cũng chẳng xong.

Ân Dao đứng dậy đi vòng qua băng ghế, chào cậu ta: "Tiểu Sơn."

"À, cô Ân" Tiểu Sơn vờ ho một tiếng cho bớt lúng túng rồi đi tới đưa túi giấy trong tay cho Tiêu Việt: "Em mua ít đồ ăn. Vậy thôi, hai người tiếp tục, tiếp tục đi."

Nói đoạn cậu ta phát tay, mau mau chuồn ra ngoài, còn thuận tay khép cửa lại.

Bầu không khí đã thay đổi, việc đã bị gián đoạn cũng không thể tiếp tục nữa. Ân Dao ngồi xuống vừa ăn salad Tiểu Sơn mua, vừa xem Tiểu Việt luyện đàn.

Bảy giờ rưỡi, hai người cùng rời khỏi đó, tới quán bar của Cận Thiệu. Hôm nay Cận Thiệu chỉ tiếp đãi mấy vị khách quen trên lầu, toàn bộ tầng một đều trống trơn. Hôm nay ngay cả người ca sĩ cũng không đi làm.

Trông thấy Tiểu Việt vào cửa, hần cười mặt mũi tươi rói.

Ân Dao vô cùng cảnh giác: "Cậu không có ý đồ xấu xa gì chứ?"

"Tôi lương thiện lắm đó." Cận Thiệu rót rượu cho Tiểu Việt, rồi ngồi xuống: "Đã một năm không tới rồi, còn tưởng cậu và Dao Dao mỗi người mỗi ngả chứ."

Ân Dao lờm hẩn, Cận Thiệu trưng ra vẻ mặt vô tội: "Đừng hung dữ như vậy mà". Hẩn quay đầu nhìn về phía Tiểu Việt: "Tôi định sửa thành tiệm đồ ngọt, cậu có muốn gia nhập không?"

"..." Ân Dao cũng chẳng hiểu hẩn suy nghĩ cái gì: "Lỡ vốn phải bù tiền chưa đủ sao? Cậu chơi một mình được rồi, đừng đi lừa bịp người ta."

"Có lừa cũng không tới lượt cô." Cận Thiệu phân bác, cười nhạt nói: "Cậu ấy còn chưa phải chồng cô đâu, đừng quá nghiêm như vậy, coi chừng người ta chạy mất."

Hẩn ta là kiểu người ba ngày không bị đánh là thích ăn đòn. Ân Dao bị hẩn kích, nên lòng háo thắng tự dưng tăng vọt: "Chạy cái gì mà chạy, sớm muộn gì thì cũng thành chồng tôi thôi."

Tiểu Việt hơi sững ra.

Cận Thiệu bật cười.

Ân Dao nhìn bộ dáng thiếu đàn ông của hẩn: "Không tin cậu hỏi anh ấy đi."

Hai người đồng loạt nhìn sang, ánh mắt Tiểu Việt và Ân Dao chạm nhau. Nhận được ánh mắt ra hiệu của cô, chẳng biết làm sao anh lại cười, cũng không lên tiếng mà uống một ngụm rượu. Cảm giác được tay áo bị người ta níu, anh nghiêng nửa mặt qua, ánh mắt dừng trên mặt cô. Mấy giây sau, anh cúi xuống gần cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Năm mới vui vẻ

Có lẽ Ân Dao chỉ đầu võ mồm với Cận Thiệu thôi, lời nói lời buộc miệng thốt ra một câu như vậy, nhưng lại khiến tâm trạng Tiểu Việt cả buổi tối rất tốt. Hiếm khi Ân Dao thấy anh nói nhiều với người khác như vậy. Mặc dù anh không có ý nghĩ gia nhập cửa hàng đồ ngọt, nhưng vẫn trò chuyện vui vẻ với Cận Thiệu. Đến mức Ân Dao chỉ lo là một xiu không coi chừng, anh liền uống rất nhiều. Còn dư hơn lần năm ngoái, đã vượt xa khỏi mức ngà ngà say. Lúc hai người sắp về, Cận Thiệu liên tục giữ lại, rất có ý "lưu luyến không rời". Ân Dao cảm thấy hẩn đúng là "dễ gây nghiện", cô quyết định không để Tiểu Việt gặp hẩn nữa.

Không phải là Ân Dao chưa từng xử lý Tiểu Việt sau khi uống rượu, nhưng lần này và hai lần trước không giống nhau, cảm xúc của anh tăng vọt, có phần sôi nổi một cách bất thường. Anh nói nhiều hơn mọi khi rất nhiều, nhưng chẳng có logic gì cả. Lúc phải ra khỏi thang máy, Tiểu Việt cứ quẩn lấy cô không cho cô ra ngoài. Mãi đến khi Ân Dao đánh anh hai cái, anh mới chịu ngoan. Sau khi vào nhà, Ân Dao cho anh uống nước mật ong giải rượu, hy vọng anh có thể ngủ, nhưng chẳng mấy tác dụng. Cô giúp Tiểu Việt cởi quần áo, đỡ anh lên giường. Kết quả anh yên lặng chưa được ba phút, lúc cô nghe điện thoại của Tiểu Sơn, anh lại chống tay ngồi dậy.

"Em nói chuyện với ai..." Anh xoa trán, cả người đều dựa vào cô.

Ân Dao bị anh làm phiền, cô cố nghe rõ lời của Tiểu Sơn.

"Một giờ chiều, tới công ty trước đúng không?" Cô xác nhận một lần. Nhận được câu trả lời khẳng định rồi, cô nói: "Được, tôi sẽ nói cho anh ấy biết. Vậy trước tiên cứ thế này đi, nếu ngày mai rảnh tôi đưa anh ấy đi. Đợi sáng mai tôi xác nhận lại với cậu, cậu..."

Còn chưa nói dứt lời, điện thoại và cả ngón tay của cô đều bị Tiểu Việt nắm lấy. Anh chóng mặt, nhưng sức lực lại không nhỏ, nắm tay cô không buông.

Ân Dao nghiêng đầu, nhìn thấy đôi mắt ửng đỏ không tỉnh táo lắm.

"Quậy cái gì nữa hả?" Cô già vờ tức giận: "Người đại diện gọi điện thoại cho anh đó, bây giờ anh lại không nghe máy được, em còn phải giúp anh ghi lịch trình làm việc. Em sắp thành trợ lý của anh rồi này."

Cũng không biết anh nghe có hiểu không. Ân Dao nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, cô xích lại gần mic nhanh chóng nói một câu: "Tôi tắt máy nhé Tiểu Sơn, Tiểu Việt quậy quá rồi."

Tiểu Sơn nghe được rất rõ ràng lời nói ở đầu kia, cậu ta nín cười liên mồm nói được.

Ân Dao vứt điện thoại xuống, lại đi chăm sóc ai đó.

"Đi ngủ có được hay không?"

Anh lắc đầu, mặt vẫn còn đỏ ửng. Anh nằm nghiêng như thế ôm một bên bả vai cô. Ngón tay anh chạm xương bướm trên lưng cô, miệng ậm ừ gọi cô một tiếng.

Trong lòng Ân Dao buồn cười, lúc anh tỉnh táo cũng không gọi cô như vậy.

"Lặp lại lần nữa."

"Dao Dao."

Còn rất nghe lời.

Ân Dao phát hiện thú vui mới, cô tranh thủ lúc này ghẹo anh: "Dao Dao là ai?"

Đàn ông say rượu làm cho người ta khó mà nắm bắt. Đầu óc khi thì tỉnh táo, khi thì hồ đồ, phản ứng chậm chạp gấp mấy lần. Chừng như đối với anh chuyện này là vấn đề tương đối khó, một hồi lâu cũng chưa đưa ra đáp án.

Ân Dao: "Dao Dao là người xấu, đúng không?"

Anh chau mày.

Ân Dao: "Em giúp anh đánh cô ta."

"Không cho." Giọng anh thấp, có vẻ hơi dỗi.

Ân Dao cảm giác được người anh căng lên, rõ ràng đang trong trạng thái phòng bị. Cô không nỡ đùa như thế nữa, cũng không chê người anh toàn mùi rượu mà hôn anh một hồi. Đường như Tiêu Việt rất vui, sau khi thả lỏng anh nhanh chóng thiếp đi.

Ngày thứ hai, Tiêu Việt quên hết phần lớn sự tình, bởi vậy Ân Dao không chút ngại ngùng mà lừa bịp anh: "... Anh còn làm gì, anh không biết sao? Anh bắt nạt người khác xong rồi ngủ một giấc là quên, quá đáng quá."

Tiêu Việt không tin, anh đóng dao cạo râu lại rồi nghiêng người sang nhìn cô một cái. Bọt cạo râu quanh mỗi anh còn chưa làm sạch, một mảng toàn là màu trắng.

"Anh bắt nạt em thế nào?" Anh đến gần một bước.

Thật ra tư thái anh cũng không mang tính áp bức, chỉ là bởi vì đáng cao nên trước mặt anh nom Ân Dao không có chỗ để trốn, như bị anh chặn ở bồn rửa tay.

Cô đưa tay quệt một đường bọt trên mặt anh: "Râu trắng."

"...". Tiêu Việt mở dao cạo râu lần nữa, chậm chậm cạo một lượt những chỗ chưa cạo xong. Quá trình này, Ân Dao vẫn luôn nhìn. Tiêu Việt cũng không né tránh ánh mắt cô.

Từng có một thảo luận cực kỳ cũ rích rằng khoảnh khắc nào đàn ông khá gọi cảm, khi kéo cà vạt, khi cài tay áo, lúc cạo râu...

Ân Dao nhìn thấy lúc Tiêu Việt ngừng đầu hầu kết nhô ra, ngón tay cô nâng lên sờ thử.

Ánh mắt Tiêu Việt rũ xuống, nheo mắt nhìn cô một cái, anh cạo sạch sẽ cái cằm rồi mới bảo: "Em sờ thử xem."

"Hửm?"

Tiêu Việt bắt lấy ngón tay của cô nhích lên, chạm vào cằm mình và hỏi: "Đâm tay không?"

Ân Dao lắc đầu.

Tiêu Việt nở nụ cười nhàn nhạt. Vui vẻ một cách kiềm chế, hoàn toàn không phải yêu tình dính người như đêm qua.

Buổi chiều, Ân Dao đưa Tiêu Việt đến công ty, cô không lái xe tới cửa mà thả anh xuống cách đó một khoảng rồi lại vòng về studio.

Cuối năm cô khá nhàn rỗi, sau năm giờ thì không còn việc gì nữa. Cô ngồi trong bar cà phê tán dóc với Tiết Phùng Phùng, sau đó bị hỏi đến kế hoạch ăn Tết.

"Qua Mỹ với đi cô, hay là ăn Tết với Tiêu Việt?" Tiết Phùng Phùng nói: "Chắc là cậu ta phải về nhà đúng không?"

"Ừm, chắc phải về." Nói tới đây, Ân Dao nhớ lại chuyện năm ngoái. Khi ấy Tiêu Việt hỏi cô muốn cùng anh về nhà không, nhưng sau đó cãi nhau, việc này không nhắc lại nữa.

"Không biết anh ấy có bảo tôi đến nhà anh ấy hay không."

Tiết Phùng Phùng sững sờ, không che giấu vẻ ngạc nhiên: "Cô nói Tiêu Việt?"

Ân Dao gật gật đầu: "Năm ngoái anh ấy từng nói rồi."

"Vậy là gặp phụ huynh?" Điểm này thật sự vượt khỏi dự kiến của Tiết Phùng Phùng. Cô ấy vẫn giữ nguyên tinh thần chất vấn: "Hai người mới qua lại bao lâu? Gặp người lớn là mở đầu của kết hôn đó, cậu ta còn trẻ như vậy lại muốn cưới xin? Đúng là lạ lùng."

"Tôi cũng không chắc suy nghĩ của anh ấy đối với việc kết hôn, mặc dù trước đó..." Trước đó trong lúc cãi nhau anh từng đề cập đến chuyện kết hôn, nhưng khi đó cảm xúc rất tệ. Chẳng rõ anh nói như vậy có phải là ý nghĩ nhất thời hay không.

Tiết Phùng Phùng quan sát vẻ mặt cô: "Cô thì sao, bản thân cô nghĩ thế nào?"

"Tôi không biết, anh ấy ấy nói như vậy tôi rất vui." Ân Dao chau mày: "Nhưng chị cũng rõ mà, tôi không phải kiểu người được lòng phụ huynh. Tôi hơi sợ những chuyện thế này."

"Vậy nếu như năm nay cậu ta lại mời cô thì sao? Cô muốn từ chối?"

Ân Dao ngẫm nghĩ, lắc đầu: "Tôi không có cách nào từ chối, anh ấy sẽ buồn."

"...Đừng nói nữa, tôi sắp ghen tị với cậu ta rồi." Tiết Phùng Phùng nói: "Tùy cô, dù sao tôi cũng ở lại đây. Nếu cô không có nơi nào có thể đi thì vẫn còn sự lựa chọn."

"Được."

Tiêu Việt đúng hạn tham dự diễn tập tiết mục cuối năm của đài truyền hình vệ tinh. Sau khi hoàn tất ghi hình ở Lang Phường Đại Hán, lại chạy xong mấy cái thông cáo khá đã ngày 25 tháng chạp. Trong tay anh nhận hai kịch bản mới vẫn đang đọc.

Sáng sớm Ân Dao rời giường liền trông thấy người nào đó nghiêm túc đọc kịch bản ở ban công phòng ngủ. Cô không quá rầy. Cô bước ra ngoài thì ngửi thấy hương cháo thơm nước bay ra từ phòng bếp.

Rửa mặt xong, Ân Dao trở lại phòng ngủ, thấy Tiêu Việt vẫn giữ nguyên tư thế trước đó. Con cún tai dài béo ú ngay bên chân anh.

Màn cửa kéo ra một nửa, nắng sớm rơi nghiêng trên thảm lông dê, bao bọc anh trong đó.

Ân Dao tìm điện thoại, chụp lại cảnh này.

Cô bước qua, ngồi xuống cạnh anh và đưa điện thoại tới trước mặt anh: "Chụp lên anh."

Tiêu Việt nhìn lướt qua, rồi đưa điện thoại trả lại cho cô. Ý là anh không để ý việc bị cô chụp, cô có thể giữ lại ảnh này. Ân Dao được voi đòi tiên: "Có phải bất kì lúc nào em cũng có thể chụp anh không?"

Tiêu Việt hơi nghiêng mặt qua. Nhớ ra gì đó, anh chợt nhíu mày.

Hình như Ân Dao hiểu được tâm tư của anh rồi, cô nhích tới gần nói: "Em biết rồi, trừ lúc trên giường."

Tiêu Việt nhìn Ân Dao, cô vừa cười vừa đối mắt với anh, kết quả bị anh nhéo mặt. Ân Dao ngã lên người anh để trả thù. Hai người lại ồn ào một trận, khiến ban công như thể vừa bị càn quét. Tóm lại là Ân Dao chiếm lợi thế. Sau đó điện thoại của Tiêu Việt reo lên.

Lúc anh bắt máy, Ân Dao vẫn nằm sấp trên người anh. Cô nghĩ cách bắt nạt anh, thuận miệng hỏi một câu: "Ai vậy?"

Tiêu Việt cầm điện thoại, đáp: "Mẹ anh."

Ân Dao khựng lại, hơi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh.

Tiêu Việt dựa lưng vào ban công thùy tình nghe máy. Anh không nói được mấy câu, hầu như đều là đầu kia nói chuyện, anh đáp lời. Mãi đến khi tắt máy, Tiêu Việt mới nhận ra Ân Dao vẫn luôn ngoan ngoãn trong ngực anh, không nhúc nhích. Anh cúi đầu xuống, đối diện ánh mắt Ân Dao.

"Mẹ anh rất dịu dàng."

Tiêu Việt không nói gì, nhìn về mặt cô.

"Anh cho em hình của bác ấy được không?"

Tiêu Việt gạt đầu, mở điện thoại rồi đưa cho cô.

Ân Dao nhìn hai tấm, ngẩng đầu: "Đẹp quá, bác ấy múa ballet?"

Tiêu Việt: "Ừm bà ấy là cô giáo dạy múa."

"Đôi mắt anh hơi giống bác."

Ân Dao xem một lát rồi đưa điện thoại lại cho anh: "Anh muốn về nhà thật sao?"

"Qua hai ngày nữa."

Ân Dao gạt đầu: "Ừm, cũng không sớm nữa, sắp đến Tết rồi."

Tiêu Việt lặng thinh, cảm giác cô hơi căng thẳng. Anh cũng không muốn khiến cô áp lực, chần chờ một lát không nói câu kế tiếp, trái lại anh hỏi: "Em thì sao, định ăn Tết thế nào?"

"... Muốn đi thăm di em."

Tiêu Việt ừ, không nói tiếp nữa.

Ân Dao ngẩng đầu hôn anh.

Hai người quán quýt trong nắng sớm một hồi rồi đứng dậy đi ăn sáng.

Hai mươi tám tháng chạp Tiêu Việt về Nam Kinh.

Trong nhà thiếu đi một người, bỗng nhiên lộ ra vẻ hiu quạnh. Ân Dao cảm thấy mình rất mâu thuẫn, Tiêu Việt không nhắc đến chuyện cùng nhau về, rõ ràng cô thờ phào một hơi, nhưng lại có chút mất mát.

Loại cảm xúc kì quặc này vào hôm giao thừa càng thêm rõ ràng. Vốn Ân Dao muốn đến Mỹ, nhưng biết di cô đang du lịch châu Âu thì đành dẹp bỏ. Thế là giao thừa rảnh rỗi, cô ở nhà Tết Phụng Phụng. Sau buổi cơm tối, hai người tới quán bar Cận Thiệu. Tên Cận Thiệu kia ăn cơm tất niên với bà nội hần xong cũng ba chân bốn cẳng vọt tới, còn có mấy gã đồng bọn khác của hắn. Mọi người đón năm mới trong quán bar.

Ân Dao uống rượu, cô ngồi dựa vào sofa. Rạng sáng nhận được WeChat của Tiêu Việt.

"Năm mới vui vẻ."

Chỉ là một lời chúc mừng năm mới bình thường nhất.

Nhưng bất chợt cô rất nhớ anh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Vì anh đó!

Ân Dao hồi âm một tin "Năm mới vui về" trong WeChat, sau đó hỏi anh: Anh đang làm gì vậy?

Ước chừng qua hai phút, nhận được tin trả lời của anh.

"Gửi lì xì."

Ân Dao hỏi: Gửi cho ai?

Câu này vừa mới gửi đi thì thông báo lì xì liền nhảy ra, phía trên viết một hàng chữ nhỏ: Cho Dao Dao.

Không chỉ một, mà liên tục nhảy ra một loạt.

Ân Dao bị bom lì xì tới tấp này chọc cười. Lại lẩm thây, rõ ràng đây là chiêu binh thường nhất mà đàn ông đều biết, nhưng đặt vào trường hợp của anh lại có vẻ khác biệt.

Cô hớn hờ trả lời: Cảm ơn thầy Tiêu.

Sau đó liền thấy anh gọi điện tới.

Xung quanh quá ồn nên Ân Dao không nhận, cô đứng dậy đi xuống lầu. Cận Thiệu đóng cửa hàng, tăng một chẳng có ai. Ân Dao ngồi xuống bên cửa sổ, sau khi nổi máy cô nghe được giọng Tiêu Việt: "Em đang ở đâu?"

Anh biết cô không đi Mỹ, đoán hẳn là cô đón năm mới cùng Tiết Phùng Phùng.

Ân Dao cảm thấy cuối năm uống rượu cũng không phải chuyện gì tốt, bèn nói dối: "Ở nhà Tiết Phùng Phùng."

Tiêu Việt không nghi ngờ.

Ân Dao hỏi anh: "Anh ở nhà thế nào, có phải chơi vui lắm đúng không?"

"...Cũng được, nhưng không vui lắm." Tiêu Việt ngập ngừng một thoáng rồi rù rì nói: "Sẽ nhớ em."

Ngày hôm sau Ân Dao liền mua vé máy bay, đi Nam Kinh.

Ngồi trên máy bay rồi cô mới cảm thấy mình quá hấp tấp. Cô là người đơn độc một mình, nói đi là đi cũng chẳng sao. Nhưng một năm anh có thể về nhà bầu bạn với người thân được mấy hôm chứ? Lúc này mới mừng một đầu năm, cô cứ vậy mà tới, Tiêu Việt lại phải dành ra một phần thời gian cho cô.

Ích kỷ quá đi.

Nhưng mà đã cất cánh rồi, không còn đường có thể quay đầu nữa.

Buổi trưa đáp xuống sân bay Lộc Khẩu, Ân Dao không liên hệ Tiêu Việt. Cô tự tìm chỗ ở gần bờ sông Tần Hoài.

Dĩ nhiên đây không phải lần đầu Ân Dao tới Nam Kinh, nhà bà ngoại cô trước kia ở Tô Châu, cách Nam Kinh không xa. Hồi nhỏ cô đã từng đến đây ngắm cảnh. Và lại trước đó Yin Studio cũng có nhận hạng mục ở Nam Kinh. Nhưng cũng lạ, từ sau khi cô quen biết Tiêu Việt, hơn một năm nay chưa từng đến đây. Biết chốn này là nơi anh lớn lên, cô có cảm giác rất khác biệt.

Một mình cô chơi hai ngày, mang theo máy ảnh đi qua khá nhiều địa điểm. Chạng vạng lúc chỉnh ảnh chụp ở khách sạn, cảm lòng không dặng cô bèn gửi cho Tiêu Việt một tấm.

Liếc một cái anh đã nhận ra cảnh cô chụp, anh hồi âm: "?"

Ân Dao nghĩ bụng ích kỷ thì ích kỷ đi, thế là gửi mấy chữ: Hôm nay em tới đây.

Hơn sáu giờ, Ân Dao trông thấy Tiêu Việt. Anh lái xe tới. Ân Dao cũng không biết anh lái xe gì, màu sắc, biển số xe tất cả đều không nhìn rõ, nhưng khi anh xuất hiện, cô liếc một cái là nhận ra.

Tiêu Việt mặc áo lông đen rộng rãi, đội mũ và khẩu trang, che rất kín.

Ân Dao từ bậc thang khách sạn đi xuống. Xung quanh người đi đường tới lui không ngớt. Bỗng tay bị kéo, ba lô đang treo trên cánh tay cô đã chuyển sang tay anh.

Sắc trời đã tối, ánh sáng không mấy lý tưởng. Mặt Tiêu Việt lại bị khẩu trang che khuất hơn phân nửa, Ân Dao chỉ có thể thấy đôi mắt của anh. Nhưng cô còn chưa nhìn kĩ thì anh đã xoay người, dắt cô đi về phía trước.

Trên đường toàn là người.

Bước chân anh thoăn thoắt, dường như đi một đoạn ngắn rồi mới nhận ra cô theo không kịp, anh thả chậm một chút. Anh quay đầu liếc nhìn cô một cái, ngón tay siết thật chặt. Anh vẫn không nói chuyện, yên lặng đi tới chỗ đỗ xe vắng người.

Tiêu Việt tìm một góc khuất gió, kéo khẩu trang xuống.

Ân Dao nhìn thừ hai bên sau đó đưa tay kéo mũ anh xuống: "Xe anh đậu chỗ nào rồi?"

"Đằng sau." Tiêu Việt rù mắt nhìn cô, âm điệu trầm thấp hỏi: "Tới sao không tìm anh sớm?"

"Sợ thêm phiền phức cho anh." Ân Dao cười: "Em chỉ tới chơi một chuyến, du lịch."

"Thêm phiền phức gì chứ?" Anh lập tức hỏi lại, nhưng mà ánh mắt ôn hòa. Miệng tùm tùm, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra tâm trạng của anh rất tốt.

Ân Dao không đáp, tránh ánh mắt anh. Cô hỏi: "Anh muốn mời em đi đâu ăn cơm tối?"

"Nhà anh."

"... Hà?"

"Trong nhà anh không có người khác." Tiêu Việt nhìn thấu tâm tư cô: "Bọn họ đi Thượng Hải thăm người thân, tối mai mới về."

Ân Dao kinh ngạc: "Để anh ở nhà một mình?"

"Không phải." Anh cúi đầu cười một tiếng: "Còn một người nữa."

Lúc Ân Dao ngồi vào trong xe của anh mới biết còn một người là ai.

Cô và cậu bé ngồi phía sau mắt to trừng mắt nhỏ. Nhìn nhau ba giây, cuối cùng vẫn là cậu nhóc phản ứng trước. Đôi mắt tròn, long lanh chớp hai lần, rất thân thiện đưa kẹo cầu vồng trong tay cho cô.

Ân Dao hơi bất ngờ, nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

Tiêu Việt cài dây an toàn xong, nghiêng mặt qua nhìn cô giống như xem trò vui.

Cậu bé xoay người qua, gọi anh: "Cậu!"

Ân Dao mới biết cậu nhóc này là cháu trai của anh, chẳng trách lông mày cặp mắt đều xinh đẹp như vậy. Gen nhà họ đúng là nổi trội.

Cậu bé tên Kỳ Kỳ, năm tuổi. Ân Dao chưa từng ở chung với một cậu nhóc lớn tầm này. Trong lòng cô, trẻ con là sinh vật phiền phức, có thể cách xa thì tốt nhất là nên tránh xa. Nhưng ngồi một chuyến xe, cô phát hiện nào có đáng sợ như cô nghĩ. Có đứa bé xinh đẹp bi bô gọi cô là chị, còn đút cô ăn kẹo, đôi là ai thì cũng không đỡ được.

Đợi đến khi xuống xe, Kỳ Kỳ đã kéo tay Ân Dao. Trong thang máy, cậu chàng cứ liếng thoắng. Cực kỳ phấn khởi giới thiệu cho Ân Dao những bộ phim siêu nhân mà cu cậu từng xem. Ân Dao hỏi cậu ai lợi hại nhất, cậu trả lời cặn kẽ, khuôn mặt nhỏ ngước lên còn khoa tay múa chân với cô, khiến Tiêu Việt cả buổi không chen lọt một câu.

May thay hôm nay cu cậu chơi quá hăng, mệt là rồi, sau khi vào nhà không bao lâu thì ngủ mất.

Ân Dao đắp chăn cho cậu nhóc rồi vào phòng bếp tìm Tiêu Việt, nói cho anh biết Kỳ Kỳ đã ngủ.

Tiêu Việt đang thả cà ri vào trong nồi, anh liếc nhìn cô, hỏi: "Em có mệt không?"

"Vẫn ổn, Kỳ Kỳ ngoan lắm." Ân Dao ngửi mùi hương, đi đến bên cạnh anh: "Cậu nhóc là con của chị anh à?"

"Ừ."

"Chị ruột?"

"Không phải, chị họ."

"Vậy nên tất cả mọi người đi thăm người thân, để anh ở nhà trông trẻ?"

"Đúng vậy". Tiêu Việt đẩy nắp nồi, đến gần cô: "Đói không?"

Ân Dao thừa nhận: "Có chút xiu."

"Sắp xong rồi." Anh sờ mặt cô: "Năm phút nữa cho em ăn cơm."

Ân Dao cười nói: "Được, vậy giờ em bắt đầu tính thời gian."

Tiêu Việt tính rất chuẩn, qua năm phút, đồ ăn đã xong. Ân Dao hỏi anh: "Không gọi Kỳ Kỳ?"

"Nó ăn rồi." Tiêu Việt ngồi cạnh bàn nhìn cô ăn xong, dọn bàn. Đi ra thấy cô đứng trong phòng khách nhìn cái tủ trưng bày bên cạnh, nom rất chăm chú.

Anh đi qua, Ân Dao chỉ chỉ đồ vật bên trong, hỏi: "Cái kia là cái gì?"

"Đo tốc độ gió."

"Cái này thì sao?"

"Cũng thế."

Toàn bộ đồ trong ngăn tủ trưng bày đều là mô hình máy móc.

Tiêu Việt nói với cô: "Là đồ của ba anh, ông ấy nghiên cứu cái này."

Ân Dao: "Khí tượng?"

Tiêu Việt gật đầu: "Ừm."

"Hình như rất thú vị." Ân Dao tỏ ra cảm thấy rất hứng thú, mỗi mẫu đều quan sát một lượt. Tiêu Việt rất kiên nhẫn, chỉ cần là thứ anh biết thì đều nói với cô.

Hai người ở phòng khách mười lăm phút.

Tiêu Việt nhìn thời gian, hỏi cô: "Có muốn đi lên nghỉ ngơi hay không?"

"Đi phòng anh?"

"Ừ."

Phòng ngủ của Tiêu Việt trên lầu, là gian phòng rộng rãi nhất, rất khác so với phòng của anh ở Bắc Kinh. Nơi này chứa rất nhiều đồ trong quá trình trưởng thành của anh. Ví dụ như một hàng sách cũ trên giá sách, hai ô đĩa nhạc gọn gàng, một ít đồ chơi hồi nhỏ của bé trai... cô còn trông thấy ảnh tốt nghiệp trung học của anh nữa.

Hết thây thứ này đều khiến Tiêu Việt càng chân thực trong cô.

Giữa một loạt nam sinh cô tìm được anh. Anh mặc đồng phục mùa hè, áo màu trắng, quần dài đen, khuôn mặt ngây ngô sạch sẽ.

Ân Dao hỏi: "Có phải có rất nhiều bạn nữ theo đuổi anh đúng không?"

Tiêu Việt nhìn cô nhưng không trả lời. Ân Dao xem như anh thừa nhận. Cô buồn bức ảnh tốt nghiệp xuống sau đó phát hiện một cái khung ảnh mini, cô cầm lên nhìn thử và bật cười.

"Đễ thương quá." Tròn vo.

"Anh mà lại có lúc béo thế này. mấy tuổi vậy anh?"

Tiêu Việt nhìn thử: "Năm tuổi."

Vậy là lớn bằng Kỳ Kỳ.

Ân Dao càng nhìn càng muốn cười: "Đễ thương quá đi."

Tiêu Việt bắt mắt vô đầu cô: "Đừng cười nữa." Anh chắn cô trước bàn sách, rút khung hình trong tay cô, còn chưa kịp làm gì khác thì đã bị người ta ôm đuôi. Anh cúi đầu nhìn, không biết Kỳ Kỳ tới lúc nào, anh và cậu nhóc tròn mắt nhìn nhau.

Vương phải cái này bóng đèn nhỏ, chẳng làm được gì cả.

Cuộc sống về đêm của hai người là ngột ngạt ra xem phim hoạt hình với bóng đèn nhỏ, xem liên tục sáu tập mà cu cậu vẫn không có dấu hiệu buồn ngủ.

Ân Dao chịu không được, đi ngủ trước.

Kỳ Kỳ không thể dùng kẹo giữ cô lưu lại, nhìn cô rời khỏi, có hơi thất vọng quay đầu sang chỗ khác.

"Trên người chị thơm thơm."

"..." Tiêu Việt đã nghe cậu gọi chị cả đêm, đến lúc này mới sửa lời: "Không phải chị."

Về mặt Kỳ Kỳ hoang mang vô tội.

Tiêu Việt im lặng ôm cậu nhóc: "Đi ngủ."

Đêm nay, Ân Dao ngủ lại phòng Tiêu Việt, mà Tiêu Việt thì mang Kỳ Kỳ ngủ ở phòng khách.

Trong mơ hồ Ân Dao tỉnh một chút, cảm giác được ai đó ôm. Quanh thân đều là hơi thở của anh, chẳng rõ anh tới lúc nào. Cô hơi tỉnh táo một chút, hỏi anh: "Không đưa cậu nhóc theo?"

Chỉ nghe được anh ậm ừ đáp một câu.

Ân Dao lần theo hơi ấm mà áp vào ngực anh: "Trên người anh thoải mái quá."

"Tại sao lại tới Nam Kinh?" Anh hỏi một câu không đầu không đuôi.

Ân Dao xem anh như máy sưởi ấm, mê mẩn sắp ngủ chợt nghe được thanh âm không chân thực lắm nên cô vô thức đáp lời, không kịp suy nghĩ: "Vì anh đó!"

Vào thời điểm này sự phòng bị của người ta cực thấp, thế là cô thật thà khai báo với anh: "Là em muốn gặp anh."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Chập tối lúc gặp nhau, cô lấy lý do là "chỉ tới chơi một chuyến, du lịch", rõ ràng là cái cớ rất gượng ép. Ân Dao cũng chẳng biết mình vì có gì, có lẽ là cảm thấy mới tách ra mấy ngày mà cứ vậy lên máy bay đuổi theo thì cô về quá bám anh, quá mất mặt?

Dù sao, giờ phút này sau khi nói lời thật lòng thì cô không còn quan tâm mặt mũi gì nữa. Thậm chí thẳng thắn quá mức, giọng cô ngái ngủ gọi tên anh: "Tiêu Việt..."

Anh ừ một tiếng, nghe cô nửa là bắt đắc dĩ nửa rầu rầu nói: "Hình như em không thể rời xa anh, làm sao bây giờ đây?"

Tiêu Việt giật mình, bỗng nhiên trong lòng như bị thứ gì nóng hổi xoa nhẹ một cái. Trong bóng đêm, anh cúi đầu xuống kề mặt cô, tìm tới miệng của cô chạm một cái, lại chạm thêm cái nữa. Tất cả cảm xúc đều đặt vào đó.

"Vậy thì đừng rời xa." Anh nói.

Ân Dao hưởng thụ cảm giác được anh thân mật, nhưng lại cảm thấy bản thân ngày càng đắm chìm. Tương lai thật đáng quan ngại, với tính chất công việc của anh mà cô bạn gái bám người, quả thực rất đáng sợ.

"... Vốn dĩ anh về nhà ăn Tết, em không muốn làm phiền, nhưng mà..."

Nhưng mà gì nữa? Sự thật bày trước mắt rồi.

"Ân Dao." Tiêu Việt nghe ra sự rối rắm trong giọng nói của cô, anh thẳng thắn nói: "Anh thích em thế này, lúc nào em muốn thì đều có thể tìm anh". Anh cúi đầu hôn lần nữa, tâm tình vui vẻ tiếp tục lan tràn.

Sức mạnh của lời đường mật rất mạnh mẽ, anh đã thành công trấn an lo lắng nhỏ bé của Ân Dao.

Bầu không khí quá tốt, Ân Dao không còn buồn ngủ nữa, cô hôn đáp lại anh: "Em chưa muốn ngủ."

Cô định bụng giúp anh cởi quần áo nhưng bị ngăn lại.

"Em mang theo sao?"

"Cái gì?" Cô hỏi xong mới phản ứng kịp: "Có mang theo, trong vali. Vali của em ở khách sạn."

"... Trong nhà anh cũng không có." Tiêu Việt bật đèn tường trên đầu giường, chống khuỷu tay ngồi dậy: "Anh ra ngoài mua."

"Giờ này?" Ân Dao cũng ngồi dậy, vén mái tóc rối tung ra sau tai, nhìn điện thoại.

Hai giờ rưỡi sáng. Khuya quá. Còn phải tìm cửa hàng tiện lợi thâu đêm. Thật ra cũng đâu nhất định phải làm, Ân Dao đặt điện thoại xuống nói: "Thôi bỏ đi, đừng đi nữa." Nhìn thấy ánh mắt của anh, cô cười: "Sao vậy, anh muốn hả?"

Tiêu Việt không nói.

Ân Dao tự động li giải suy nghĩ của anh, cảm thấy anh muốn, cô bèn nói: "Vậy em giúp anh?"

Tiêu Việt lắc đầu: "Ngủ đi." Anh lại tắt đèn.

Nhưng mà vừa nằm xuống, thân thể gần kề nhau, Ân Dao liền phát hiện anh có phản ứng, còn rất rõ ràng nữa. Thế này làm sao mà ngủ được?

"Anh định cứ để vậy chờ nó tự xuống sao?" Cô thì thầm hỏi anh.

Tiêu Việt ừ khẽ.

"Không khó chịu hả?" Ân Dao hơi không hiểu: "Em biết anh tự chủ rất tốt, có điều... Không cần thiết đâu, anh biết em có cách giúp anh mà."

Dĩ nhiên Tiêu Việt biết, đối với buổi tối đó anh đã khắc sâu ấn tượng, nhưng anh không muốn để cô làm chuyện như thế nữa.

Tuy nhiên, Ân Dao hiểu lầm, cô ghé vào sườn mặt anh mà hỏi: "Có phải em làm anh không thoải mái không?"

"... Không phải." Tiêu Việt hy vọng cô đừng nói về đề tài này nữa.

Ân Dao sờ sờ người anh: "Trên người anh nóng quá."

Tiêu Việt giữ chặt tay cô: "Em chơi ở ngoài cả ngày, không mệt sao?"

"Vẫn ổn, đã ngủ đủ rồi." Cô quan tâm tình trạng anh lúc này hơn: "Em dùng tay giúp anh nha?"

Lần này, anh không từ chối.

Ân Dao liền đổi tư thế, tay chạm vào chỗ đó của anh. Cô ngẩng đầu hôn cằm anh, nghe tiếng thở anh dần dần gấp gáp, cô khe khẽ hỏi anh: "Thế này nặng không?"

"... Không nặng." Giọng anh hơi khàn, vùi đầu xuống tựa bên cổ cô, anh kiểm chế mím chặt môi.

Ân Dao thủ thi: "Em nhanh lên nữa nha?"

Anh lại thấp giọng đáp lời.

Lạ thay, Ân Dao đặt được cảm giác thành tựu nắm giữ tiết tấu. Tay kia nhàn rỗi ôm gáy anh, nhẹ nhàng ngậm vành tai anh. Thân thể Tiêu Việt run lên một cái, mặt càng kề sát cổ cô, hơi thở anh nóng như lửa.

Ân Dao cảm nhận được từng chút một phản ứng của anh. Nơi yếu ớt nhất trên cơ thể anh do cô nắm giữ.

...

Lúc kết thúc, Tiêu Việt bật đèn, tay cầm khăn giúp Ân Dao lau tay.

Không biết là điều hoà không khí quá ẩm áp, hay là bởi vì chuyện vừa nãy ảnh hưởng. Ân Dao phát hiện mặt anh hơi đỏ, đôi mắt tối đen như thể mặc kệ những chuyện trải qua là ít hay nhiều, sau khi làm tình, trên người anh tạo cho người ta cảm giác...

Cảm giác giống như khinh nhờn anh.

Cách hùng dũng hầy còn sớm, nhưng hai người đều không muốn ngủ. Thế là bắt đầu tán gẫu vu vơ.

Ân Dao hỏi sắp xếp công việc năm sau, Tiêu Việt tìm bảng lịch trình trong điện thoại cho cô xem. Gần như xếp kín mít, tìm không được mấy ngày rảnh rỗi.

Ân Dao nhìn xuống, đại ngôn quảng cáo có mấy cái, mỹ phẩm dưỡng da, đồng hồ, đồ uống.

"Xem ra anh cũng chỉ có thể nghỉ vài ngày như vậy."

"Ừm."

Chung quy thì chuyện công việc không được thoải mái, Ân Dao bỏ qua chủ đề này. Cô thẳng thắn với Tiêu Việt chuyện gặt anh hôm trước: "Hôm đó em gọi cho anh, ừm... Là hôm giao thừa ấy, thật ra em không ở nhà Tiết Phùng Phùng, mà ở trong quán bar."

"Chỗ Cận Thiệu?"

"Ừm, Tiết Phùng Phùng cũng đi."

"Chỉ có ba người à?"

"Không phải." Ân Dao nói: "Còn có vài người nữa, đều là bạn thân của Cận Thiệu, anh không biết. Em sợ anh cảm thấy em ăn Tết thê thảm quá nên mới nói dối."

Tất nhiên Tiêu Việt không đến mức so đo với cô, cũng bực bạch lòng mình: "Anh muốn đưa em về Nam Kinh, nhưng mà..."

Anh cup mắt, mi mắt chớp chớp.

Ân Dao hiểu ý anh: "Anh nghĩ em không bằng lòng?"

Tiêu Việt gật đầu.

"Thật sự thì em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng." Ân Dao thành thật nói cho anh biết: "Có hơi sợ gặp người nhà anh, lẽ đâu họ không thích em..."

"Sẽ không đâu."

Ân Dao cười âm thanh: "Anh cảm thấy em rất được lòng người sao?"

"Ừ." Anh đáp chắc nịch.

Ân Dao biết đây là anh động viên cô thôi, nhưng vẫn rất vui, trầm ngâm mấy giây, cô nói: "Sang năm, có được không? Em sẽ chuẩn bị cẩn thận."

Tiêu Việt ngạc nhiên, nhìn cô một hồi rồi cười.

"Anh tin thật đó." Tiêu Việt nói.

"Ừm, sẽ không lừa anh."

Giữa trưa hôm sau Ân Dao rời khỏi Nam Kinh. Đối với chuyện này, bạn nhỏ Kỳ Kỳ phản ứng mạnh nhất. Trên đường tiễn Ân Dao ra sân bay, cu cậu rất ầu ầu. Ân Dao an ủi cậu: "Chờ em đến Bắc Kinh chơi, thì có thể tới tìm chị."

Đây là chuyện rất xa xôi, nhưng Kỳ Kỳ lại tin thật, trông mắt sáng lên: "Chờ em lên tiểu học, lớn rồi, lớn rồi là có thể đi Bắc Kinh!"

Ân Dao cười đáp: "Phải rồi, vậy chị chờ em lên tiểu học."

"Dạ!" Kỳ Kỳ gật đầu mạnh, sau đó xoay người gọi người đằng trước: "Cậu! Con lên tiểu học sẽ đi Bắc Kinh!"

Tiêu Việt đang rẽ ngoặt, vừa đánh lái tay lái vừa đáp một câu: "Được."

Sân bay đông người, Ân Dao không cho Tiêu Việt đưa vào trong, tạm biệt anh ngay trong xe rồi tự mình đi vào.

Trở lại Bắc Kinh, cô nghỉ dưỡng sức một ngày liền bắt đầu công việc.

Mà cũng vào hôm sau Tiêu Việt bắt đầu công việc, bay sang Nhật Bản chọn cảnh chụp quảng cáo, ngay sau đó là xác định tạo hình phim mới và khai máy, ở giữa hoàn toàn không có khoảng trống. Khiến Ân Dao thờ phào một hơi chính là nhân vật nữ chính trong phim mới của anh không phải Trình Di Mặc. Nghe nói là trước khi khai máy không lâu mới thay người, bởi vì Trình Di Mặc bị cuốn vào vụ lùm xùm, bị đồn là chen chân vào hôn nhân của nam diễn viên nào đó, tạo ra ảnh hưởng không nhỏ.

Ân Dao không rảnh đi quan tâm chuyện này. Lúc cô đang xem Weibo thì vô tình thấy Hoàng Uyển Thịnh đổi mới một ảnh vào hôm trước. Thật ra thì chỉ là một tấm hình cuộc sống bình thường, địa điểm chụp là trên ban công rải đầy nắng sớm, bối cảnh đã được làm mờ nhưng Ân Dao vẫn phát hiện chỗ kì lạ. Nếu như cô nhớ không lầm thì đó là nhà Tạ Văn Châu ở khu Tây Thành, chậu cây trong góc còn là đồ cô tặng lúc trước.

Ân Dao ngạc nhiên thật nhưng cũng không nhiều lắm. Cô hơi tò mò, kẻ thích trưng khuôn mặt khó ở đó chẳng phải luôn không có thiện cảm với sao nữ hay sao?

Ân Dao chụp màn hình gửi cho Hoàng Uyển Thịnh, nói: Cậu đoán xem mình phát hiện cái gì?

Nửa tiếng sau cô nhận được hồi âm là một khuôn mặt mèo tươi cười.

Kèm theo hai tin nhắn.

"... Cậu hơi bị đỉnh rồi đó!"

"Được rồi, vốn cũng không có ý định giấu cậu"

Ân Dao xác nhận lại với cô ấy: Vậy là cậu thu phục được ông anh độc miệng của mình rồi sao?

Và nhận được câu trả lời khẳng định: Tạm thời là vậy.

Về phần trong đó cụ thể là chuyện gì, Hoàng Uyển Thịnh không có thời gian báo cáo chi tiết, cô ấy đang ở sân bay, sắp lên máy bay rồi.

Vừa lúc Ân Dao rảnh rỗi, liền nhân cơ hội này đi thăm Tạ Văn Châu, chủ yếu là muốn đưa quà mừng năm mới của đi tặng cho anh ta.

Ân Dao gọi điện thoại, biết anh ta ở công ty, cô lái xe đi.

Tạ Văn Châu vừa mới mở hội nghị video xong, lúc Ân Dao tới phòng làm việc của anh ta, anh ta đang đứng bên cửa sổ gọi điện thoại.

Ân Dao nghe hai câu, cảm thấy không giống đang bàn công chuyện, ngữ khí không lạnh lùng như bình thường. Sau khi nghe tiếp, cô xác định là điện thoại riêng, anh ta đang dặn dò người bên đầu kia đừng chỉ lo giảm cân mà nhịn ăn. Cuộc gọi này ước chừng ba bốn phút.

Dù bạn Ân Dao vẫn ung dung mà nhìn, chờ anh ta đi tới cô mới hỏi: "Là Uyển Uyển?"

Vốn cho là anh ta sẽ kinh ngạc một chút, chẳng ngờ về mặt anh ta vẫn như thường, chỉ bình tĩnh đáp một tiếng: "Ừm."

Ân Dao nở nụ cười: "Anh dùng thủ đoạn gì vậy?"

"Anh cần dùng thủ đoạn gì à?" Tạ Văn Châu nhún mày.

"Chỉ là em hơi hiếu kỳ, tính tình anh tẻ như vậy, mà Uyển Uyển thích dụ dỗ" Ân Dao nói rất tự nhiên: "Vói lại, trong giới nghệ sĩ còn nhiều đàn ông xinh đẹp..."

Tạ Văn Châu đen mặt: "Nên cô mới tìm một diễn viên nam?"

Ân Dao cũng không bắt ngờ khi anh ta biết việc này, nhưng cô không thích giọng điệu của anh ta. Thoắt cái cô đã bật chế độ chiến đấu, hỏi lại: "Diễn viên nam thì thế nào? Uyển Uyển cũng là diễn viên nữ, chẳng phải anh cũng rất thích đó sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Tạ Văn Châu không biết cô xù lông vì cái gì: "Anh nói gì rồi?"

"Giọng điệu của anh." Ân Dao nghiêm túc bày tỏ lập trường: "Anh có thành kiến với giới giải trí là chuyện của anh, đừng để em nghe anh nói mấy lời kỳ quặc nữa."

Vốn dĩ cô có lòng đến thăm anh ta, bây giờ lại hơi giận, không muốn nhiều lời với anh ta nữa. Cô đứng dậy bỏ quà trên bàn: "Đi tắm, em chỉ là chân chạy vặt thôi."

"Tính tình hay thật, lớn tâm này rồi mà còn như con nít."

"Ai giống con nít?"

Tạ Văn Châu liếc cô: "Anh không quản chuyện vớ vẩn của cô, nhưng cô nghĩ cho kỹ. Với nghề nghiệp của bọn họ, đàn ông hai bốn, hai năm tuổi có thể vững vàng được bao nhiêu chứ?"

Ân Dao nói: "Bạn gái của anh cũng làm nghề đó, anh không sợ em đi mách há? Còn nữa, giờ anh có tiêu chuẩn kép, chỉ ngứa mắt với diễn viên nam thôi phải không?"

"Dao Dao." Tạ Văn Châu đành mặt: "Chẳng qua là anh quan tâm cô."

Ngữ khí anh ta chuyển sang hoà hoãn, không có ý tranh cãi. Ân Dao cũng dụ đi đôi chút: "Em biết, có thể vì anh không hiểu rõ anh ấy, cũng không biết anh ấy là người thế nào. Giống như Uyển Uyển vậy, hồi trước anh còn không thích em qua lại với cô ấy, nhưng bây giờ thì sao?"

Tạ Văn Châu không tiếp lời.

Ân Dao biết anh ta không có cách nào phân bác lời này, đây là sự thật. Hiển nhiên, cô chiếm thế thượng phong. Cô mỉm cười: "Có rảnh thì tìm cơ hội cùng ăn cơm đi, em dẫn anh ấy tới gặp anh."

Tạ Văn Châu còn việc phải xử lý nên Ân Dao không nán lại thêm, hơn bốn giờ cô về. Lúc ra khỏi thang máy thì chạm mặt một người. Hai người suýt va vào nhau nên thoáng sững sờ. Sau đó, Lương Tân Nam lùi về sau một bước, Ân Dao đi ra khỏi thang máy. Một năm không gặp, Ân Dao không biết anh ta về Bắc Kinh từ bao giờ. Nghe tin năm trước nhà anh ta xây ra biển cổ, rồi nùi một mớ, ông nội anh ta cũng mất hồi năm ngoái. Tình huống cụ thể, cô cũng chẳng rõ.

Tình cờ chạm mặt thế này, Lương Tân Nam cũng không ngờ tới. Anh ta nhìn Ân Dao, thấy tóc cô dài hơn. Cô không trang điểm, nom khí sắc rất tốt, mặt trắng môi đỏ, có vẻ sống rất ổn.

"Tôi tìm anh trai em à?" Anh ta lên tiếng hỏi.

Ân Dao gật đầu, trầm mặc mấy giây rồi hỏi lại anh ta: "Chuyện nhà anh thu xếp ổn thỏa chưa?"

Lương Tân Nam đáp: "Cũng tương đối rồi. Anh và anh em có chút việc cần bàn."

Ân Dao gật đầu.

Lương Tân Nam yên lặng nhìn cô một lát, không nói gì. Tình nghĩa qua lại nhiều năm, bây giờ chỉ còn kết cục "không có gì để nói".

Ân Dao nhìn bảng điều khiển thang máy, cô lên tiếng: "Tôi đi trước."

Lương Tân Nam gật đầu. Anh ta ấn nút đi lên, chợt quay đầu nhìn lại, bóng dáng cô đã đi xa cửa, biến mất khỏi tầm mắt.

Sau Tết Nguyên Tiêu, không khí năm mới giảm triệt để, người người đều trở lại giường quay.

Sau khi Tiêu Việt vào tổ, ít có cơ hội về Bắc Kinh, trừ phi là có hoạt động. Mà lúc anh về, Ân Dao chưa hẳn đã ở đó. Ngay cả lễ tình nhân hai người cũng không gặp nhau, Ân Dao từ Hồng Kông về đã là hạ tuần tháng hai, đến lúc này cô mới thấy quà Valentine của mình. Cô không nghĩ ra Tiêu Việt sẽ tặng gì, cô đoán có lẽ là đồ trang sức hoặc búp bê các kiểu. Nhưng cầm lên rồi mới phát hiện không phải, quà anh tặng là máy ảnh. Hai kiểu máy ảnh full frame mới ra mắt không lâu, cô còn chưa kịp đi xem. Ân Dao rất bất ngờ, cô lên WeChat nhắn cho Tiêu Việt một loạt dấu chấm than.

Anh hỏi lại: Không thích sao?

Đương nhiên Ân Dao thích, cô hỏi anh: Anh tự chọn?

Tiêu Việt: Ừm

Thật ra thì cũng không hẳn, anh đã tự nghiên cứu nhưng cuối cùng vẫn nhờ một người bạn lành nghề xem giúp. Bởi vì không chắc cô thích cái nào hơn nên muốn mua cả hai kiểu. Vì thế, nói chính xác thì không thể tính là anh chọn. Nhưng sau khi nhận được meme "mèo ôm" Ân Dao gửi tới anh liền không còn ý định giải thích nữa, anh nhún vai: Không hôn anh sao?

Thế là, một giây sau nhận được "mèo hôn" như ý nguyện.

Tâm tình của anh rất tốt, nói với Ân Dao: Đầu tháng sau anh về Bắc Kinh.

Tiêu Việt về Bắc Kinh là vì tuyên truyền phim. Năm ngoái anh quay bộ phim “Sóng yên gió lặng” định chiếu vào tháng ba, nên sẽ phải chạy một loạt hoạt động tuyên truyền, buổi ra mắt và phỏng vấn đều không thể thiếu được.

Trên mạng, trailer đã sớm được tung ra, trông rất thu hút. Vai diễn lần này của Tiêu Việt vô cùng khác so với những phim trước đây của anh. Mà quá trình quay và chế tác đằng sau bộ phim này cũng có rất nhiều câu chuyện, những nội dung ấy đã được đào ra trong thời điểm tuyên truyền phát sóng. Lại nhờ mức độ nổi tiếng của Tiêu Việt tăng lên diễn cuồng trong nửa năm qua, phim chưa chiếu mà đã sốt xình xịch.

Sau lần công chiếu đầu tiên, danh tiếng phim lan xa ngoài mong đợi, phòng vé cũng không ngờ tới. Lên hot search với khá nhiều chủ đề, chủ yếu là những chuyện vụn vặt thú vị liên quan tới tổ quay phim nghèo rớt mồng tơi. Có blogger đăng video tập hợp, cắt ghép về cuộc phỏng vấn của nhóm sáng chế, quả thực là xốt xa không kể xiết. Chẳng hạn như rất nhiều diễn viên đều bị đạo diễn dùng một châu lấu lừa gạt, diễn hữu nghị không lấy cát-sê. Trong đó thâm nhất là Tiêu Việt, đầu tư một triệu hai trăm ngàn tệ cũng thôi đi, lại còn cho đạo diễn mượn năm trăm ngàn tệ, móc sạch tiền tích góp. Khi đó chẳng ai trong số họ cảm thấy bộ phim này có thể kiếm ra tiền, mà vốn dĩ đạo diễn cũng không hướng tới lợi nhuận. Còn nữa, lúc quay phim không đủ xe, người quay phim của đoàn phim đã cần rặng “dâng hiến” chiếc xe việt dã của mình, đợi quay xong thì hồng luôn... Trong phần bình luận, cư dân mạng đều cười "ha ha ha ha".

Độ hot của phim quá cao, dù cho Ân Dao lên mạng không thường xuyên, cũng bắt kịp những tin tức có liên quan. Cô còn chưa kịp ra rạp xem thì đã biết rất nhiều nhờ Weibo.

Từ khoá "Cánh khóc của Tiêu Việt" lên hot search.

Video ngắn ba phút được hàng ngàn lượt chia sẻ và bình luận.

Tên gọi ban đầu của phim là “Lý Cừ Sinh”. Vì trước đây đạo diễn từng quay phim tài liệu nên đã đặt một cái tên súc tích như thế, sau này vào giai đoạn tuyên truyền phát sóng mới đổi thành “Sóng yên gió lặng”.

Trong phim, nhân vật Lý Cừ Sinh từ đầu đến cuối không hề xuất hiện, ông ta là một người cha, đã mất tích mười lăm năm. Tiêu Việt đóng vai con của ông ta - Lý Húc. Anh ta ngược xuôi Tây Bắc, nhưng không tìm được gì cả. Nếu đổi thành một câu chuyện khác, đại khái có thể giải quyết thế này: Dù không tìm thấy người thì cũng sẽ bằng con đường khác mà khám phá ra bí mật bị chôn giấu, biết được chân tướng. Có lẽ là thương cảm, có lẽ là ảm áp, sau đó thì lãng quên. Nhưng trong câu chuyện này, chẳng có gì hết.

Cánh khóc này là kết cục bộ phim, anh xử lý rất tốt.

Phần bình luận có một comment được rất nhiều lượt like: Khóc tới tìm tui tan nát rồi...

Ân Dao cũng ấn like. Nếu như anh có ở đây, cô thật sự muốn ôm anh một cái. Thời điểm anh quay bộ phim này là khoảng thời gian họ chia tay. Cô nghe Tiểu Sơn kể, khi đó tình hình của anh rất tệ, công ty không cần anh nữa, là anh tự nhận bộ phim như thế.

Ân Dao quyết định phải tìm thời gian gần nhất để ra rạp phim. Cô tắt đoạn video này đi, rồi tìm video phỏng vấn trong buổi họp báo của anh. Anh, đạo diễn và thêm một diễn viên nam mập mạp khác cùng tiếp nhận phỏng vấn. Đa phần là nói về những chuyện thú vị lúc quay phim, hoặc là tung hứng lẫn nhau trông rất vui.

Ân Dao phát hiện, dường như bây giờ đối mặt với chuyện phỏng vấn, anh thoải mái hơn trước kia. Thình thoảng còn có thể thấy anh cười, trả lời cũng trôi chảy.

Xem được một nửa thì Tiết Phùng Phùng đến. Ân Dao chưa kịp tắt đã bị bắt gặp.

Tiết Phùng Phùng vỗ vai cô, nói về sâu xa: "Tan làm là gặp người ta rồi, cô có cần phải như vậy không?"

"... Tình cờ trông thấy thôi." Ân Dao nói: "Ngày nào anh ấy cũng có thông cáo, đầu phải vừa tan làm là gặp nhau đâu." Cô thoát khỏi video phỏng vấn, xem thời gian, đã năm giờ rưỡi: "Không còn việc gì nữa, tôi đi trước đây."

"Gấp vậy à?"

"Ừm." Ân Dao vừa dọn đồ vừa nói: "Hôm nay phải đi đón anh ấy."

Tiết Phùng Phùng “xì” một tiếng: "Được rồi, cô đi nhanh đi."

Hôm nay Tiêu Việt quay phim bên Hoài Nhu. Ân Dao chạy tới, đợi một lúc. Bây giờ rưỡi mới đón được người.

Tiêu Việt giúp đạo diễn có quen biết diễn một vai khách mời, chỉ quay một ngày. Ba giờ sáng nay đã dậy, quay từ sáng sớm đến tối không nghỉ, kiên trì đến giờ đã mệt lắm rồi. Anh đi rất nhanh, không đeo khẩu trang, chỉ mặc áo khoác kéo dây kéo đến trên cùng. Cả người một màu đen, nhìn sơ qua như toát ra vẻ “người sống chờ lại gần”. Nhưng thật ra đã mệt là rồi.

Ân Dao chờ anh ngồi vào, cô khởi động xe và nói: "Anh ngủ một lát đi."

Một tay cô nắm tay lái, tay kia tìm kẹp thông huyệt cho anh. Tiêu Việt nhận lấy, rồi nắm tay cô một hồi mới buông ra. Nhưng thật sự nhịn không được nữa, anh nhắm mắt lại, nhanh chóng thiếp đi.

Ân Dao lái xe nửa tiếng, đến nơi ăn cơm, cô dừng xe ven đường, để anh ngủ thêm mười lăm phút mới đánh thức anh.

Tiêu Việt ngủ tới mức hồ đồ, vừa tỉnh dậy còn mơ màng. Anh nhìn cô hai giây, gọi một tiếng "Dao Dao", cổ họng khàn đặc. Ân Dao mượn đèn trong xe nhìn lòng mi anh chớp chớp. Đau lòng quá đi.

"Thương quá." Cô nói: "Minh tới rồi, xuống ăn chút gì đi".

Tiêu Việt gạt đầu, nhìn cô mà cười, lại còn cười tươi rói.

Ân Dao véo mặt anh: "Cười cái gì, mệt tới khờ rồi à."

Cô khom lưng giúp anh cời dây an toàn lại bị anh ôm vào lòng.

"Dao Dao." Anh gọi một tiếng nữa, cũng không nói gì khác. Từ cái đêm anh về Bắc Kinh, lúc thân mật đã gọi cô như thế, hiện giờ ngày ngày đều như vậy.

"Không cho anh nói nữa, cở họng thành dạng gì rồi kia." Tư thế này tuy không thoải mái nhưng Ân Dao không nhúc nhích, cô nhủ mảy nói: "Gần đây công việc của anh nhiều quá."

Tiêu Việt uể oải từ một tiếng.

Ân Dao: "Bàn với Tiêu Sơn thử xem, giảm bớt thông cáo một chút, không cần phải mệt mỏi như vậy."

Anh lại lắc đầu: "Không sao."

Ân Dao nhắc lại lần nữa: "Không cho nói."

Tiêu Việt phì cười, anh nín tay cô viết một chữ: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Ban đầu hai người định đi ăn cơm, nhưng mà chưa kịp xuống xe thì Tiêu Việt nhận được một cuộc gọi.

Ân Dao nghe anh trả lời điện thoại. Cô đoán là bạn của anh, bởi vì ngữ khí nói chuyện rất tự nhiên, cũng không phải bàn công chuyện. Quả nhiên, Tiêu Việt tắt máy xong liền nói: "Có người mời ăn khuya, cùng đi nhé?"

"Bạn anh?"

"Ừ, có ba người."

Ân Dao: "... Bọn họ biết em không?" Ý là biết cô và anh đang yêu không?

Tiêu Việt gật đầu: "Biết."

Ân Dao liền hiểu, những người đó hẳn là bạn rất thân.

Tối nay rồi mới biết những người mời cơm là đạo diễn phim của anh - Dương Đông. Cũng chính là người mà Tiêu Sơn từng nói rằng "cực kỳ không đáng tin". Nhờ "Sóng yên gió lặng" mà anh ta nhảy lên thành đạo diễn trẻ rất được chú ý trong năm nay.

Trừ đạo diễn, còn hai người khác trong phòng cũng là diễn viên. Một người là đàn anh của Tiêu Việt - Mã Kha, người kia là đàn em của anh - Đào Tư Tư, hai người họ là một cặp. Tương tự như Tiêu Việt, họ đều bị Dương Đông lôi kéo qua diễn hữu nghị bộ phim này, mấy người cùng chịu khổ nửa năm ở Tây Bắc, xem như là tình bạn "cùng chung hoạn nạn".

Vốn dĩ Ân Dao còn lo sẽ ngượng ngập, nhưng sau đó mới phát hiện cô cả nghĩ rồi. Không ngờ Tiêu Việt trầm tính như vậy mà bạn bè anh đều là tuýp người cời mở, ưa pha trò. Nhất là đàn em của anh - Tư Tư, hoạt bát như con trai, rất thú vị.

Lúc mấy người đàn ông trò chuyện, Tư Tư kể với Ân Dao những chuyện xấu hổ lúc Tiêu Việt quay phim.

"... Chị không biết đâu, lúc đó ảnh xấu tính chưa từng thấy. Ngày nào cái mặt cũng quạu, tổng lại không thấy ảnh cười được ba lần. Tụi em toàn nói ảnh thất tình, sau này mới biết hóa ra là thất tình thật haha!"

Ngó thấy Tiêu Việt nhìn qua, Tư Tư thề lười, chẳng thêm đề tâm ánh mắt cảnh cáo của anh. Cô nàng cười hi hi nói với Ân Dao: "Còn nữa nha, có diễn viên quần chúng người bản địa là một cô gái người dân tộc Tạng nhìn trùng ảnh nên ngày nào cũng tới. Cả ngày ảnh nghĩ cách trốn người ta, vừa tới giờ phát cơm là đi toilet... A!". Cô ấy bị Mã Kha gõ một cái, đánh ôm đầu nhận rượu mừng người ta đưa.

Ân Dao bị chọc cười, quay đầu nhìn Tiêu Việt. Người nọ tiếp thu được hàm ý trong ánh mắt cô, mím môi.

Lúc này, Dương Đông lại rót cho Tiêu Việt nửa ly rượu. Anh hơi ngần ngại, đoạn bụng ly rượu qua cho Ân Dao nhìn.

Từ lần anh say rượu trước đó, Ân Dao không cho anh uống nhiều nữa. Nhưng mà trường hợp hôm nay xem như ngoại lệ, Ân Dao cũng không muốn làm anh mất vui bèn chiều theo ý anh.

Ăn khuya xong, hơn mười giờ tan cuộc.

Trên đường về, Tiêu Việt lại ngủ. Thật ra hôm nay dồn lại anh chỉ uống hơn một ly rượu, coi như còn tỉnh táo. Ngủ một giấc, tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Đến bãi đỗ xe tiểu khu, Ân Dao xuống xe mở cốp sau lấy giỏ trái cây hôm nay Tiết Phùng Phùng cho cô. Tiêu Việt đi theo, xách cái giỏ trong tay cô, chột nhìn thoáng qua túi giấy trong góc, anh hỏi: "Kia là cái gì, không cần cầm lên sao?"

Ân Dao nhìn theo ánh mắt anh, cô kéo túi giấy qua, nhờ lại. Là hai bộ đồ chống rét cô mua năm ngoái, sau đó không dùng nên nhét vào trong cốp sau đến giờ. Vẫn còn mới tinh, chưa gỡ mác.

"Cầm lên luôn đi." Cô nhắc túi giấy lên.

Lên nhà, cô lấy đồ ra giũ, gỡ mác rồi đưa Tiêu Việt mặc thử bộ đồ kiểu nam.

Số đo Ân Dao mua vừa đúng, Tiêu Việt hỏi cô mua lúc nào nhưng cô không trả lời mà vừa giúp anh cời áo, vừa nói: "Anh đoán xem."

Cô đem đồ vào treo trong phòng giữ quần áo, định ngày mai đem giặt.

Tiêu Việt nhìn thấy hóa đơn dưới đáy túi giấy, anh cầm lên xem rồi cũng đi vào phòng giữ quần áo.

Ân Dao quay đầu lại, nói với anh: "Lúc đầu muốn đi xem mặt trời mọc với anh nên mua đồ chống rét. Sau đó bọn mình cãi nhau, về sau nhìn thấy áo này lại phát rầu, vẫn muốn ném đi."

Tiêu Việt thấy lúc cô nói chuyện hơi nhú mày, khoe miệng mỉm cười tự giễu. Trong lòng rung động, anh bước tới ôm cô.

Ân Dao lại giả mồm át lệ phải: "Em bảo anh tới lấy đồ là muốn gặp anh, ai biết anh nhẫn tâm như vậy."

"Anh tưởng là..."

"Anh tưởng cái gì, ngày nào em cũng nhớ anh. Anh thì hay lắm, đi chọc cái cô dân tộc Tạng theo đuổi anh..." Tường tượng tới cảnh đó, trong lòng bị gọi cho một vại dấm. Hai người đều chỉ mang vớ đứng trên sàn nhà, cô không chần chừ mà đập Tiêu Việt một cú. Anh mang vớ đen, cô mang vớ màu trắng, kích cỡ chân khác nhau xa, chút sức lực này của cô nào có tổn hại gì tới anh đâu.

Tiêu Việt cúi đầu nhìn đáng về cô, không biết sao lại nở nụ cười.

Ân Dao ngó anh đăm đăm.

Tiêu Việt nín cười: "Oan cho anh quá, anh không có chọc người ta."

Thấy Ân Dao im lặng, anh cũng trầm mặc, thần sắc trở nên nghiêm túc: "Chẳng phải Tư Tư đã nói với em rồi sao, khi đó anh đang thất tình, làm gì còn tâm trạng nghĩ tới người khác?"

Câu này của anh khiến Ân Dao ngây người, không biết nói gì. Lúc đầu cũng không phải giận thật nhưng lòng không kim được mà ghen linh tinh. Cô cũng biết, khoảng thời gian chia xa, Tiêu Việt nhất định cũng nhớ cô. Cô không vui, anh cũng chẳng khá khẩm hơn chỗ nào.

Nghĩ vậy rồi không nở trách anh nữa, cô rút chân đang đặt trên chân anh xuống, nói lấy lòng: "Anh cũng giẫm em một cái đi."

Dĩ nhiên Tiêu Việt chẳng so đo từng tí hay ăn miếng trả miếng với cô làm gì. Ánh mắt anh nhìn cô sâu thêm, có cảm giác rất khó tỏ bày. Nhiều khi, cô trưởng thành lý trí giống như vẻ ngoài. Trang điểm lên, lúc làm việc, lúc không cười rất lạnh nhạt, nom cực khó gần. Nhưng bình thường cô lại rất dễ thương, giống như bây giờ. Chỉ ở trước mặt anh mới như vậy sao?

Ân Dao đợi hoài chẳng thấy Tiêu Việt trả thù mình. Khi cô ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt anh, đang định nói tiếp thì bị hôn rồi. Tư thế của anh có phần bá đạo, anh đẩy cô tựa vào tường. Miệng anh có hương rượu, khi hôn bàn tay anh đặt trên ngực cô. Sau đó có lẽ là cảm thấy áo quần quá vướng víu bèn giúp cô cởi áo len.

Ân Dao thật sự không ngờ anh muốn ở chỗ này. Phòng giữ quần áo trống trải lắm nhưng có một cái gương rất to, anh làm cái gì, cô liếc mắt là thấy rõ mồn một trong gương. Trải nghiệm thế này... Rất khó tả. Tất nhiên, sau đó cũng không còn lý gì để mà miêu tả nữa.

Lúc Tiêu Việt tắm, Ân Dao nằm lý trên giường lướt Weibo. Cô phát hiện blogger dưỡng da kiên trì "ship" cô và Tiêu Việt lại đăng bài mới. Lần này là phân tích chứng trình mà tháng trước Tiêu Việt làm khách mời tham dự. Nội dung là phần cắt giữa một đoạn MC trò chuyện cùng nhóm khách mời, chưa đầy hai phút, không đầu không đuôi. Chẳng biết làm sao họ lại thảo luận đến chủ đề chòm sao. Nữ khách mời nói: "... Chòm Thiên Bình và chòm Song Ngư rất lạ. Thật ra hai chòm sao này có rất nhiều điểm tương đồng. Đầu là kiểu vận người mê, cũng rất quan tâm ngoại hình của người khác phái. Nhưng hai chòm sao này đặt cạnh nhau là trời sinh không hợp, chuyện tình cảm trắc trở, không có kết quả tốt. Khi yêu, Thiên Bình cho đi rất nhiều, nhưng Song Ngư sẽ không góp bao nhiêu tình cảm. Nói thế nào nhỉ... Khá là xấu xa!"

Nữ MC tiếp lời: "Không phải có câu, bạn độc thân thì không ai theo nhưng Thiên Bình và Song Ngư độc thân lại đầy người theo đuổi đó sao. Duyên với người khác phái không cần phải lo. Có điều, nữ Song Ngư lại rất dễ si mê nam Thiên Bình. Mấy người tôi biết đều như vậy, nhưng mà không đời nào thành cả."

Lúc này nam MC mới chậm chạp lên tiếng, về mặt mũi mặt: "Tình huống gì đây? Tôi và mọi người không cùng một thế giới sao, sao lại nói Thiên Bình và Song Ngư tuyệt phối?"

Sau đó mọi người cùng cười rộ lên.

Blogger phân tích kỹ càng biểu cảm của Tiêu Việt trong đoạn đối thoại này. Cả thấy chỉ có ba cảnh, thế mà viết một đoạn dài, cuối cùng chốt lại: X là chòm Thiên Bình tôi không cần nói nữa, Y là chòm sao gì mấy người không biết thì có thể đi tìm thử. Vì sao tôi lại viết tắt ấy hả? Bởi vì XY vốn ở cạnh nhau [cười] (*)

Ân Dao cảm thấy blogger này khá đáng yêu. Cô giống như một người qua đường hóng hớt xem hết chuyện bát quái về mình và Tiêu Việt. Xong rồi thoát khỏi Weibo, theo thường lệ đọc và trả lời email.

Tiêu Việt tắm rửa xong đi ra, anh chỉ mặc quần, nửa người trên để trần.

Ân Dao liếc qua: "Coi chừng bị lạnh."

Cô kéo cái chăn bên cạnh đắp cho anh, đoạn ngữi thử: "Trên người anh thơm quá. Dừng của em hả?"

Tiêu Việt ừ một tiếng: "Chai kia dùng hết rồi."

"À, mai em mua cho anh." Ân Dao không nhìn anh nữa, mà xem màn hình điện thoại, ngón tay gõ chữ xong, ấn gửi đi.

Tiêu Việt nghiêng người tới gần: "Bạn gì vậy?"

"Đọc email." Ngón tay cô ấn "Trả lời", trở lại danh sách thư mới, thư chưa đọc tiếp theo đến từ "Chu Thúc". Cô bỗng nhiên tỉnh táo, ngón tay khựng lại.

"Sao không xem?" Giọng anh đề thấp, rõ ràng cảm xúc đã thay đổi.

Ân Dao ấn mở email kia, Chu Thúc nói gửi quà sinh nhật cho cô, bảo cô chú ý kiểm tra và nhận. Cô trả lời như bình thường, đáp xong cô phát hiện Tiêu Việt đã nằm lại rồi, đang cầm điện thoại chơi game.

"Đừng làm hại mắt, ngồi dậy chơi đi." Ân Dao nói.

Anh ừ, nhưng không động dậy.

Ân Dao biết đã xảy ra vấn đề: "Anh lại dối cái gì?"

"Không dối."

"Haizz." Ân Dao thờ dài, hôn anh một cái: "Chuyện em và cậu ta như thế nào, anh không biết sao?"

"Biết."

"Biết mà anh còn thế này?"

"... Anh và cô gái tộc Tạng không có gì, em cũng ghen đó thôi." Đôi mắt đen như mực của anh nhìn cô: "Nói như vậy em hiểu chưa?"

Logic thế này đúng là không có kẻ hở. Đương nhiên Ân Dao đã hiểu, cô gật đầu.

Tiểu Việt: "Anh chơi một lát là ổn thôi." Ý là chuyện này tự anh sẽ tiêu hóa, cô không cần để ý.

"Vậy anh ngồi dậy chơi đi." Ân Dao rời khỏi người anh, để anh ngồi dậy. Còn cô thì tựa đầu vào gối, nhắm mắt lại như định ngủ thật.

Lát sau, cảm giác mình được ôm. Cô lười biếng mở mắt, nói chậm chậm: "Tối mai ăn com cùng anh của em đi, em dẫn anh đi gặp anh ấy."

"Được."

Yên lặng một hồi.

Ân Dao đổi tư thế trong lòng anh, cô gối đầu lên hóm vai anh, thở thê: "Hỏi anh cái này."

"Cái gì?"

"Lần đầu mình gặp nhau, anh có ghét em chút xíu đúng không?"

Tiểu Việt không đáp.

Ân Dao hỏi tiếp: "Phải hay là không?"

Anh cup mắt nhìn cô một hồi: "Em thấy thế nào?"

"Em cảm thấy là phải."

Không nghe thấy đáp án phủ định, Ân Dao cảm thấy anh đã thừa nhận: "Ày chà, biết ngay mà."

Tiểu Việt không trả lời. Anh nhìn điện thoại, ngón tay thao tác. Kết thúc một ván, anh thoát khỏi trò chơi.

Màn hình hiển thị thời gian: 23h59.

Anh ấn mở app, gõ trong khung biên soạn của Weibo một icon: [bánh kem☺]

____.‘.____

(*) Dành cho thím nào không nhớ hay chưa biết: Phiên âm tên Tiểu Việt là Xiao Yue và Ân Dao là Yin Yao.

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Ân Dao nói xong câu đó thì ngoan ngoãn vùi trong ngực anh, nhắm mắt lại như đã mệt lắm.

Ngón tay Tiểu Việt dừng trên màn hình, anh hơi nghiêng qua nhìn cô. Cái hôm nói rõ mọi chuyện ở công ty, Tiểu Sơn đã rất dõng dãi. Lúc trên xe, cậu ta nói rất nhiều điều. Khi ấy cảm xúc Tiểu Việt chẳng ra sao cả, anh đáp cực ít, nhưng có vài câu nghe xong vẫn để trong lòng.

"Bất kể thế nào, anh cũng nên suy xét đến cảm nhận của cô ấy, ngắm xem cô ấy có bằng lòng hay không... Còn nữa, chúng ta phải thừa nhận rằng fans không có lý trí như vậy. Chung quy là không thể hoàn toàn tránh khỏi mặt trái dư luận. Anh không bận tâm, vậy anh có thể bảo đảm cô ấy cũng không để ý hay sao? Ngộ nhớ cô ấy cảm thấy làm bạn gái của anh phiền phức quá, không muốn tiếp tục nữa, vậy làm sao bây giờ..."

Bài Weibo ấy, cuối cùng Tiểu Việt không đăng, chỉ lưu lại bản nháp. Không những thế, chuyện hôm sau "gặp phụ huynh" cũng không thể hoàn thành.

Chạng vạng Ân Dao nhận được điện thoại, bà cụ nhà họ Tạ nhập viện, đây đã là lần thứ tư trong năm nay rồi, xem ra cũng đến thời điểm không chống đỡ được nữa. Dĩ nhiên Tạ Văn Châu phải chạy sang đó nên không có cách nào mừng sinh nhật Ân Dao.

Tin tức này không ảnh hưởng nhiều tới Ân Dao, hỏi cô còn ở nhà họ Tạ cũng chẳng có mấy phần tình bà cháu với bà cụ ấy. Còn chuyện sinh nhật, vốn cô cũng không xem trọng, chỉ định nhân cơ hội này ăn com cùng nhau, dẫn Tiểu Việt đi gặp anh trai mình thôi. Đã không khéo như thế thì đành để sau vậy.

Thế là bữa com sinh nhật hôm nay lại biến thành buổi tụ họp nho nhỏ của những người bạn, Tiết Phùng Phùng, Cận Thiệu, Ân Dao và Tiểu Việt. Hoàng Uyển Thịnh thì chưa về Bắc Kinh nên đành vắng mặt.

Sau khi kết thúc, Tiểu Việt đi cùng Ân Dao về studio.

Những người quen biết Ân Dao đều hiểu tính cô, bởi vậy sẽ không giống trống khua chiêng chúc mừng trên mạng xã hội. Nhưng bạn bè nghệ sĩ từng hợp tác cũng gửi quà đến studio. Bàn làm việc của cô chất không ít quà, Tiểu Việt giúp cô dọn sơ. Chợt trông thấy quà Chu Thúc tặng cũng ở trong số đó, là một bộ tai nghe phiên bản giới hạn, quà tặng thế này không

tình là quá thân mật, mờ ám. Anh vờ như không thấy mà cắt kỹ cho cô.

Về đến nhà đã rất muộn.

Ân Dao đang rửa mặt tẩy trang trước bồn rửa. Cô vừa đổi sang dùng một loại tinh chất dưỡng da mới, cảm giác không dễ chịu. Da cô mồng, tình huống thế này trước kia đã từng mắc phải, sợ trở nên nghiêm trọng hơn, cô tranh thủ rửa mặt lại.

Lúc Tiêu Việt đi tới, mặt mũi cô đầy nước đang soi gương.

"Sao vậy?"

"Anh nhìn em này..." Ân Dao nghiêng mặt qua: "Có phải mặt em đỏ lên rồi không?"

Tiêu Việt cúi đầu, nhìn kỹ: "Hơi đỏ, dị ứng à?"

Ân Dao ừ: "Dùng nhầm, rửa đi rồi." Cô lau khô tay, bôi toner lần nữa. Thấy Tiêu Việt vẫn đứng đó cô liền bảo: "Anh ngủ trước đi, không phải ngày mai phải dậy sớm sao?"

Tiêu Việt nín thở nhưng cũng không ra ngoài. Chờ cô thoa xong, anh mới bước lại gần một bước, móc trong túi quần ra món gì đó đưa cho cô.

Là một hộp trang sức mặt nhưng.

Ân Dao nhìn anh rồi nhận lấy, mở hộp lấy đôi bông tai bên trong ra. Tổ hợp hồng ngọc và kim cương, kiểu dáng rất hiếm gặp, phong cách không phô trương nhưng càng ngắm càng cảm thấy đẹp đẽ.

Ân Dao cười, ngẩng đầu: "Anh biết em có lỗi tại?"

Ước chừng đã ba bốn năm cô không đeo bông tai, ít nhất là ở trước mặt anh cô chưa đeo lần nào.

Tiêu Việt chỉ cười nhìn cô chứ không nói gì, trong mắt anh rõ ràng có ý "tất cả của em anh đều chú ý tới". Ân Dao đứng trước gương đeo thử, anh đứng cạnh bên mà nhìn. Vì dễ tiện rửa mặt nên cô dùng dây buộc tóc, màu đỏ rực, không hiểu sao lại rất hợp với đôi bông tai này.

"Em thích không?" Anh hỏi.

Ân Dao: "Đương nhiên, mắt nhìn của anh tuyệt lắm luôn." Nói theo lời fans của anh là "thảm mỹ luôn ổn định", mỗi lần bị chụp ảnh đòi tư đều trông khiêm tốn lại đẹp mắt.

Dùng một chút, cô hỏi: "Không phải anh đã tặng quà cho em rồi sao?"

Buổi sáng cô phát hiện một đôi giày thể thao mới trên tủ giày, kiểu nữ, vừa đúng cỡ chân của cô. Lúc ấy Tiêu Việt đã ra ngoài, Ân Dao tự giác cho rằng kia là quà sinh nhật. Không ngờ bây giờ lại có thêm một phần nữa, và lại vừa nhìn là biết đồ trang sức không rẻ. Trên hộp cũng không có bất kỳ logo nhãn hiệu gì, lại thêm kiểu dáng đặc biệt, cũng không phải phong cách một vài nhãn hiệu đắt đỏ mà cô quen thuộc. Thế nên Ân Dao đoán là anh tìm một nhà thiết kế trang sức độc lập nào đó chế tác, thường là làm thủ công, mỗi một món đều là độc nhất.

Tại sao phải tặng hai phần?

... Nhưng cũng đâu có bất kỳ quy định nào nói rằng chỉ được tặng một món quà.

Tiêu Việt cũng không giải thích, anh giờ tay chỉnh buộc tóc tai tho cho ngay ngắn giúp cô rồi ra chiều buồn ngủ: "Anh muốn đi ngủ!"

Ngày hôm sau Tiêu Việt về Hoàn Kiếm. Loạt nhiệm vụ tuyên truyền phim cơ bản đã hoàn thành, còn lại một vài việc cũng không cần phải ở lại Bắc Kinh. Ví như bên truyền thông hẹn phỏng vấn nhưng chưa xác định thời gian, còn nếu như đã chốt rồi thì cũng có thể báo đối phương tới Hoàn Kiếm. Lại nói, “Sóng yên gió lặng” là bộ phim điện ảnh đầu tiên của Tiêu Việt nên anh rất tâm huyết trong từng khâu. Lúc trò chuyện, đạo diễn Dương Đông cũng từng nói anh rất hết mình.

Đêm hôm Tiêu Việt đi, Ân Dao và Tiết Phùng Phùng ra rạp xem bộ phim này, dài một trăm phút. Nghe nói kịch bản này do chính đạo diễn Dương Đông viết, thiết kế tình tiết rất khéo léo, twist liên tiếp, cảm xúc luôn bị dẫn dắt. Tựa như loài sâu kiến, mỗi một nhân vật trong phim đều có những sự bất đắc dĩ chân thật nhất, có cả thiện lương lẫn gian trá.

Ân Dao xem toàn bộ mới biết hóa ra Tiêu Việt có nhiều cảnh đánh nhau như vậy, chẳng trách anh lại bị thương. Cô không biết nên định vị bộ phim này thế nào, là phim nghệ thuật mang hơi hướng road movie? Hay là road movie mang tính nghệ thuật?

Dù sao thì Tiết Phùng Phùng cũng đã đánh giá rằng: "Xem ra fans cậu ta không tăng bốc quá đà, đúng là không phải chỉ dựa vào gương mặt."

Một tuần sau, rốt cuộc Ân Dao và Hoàng Uyển Thịnh - người bạn rạn rất lâu cũng gặp nhau. Hơn nữa, còn là gặp mặt vì công việc.

Hoàng Uyển Thịnh nhận một chương trình giải trí tên là “Tôi và bạn bè của tôi”. Thông cáo của cô ấy rất nhiều, ban đầu không định đồng ý, nhưng người chế tác chương trình có giao tình rất sâu đậm với cô ấy, lại còn đích thân mời lời. Vì không tiện từ chối nên cô ấy đồng ý ghi hình hai kỳ.

Mọi người đều bảo Hoàng Uyển Thịnh tốt tính, có thể nhờ cậy nhất. Sự thật quả đúng như thế, cô ấy quen ép buộc chính mình nhưng lại rất ít miễn cưỡng người khác. Gửi tin nhắn cho Ân Dao cũng chỉ dùng ngữ khí hỏi thăm, hỏi Ân Dao có chịu hay không, có rảnh làm bạn cô ấy để đi ghi hình “nửa kỳ” hay không. Cô ấy còn nhắn một tin bổ sung: Minh hiểu rõ cậu không thích xuất hiện trước ống kính lắm, nhưng fans của mình đều biết cậu là cp chính thức của mình. Nên show giải trí có chủ đề thế này mình phải xếp cậu ở vị trí số một, chờ cậu từ chối thì mình mới có thể mời những người khác đứng không?

Kết thúc tin nhắn còn kèm theo meme thỏ con liếc mắt rất chi là cute. Ngay sau đó, lại có một tin nhắn gửi tới nữa, là tin nhắn thoại: "Được rồi, ý là cậu không muốn thì có thể nói không."

Cô ấy nói như vậy, trái lại Ân Dao không muốn từ chối. Có lẽ là vì cảm thấy cô ấy đã lo nghĩ thay người khác quá nhiều cho nên muốn đổi lại một lần.

Gọi là ghi hình “nửa kỳ” nói cách khác là nội dung nửa phần trước đã có sắp xếp. Ân Dao chỉ cần xuất hiện vào lúc xế chiều, sau đó ở cùng Hoàng Uyển Thịnh đến tối là được. Về phần trong thời gian này phải quay nội dung gì, tổ tiết mục không có kịch bản gốc xác định cụ thể. Biên kịch và đạo diễn sẽ đề xuất vài ý, nhưng chủ yếu vẫn là tôn trọng ý kiến của nghệ sĩ.

Bởi vì thấy Hoàng Uyển Thịnh thường xuyên post một ít ảnh chụp sassy khô trên Weibo, biên kịch và đạo diễn đề nghị sắp xếp ở nhà làm bánh ngọt, hoặc là chơi gì đó. Dù sao đây vốn là chương trình ghi lại cuộc sống thường nhật của sao nên không nhất thiết phải có nhiều tình tiết gay cấn.

Hoàng Uyển Thịnh vào giới nhiều năm, đã am hiểu sâu sắc chiêu thức của những show giải trí thế này. Dù không quay được gì thì biên tập hậu kỳ cũng sẽ tự sáng tạo chủ đề, cơ bản là

không phiền nghệ sĩ hao tâm tổn trí. Buổi tối trước hôm ghi hình cô ấy gọi cho Ân Dao dặn dò: Khi nói chuyện bọn mình phải cẩn thận chút, còn lại giống bình thường là được.

Mặc dù nói thế nhưng đến lúc chính thức ghi hình mà làm được vậy lại chẳng dễ dàng. Có quay phim, có biên kịch đạo diễn đi theo, trợ lý Hoàng Uyển Thịnh cũng ở đó. May là hai người họ có việc để làm, nội dung trò chuyện chỉ xoay quanh chủ đề sấy khô và những thứ khác không tính là nguy hiểm.

Chập tối họ tới công viên bên cạnh, dạo này Hoàng Uyển Thịnh lấy dùng khí học trượt patin. Ân Dao tập với cô ấy, hai người vừa chơi vừa đùa, bởi vì có camera đang quay nên kéo theo không ít quần chúng vây xem.

Mãi đến hơn bảy giờ mới kết thúc ghi hình. Hai người tìm một quán nhỏ ăn cơm. Hoàng Uyển Thịnh hỏi Ân Dao cảm thấy thế nào, cô lắc đầu cười cười, gấp một viên thịt chua ngọt cho vào miệng. Bình thường đã quen làm người đứng sau ống kính, hôm nay lại sống trong ống kính nửa ngày, thật sự là trải nghiệm hoàn toàn khác biệt. Mãi đến lúc này, mới có thể thoải mái nói chuyện.

"Kỳ sau cậu vẫn phải quay tiếp à?" Ân Dao hỏi.

"Đúng rồi, đã ký hai kỳ."

"À...." Ân Dao cố ý hỏi: "Cậu có thể mời anh mình tới không?"

"Sao mà được?"

"Cũng đúng, ai thèm nhìn cái mặt lạnh tanh của anh ấy, ảnh hưởng tí lệ người xem."

Hoàng Uyển Thịnh nghe thế thì bật cười: "Ê, tốt xấu gì bây giờ anh ấy cũng là bạn trai mình, cậu khách sao một chút đi."

"Biết rồi." Ân Dao uống một ngụm canh, hiếm khi nổi máu hóng chuyện: "Vậy chứ anh ấy theo đuổi cậu thế nào?"

"... Cũng không phải theo đuổi gì hết." Hoàng Uyển Thịnh hơi cúi đầu, khoe miệng cong lên tươi tắn: "Thì là... Chạm mặt nhau thôi."

"Chạm mặt?"

"Ừm." Cô ấy đáp: "Trong đám cưới của Đường Giai Linh."

Đường Giai Linh từng là diễn viên nổi tiếng như Hoàng Uyển Thịnh, năm ngoái gả cho phú thương Lâm Chí Hoàn. Nghe đâu là "bác sĩ bảo cưới", đã sắp sinh rồi, hiện giờ đã rút lui một nửa khỏi giới.

Hôm đó Hoàng Uyển Thịnh vốn không thể tham dự hôn lễ, sau đó bởi vì vài nguyên do mà việc quay quảng cáo đã xác định từ sớm bị hủy bỏ, cô ấy mới có thời gian chạy tới. Tiếp đó ngay trong thang máy lại tình cờ gặp Tạ Văn Châu cũng đang thông dong bước vào.

"Không biết cậu có hiểu cảm giác này hay không..." Về mặt Hoàng Uyển Thịnh bắt gặp trở nên dịu dàng: "Chính là rất trùng hợp."

Ân Dao cảm thấy có lẽ cô hiểu được phần nào.

Hoàng Uyển Thịnh như thể nhớ lại điều gì đó, vẫn nở nụ cười mà không nói tiếp, Ân Dao cũng không hỏi thêm. Chung quy là giờ phút này trông đáng vẻ người đối diện dịu dàng nhu mì, tâm tình lại rất tốt thì cô thể đoán hẳn là trong chuyện tình cảm anh cô cũng không tệ.

Lúc sau họ nói đến Tiêu Việt, không thể không nhắc tới phim mới của anh.

"Phim phi thương mại mà phòng vé rất được, phim quay không tệ." Hoàng Uyển Thịnh nói: "Nghe nói hợp đồng của cậu ấy sắp đến hạn, định giải ước đúng không?"

Dù sao cũng là người trong giới, con đường thu hoạch tin tức của Hoàng Uyển Thịnh nhiều hơn Ân Dao. Chuyện này Tiêu Việt không nói, Ân Dao thật sự không biết, cô dừng đùa, kinh ngạc ngẩng đầu.

"Cậu không biết?" Hoàng Uyển Thịnh nói với cô: "Hôm trước tình cờ nghe người đại diện nhắc tới một câu, công ty của mình hình như muốn ký hợp đồng với cậu ấy."

Ân Dao chợt nhớ lại khoảng thời gian này năm ngoái, Tiểu Sơn nói công ty Tiêu Việt không cần anh nữa, không muốn tiếp tục hợp đồng, hiện giờ xem ra có lẽ sau đó vẫn gia hạn một năm. Lại nhớ tới rất lâu trước đó, từ miệng Tiểu Sơn cô mới biết được chuyện anh bị đối vai.

Dựa vào tư chất của Tiêu Việt, anh tốt nghiệp học viện điện ảnh liền ký hợp đồng với công ty quản lý này. Phàm là công ty đối tốt với anh một chút thì đã chẳng đến mức lẫn lộn mấy năm nhưng không có nổi một cơ hội đáng tin. Nghe nói vai diễn "Triệu Thủ" trong "Mình nguyệt" cũng là đạo diễn tự mình tìm tới.

Hoàng Uyển Thịnh cũng bày tỏ: "Cậu ấy cân nhắc việc không ký tiếp thật ra rất hợp lý. Công ty bọn họ một hai năm nay hình như nghiêng nhét nghệ sĩ vào đủ loại gameshow." Con đường này hiển nhiên là không phù hợp với Tiêu Việt.

Ân Dao đáp: "Mình cũng thấy anh ấy thích quay phim hơn."

Trước khi đi, Hoàng Uyển Thịnh lại chú ý đến đôi giày thể thao Ân Dao mang hôm nay: "Sáng nhìn mình đã thấy quen quen, này là đồ đôi hả?"

Ân Dao đang buộc giày giày, đột nhiên ngó ra: "Hả?"

Cô cúi đầu nhìn thử.

"Ừm, kiểu mới." Hoàng Uyển Thịnh nói quả quyết: "Nhất định mình đã thấy rồi."

"Cái này là Tiêu Việt tặng mình..." Ân Dao ngưng bật, nghĩ ra điều gì cô bật cười khe khẽ: "Mình biết rồi."

Người nào đó cố ý.

*[Road movie: hiểu nôm na là phim hành trình, hoặc những bộ phim theo tinh thần on-the-road,...]

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55

Chuyện gây cấn, Tiêu Việt không nói, Ân Dao cũng giả vờ không biết. Chỉ là sau khi về, lúc vào thang máy, rảnh rỗi nên cô mở camera điện thoại chụp một tấm hình cả người lẫn giày gửi cho ai kia.

Chừng nửa tiếng sau cô nhận được hồi âm: Video?

Ân Dao vừa tẩy trang xong, nằm trên giường gửi lời mời video cho anh, rất nhanh liền trông thấy Tiêu Việt trên màn hình. Anh mới từ trường quay về, vẫn chưa thay quần áo, mặc áo khoác thể thao màu đen cực kỳ bình thường, theo thói quen kéo khóa kéo đến trên cùng. Anh còn đang đội mũ nên chỉ nhìn được nửa gương mặt.

Ân Dao nhìn hình ảnh lác lư thì biết anh đang bước đi, cô hỏi: "Đang ở đâu?"

"Đi ăn ở tầng một, bây giờ về phòng."

Thế là phải vào thang máy rồi?

Cô nói: "Vậy em tắt trước, đợi lát nữa lại..."

Tiêu Việt: "Không cần, anh đi thang bộ."

"..." Ân Dao bày ra biểu cảm không thể hiểu nổi, cô trêu anh: "Muốn dựa vào việc leo thang bộ để giảm bớt cảm giác tội lỗi vì ăn khuya sao?"

Tiêu Việt kéo ống kính tới gần, Ân Dao thấy anh cười. Bởi vì anh đang lên lầu, ống kính rung lắc, khi thì thấy vành nón anh, khi lại thấy khóa kéo áo khoác màu đen đang lác lư. Rốt cục đợi đến khi anh vào phòng, cô mới ngắm kỹ được một chút. Bất chợt giao diện cuộc gọi tự động thoát ra. Ân Dao gọi lần nữa, không kết nối được. Cô chuyển qua gọi điện thoại thì có thông báo máy bận.

Chắc là hết pin.

Lúc chuẩn bị buông điện thoại, bỗng nhiên có lời mời trò chuyện video, hiển thị tên "Tiểu Sơn". Ân Dao đoán là Tiêu Việt, vừa kết nối quả nhiên thấy anh.

Tiêu Việt đã tháo mũ, áo khoác cũng cởi, chỉ mặc mỗi áo thun xám. Anh vội giải thích: "Điện thoại anh đang sạc pin."

Ân Dao: "Đầu cần gấp như vậy, chờ anh sạc xong cũng được, em chưa buồn ngủ..."

"Không có thời gian, anh chỉ về nghỉ một lát thôi..." Anh nói: "Lát nữa về trường quay, hôm nay còn phải quay đêm."

"... Vậy là không được ngủ rồi"

"Ừm, mai ngủ bù."

Ân Dao gật đầu, hơi nhíu mày: "Vậy giờ anh nghỉ ngơi trước đi, em không nói nữa."

Tiêu Việt lại không chịu: "Mới hai phút mà. Nay em và chị Uyển Thịnh làm gì?"

Anh đã chủ động gọi đề tài, Ân Dao đành trả lời: "Cũng không làm gì đặc biệt, giống bình thường thôi. Nướng bánh ngọt nè, ăn cơm, vội lại tập trượt patin. Giờ em biết cảm giác lúc anh ghi hình chương trình là thế nào rồi" Cô cười khỏ: "Hmm... Khó quá đi."

Tiêu Việt cũng cười: "Em giỏi trượt patin lắm hả?"

"Cũng tạm, không tới nổi nào, dù sao cũng tốt hơn Uyển Uyển nhiều. Cô ấy có tâm lý sợ mấy trò vận động kiểu đó, năm nay mới bắt đầu học cái này." Ân Dao nói cho anh biết: "Em học lúc nhỏ, xem như chơi vận động không tồi."

Tiêu Việt nói: "Vậy lần sau chơi với anh."

Hóa ra là chờ ở đây!

Ân Dao cười không đáp, nhìn ánh mắt anh trên màn hình, càng thấy thú vị: "Không phải thầy Tiêu chỉ thích chơi bóng thôi sao?"

Anh đáp: "Nếu em đồng ý, đi chơi bóng với anh cũng được."

Ân Dao: "Nhưng em không biết chơi."

"Anh dạy em."

"Vậy em cũng không chơi lại anh."

"Anh có thể nhường em thắng." Lúc anh nói câu này không giấu được sự vui vẻ, ánh mắt lấp lánh. Một môi cả ngày dường như tan biến cả.

Mãi đến khi Tiểu Sơn từ sát vách đi qua, cuộc trò chuyện "suy dinh dưỡng" nhưng khiến hai bên đều vui vẻ này mới kết thúc. Ân Dao cảm thấy hôm nay anh dễ thương quá, thuận tay sửa ghi chú Wechat thành "Tiêu đáng yêu".

Hạ tuần tháng tư, "Sóng yên gió lặng" ngừng chiếu. Cuối cùng doanh thu phòng vé đạt 740 triệu tệ, sau đó trên các nền tảng video, danh tiếng bộ phim vẫn không suy giảm. Bộ phim này là tác phẩm đầu tay nên bất kể đối với đạo diễn hay diễn viên chính đều có ý nghĩa đặc biệt.

Có blogger bám sát điểm nóng thảo luận về việc phân chia lợi nhuận của "Đoàn phim nghèo khổ nhất". Bài đăng viết rất "chân thực":... Thất lừng buộc bụng đầu tư một triệu hai trăm

ngàn tệ, vai nam chính diễn miễn phí ấy có thể được chia bao nhiêu? Xe việt dã của cameraman thăm nhât lịch sử có thể kiểm về được hay không?

Blogger công bố phép tính rất chi tiết, thu hút fans và người qua đường vây xem. Cuối cùng cho ra kết quả là vốn đầu tư Tiêu Việt nhận được so ra vẫn còn kém hơn thù lao phim điện ảnh của một vài diễn viên nào đó. Nhưng fans đã hài lòng rồi, những bình luận đứng top đều rất đáng yêu --

"Ừa! Blogger, còn năm trăm ngàn tệ anh tui cho đạo diễn mượn nữa mà! Năm trăm ngàn tệ đó!"

"Ha ha ha ha ha ha cục cưng của mị có tiền mua sữa bò rồi!"

Tiết Phùng Phùng thường ngày hay lướt tin giải trí, tình cờ thấy bình luận này có ấy liền thuận tay gửi cho Ân Dao, thắc mắc hỏi: Mua sữa bò là cái quái gì?

Ân Dao trả lời: Anh ấy thích uống sữa bò.

Câu này gửi đi xong thì nhận được tin hồi âm là một chuỗi ba chấm..

Đại khái là biểu hiện ý "cạn lời".

Lát sau, Tiết Phùng Phùng lại gửi tin nhắn thoại tới: Chuyện cậu ta chụp chân dung, đã xác định xong phương án cụ thể rồi. Nhưng nếu cô muốn tự chụp, cũng không phải là không được.

Ân Dao có hơi buồn cười: "... Không phải chị bảo tôi tránh nghỉ ngơi sao? Tôi nói với anh ấy cả rồi, đừng đòi nữa.

Tiết Phùng Phùng: OK.

Thật ra thì tự dung lương tâm có ấy bộc phát, xét thấy đôi này chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều nên định rũ lòng từ bi, cho họ cơ hội làm việc cùng nhau. Nhưng nếu Ân Dao đã giác ngộ được như vậy, vậy có ấy cũng nhẹ nhõm.

Tiết Phùng Phùng cho rằng mình là một người đại diện có trách nhiệm và là người bạn đáng tin cậy, những gì nên làm đều đã tận lực. Nhân lúc đoạn tình cảm này còn chưa chín muồi, cố gắng hết sức để bảo vệ nó. Nhưng rất nhanh có ấy phát hiện, đó chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Vừa qua ngày nghỉ một tháng năm, một tin giải trí thịnh linh xuất hiện trên Weibo. Đợi Tiết Phùng Phùng xem được thì tên của Tiêu Việt và Ân Dao đã sánh đôi treo trên hot search.

Tiết Phùng Phùng soi kỹ clip và ảnh bị lộ, hiển nhiên là chụp lén. Hơn mười giờ đêm ở bãi đỗ, từ cửa thang máy ra xe, Tiêu Việt cầm ống hút vào hộp đồ uống đưa cho Ân Dao nhưng cô chỉ uống một chút rồi lắc đầu, anh lại cầm lấy rồi tự uống.

Đoạn clip chưa đến một phút, hai người đều đội mũ. Vành mũ Tiêu Việt kéo xuống rất thấp, nhưng vẫn nhận ra được là hai người họ. Nếu như chỉ chung khung hình, còn có thể giả mù giả điếc bảo là bạn bè. Nhưng hết lần này tới lần khác chụp ảnh thế này, quả thực là chắc như đinh đóng cột.

Tiết Phùng Phùng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho ngày này, vậy mà không ngờ lại tới đột ngột như vậy. Dựa vào quần áo Ân Dao mặc, có ấy đoán clip quay vào tháng ba. Thế mà bây giờ mới bị tuồn ra? Tạm thời gác lại sự nghi ngờ, có ấy ấn mở bình luận.

Thật ra phần bình luận thế nào, có thể tưởng tượng ra được. Bất kỳ một sao nam trẻ tuổi nào đột nhiên lộ chuyện tình cảm, kết quả đều như nhau. Sẽ có chúc phúc, cũng sẽ có fan hâm mộ bàng hoàng đau lòng, thoát fan. Còn có rất nhiều người ăn dưa xem trò vui, cảm thán vài câu "đáng tiếc", "không chuyên tâm với sự nghiệp" các kiểu. Thế nhưng bên dưới tin tức này, biểu hiện kinh ngạc của người qua đường chiếm một phần rất lớn, hai người này làm cho người ta hoàn toàn không ngờ được. Dù sao họ chỉ từng hợp tác có một lần mà thôi, tới Weibo còn chẳng follow nhau.

Điều khiến Tiết Phùng Phùng cảm thấy an ủi là trước giờ Ân Dao luôn tránh xa truyền thông. Không ưa thích giao lưu trên mạng và cũng chưa từng cố bon chen vào ngành giải trí. Trên mạng, tin tức có liên quan tới cô thật sự rất ít. Mức độ thiện cảm của người qua đường dường như cũng được, ít nhất thì cho tới giờ chưa thấy lời lẽ chỉ trích quá cay nghiệt.

Trong phần bình luận nhốn nháo chủ yếu vẫn là xoay quanh Tiêu Việt. Rất nhiều fans thật ra cũng không hẳn bài xích người yêu của thần tượng mình. Họ chỉ không thể chấp nhận sự thật là thần tượng không phải độc thân. Loại tâm lý này rất dễ hiểu, nhưng vẫn bị mĩa mai.

"Đồng fan qua đường khóc gào thật là mắc cười ghê. Người ta cũng hai bốn hai lăm, yêu đương rồi sao nè? Bạn gái người ta vừa đẹp vừa giỏi, chúc mừng là xong chuyện thôi."

"Cũng đâu phải ảnh xuất thân là idol. Phim nào ra phim nấy, có mặt có diễn xuất, bộ tướng thêm ăn com fan bạn gái của mấy chế hả?"

"Từ sau "Mình nguyệt" hồi năm ngoái vẫn quay phim liên tục không ngừng nghỉ mà, bộ không phải hả? Đây mà gọi là "không chuyên tâm với sự nghiệp" hả? Chắc phải ngày ngày lượn Weibo, đêm đêm tẩu hải trong show giải trí, thỉnh thoảng tạo drama thì mới gọi là tiền bộ?"

...

Đợi Tiết Phùng Phùng thoát khỏi khu vực bình luận thì giao diện hot search đã thay đổi. Từ khoá đứng đầu hiện giờ là: Tiêu Việt Ân Dao tương tác hậu trường. Đến cả Hoàng Yến Thịnh cũng theo lên hot search. Nhấn vào xem là tin cũ lần trước ba người họ đạo phổ. Việc lúc đó Hoàng Yến Thịnh đình chính bằng cách đăng sáu icon "cười khóc" cũng bị đem ra mổ xẻ. Chỉ cần độ hot cao thì dù cho trước đó chỉ là manh mối bé xíu lan truyền trong phạm vi nhỏ hẹp cũng không thể nào giấu được.

Tiết Phùng Phùng nhìn thấy bài phân tích hồi năm ngoái của một chủ tài khoản Weibo tên "Người người đều yêu Schrödinger" bị chụp màn hình, nhận được vô số lượt share, trở thành một trong những chủ đề được quan tâm nhiều nhất, hơn chục ngàn lượt comment. Thấy vậy Tiết Phùng Phùng vào xem trang chủ Weibo của người ta. May thay, đây chắc là fan CP nhiệt tình, bài đăng mới nhất là hai dòng "A a a".

Dưới phần bình luận vui như Tết, trông mới mừng rỡ phấn khởi làm sao. Tiết Phùng Phùng xem đến đây, nhẹ nhõm hơn nhiều. Có ấy đặt điện thoại xuống nấu tô mì, vừa ăn vừa tính chuyện trao đổi với người đại diện của Tiêu Việt. Kết quả có ấy còn chưa ăn xong thì Tiểu Sơn đã liên lạc. Trước đó vì bàn chuyện chụp chân dung cho Tiêu Việt mà bọn họ đã từng liên hệ.

Giờ đã mười một giờ rưỡi đêm.

Hai người trao đổi tình hình đôi bên qua điện thoại, phần diễn của Tiêu Việt còn lại hai ngày cuối cùng, hiện giờ đang quay đêm trên núi. Mà chạng vạng hôm nay, Ân Dao vừa mới hoàn thành công việc ở nước ngoài. Cô bay đêm, chuyến bay quốc tế đặc biệt, không thể đến nơi trong chốc lát được.

Hiển nhiên, hai đương sự còn chưa biết rõ tình hình.

Thảo luận xong, hai người đại diện nhất trí: Tạm thời không trả lời, không nhận điện thoại của truyền thông.

Lúc sắp tắt máy, Tiết Phùng Phùng nói với Tiểu Sơn: "Tôi cứ cảm thấy hơi kỳ lạ. Cậu nói xem cái clip ấy, có lẽ là quay hồi tháng ba, sao ém lâu như vậy mới tung ra?"

Tiểu Sơn chần chờ một lát, nhin không được mà nói ra suy đoán của mình cho cô ấy biết: "Chị Tiết, cũng không giấu gì chị. Em thấy không chừng là do công ty của bọn em... Không, công ty cũ làm!"

Tiểu Sơn vừa nói, Tiết Phùng Phùng liền hiểu.

Ngành giải trí có định luật rất phổ biến - trước sau khi giải ước ắt gặp họa lớn. Công ty quản lý hiểu rất rõ thông tin của nghệ sĩ, nắm được khá nhiều điểm yếu mà nghệ sĩ che giấu. Hợp đồng sắp hết thời hạn là thời điểm rất nhạy cảm. Có thể giữ lại là tốt nhất, nhưng không giữ được thì phải lựa thời cơ chen ép một trận. Dù gì ra khỏi cửa rồi thì không còn là người nhà, quan hệ cạnh tranh thay thế quan hệ hợp tác, chẳng ai muốn nuôi ong tay áo. Với một nghệ sĩ đang hot mà nói, trong giai đoạn thăng tiến lại bất ngờ bị vạch trần chuyện tình cảm sẽ dễ mất fans và giảm danh tiếng. Trong giới đầu đầu cũng có vết xe đổ. Vất vả lắm mới thành danh, yêu đương, kết hôn một cái là không còn tiếng tăm.

Tiết Phùng Phùng hiểu thủ đoạn trục lợi của người làm ăn, nhưng hành vi ngáng chân thế này, cô ấy khinh bỉ.

Tối hôm đó, Tiết Phùng Phùng cài đặt điện thoại công việc vào chế độ yên lặng, không để tâm đến nó. Nhưng điện thoại cá nhân vẫn được một vài người "quan tâm", Cận Thiệu là một trong số đó. Tên này như thể đang xem trò vui, còn hỏi: Sao Dao Dao không trả lời tôi vậy?

Tiết Phùng Phùng không thèm để ý đến hắn.

Mãi đến trước khi ngủ, dư luận trên mạng vẫn như thế. Nhưng ngày hôm sau thức dậy, phát hiện nửa đêm hướng gió đã thay đổi.

Không biết là có kẻ có ý giờ trò hay do sự tò mò của cư dân mạng mà tâm điểm bàn tán đã đổ dồn về phía Ân Dao. Có kẻ úp úp mở mở bóc phốt cô và nghệ sĩ, người mẫu từng hợp tác không trong sạch. Còn có tin đồn nói cô từng chen chân vào tình cảm của người ta. Tuy không chỉ mặt gọi tên, cũng không đưa ra bất kì bằng chứng xác thực gì cả nhưng vào thời điểm này, bất kể động tĩnh nhỏ nhặt nào cũng có thể thu hút sự chú ý. Một khi đã chăm ngòi, trong mắt nhiều người, Tiểu Việt đã trở thành kẻ chỉ lo yêu đương bị "cao thủ", "tay chơi lão luyện" dắt mũi.

Không chỉ vậy, còn có kẻ đi đào bới cảnh Ân Dao. Cư dân mạng rõ là thần thông quảng đại, ngay cả sợi dây chuyền Ân Dao đeo trong đêm tiệc từ thiện năm ngoái cũng lọt vào tầm ngắm. Nghe đồn món đồ này từng được đấu giá tại Christie's, người mua nặc danh là ai cũng bị bóc tách ra hình ra dáng lắm.

Quan hệ của Ân Dao với nhà họ Tạ, đủ thứ chuyện xưa của nhà họ Tạ... Tất cả những gì có liên quan đều trở thành đề tài. Những lời đồn đại về gia đình quyền thế chính là món khoái khẩu dành cho thành phần ưa buồn chuyện. Những từ khóa có liên quan tới Ân Dao chêm chệ trên top: lai lịch Ân Dao, tên thật Ân Dao,... Mặc kệ là bấm xem cái nào cũng thấy giới thiệu năm đó cha cô ngoại tình có con riêng, mẹ cô trầm cảm tự sát,...

Các bậc tiền bối có kinh nghiệm dày dặn trong giới buôn dưa hồ hời phổ cập đưa cũ cho các bạn trẻ. Khu vực bình luận náo nhiệt vô cùng. Bàn về việc Ân Dao mười mấy tuổi sửa họ trốn đi, bỗng dưng có người gật gù khen "Có khí phách lắm", thế mà nhận được khá nhiều like. Còn có người bảo Tiểu Việt khôn ngoan, mà rõ ràng mới một tiếng trước quần chúng còn tặc lưỡi phán "vừa nhìn đã biết xy chơi không lại Ân Dao". Hướng dư luận không biết đường nào mà lần, công chúng chỉ cần thỏa mãn bản thân, lập trường thay đổi xoay xoay.

Nhưng mà khi Tiết Phùng Phùng chứng kiến tình hình này thì đã không giữ được bình tĩnh như hôm qua nữa. Cô ấy mặc kệ chuyến bay của Ân Dao lúc nào hạ cánh, nhanh tay gửi một tin Wechat, chẳng giải thích gì hết, chỉ bảo Ân Dao: Đừng lên mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Sự Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Hơn một giờ chiều, Ân Dao đến sân bay. Điện thoại khôi phục kết nối, âm báo tin nhắn reo liên tục, cô xem xong mấy tin Wechat thì ngỡ ngác.

Số của Tiết Phùng Phùng gọi tới.

Ân Dao chạy ra cổng gặp cô ấy.

Vừa chạm mặt, Tiết Phùng Phùng liền hỏi: "Lên mạng chưa?"

"Chưa lên."

"Được." Tiết Phùng Phùng xách vali.

Ngồi trên xe, cô ấy chỉ thuật lại ngắn gọn tình hình với Ân Dao và dặn dò: "Lịch chụp sáng mai không có cách nào hủy bỏ. Hôm nay cô đừng đụng tới điện thoại, đừng xem gì hết. Tôi đưa cô về ngủ một giấc ngon lành... Tôi đã liên lạc với người đại diện của cậu ta, chuyện này bọn tôi đang xử lý."

Ân Dao không hỏi giải quyết thế nào, cô chưa tận mắt thấy những lời bàn luận kia nên chưa có cảm giác chân thực. Nhưng trông dáng vẻ Tiết Phùng Phùng, hẳn là chuyện rất tồi tệ. Ân Dao hiểu, với riêng cô mà nói, chỉ cần không ngó tới thì những lời đàm tiếu kia không có ảnh hưởng gì thực tế. Nhưng đứng ở góc độ của Tiết Phùng Phùng, hình tượng của cô và lợi ích của studio ràng buộc lẫn nhau, cho nên dĩ nhiên việc này được cho là mối nguy không nhỏ. Bởi thế, Ân Dao chợt nghĩ đến Tiểu Việt.... Có thể tưởng tượng ra được vì mối quan hệ của họ mà những tranh luận liên quan tới cô không thể không ảnh hưởng chút nào tới anh.

"Vậy Tiểu Việt..." Cô vừa lên tiếng, Tiết Phùng Phùng đã tiếp lời: "Cậu ta có gọi tới, tôi đã nói rồi, bảo hôm nay đừng làm phiền cô, có chuyện gì thì đợi ngày mai cậu ta về rồi hẵng nói."

Ân Dao nghe khẩu khí cô ấy khi nhắc đến Tiểu Việt không tốt lắm. Dừng một chút, cô nói khẽ: "Cũng đâu phải lỗi của anh ấy..."

Tiết Phùng Phùng từ chối cho ý kiến, lái xe ra ngoài. Chừng qua ba bốn phút cô ấy mới mở miệng: "Quá thực ban đầu tôi đã nghĩ hai người bên nhau, tương lai Yin Studio có thể nhờ sự nổi tiếng của cậu ta, nhưng hiện giờ tôi cảm thấy nổi tiếng như vậy không cần cũng được. Không chỉ nhắc đến việc riêng tư, tôi chuyện mẹ cô qua đời cũng muốn lấy ra bàn. Bối mớ nổi đau của người ta như là lột da róc xương, trước đó rơi xuống đầu người khác tôi không có cảm giác gì, bây giờ tôi lướt cô mới biết là không nhịn nổi."

Vốn tưởng cô ấy rầu rĩ vì ảnh hưởng đến studio, không ngờ là do cô ấy chịu không được chuyện này.

"Phùng Phùng" Ân Dao nói: "Không nghiêm trọng vậy đâu, tôi không xem là được."

Tiết Phùng Phùng ở cùng Ân Dao đến tối mới về. Ân Dao nghe lời cô ấy không lên mạng, nhưng trong điện thoại có một vài tin nhắn, cô lại xem một chút, sau đó trả lời Hoàng Uyển

Thịnh một tin. Lướt xuôi theo danh sách, cô ấn mở khung chat, dừng mắt ở đoạn đối thoại với Tiêu Việt chiều tối hôm qua. Không biết có phải là Tiết Phùng Phùng hăm dọa anh không mà anh nghe lời như thế, thật sự không tìm cô. Ân Dao xem thời gian, cô đoán giờ này có lẽ anh còn ở trong núi. Hai ngày trước khi đóng máy phải quay liên tục suốt đêm, đêm nay anh cũng không có thời gian ngủ. Cô cảm thấy Tiết Phùng Phùng nói đúng, có chuyện gì thì để ngày mai rồi nói, chỉ ít phải để anh hoàn thành công việc thật tốt. Chuyển bay dài đằng đằng mười mấy tiếng hoàn toàn khiến cả người rã rời, cô tắt điện thoại đi về phòng ngủ.

Hôm sau phải chụp hơn nửa ngày trong phòng chụp của Yin Studio. Buổi chiều sau khi kết thúc, tiễn đối tác xong, Ân Dao về khu làm việc trước. Băng qua hành lang, cô vào cửa, đang định lên lầu chợt nghe giọng trợ lý Đinh Đinh, cô quay người lại. Khu vực tiếp khách bên tay trái có người đứng dậy, bước vội về phía cô. Ân Dao ngạc nhiên, còn chưa kịp gọi tên thì người nọ đã đi tới giờ tay ôm cô. Anh mặc trên người chiếc áo khoác chất liệu thô ráp, xúc cảm lạnh lẽo. Ân Dao ngửi ra mùi cao dán nhân nhạ, chẳng biết anh lại để bị thương chỗ nào.

Các thành viên khác trong đoàn đội thu dọn đồ đạc xong, đi từ phòng chụp bên kia qua, đúng lúc chứng kiến cảnh này. Ngày hôm qua tin tức giải trí xôn xao, báo không biết gì thì thật là dối trá. Chỉ có điều, ăn phải đưa trên đầu bà chủ mình nên mọi người khá bối rối, cũng chẳng dám bàn tán. Lúc làm việc ai nấy đều giữ yên lặng với trộm ngó sắc mặt bà chủ. Nào ngờ nam chính trong tin đồn lại tự động chạy tới cửa.

Năm ngoái chụp tạp chí, anh vẫn là khách hàng của Yin Studio, bây giờ lại thành bạn trai của bà chủ. Ai cũng nói đoàn đội Yin Studio chuyên nghiệp, phẩm chất tốt, bất kể nhìn thấy mình không lớn bao nhiêu cũng chưa bao giờ ô a gọi bậy trước mặt người ta làm ảnh hưởng công việc. Nhưng với tình hình hiện tại, mọi người khó tránh khỏi có phản kích động, nhất thời chẳng biết nên nhìn hay nên tránh. Mãi đến khi thấy Tiết lão đại tới, bắt được ánh mắt ra hiệu của cô ấy, mọi người mới thu hồi ánh mắt, ai nấy tranh thủ đi làm việc của riêng mình.

Tiêu Việt và Ân Dao không nói gì, Tiết Phùng Phùng đi tới. Lúc này, Tiêu Sơn vốn đứng ở khu vực tiếp khách cũng bước lại.

Tiết Phùng Phùng bảo Ân Dao: "Tôi nói chuyện với họ. Có cuộc họp ngắn, cô đi chủ trì đi." Cô ấy đưa tài liệu trong tay qua.

Ân Dao ngó Tiêu Việt, thấy anh gặt đầu, cô lại nhìn về phía Tiết Phùng Phùng, ý trong ánh mắt rất rõ ràng, muốn bảo cô ấy đừng làm khó dễ Tiêu Việt. Có điều, ý này đã bị phớt lờ.

Dẫn người tới phòng họp, Tiết Phùng Phùng lập tức đi thẳng vào vấn đề.

"Mặc dù hiện giờ chúng ta vẫn kiểm soát được chuyện này, nhưng cũng chưa phải đã dần xẹp ỏn thoả. Nếu không bị phơi bày, hai người còn yêu đương âm thầm một chút, không sao cả. Nhưng bây giờ bị chụp được rồi, cũng tương đương với công khai, mất một lượng fans đáng kể là điều chắc chắn. Xét đến sự phát triển lâu dài của cậu, sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Mặc dù nói cậu có thể dựa vào mặt mũi, diễn xuất, nhưng bây giờ là thời đại nào? Vấn đề này Tiêu Sơn cũng hiểu thấu, cậu ta có thể từ từ nói với cậu."

Cô ấy đột nhiên rẽ hướng câu chuyện: "Lại nói Dao Dao, sau này mỗi lần cô ấy xuất hiện trước mắt công chúng một, thì những việc của bản thân và cả chuyện trong nhà cô ấy có thể mãi bị xào lại. Chuyện mẹ cô ấy năm đó là tổn thương rất lớn tới cô ấy, cứ bị cạy ra như vậy hết lần này tới lần khác, ai mà chịu được."

Tiết Phùng Phùng nói đến đây thì dừng. Trước khi xảy ra chuyện này, mấy lần chạm mặt, cô ấy đối đãi với Tiêu Việt không quá nhiệt tình nhưng vẫn lịch sự, nhưng rõ ràng hôm nay thì khác.

Tiêu Sơn thấy thế bèn tiếp lời: "Chị Tiết, ý chị là..."

"Ý là xuất phát từ lợi ích của các cậu, cách gọn nhất tốt nhất là các cậu có thể không cần lên tiếng gì cả. Đợi chuyện lắng xuống, qua mấy tháng, tùy tiện lựa thời cơ trước truyền thông để lộ tin cậu đã chia tay. Đối với fans của cậu mà nói, từng yêu đương cũng không tính là vết nhor, độc thân trở lại là chuyện đáng mừng. Nhất là thoát được bạn gái cũ có gia thế phức tạp, danh tiếng không tốt. Độ nổi tiếng của cậu thậm chí có thể lên một tầng nữa..."

Ngón tay cô ấy gõ nhẹ hai cái trên mặt bàn, tiếp tục lên kế hoạch vẽ sau: "Chỉ cần duy trì tình thế đó mà phát triển, địa vị vững vàng rồi, qua ba mươi tuổi cậu muốn tìm bạn gái thế nào mà chẳng có. Đến lúc đó, dù yêu đương kết hôn thì trên mạng cũng chúc phúc. Con đường này là thích hợp với cậu nhất, chỉ cần hiện giờ cậu và Dao Dao chia tay thì..."

"Đây là ý của Dao Dao sao?" Tiêu Việt ngắt lời cô ấy.

Sắc mặt anh không tốt lắm.

Tiết Phùng Phùng: "Không phải, đây là ý tôi."

Tiêu Việt nói: "Vậy em không đồng ý."

Tiêu Sơn xem như đã hiểu. Chị Tiết làm gì vậy? Tiết mục chia rẽ uyên ương đây à?

Cậu ta lập tức giảng hoà: "Chị Tiết, như vậy, như vậy không hợp lí lắm. Tình cảm hai người họ rất tốt, sao có thể nói chia tay là chia tay chứ..."

Tiểu Sơn còn định nói thêm, nào ngờ Tiết Phùng Phùng chau mày, đáp rất thoải mái: "Không chia tay cũng được, tôi chỉ tùy tiện cho ý kiến thôi mà."

"..." Tiêu Sơn có cảm giác bị đùa cợt.

"Được rồi" Tiết Phùng Phùng thoát cái trở nên nghiêm túc: "Bên các cậu chắc chắn phải trả lời. Chúng cứ đã rành rành, nếu còn tránh né sẽ rất vô trách nhiệm"

"Đúng" Tiêu Sơn tỏ ra đồng tình: "Bọn em định đăng Weibo, đang định thương lượng với chị một chút."

"Không được, lúc này để Tiêu Việt đăng Weibo thế là công khai show ân ái. Là đã kích trực tiếp nhất đối với fans, bất mãn và thất vọng của họ sẽ rõ ràng hơn, chắc chắn sẽ có phần lớn chia mũi nhọn về phía Dao Dao". Tiết Phùng Phùng nói: "Không phải truyền thông vẫn luôn liên lạc với cậu hay sao? Chọn một bên để người đại diện trả lời chính thức là được rồi, trong tay cậu còn con đường nào có thể dùng thì trao đổi thử, dẫn hướng dư luận một chút."

Tiểu Sơn gặt đầu: "Cái này dễ thôi, cứ để em"

"Và lại..." Tiết Phùng Phùng ánh mắt chuyển hướng Tiêu Việt: "Còn chuyện tình cảm, ít nhất trong một năm tới phải duy trì tần suất đừng có để bị chụp nữa. Cũng đừng để người khác cảm thấy hai người trời buộc lẫn nhau. Trạng thái lý tưởng nhất là có thể khiến người ta nhìn thấy trên phương diện sự nghiệp hai người là có thể hoàn toàn độc lập ưu tú, quan hệ yêu đương không ảnh hưởng tới những thứ khác."

Tiêu Sơn giải thích: "Chị Tiết, thật chúng em vẫn luôn khiêm tốn mà, vốn dĩ cũng không có..."

"Vậy mấy thứ kia là giả?"

Tiểu Sơn: "... " Như vậy hơi cường từ đoạt lý đó...

Tiêu Việt đáp: "Được, em biết rồi."

Tiết Phùng Phùng ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Tôi biết với các cậu, điều quan trọng là duy trì nhiệt độ. Tạo đề tài là cách thức marketing cực kỳ phổ biến. Nhưng bất kể thế nào, tôi cũng không cho phép cậu lấy Dao Dao ra làm chuyện như vậy."

Tiêu Việt nhủ mảy: "Em sẽ không làm thế."

Tiết Phùng Phùng nhìn anh dò xét rồi gật đầu: "Được."

Ân Dao mở một cuộc họp ngắn hai mươi phút xong, cô đang cất tài liệu thì Tiết Phùng Phùng đi tới.

Ân Dao nhìn cô ấy, hỏi: "Tiêu Việt đâu?"

"Ở văn phòng cô."

"... Bọn chị nói gì rồi?"

"Nói gì đâu." Tiết Phùng Phùng nói: "Giúp cô thăm dò, ờ... Cũng không tệ lắm."

"Hả?" Ân Dao nghe không hiểu.

Tiết Phùng Phùng cười nhạt, vỗ vai cô đoạn cầm lấy tài liệu cô đang kẹp trong tay. Cô ấy xoay người đi tới cửa bỗng nhiên ngoái đầu lại nói: "Nhớ cảm ơn anh cô, chuyện này anh ta cũng tham gia."

Ân Dao về văn phòng, thấy Tiêu Việt đang ngồi trên ghế sofa, cô đi vào, anh liền đứng dậy.

Rèm cửa sổ sát đất chỉ kéo ra một nửa, trong văn phòng tối đen, Ân Dao hỏi: "Sao không mở đèn?" Cô thuận tay bật đèn sáng lên, cười nhìn anh: "Tiểu Sơn đi rồi?" Vừa hỏi cô vừa đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa ra toàn bộ.

Tiêu Việt vẫn đang nhìn cô.

Ân Dao bước tới: "Sao vậy? Sao không nói gì hết? Phùng Phùng và anh nói gì rồi?"

Cô đoán: "Có phải đem chuyện mấy người kia mắng em trên mạng đổ hết lên đầu anh hay không? Anh đừng để ý lời chị ấy, em và anh yêu nhau, tình huống thế này em đã sớm nghĩ tới rồi. Với lại em cũng đâu có xem mấy cái kia, không có ảnh hưởng tới em. Hay là... anh đang buồn vì mất fans?" Cô cố ý nói thật nhẹ nhõm, nhưng trông thấy ánh mắt anh, lại cảm thấy không nên đùa thế này. Cô đánh ôm anh, chợt nghe anh nói: "Anh xin lỗi".

Lời xin lỗi bao gồm cả sự tự trách mà Tiêu Việt không cách nào nói thành lời. Bởi vì đã đem tới những điều tiếng làm tổn thương cô, vì biết được chuyện mẹ cô... Hoặc hơn thế nữa chính là vì lúc trước anh đã vài lần nghỉ ngơi muốn công khai. Anh ý thức được một mặt ấu trĩ và ích kỷ của chính mình.

****Chúc mọi người năm mới vui vẻ, mạnh khỏe* □

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Giờ Ân Dao chắc trăm phần trăm rằng nhất định Tiết Phùng Phùng đã nói gì đó với anh.

Cô khẽ thờ dài một hơi: "Haizz, Phùng Phùng không rõ tình hình, nhưng cả anh cũng không hiểu hay sao? Lúc đầu hai chúng ta cũng không có quan hệ gì, anh yên ổn làm thần tượng của người ta, chẳng sao hết. Là em theo đuổi anh, nói cho cùng vẫn là tại em, có phải không?"

Tiêu Việt nhướng mắt: "Không phải."

"Sao mà không phải?" Ánh mắt Ân Dao lộ ra chút đắc ý: "Anh xem, em có được anh rồi, chiếm lợi lớn như vậy cũng phải vấp vấp thì mới công bằng chứ. Theo đuổi nam thần mà không cần trả giá, làm gì được hời như thế?"

Rốt cuộc cũng thấy anh cười. Bầu không khí cũng theo đó mà nhẹ nhõm đôi chút.

Tiêu Việt nhìn cô, nhỏ giọng lặp lại: "Theo đuổi nam thần?"

Ân Dao: "Em không theo đuổi sao?"

Anh lại cúi đầu cười, không biết suy nghĩ gì. Im lặng mấy giây, anh hơi cúi người, bỗng nhiên khuôn mặt kề sát cô.

Ngoài cửa có tiếng ho khan, Tiêu Việt mím môi quay mặt đi.

Tiết Phùng Phùng chống tay lên cửa, nói với Ân Dao: "Lại đây chút."

Ân Dao đi tới bên cạnh cửa. Bàn xong chuyện với cô ấy, ngó thấy Tiêu Việt vẫn đứng chỗ cũ, cô vội đi tới nói: "Anh ngồi một lát đi, em đi tìm đồ uống cho anh."

Cô bước ra khỏi văn phòng, đi về phía khu pantry. Tiêu Việt cũng theo sau.

Buổi sáng ở đây mới bỏ sung đồ uống, trái cây và đồ ăn vặt. Ân Dao lấy một lon sữa trên kệ đồ uống, bật nắp lon cầm ống hút và đưa cho Tiêu Việt. Tiếp đó lại chọn lấy mấy loại hoa quả, kiên nhẫn cắt thành khối nhỏ. Tiêu Việt ở một bên nhìn Ân Dao. Cô cắt xong, đặt vào khay.

Lúc hai cô gái thực tập tới pha cà phê, hai người họ vẫn còn ở đó. Ân Dao đang ăn một miếng kiwi, thấy các cô ấy đứng nép một bên nom vừa lúng túng vừa căng thẳng. Cô cười, nhường không gian lại cho họ, kéo Tiểu Việt đi.

Hai cô gái liếc nhìn nhau. Giờ phút này thật khó để tuân theo yêu cầu "trong giờ làm không được buồn chuyện"

Trong tiếng máy pha cà phê hoạt động hai cô nàng xì xầm to nhỏ, sau đó đưa ra kết luận giống nhau - hình như tình cảm rất tốt, sóng gió trên mạng không ảnh hưởng gì đến họ.

"Tụi mình có thể xin chữ ký được không?"

"VẬY RỒI BẠN TRAI CỦA BÀ CHỦ, TUI MÌNH PHẢI GỌI LÀ GÌ?"

"Không biết, đầu có danh xưng nào như vậy. Ảnh còn uống Vương Tử kia, ày cute quá đi, không giống trên TV lắm..." (1)

Buổi chiều, Ân Dao còn chút việc sót lại cần xử lý, Tiểu Việt và Tiểu Sơn về chung cư anh trước.

Chạng vạng Ân Dao trở về, đang lái xe trên đường thì nhận được cuộc gọi của ông Cao - tài xế của Tạ Văn Châu. Ông ấy nói mang theo ít điểm tâm đi Phương làm, hỏi cô khi nào có ở nhà để ông ấy đưa sang.

Ân Dao đoán là ý của Tạ Văn Châu, cô tính thời gian rồi nói mình ở cách đây không xa, có thể tự qua lấy.

Ông Cao chờ ở bãi đỗ xe công ty.

Lúc Ân Dao đến mới phát hiện không chỉ có ông Cao mà có cả Tạ Văn Châu. Trước đó lúc gọi điện thoại cô nghe nói anh ta đang họp, không ngờ nhanh như vậy đã kết thúc.

Ân Dao đứng bên cạnh cửa xe, nhận hộp điểm tâm trong tay anh ta. Cô mở nắp nhìn sơ qua, là điểm tâm kiểu Tô Châu chính hiệu.

Tạ Văn Châu chịu ảnh hưởng của mẹ, khi còn bé rất thích những món này. Trong nhà cũng chiều anh ta, bà cụ còn đặc biệt tìm đầu bếp từ Tô Châu, chính là dì Phương hiện giờ. Nhiều năm qua đi, khẩu vị của anh ta sớm đã thay đổi, nhưng chỉ cần dì Phương làm mấy món này, anh ta vẫn sẽ ăn nhiều thêm một ít.

Ân Dao thăm đoán lần này có lẽ là dì Phương nấu nhiều rồi, anh ta ăn không nổi nữa.

Cô đập nắp hộp, nhớ đến lời Tiết Phùng Phùng cô ngần ngại một chút mới lên tiếng: "Em lại gây rắc rối cho anh rồi đúng không?"

Mặc dù không thấy nhưng cũng có thể đoán được. Nếu trên mạng có thể bàn tán đến chuyện mẹ cô, vậy cũng có thể kéo theo những chuyện khác. Với anh ta, với nhà họ Tạ đều sẽ chịu ảnh hưởng. Nhất là gần đây bà cụ nhà họ Tạ bệnh tình nguy kịch còn đang nằm viện. Thời điểm thế này lại xuất hiện phiền phức, chắc hẳn vì thế mà trong nhà đó sẽ có người gây áp lực lên anh ta.

Nhưng Tạ Văn Châu không trả lời vấn đề này, anh ta chỉ nhìn cô, nói thản nhiên: "Đồ ăn đừng để lâu, ăn xong sớm một chút."

Ân Dao ngẩng đầu nhìn anh ta đầy ngạc nhiên.

Trầm mặc mấy giây, cô mỉm cười: "Ừm."

"Trong thời gian này đừng lên mạng xem bậy bạ." Biểu cảm trên mặt Tạ Văn Châu "không gió không mưa" như xưa nay vẫn thế, nhưng cũng chẳng mấy dịu dàng.

Ân Dao nói: "Biết rồi, em không có xem. Phùng Phùng bảo em cảm ơn anh."

"Ừm." Tạ Văn Châu hơi mỉm cười, trầm ngâm trong thoáng chốc. Anh ta không nói với cô thật ra chuyện này Lương Tân Nam còn phản ứng nhanh hơn anh ta. Nhưng lại cảm thấy hẳn không cần thiết phải nhắc tới cái tên này trước mặt cô.

Đứng một hồi, Tạ Văn Châu lại lên tiếng: "Có lẽ tháng này bà cụ xảy ra chuyện, anh đoán cô không muốn gặp bà ấy, đúng không?"

Ân Dao gật đầu.

Tạ Văn Châu cup mắt nói: "Vậy thôi bỏ đi."

Anh ta bỗng dừng chuyện đề tài: "Cậu ta đối xử với cô có tốt không?"

Ân Dao ngậy người trong giây lát mới hiểu anh ta đang nói ai.

Cô gật đầu: "Chắc Uyên Uyên đã nói với anh rồi. Anh ấy là người tốt, thật sự không giống với ấn tượng của anh về những người trong ngành giải trí đâu."

Lần trước nhắc đến Tiểu Việt, cô từng dùng ngữ khí gay gắt, cãi lại anh ta nhưng hiện giờ lại tốt tính giải thích.

Ăn mềm không ăn cứng, giống y hệt hồi nhỏ.

Tạ Văn Châu gật đầu nhẹ: "Đi đây."

Nhìn anh ta ngồi vào xe, bỗng Ân Dao gõ gõ cửa sổ xe, chờ cửa kính hạ xuống, cô nói: "Cảm ơn anh."

Sáu giờ Tiểu Việt đến nhà Ân Dao, trong nhà vẫn tối đen. Vào nhà bật đèn xong, anh lấy đôi dép lê sạch sẽ trong tủ giày ra thay. Lơ đãng nhìn lướt qua, anh phát hiện phòng khách có sự thay đổi nhỏ, ghế sofa đã thay mới, vẫn là màu sắc ấy, cùng một phong cách nhưng dài hơn trước một chút. Bên trên bừa bộn nào là chăn, quần áo, mấy quyển tạp chí còn có tai nghe rời nữa.

Tiểu Việt đặt chân và quần áo ra một bên, ngồi xuống. Liếc thấy dây tai nghe bị quấn thành một thứ hình thù kỳ quái anh cầm lên nghiền ngẫm một lúc rồi gỡ ra.

Ngồi năm phút, Tiểu Việt đứng dậy thu dọn mấy quyển tạp chí đặt lên tủ, đột nhiên trông thấy khung ảnh nho nhỏ trên kệ trưng bày. Là Ân Dao và mẹ cô. Cô nói, đây là lúc mười hai tuổi. Nói cách khác, hai năm sau đó, mẹ cô qua đời. Nhìn một hồi, anh đưa tay chạm vào cô bé trong tấm hình.

Ân Dao xách hộp điểm tâm về thì phát hiện Tiểu Việt đang nấu cơm.

Anh ở bên ngoài một thời gian dài, bỗng nhiên nay lại xuất hiện trong nhà và bận rộn trong gian bếp đã lâu không được sử dụng khiến Ân Dao có cảm giác rất đổi diệu kỳ. Dù cho trước mặt công chúng anh chói mắt như trăng, như sao thế nào, về bên cạnh cô, anh vẫn như thuở đầu, chân thực sống động.

Ân Dao cầm bánh hải đường đưa anh, chờ anh ăn một mạch ba cái cô mới sực nhớ đến một vấn đề: "Cái này nhiều calo lắm đó."

Tiêu Việt: "Ừ."

"Vậy mà anh còn ăn nhiều như thế?"

Tiêu Việt cúi đầu múc canh, không trả lời.

Ân Dao thử đoán mò, cô cười: "Có phải em dứt cái gì anh cũng ăn không hả?" Cũng không đợi câu trả lời của anh, tựa như nhặt được niềm vui gì to lớn, cô cười hóm hờ bụng canh đi.

Tiêu Việt đi hơn một tháng, khi đó thời tiết hơi lạnh, hiện giờ đã ấm lên. Tắm xong, anh đã không thể nào mặc được hoodie với quần áo ở nhà nữa vì nóng. Nhưng trong tủ treo quần áo không có áo thun. Anh nhớ rõ rằng lúc trước có để một cái ở đây.

Đành phải đi hỏi người nào đó trong nhà này.

Ân Dao ngẫm nghĩ nửa ngày "A" lên một tiếng: "Em bỏ quên áo anh ở New York rồi."

Tiêu Việt: "..."

Ân Dao giải thích bởi vì hôm đó ra ngoài, muốn mặc áo thun trắng rộng rãi, cơ mà thử mấy chiếc của mình đều ôm sát người thế là bèn tìm một chiếc trong tủ quần áo của anh, sau đó một đi không trở lại.

"Cái áo đó của anh vừa với em lắm, em mặc vào nhìn siêu ngầu." Cô cười nói: "Mai em đền cho anh cái khác."

Tiêu Việt bó tay, anh kéo tai thỏ trên dây buộc tóc của cô, đến gần một bước. Trên người cô có mùi hương thoang thoang sau khi tắm. Anh cúi đầu tới gần: "Dao Dao."

Giọng rất khê.

Ân Dao ngẩng đầu, họ gần nhau vô cùng.

"Nhớ em lắm đúng không?" Cô hỏi.

Anh gật đầu, không nói gì mà tập trung hoàn thành việc hôm nay chưa thể hoàn thành ở văn phòng.

Chỉ là bây giờ, rất khó để mà chỉ làm mỗi việc đó.

...

Diễn biến tiếp đó của chuyện "tình cảm bị phơi bày" thế nào Ân Dao cũng không để tâm. Những gì cô biết chỉ là nghe Tiết Phùng Phùng bảo "Tiểu Sơn sẽ làm người đại diện trả lời truyền thông", về phần tình hình sau khi trả sẽ ra sao cô cũng không rõ. Và lại cô cũng không quá dựa dẫm vào internet, cho nên duy trì trạng thái này cũng không khó.

Vốn dĩ Tiết Phùng Phùng lo chương trình giải trí mà Ân Dao ghi hình trước đó khi phát sóng sẽ lại bị bàn tán. Kết quả thật trùng hợp, hình như bên khâu sản xuất chương trình xảy ra vấn đề nên vẫn không phát sóng phần đó.

Bất luận thế nào, sự việc ồn ào cách mấy rồi cũng sẽ lắng xuống.

Sao với cái này thì điều Ân Dao quan tâm hơn cả chính là chuyện Tiêu Việt ký hợp đồng với công ty mới

Anh vừa đóng máy một bộ phim, cũng giải ước với công ty quản lý, có lẽ một phần vì những tin tức giải trí dạo gần đây ảnh hưởng, nên tạm thời anh không nhận công việc mới. Việc chụp ảnh chân dung đã định sẵn cũng quyết định hoãn lại. Ngay cả bản bạc hợp tác với nhãn hàng cũng gác lại, bởi vậy anh được một kỳ nghỉ ngắn.

Lúc giải ước, Tiểu Sơn ra đi cùng anh. Cho nên, trước mắt đoàn đội của anh rất trợ trợ, chỉ có hai người là anh và Tiểu Sơn.

Có công ty ném cành ô liu, nhưng hiện giờ vẫn đang bàn tính. Vài lần Tiểu Sơn tới bàn chuyện này với anh, Ân Dao cũng ở nhà. Bọn họ trò chuyện trong phòng khách, không tránh mặt cô nên cô biết hai người họ còn chưa quyết định mà vẫn đang suy xét.

Trong thời gian này, ngoại trừ về Nam Kinh một chuyến, toàn bộ thời gian Tiêu Việt đều ở lại Bắc Kinh. Ân Dao cũng cố gắng sắp xếp công việc ở tại Bắc Kinh và những thành phố lân cận. Hiếm khi họ cùng nhau trải qua cuộc sống rất có quy luật. Ân Dao đã sắp quen với việc mỗi ngày trở về đều trông thấy anh.

Trong tay anh có một kịch bản đã nhận trước đó, đề tài dân quốc. Cho nên thời gian rảnh rỗi anh đọc một ít sách, và vì yêu cầu vai diễn nên thử học tiếng địa phương, giọng Thượng Hải.

Ban đầu Tiêu Việt rất nghiêm túc mà học "sách na", "tiểu xích lão"(2). Mỗi lần nghe thấy Ân Dao đều cười nghiêng ngả. Cô chỉ biết chút ít phương ngữ Tô Châu nhưng cũng vờ vịt ra vẻ hiểu biết muốn dạy anh. Ban đầu cô chỉ muốn đùa anh thôi, kết quả vì làm tốt vai trò cô giáo ngữ điệu nửa mùa nên nhiệt tình học tập, mà có lẽ là vì có căn bản nên cũng thuận lợi hơn.

Thậm chí buổi sáng Tiêu Việt còn nhận được tin nhắn gọi anh dậy mà cô gửi tới từ phòng làm việc, ngữ điệu tiếng Ngô mềm mại: "Em trai, mau bò dậy nào."

Tiêu Việt nghe mấy lần, rồi lưu đoạn tin nhắn này lại.

.....

*** (1) Sĩa Vương Tử:*

** (2) "Sách na", "tiểu xích lão": hai câu chửi theo giọng Thượng Hải, hiểu nôm na là "*** mịa bọn bây", "thằng ranh con" □

** Bánh hải đường:

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Cuối

"My Precious"

Cuối tháng Tiêu Việt quyết định chủ mới, anh cùng thuộc công ty quản lý với Hoàng Uyển Thịnh. Một tuần sau anh kết thúc kỳ nghỉ, thu xếp đồ đạc vào tổ bắt đầu công việc.

Trong khoảng thời gian vừa qua người đại diện Tiểu Sơn phải ôm đồm mọi việc, đến lúc này mới thở phào một hơi. Mặc kệ thế nào, có công ty mới cũng xem như có hậu thuẫn. Vấn đề mấu chốt đã giải quyết, những chuyện khác cũng không cần quan ngại. Hiện giờ tinh thần Tiểu Sơn đã khá hơn nhiều, cậu ta tin tưởng tất cả sẽ đi vào quỹ đạo.

Thực tế cũng giống như cậu ta suy nghĩ. Đối với quần chúng tra xem trò mà nói, lòng hiếu kỳ được thỏa mãn, ồn ào qua đi, bọn họ có thể tiếp tục theo đuổi chủ đề mới, ngành giải trí vĩnh viễn không thiếu chuyện thị phi. Nhưng fan hâm mộ lại khác, sau mưa gió, người còn ở lại vẫn giữ nguyên tình cảm đối với thần tượng của mình, quan tâm liệu anh ta có bị tổn thương hay không và cũng sẵn lòng điều chỉnh tâm tình tiếp tục ủng hộ.

Trên trang siêu thoại của Tiêu Việt có ghim quy tắc, ở những weibo liên quan fans tự giác giữ gìn trật tự, nhấn mạnh "tập trung vào tác phẩm". Rất nhiều fan lớn cũng kinh doanh như thường, nom tất thấy đều bình thường trở lại.

Suốt một khoảng thời gian sau đó gần như Tiêu Việt không xuất hiện trong các hoạt động thương mại, thêm nữa Weibo đã ngừng rất lâu trước đó, cho nên đối với fans nơi đó xem như trạng thái "hứa biến mất". Ngay cả ảnh chụp từ đoàn phim cũng cực kỳ nhỏ giọt. Điều này không khỏi khiến người ta suy nghĩ chuyện trước kia đã ảnh hưởng đến anh.

Bằng đi mấy tháng, cho đến khi mùa hè trôi qua, một bộ phim truyền hình xếp kho đã lâu bỗng dựng phát sóng khiến cho Tiêu Việt nhận sự chú ý lần nữa, không riêng gì bản thân tác phẩm, mà cả cuộc sống cá nhân cũng không cách nào tránh khỏi, dù sao chuyện tình cảm của anh cũng từng rùm beng một trận.

Bỗng nhiên trên mạng có vài suy đoán, nói anh và Ân Dao trải qua áp lực trước đó nên đã chia tay, bởi vì từ đó về sau không còn thấy họ cùng chung một khung hình nữa. Đến việc chụp chân dung hợp tác với Yin Studio mà rất lâu trước đó đã lan truyền trên mạng cũng chẳng thấy đâu. Những chuyện tương tự như thế trong giới giải trí nhìn mãi cũng quen, "bị chia tay", "bị ly hôn" đều chẳng hiếm gặp.

Ít lâu sau vào đêm minh tinh từ thiện, sự vắng mặt của Ân Dao càng tăng sức thuyết phục cho suy đoán trên. Có người rà soát danh sách toàn bộ thành viên những năm trước mới phát hiện trước đây ba năm liền cô đều có mặt, thế mà năm nay không đến rất có thể là vì tránh xuất hiện cùng lúc với ai kia.

Có điều vì mức độ chú ý dành cho đêm hội từ thiện này luôn cực kỳ cao nên đêm hôm đó bảng hot search rất nhộn nhịp. Rất nhiều nghệ sĩ ngôi sao, tập thể lên bảng, còn đề tài ấy cũng chỉ là một trong số đó mà thôi. Những thứ cư dân mạng hứng thú quá nhiều, từ việc sắp xếp chỗ ngồi, lễ phục sao nữ đến phòng vấn thăm dò, ai với ai nói nhiều hơn hai câu, ai với ai điệu bộ mớm ám...

Mà Hoàng Uyển Thịnh và người hợp tác trước đây - Lăng Phàm ngồi kế nhau nhưng suốt buổi không giao lưu nên cũng bị đem ra bàn tán rôm rả. Từ lúc quen nhau cho đến khi chia tay họ không hề công khai, chỉ có một bộ phận người trong giới biết được. Dù gì cũng từng là cặp đôi màn ảnh hot nhất một thời bấy giờ như người dung qua đường không khỏi làm cho người ta ngạc nhiên. Bởi vì dựa vào mức độ được quan tâm của hai người họ nên khi đêm tiệc kết thúc, chủ đề này đã dậy sóng xếp thứ nhất trên hot search.

Sau khi tan cuộc trở về nhà, Hoàng Uyển Thịnh than thở với người hiện nay đang ở Quảng Châu là Ân Dao: "Mình đánh giá cao bản thân rồi, lẽ ra nên cầm bảng tên đi đòi chỗ ngồi với người khác."

Ân Dao hỏi ngược lại: "Cậu thấy ai dám đòi với cậu?"

Ai nấy đều biết trường hợp như thế, chỗ ngồi cũng đâu phải ngồi bừa, bắt cần một chút sẽ nhận gạch đá từ dân mạng.

"Ừm..." Hoàng Uyển Thịnh vừa tẩy trang vừa nhìn màn hình điện thoại: "Cậu nói xem Tiêu Việt có thể nể mặt cậu mà đồng ý giúp mình không?"

Ân Dao đang ăn chè, cô ăn một ngụm nhỏ rồi đáp: "Nếu thời gian quay ngược lại, mình sẽ hỏi anh ấy giúp cậu." Cô ngẩng đầu: "Hai người không nói câu nào thật hả? Mình nói cậu và Lăng Phàm ấy."

Hoàng Uyển Thịnh: "Gật đầu chào rồi thôi, còn gì để nói đâu, đúng không?"

Ân Dao: "Ừm"

"Vậy cậu có cách gì không? Nếu vì chuyện này mà anh cậu giận, mình nên làm thế nào mới phải?"

"Hoá ra cậu đang lo cái này?" Ân Dao nói: "Không để ý tới anh ấy là được rồi, anh ấy sẽ tự tìm bậc thang. Đàn ông không thể nuông chiều."

Hoàng Uyển Thịnh bật cười: "Đó là kinh nghiệm yêu đương của cậu hả?"

"Cũng không hẳn, Tiêu Việt đáng yêu hơn anh ấy nhiều."

Hoàng Uyển Thịnh: "... Tạm biệt."

Ân Dao phá lên cười, nhưng mà vui quá hóa buồn, suýt nữa thì sặc. Hoàng Uyển Thịnh nhìn mà buồn cười: "Thôi cậu từ từ ăn đi, mình đi tắm."

Kết thúc cuộc trò chuyện video, Ân Dao ăn tiếp nửa chén chè còn lại, nhân lúc này cô lên Weibo. Trong nửa năm qua, app này trong điện thoại cô bị đưa vào trạng thái tạm dừng sử dụng. Mọi người đều có điều muốn chia sẻ hay theo dõi, nhưng về mặt này nhu cầu của Ân Dao khá thấp. Có điều bắt đầu từ tháng trước Weibo cá nhân của cô đã đăng bài trở lại, nội dung vẫn nhạt nhẽo y như lúc trước, chỉ đăng vài tác phẩm lúc rảnh rỗi. Không ngờ sau đó trong hai mươi ngàn fans tự nhiên xuất hiện không ít người rất hoạt bát. Ngoại trừ like và comment còn hỏi cô vài vấn đề về nhiếp ảnh. Đạo này cô thường tranh thủ đăng nhập, trả lời vài bình luận.

Thoát khỏi phần comment, Ân Dao xem bảng hot search mà đêm nay đã đổi mấy vòng. Không ngoài dự đoán trông thấy tên ai kia giữa một dãy tên nghệ sĩ, tên cùng với từ khóa có phong cách khác người—— "Tiêu Việt yêu tình sữa bò".

Nhấn vào liền có thể xem được đoạn clip được nhiều tài khoản chia sẻ lại, bắt nguồn từ hiện trường đêm tiệc hôm nay. Có nghệ sĩ tiền bối đưa anh một hộp sữa, lúc bị ống kính lia tới anh đang uống, ngược mắt lên cười khá ngây ngô. Còn có hai diễn viên nam bên cạnh cũng lọt vào ống kính với anh, bọn họ âu phục gầy da đang ăn bánh quy. Hình tượng có phần hài hước.

Những ảnh uống sữa fan tổng hợp trước đó cũng được đăng lại.

Dân mạng trêu: "Đàn ông khác cố gắng kiếm tiền mua sữa bột, còn vị này thì kiếm tiền mua sữa cho mình!"

Ân Dao cười xem hết những bình luận hot rồi mới ấn mở Wechat. Giao diện chat dừng ở ba giờ trước, khi anh còn ở bữa tiệc đã gửi cho cô một tấm ảnh anh chụp trước khi ra cửa. Hoa trong phòng khách ở nhà đã được thay mới, một bó hướng dương rất to.

Tiệc nổi tới ngày kia Ân Dao mới về nhà được. Cô nhìn thời gian, phòng chừng anh cũng đang ở phòng chờ máy bay, chuyến bay đêm 23h40, cách lúc lên máy bay còn một ít thời gian.

Điện thoại gọi đi, gần như không cần đợi chờ giọng anh đã từ loa truyền đến. Ân Dao ngạc nhiên: "Anh đang chơi điện thoại à?"

Tiêu Việt: "Ừm, anh đang xem Weibo của em."

"Hả." Ân Dao kinh ngạc.

Trước kia có lần đăng bài, vừa lúc anh ở bên cạnh hỏi cô anh xem được không, thế là Ân Dao liền cho anh biết tài khoản này.

"... Anh thường xuyên xem sao?" Ân Dao tưởng trừ người yêu thích chụp ảnh ra, sẽ chẳng ai có hứng thú lâu dài với nội dung Weibo của cô chứ.

Tiêu Việt ừ.

"Anh thấy em trả lời người ta." Anh nhận chai nước Tiểu Sơn đưa và cúi đầu nói điện thoại: "Anh đang nghĩ... Tại sao em có thời gian trả lời comment của người khác, nhưng lại không trả lời Wechat của anh."

Tiểu Sơn nghe được câu này rất rõ, trực giác đàn ông nói cho cậu ta biết thế này chỉ e là sắp cãi nhau. Cậu ta vờ như không nghe thấy gì hết, ngồi xuống một góc sofa lấy điện thoại ra chơi nhưng thật ra là len lén dục lõ tại.

Bởi vì lời của Tiêu Việt mà Ân Dao ngỡ người ra nhưng nhớ lại giọng và ngữ khí của anh, cô cảm thấy không giống đang giận dỗi, trái lại còn thật đang nghiêm nghị vấn đề này. Vậy là cô cười đáp: "Em xin giải thích."

Tiêu Việt: "Giải thích đi."

Ân Dao nói Wechat của cô cài chế độ "Không thông báo tin nhắn", và lại vì Hoàng Uyển Thịnh và cô tán gẫu đến chuyện hot search hôm nay nên cô mới xem Weibo trước.

"Giải thích hoàn tất". Cô nói: "Xin thầy Tiêu tha thứ."

Không nghe Tiêu Việt ừ hử, Ân Dao gọi anh: "Thầy Tiêu?"

Vẫn im re.

Chẳng biết có phải anh cố ý hay chẳng.

Ân Dao nắm cái muỗng khuấy chén chè hai vòng, đoạn cô ghé sát mic: "Tiêu đáng yêu?"

Một giây sau ——

"Tiêu bảo (*bối*)?"

Lập tức gọi nữa: "Em trai?"

Gần như dùng hết những tên thân mật mà cô có thể nghĩ ra.

Tiêu Việt phi cười, về mặt anh thư thả bóp chai nước trong tay, nói với cô: "Anh sắp lên máy bay rồi."

Ân Dao đáp "được", nhưng không thấy anh tắt điện thoại, cô đang định lên tiếng bỗng nghe thấy anh nói: "Quay bỏ sung xong anh về liền, chín ngày... Tối đa là mười ngày."

Ân Dao ngạc nhiên rồi cười nói: "Được, em đợi anh."

Tắt máy, cô vào album ảnh trong điện thoại lật xem ảnh chụp, chọn ra một bức ảnh đã chụp lúc trước, ảnh bóng lưng anh đang chơi với con cún tai dài. Cô chỉnh sửa đơn giản, xác định ngoại trừ chính anh thì không có người khác nhận ra. Tâm hình này được đăng lên Weibo, tiêu đề là "My Precious".

Mục đích của cô là muốn dỗ anh vui.

Kết quả là hiệu quả vượt khỏi dự tính, trước khi lên máy bay anh gửi đến một tin: Em cũng là bảo bối của anh.

Là người đứng xem toàn bộ quá trình, Tiểu Sơn rút ra được một bài học tâm đắc: Thực giác đàn ông thật đúng là không đáng tin.

Kết thúc công việc ở Quảng Châu, Ân Dao về lại Bắc Kinh. Cô cảm giác khí trời đã chuyển lạnh hơn rõ rệt.

Từ trong gió lạnh trở về, hơi ẩm đủ đầy trong nhà khiến cô có cảm giác hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Hoa hướng dương trong bình vẫn duy trì sức sống bảy phần.

Ân Dao ngó giấy note dán trên tủ lạnh. Quả nhiên có lời nhắc mới, người nào đó ghi deadline từng thứ còn dư trong tủ lạnh, nghiêm khắc nhắc nhở cô không được ăn đồ quá hạn. Ân Dao xem hết. Tiếp đó cô lấy sữa chua uống rồi lại thay nước cho hoa.

Ngủ xong một giấc đến nhá nhem tối, Tiết Phùng Phùng tới, hiếm khi cô ấy đích thân nấu cơm tối cho cô. Nói là cơm tối chứ thật ra là xách theo rau thịt đóng hộp sẵn, ngay cả rửa cũng chẳng cần. Chỉ việc cho thêm nước vào nước lẩu rồi nấu lên là có ngay một nồi lẩu nóng hổi.

Đêm đông thế này, ăn bữa lẩu nóng thì tuyệt vời lắm, tất nhiên là nếu như không phải tăng ca. Tiếc thay, công việc trong máy tính Ân Dao vẫn chưa hoàn thành. Sau bữa ăn, bàn chuyện chính xong, cô đem máy tính ra bận rộn làm việc còn Tiết Phùng Phùng thì ăn không ngồi rồi thật sự, nhàn nhã cầm máy tính bâng chơ.

Rốt cuộc cũng làm xong. Lúc Ân Dao nằm chết dí ra sofa, Tiết Phùng Phùng chột lên tiếng: "Tôi phát hiện fan CP này của hai người đình ghê..."

Ân Dao dụi mắt: "Ai cơ?"

Tiết Phùng Phùng nhích sang cho Ân Dao xem, ngó thấy nickname này cô liền có ấn tượng.

"Sao chị tìm được vậy? Rảnh quá ha."

"Cũng rảnh hơn cô một chút." Tiết Phùng Phùng ngồi xuống: "Tôi phát hiện cô gái này thú vị lắm, thần thông quảng đại. Tôi nghi ngờ không biết có phải cô ta nằm vùng bên cạnh hai người hay không. Lại còn biết sớm hơn cả tôi."

Ân Dao rất kinh ngạc: "Nhìn không ra, chị còn biết đào mộ."

"Cái này không phải kỹ năng cơ bản sao?" Tiết Phùng Phùng nói: "Tôi chuẩn bị đề ý cô ta lâu dài, nói không chừng mai mốt hai người bọn cô lãnh giấy chứng nhận kết hôn, tôi còn phải dựa vào cô ta tung tin."

Ân Dao: "... Đừng thù dai vậy chứ."

Cô ấn vào giao diện trang chính Weibo, không biết từ bao giờ blogger đã sửa lại phần giới thiệu vẫn tắt thành mấy chữ —— "bị chó đòi kẹo".

"bị nghĩa là gì vậy?"

"Pha lê tâm!". Tiết Phùng Phùng cười nhạo: "Cô lạc hậu quá."

"..." Ân Dao không có cách nào chứng minh rằng mình không quê mùa, bởi vì dù Tiết Phùng Phùng đã giải thích nhưng cô vẫn không hiểu tại sao phải viết thành chữ cái.

Bỏ qua vấn đề này, cô chú ý tới clip mà blogger đăng sáng nay, phỏng vấn Tiêu Việt ở đoàn phim mới.

Phóng viên hỏi mấy vấn đề có liên quan đến nhân vật anh diễn, anh trả lời rất chân thành, cũng không tính là quá nghiêm túc. Chỉ là vì vừa mới quay cả đêm nên trông anh có vẻ bơ phờ.

Mãi đến vấn đề cuối cùng, phóng viên hỏi: "Nghe nói vì bộ phim này anh còn tự học phương ngữ Thượng Hải. Không biết là dựa theo video hay là đặc biệt tìm thầy dạy?"

"Phương ngữ Thượng Hải..." Anh lặp lại mấy từ, ngừng lại một lát, bỗng nhiên anh cười.

Phóng viên không hiểu, nhưng tựa như bị lây từ anh nên cũng cười theo: "Đang nghĩ đến chuyện gì thú vị à?"

Tiêu Việt hơi cup mắt mang theo chút ý cười, gật đầu: "Ừm, có một giáo viên".

Ân Dao xem đến đây cũng cười theo.

Tiết Phùng Phùng liếc về mặt ngu si của cô: "Có cần phải vậy không?"

Ân Dao trả máy tính bảng lại cho cô ấy, đuổi người ngồi thẳng rồi nói: "Bây giờ tôi muốn gọi video với bạn trai, chị có muốn tránh một lát hay không?"

Tiết Phùng Phùng quả quyết cầm máy đứng dậy: "Tôi đi, khỏi tiễn."

Nhưng lời mời video Ân Dao gửi tôi không được chấp nhận, Tiêu Việt trả lời rằng tối nay sẽ tìm cô.

Ân Dao tưởng anh đang làm việc, mãi đến mười lăm phút sau, bỗng nhiên Hoàng Uyển Thịnh gửi Wechat tới: Đoán xem mình đang ăn cơm với ai đi?

Cô ấy chụp ảnh thức ăn trên bàn, có tổng cộng ba bộ bát đĩa. Không đợi Ân Dao trả lời, nửa phút sau cô ấy đã tự công bố đáp án. Tất nhiên câu trả lời nằm ngoài suy đoán của Ân Dao.

Bởi vì quá ngỡ ngàng, cô thật sự ngẩn người một lúc, không kịp hỏi sao Tạ Văn Châu lại chạy đến Hoàn Kiếm, sao lại tới ăn cơm cùng họ. Phản ứng đầu tiên của cô là: Thái độ anh mình thế nào, có ăn hiếp Tiêu Việt không?

Hoàng Uyển Thịnh:...

Hoàng Uyển Thịnh: Không có.

Ân Dao yên tâm chút ít, cô hỏi tiếp: Bầu không khí gượng gạo lắm đúng không?

Hoàng Uyển Thịnh:... Có hơi xấu hổ, nhưng bây giờ đỡ hơn chút rồi, họ đang tán gẫu.

Ân Dao: Nói cái gì?

Hoàng Uyển Thịnh: Tính chất hợp đồng quản lý trong giới nghệ thuật, cơ chế hoạt động giải trí và... Chuyện cậu không ăn hành.

Ân Dao:...

Vẫn tạm được, dẫu hơi kì quặc nhưng cũng không phải chủ đề gì mang tính xung đột.

Chừng hơn mười giờ, Tiêu Việt mới gọi lại. Khi kết nối thành công, Ân Dao nhìn thấy anh đang ở trong phòng khách sạn. Có lẽ là vừa về tới, mới cời nón nên tóc lộn xộn.

Chắc hẳn anh cũng ý thức được, anh giờ tay chỉnh lại đoạn hội cô: "Chờ lâu không?"

Ân Dao lắc đầu: "Uyển Uyển nói với em, bọn anh ăn cơm chung."

Tiêu Việt: "Ừm."

Ân Dao hỏi thẳng: "Anh cảm thấy anh trai em thế nào, có phải nghiêm lắm đúng không?"

"Cũng được." Tiêu Việt nói: "Hai người bọn em có vài điểm giống lắm."

"Em giống anh ấy chỗ nào?"

Tiêu Việt nhoen cười: "Chẳng hạn như anh ấy giống em, đều không ăn hành."

"... Phải ha."

Thấy biểu cảm của cô, Tiêu Việt lại cười.

Ngừng lại một lúc, anh nói tiếp: "Như này có tính là anh ra mắt người lớn không?"

Ân Dao: "Anh nói xem?"

Cô cười tùm tùm nhìn anh: "Gặp người lớn xong rồi sao nữa?"

Tiêu Việt không tiếp lời, có lẽ bởi vì từng bị chất vấn nên anh sẽ không tùy tiện nói ra hai chữ kia, mà anh muốn thực hiện từng bước một hơn.

Anh trầm mặc một hồi mới lên tiếng: "Dạo này anh có xem tài liệu mấy chỗ phòng ốc, vẫn định cho em xem. Anh muốn biết em thích cái nào hơn, gửi cho em được không?"

Ân Dao hơi bất ngờ: "Anh định mua nhà rồi?"

Tiêu Việt gật đầu.

"Anh đủ tiền mua nhà rồi sao?"

"Ừm, chắc vậy"

"Vậy em hỏi này anh có để ý không..." cô cười cười: "Anh có bao nhiêu tiền?"

Tiêu Việt cũng cười: "Em có thể tự xem, trong ngăn kéo tủ đầu giường phòng ngủ, mật mã là 120312."

"... Anh không sợ em gom hết rồi cao chạy xa bay hả?"

"Được thôi." Anh tình bơ đáp: "Đưa anh theo nữa."

Ân Dao lại bị anh chọc cười: "Vậy anh phải nhanh về đi, bằng không em không đợi anh đâu." Cô nhìn thoáng qua thời gian, nên kết thúc trò đùa này, cô hơi nghiêm túc nhìn anh: "Không còn sớm nữa, trông anh mệt quá, mau ngủ sớm một chút đi."

Tiêu Việt gật đầu: "Ngày mai có rảnh nhớ xem mail, ngủ ngon."

"Được, ngủ ngon."

Ân Dao hoàn toàn có thể cảm nhận được Tiểu Việt đối với cô nghiêm túc cỡ nào. Một cách tự nhiên, cô nhớ lại đoạn đối thoại ban nãy, chợt hiểu vì sao anh có một thoáng trầm mặc.

"Người với người không phải yêu đương thì sẽ kết hôn", cô đã từng nói mình không thể cho anh lời hứa hẹn kết hôn. Đây là thái độ cực kỳ lý trí. Thế nhưng thường thì lý trí sẽ đi đôi với "không làm được". Đặt tay lên ngực tự hỏi, hiện giờ Ân Dao đã có hy vọng xa vời. Cô nghĩ, chỉ cần Tiểu Việt không ghét bỏ, cô và anh sẽ mãi bên cạnh nhau. Nếu anh muốn kết hôn, cũng chẳng có gì là không thể.

Qua thêm mấy ngày nữa, phần quay bổ sung của Tiểu Việt đã hoàn thành, sớm hơn ba ngày so với thời gian anh dự tính trước đó.

Hôm anh về đúng vào ngày "tuyết lớn", thật trùng hợp, đó là trận tuyết đầu tiên của Bắc Kinh.

Lúc nhận được tin nhắn, Ân Dao không ngờ anh trở về. Cô tưởng anh chỉ trò chuyện như mọi khi nên nói anh biết mình đang ở chỗ Cận Thiệu.

Ngày tuyết uống rượu là một kiểu hưởng thụ.

Cận thiếu gia mới năm giờ đã đóng cửa hàng, chừa ra toàn bộ buổi tối để chiêu đãi đám bạn.

Ân Dao cảm nhẹ, ngồi uống hai ly rượu cùng mọi người sau đó không khoẻ nên nói một tiếng với Tiết Phùng Phùng rồi một mình chạy ra sofa tầng hai mà ngủ. Đợi cô từ trong mơ giật mình tỉnh giấc thì trời đã tối đen, ngoài cửa sổ là tuyết lông ngỗng.

Âm nhạc quanh quẩn bên tai không biết từ bao giờ đã đổi phong cách, chuyển sang một bài nhạc nước ngoài. Giữa lúc mông lung cô quay mặt, trông thấy một bóng người tựa bên cửa sổ. Người ấy cúi đầu, đang nghịch tuyết đọng trên cửa.

Ân Dao không có cảm giác chân thực, cô trừ mình, ngủ tiếp. Trong mơ hồ cô cảm giác được ai đó hôn lên trán mình, hơi thở ấm áp.

Cô mở mắt ra.

"Khó chịu hả?" Tiểu Việt tới gần, rũ mắt nhìn gương mặt ửng hồng của cô.

Ân Dao lắc đầu, đưa tay sờ mặt anh. Cô cười khò: "Em từ đâu xuất hiện vậy em trai?" Cô duỗi cánh tay muốn ôm anh: "Chị hôn em một chút nào!"

"Được." Tiểu Việt cười cúi người tới gần, môi chạm môi cô.

...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Ai Sợ Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.